Catherine

ALLIOTT

POLIROM

Trei într-un pat

CHIC

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Catherine Alliott, *A Crowded Marriage*

© 2006 Catherine Alliott
First published in 2006 by Headline Review, an imprint of Headline Publishing Group
© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALLIOTT, CATHERINE

Trei într-un pat / Catherine Alliott;
trad. și note de Maria Zirra. – Iași: Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1011-2

I. Zirra, Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Catherine
ALLIOTT

Trei într-un pat

Traducere din limba engleză și note
de Maria Zirra

POLIROM
2008

Catherine Alliott a lucrat la o agenţie de publicitate din Londra, apoi s-a mutat în Hertfordshire, unde s-a pus pe scris. Primul ei roman, *The Old-Girl Network* (1994), a fost inclus în WH Smith Fresh Talent Promotion. De atunci, cărţile sale pline ochi de femei puternice cărora ridicolul le pune piedici la tot pasul s-au vândut ca pâinea caldă. Dintre ele amintim: *Going Too Far* (1994), *The Real Thing* (1996), *Rosie Meadows Regrets...* (1998), *Olivia's Luck* (2000), *The Wedding Day* (2004) şi *Not That Kind of Girl* (2005). *Trei într-un pat* (2006) este o poveste împănată cu ironii şi situaţii delicate de un comic irezistibil despre cum gelozia, schimbarea domiciliului, paranoia şi viaţa la ţară (în Anglia) nu prea fac casă bună. Imogen Cameron, pictoriţă neremarcată, se vede nevoită s-o ia de la zero, financiar vorbind, într-o căsuţă la o oarecare distanţă de Londra sa natală. Nevoită să locuiască pe „teritoriul" unei foste iubite a soţului (care-i tot dă târcoale) şi stăpână peste un cârd de animale domestice ce-i par cel puţin ameninţătoare, Imogen mai are şi un copil de crescut. Dacă şi, mai ales, cum se descurcă rămâne să descoperiţi printre hohote de râs în această carte pe care o devorezi dintr-o răsuflare, ca să te întorci la ea ori de câte ori te ameninţă depresia. Autoarea, copywriter de profesie, ştie să-şi dozeze efectele în aşa fel încât să-şi ţină cititorii cu ochii mari de uimire şi gura până la urechi de-a lungul şirului de întâmplări prin care trece eroina.

Pentru familia Gwynn, cu dragoste.

Capitolul 1

Până când au îndepărtat persoana care se sinucisese de pe linia de metrou Piccadilly și trenul și-a reluat mersul obișnuit, eu reușisem în mod inevitabil și fără echivoc să întârzii cel puțin o jumătate de oră. În vreme ce trenul se urnea din tunelul unde moțăise liniștit în timpul încurcăturii și lua viteză – o viteză cam neliniștitoare, de fapt și de drept, plus că se legăna oarecum, de parcă un pantof sau vreo haină încă mai erau în drum – eu mă holbam nerăbdătoare la ceas. Unu jumătate. Unu jumătate! Am simțit cum mi se taie picioarele. Desigur că-mi părea rău de omul respectiv, bărbatul sau poate femeia – nu ni se spusese sexul, primiserăm doar un anunț macabru prin stație despre „om pe linie" –, dar de ce trebuia să moară pe linia pe care eram eu? De ce să nu aleagă Jubilee? Sau Bakerloo? De ce, cu perfectă precizie, trebuiau oamenii deprimați grav să aleagă linia albastră – pentru a doua oară anul ăsta? Era ca și când mă așteptau. Ăsta probabil mă văzuse voioasă în baie dându-mă cu dermatograf și aplicând lipglossul, hlizindu-mă la emisiunea lui Terry Wogan[1], sărind

1. Crainic de radio foarte îndrăgit al BBC Radio 2 care moderează emisiunea *Wake Up To Wogan* în fiecare dimineață.

de la perechea de tenişi ponosiţi în nişte pantofi cu toc, îmbrăcând jacheta bună de piele întoarsă ca să dau o tură până în West End şi s-a gândit – hopa, dacă iese din casă, dacă se simte bine, gata, m-am evaporat, s-a zis cu mine – şi s-a aruncat în faţa unui tren care venea.

„Un gând care-i extrem de egoist şi o reacţie nemiloasă la o întâmplare tragică, Imogen Cameron", mi-am spus, în vreme ce coboram la următoarea staţie şi mă repezeam către scara rulantă. „Iartă-mă, Doamne". Mi-am ridicat privirea neprihănită către ceruri. Şi, în timp ce făceam asta, îmi dădeam seama că, de fapt, încheiam o înţelegere secretă cu El. Ştiam că recunosc că sunt o păcătoasă pentru ca el să facă întâlnirea cu tipul ăsta să meargă ca pe roate şi Doamne, iartă-mă din nou, dar, Hristoase – aveam să întârzii atât de tare!

Am ieşit ca din puşcă de la metrou şi am luat-o pe strada Piccadilly înspre strada Albemarle. Întârziasem la prima mea întâlnire – primul meu prânz, de fapt – cu cineva care se arătase cât de cât interesat de munca mea: un proprietar al unei galerii, totuşi, care pomenise în treacăt că-mi va include tablourile într-o expoziţie privată şi care mă invitase la masă, unde să discutăm detaliile de afaceri, dar care, în condiţiile astea – m-am uitat din nou la ceas – probabil că se plictisise şi o ştersese englezeşte.

Am ridicat puţin poalele fustei, mi-am strâns geanta bine la piept şi am luat-o la sănătoasa cam ca Dame Kelly Holmes[1] pe ultima sută de

1. *Dame* este un grad onorific oferit de Coroana Marii Britanii pentru servicii speciale aduse ţării. Kelly Holmes este o atletă britanică.

metri, am scos bărbia în afară și m-am repezit printre oamenii în costume.

Făcusem cunoștință cu el la Kate acasă săptămâna trecută, la o petrecere de-a ei extrem de *posh*, unde eram înconjurată de prietenii ei trendy. Șampania rosé cursese în valuri și râuri, și, cum Alex și cu mine eram cam strâmtorați în ultima vreme și trebuia să ne mulțumim cu cea mai ieftină poșircă, mă repezisem la ea. Când Kate se îndreptase spre mine cu proprietarul galeriei, prezentându-mă drept „prietena mea pictoriță de vizavi, care face cele mai grozave tablouri", deja vedeam dublu. Apoi reușii să-l momească la ea în birou – trăgându-mă și pe mine de-o aripă – pentru ca să admire și el o pictură în ulei oarecum haotică de-a mea, pe care o agățase plină de devotament deasupra biroului. Nu făcea parte dintre cele mai bune tablouri ale mele.

— Da...

El se uită cu atenție, apoi, ca și când o asemenea apropiere ar fi fost oarecum alarmantă, făcu brusc un pas înapoi. Își aruncă buclele zburdalnice, castanii pe spate și dădu din cap contemplativ.

— Da, e încântător. Are un fel de simplitate naivă – sau poate simplă naivitate? – care nu apare mereu în vremurile noastre, dar pe care eu, unul, o admir.

Întoarse ochii de la tablou și mă măsură cu privirea din cap până-n picioare într-o manieră studiată, observând părul meu ciufulit și blond și obrajii îmbujorați. Eram de-a dreptul fericită că admira simplitatea, pentru că mai aveam pe mânecă tone ca bucata aia și i-am zâmbit larg, amețită cum eram.

— Ia spune, ai avut multe expoziții?

Nu aveam, nu avusesem niciodată. Sigur, dacă nu se pune la socoteală una demult de tot, într-un pub din Parsons Green, unde eu, împreună cu alți trei prieteni pictori, închiriasem camera de sus și acolo au venit numai mamele noastre, și o dată într-o biserică transformată de la țară, unde eu am pus data greșită pe flyere și n-a venit nimeni și eram pe cale să-i spun toate astea verde-n față, dacă n-ar fi intervenit Kate:

— Da, destul de multe, nu-i așa, Imo? Dar nu așa de multe în ultima vreme. Nu prea de când criticul acela răutăcios din *Times* a strâmbat din nas și-a bălmăjit ceva despre „expunere mainstream".

Trase un fum din țigară și-l suflă pe deasupra capului, în timp ce eu priveam toată scena cu umilă uimire. Eram uimită că ea putea să spună așa minciuni sfruntate, stând în camera aceea îmbrăcată în rochia ei Chanel și cu șiragul de perle Mikimoto la gât, deși uite că totuși Kate nu fusese unsă Cea Mai Bună Debutantă a teatrului Chelsea Players (trupa de actori amatori din înalta societate) de florile mărului, și-și întări afirmația cu un zâmbet de Mecena, uitându-se drept în ochii lui cu ochii ei de un albastru adânc. El se dădu bătut de privirea aceea și se întoarse din nou la tablou.

— Da, păi, criticii sunt o gașcă scârboasă, mârâi el printre dinți. Nu știu nici unde le e capul, darămite să recunoască talentul adevărat când îl văd, chiar dacă se lovesc cu nasul de el. Știu prea bine asta, adăugă el cu acreală.

Se îndreptă de spate impunător și băgă o mână în buzunarul interior al sacoului de catifea reiată peticit cu stil în coate.

— Sunt Casper Villiers, spuse el seducător, aşezându-mi o carte de vizită în palmă, uitându-se cu ochii-i închişi la culoare adânc într-ai mei. Hai să luăm prânzul. Plănuiesc să fac o expoziţie mixtă la vară şi am nevoie de un artist abstract. Se poate marţi la ora unu la restaurantul Markham? Adu-ţi şi portofoliul.

Şi o luă din loc, oprindu-se doar ca să-mi mai arunce o privire sexy peste umăr, în vreme ce lua de pe tava unuia dintre chelneri încă un pahar cu şampania extraordinară a lui Kate. Nu mi-ar fi plăcut să trebuiască să-i spun că „arta abstractă" din faţa lui era de fapt o căruţă cu fân extrem de figurativă într-un câmp de ovăz cât se poate de figurativ şi că eu nu aveam nici urmă de portofoliu, şi tocmai simţeam că mi se taie picioarele de emoţie.

— Foarte influent, îmi şopti Kate la ureche, îi ştie aproape pe toţi din lumea artistică şi poată să tragă tot felul de sfori. Ba mai e şi drăguţ pe deasupra, nu crezi?

— Foarte! am zis pe nerăsuflate exact când, de nu ştiu unde, se ivi soţul meu, care părea amuzat, dar deloc posesiv.

— L-ai prins? întrebă Alex.

— Sper că da, am izbucnit eu veselă. E proprietar de galerie, una pe Cork Street. I-a plăcut tabloul de aici, de la Kate, şi vrea să vadă şi restul de lucrări. Din – ştii tu – portofoliul meu.

— Grozav! făcu el, având bunul-simţ de a nu întreba despre existenţa acelei ficţiuni nemaipomenite. Era şi timpul. Mă tot gândeam că are să vină clipa când soţia mea artistă o să fie descoperită şi eu o să pot să ies la pensie de

tânăr. De-abia aştept să ajung în situaţia de Bărbat Întreţinut. A, şi poţi să-i transmiţi din partea mea că nu înghit bazaconii de genul 50 la sută comision. Maximum maximorum 10% şi, dacă nu-i convine, ne ducem înapoi la Saatchi & Saatchi.

— *Ne?*

— Păi, evident, în calitate de impresar al tău, mă voi ocupa îndeaproape de interesele tale financiare, ridică el din sprâncene şi-şi răsuci colţul unei mustăcioare imaginare.

Eu izbucnisem în râs şi îmi dădusem seama că era mulţumit, lucru care mă făcea să fiu în al nouălea cer.

De la o vreme încoace, începusem să fiu foarte abătută din cauza aşa-zisei mele munci şi a cantităţii zero de bani pe care o producea, şi mă întrebam dacă n-ar trebui oare să mă recalific ca ilustrator sau ceva de genul ăla. Ceva care să mai adune câţiva bănuţi în contul Cameronilor, ceva care să mă facă să mă simt ca o mamă cu carieră, acum că Rufus era la şcoală aproape toată ziua. Începusem să mă simt groaznic de răsfăţată pentru că-mi permiteam să mă închid în pod cu vopselele mele de ulei, cu o coadă de mătură care bloca uşa, strigând „Vorbesc la telefon" către toţi cei care veneau în vizită, pictând tablouri de care nu era nimeni interesat, în afară de mine însămi. Ba chiar mă dusesem chitită la magazin şi cumpărasem nişte acuarele şi un bloc de desen cu care să înfăţişez aventurile Paulei, Poneiul Poznaş şi ale Gâştei Gloria, dar nu puneam deloc suflet când mă apucam de treabă şi, nu se ştie cum, ajungeam să-mi trag pe mine salopeta

şi să mă postez în faţa unei pânze uriaşe. Invitaţia lui Casper Villiers era, deci, semnul de care aveam nevoie. Îmbărbătarea mult aşteptată de care aveam atâta nevoie.

În vreme ce alergam pe trotuarele prăfuite ale cartierului West End, îngreunată de tocurile groaznic de înalte – mă decisesem să nu arăt chiar ca o artistă în mizerie din moment ce Kate îi sugerase că aveam o aşa mare priză la public, încât acesta era în pericol de suprasaturare – încercam să nu mă mai gândesc la expoziţia din vară despre care vorbise Casper. Era un vis foarte concret. Seara deschiderii: o expoziţie privată într-o seară caldă de vară, cu prietenii şi familia ieşind buluc afară pe uşa galeriei, vorbind între ei entuziasmaţi, cu pahare de şampanie în mână; Alex arătând minunat într-o jachetă camel de in, dându-şi graţios peste cap părul lui blond suplu şi mătăsos; mama mea, elegantă, cu o rochie unduitoare bej, tatăl meu... Vai, Doamne, tata! ...îmbrăcat în geaca lui de piele neagră şi cizmele de cowboy. Am trecut cu graţie peste. Apoi presa: blitzuri lucitoare, obiective întoarse şi depărtate îndreptate spre pânzele mele, ultimul meu tablou după natură, pe care îl numisem oarecum pretenţios: *Nud în Sudul Londrei* (sau, cum ar fi zis sora mea Hannah, *Boaşe în Brixton*), apoi numele meu scris cu litere gri discrete pe vitrina galeriei: „Imogen Cameron – Expoziţie personală". Nu, nu era bine, pentru că spusese că era o expoziţie colectivă, şi, Doamne sfinte, poate eu nici n-aveam să fiu inclusă în colectiv din moment ce nu văzuse decât o singură lucrare de-a mea.

Pentru a-i îmbogăţi cunoştinţele asupra muncii mele, pierdusem toată săptămâna trecută

fotografiind celelalte lucrări și aranjând pozele de dimensiuni mari într-o mapă de piele – îngrozitor de scumpă, dar care făcea toți banii, îmi zisesem – pe care o strângeam în mânuța transpirată, împreună cu câteva planșe în ulei mai mici puse-ntr-o plasă, despre care eram sigură că-i vor plăcea. Numai să mai fie încă acolo! Să nu se fi plictisit să mă aștepte atâta și – a, salut – am ajuns, aici era Markham. Și aproape că trecusem de el în grabă. M-am uitat nițel la coloanele grandioase, în fond, care încadrau intrarea într-un restaurant decorat cu stuc alb și am intrat înăuntru grăbită. După ce am împins ușile duble de sticlă de la intrare, m-am trezit într-un hol lambrisat. Din fericire, era o fată în dosul tejghelei de la recepție care se ocupa de „circulație".

— Am întâlnire cu domnul Villiers, i-am zis, gâfâind și privind nerăbdătoare prin ușa restaurantului. Dar am întârziat îngrozitor de tare și se prea poate să fi – a! A, nu, n-a plecat, iată-l.

Și am pornit-o la drum făcându-i semn fetei că n-aveam nevoie să mă conducă, drept prin restaurantul plin de oameni, strecurându-mă printre mese cu un „vai, mă scuzați, mă scuzați", când am reușit să dau peste cotul unui tip gen jurnalist îmbrăcat într-o cămașă șifonată și am făcut o furculiță plină de risotto să se abată de la cursul ei obișnuit, eu fiind cu ochii pe figura solitară dintr-un colț al restaurantului.

— Îmi pare tare rău, am îngăimat eu, gâfâind, pe când el se ridica să-mi ureze bun venit.

Părea mult mai tânăr și mai arătos decât mi-l aminteam. Buclele castanii i se unduiau atractiv, încadrându-i ochii închiși la culoare și zâmbetul

lui era foarte larg și binevoitor când îmi strânse mâna.

— Vedeți, s-a petrecut o sinucidere blestemată pe linia de metrou și – de fapt, nu, sună groaznic, nu blestemată, desigur nu pentru el, dar...

— Nu contează, îmi întrerupse el peroraţia cu blândeţe. Și eu am întârziat. Am ajuns abia acum cinci minute. Ceva de băut? arătă înspre o sticlă dintr-o frapieră. Mi-am permis să comand niște șampanie, dar dacă doriți altceva...

— A, nu. Grozav.

M-am așezat, am întins nerăbdătoare mâna spre paharul meu și am luat o înghițitură din el. De fapt, era un gât. Doamne, ce sete mi-era. L-am pus jos, prevăzătoare. Ia-o încet, Imogen. Doar nu vrei să te enervezi îngrozitor și să începi să-i arăți cicatricea de la operația de apendicită sau celulita pe care-o ai! Ia-o pas cu pas. Să fie ăsta un semn bun? Șampanie? Nu cheltuiai așa o sumă de bani decât dacă erai interesat, nu?

M-am așezat picior peste picior cu o mină serioasă și mi-am netezit fusta cu mișcări tremurate. Eram teribil de emoționată, acum îmi dădeam seama.

— Și, desigur, mi-am adus cu mine și Port-closetul[1]... am aruncat o privire în jos spre el. Dar stai puțin...

— Portofoliul?

— Da, chiar el, m-am roșit toată. Rahat.

— Dar sunt destul de sigur că locul acesta este perfect echipat din punct de vedere sanitar, se hlizi el.

---

1. Joc de cuvinte intraductibil între „Portaloo" și „Portfolio". „Loo" înseamnă „closet" în limba engleză, deci *Portaloo* = closet portabil.

— Da, probabil că e, ha, ha! A, și pe lângă portofoliu, am mai adus și câteva pânze mai mici în ulei, dar poate preferați să mâncăm mai întâi și apoi...?

— A, să mâncăm mai întâi, desigur. Avem destul timp la dispoziție pentru restul treburilor.

Zâmbi larg și-mi făcu cu ochiul în vreme ce-și despăturea șervetul ca să și-l pună în poală.

Ah, ok. Mai întâi trebuia să discutăm și să flirtăm puțin. Bine, atunci, puteam să fac și asta. Puteam să flirtez până-n pânzele albe dacă era nevoie. Încă rușinată de gafa pe care o făcusem, am reușit să-mi desfac propriul șervet, să-i fac cu ochiul înapoi și, apucând-o pe cea mai scurtă cale spre inima unui bărbat, m-am aruncat să-l întreb câte ceva despre el însuși.

Casper se întinse ca într-un vis: se lăsă pe spătarul scaunului, își întinse picioarele în față și se aruncă expansiv în povestea „Carierei mele strălucite, dar sabotate", în vreme ce mă lăsasem și eu pe spătarul scaunului, cu ochii mari, murmurând câte un „Chiar așa?" Sau „Doamne, ce grozav!" și apoi, mai încolo, când am ajuns la partea cu „sabotajul", câte un „Ce groaznic!". Se dovedi că el, Casper, fusese studentul cel mai strălucit la St. Martin's și aproape câștigase Turner Prize, dar ideile sale fuseseră furate fără scrupule de niște rivali ai săi mult inferiori și groaznic de geloși. Cu greu renunțase la visul său de a deveni artist și își deschisese o galerie, care avusese un succes nemaipomenit și acum se bucura de marele prestigiu de descoperitor de talente.

— Benji Riley-Smith, Peter De Cazzolet – și mulți alții, eu i-am descoperit, șopti el pe un ton

confidențial, lăsându-se apoi din nou pe spătarul scaunului.

Aproape că stătea la orizontală acum, cu bărbia la nivelul mesei.

— Adevărat?

Nu auzisem de nici unul dintre ei și abia mai înțelegeam ce zicea din cauză că era atât de departe de mine.

— Casian Pârțescu[1], Barty Bădăranu[2] (citeam pe buze, deci poate că nu spunea chiar numele astea). Dădu din umeri cu modestie: Am avut, să zicem, un rol important în succesul carierelor lor.

— Da, da, să zicem, am șoptit eu aruncând o privire fugară pe sub masă către ceasul de la mână.

Chiar dacă acest imn de laudă închinat lui însuși era îngânat unui file de ton care era atât de la modă, printre ocheade sexy și sorbituri de șampanie, lucru care era foarte plăcut, de altfel, timpul trecea nemilos. Trebuia să-l iau pe Rufus de la școală la 3 jumătate și Casper încă nu se uitase peste lucrările mele.

— Deci, ești prietenă cu Kate, spuse el aplecându-se brusc în față.

Își puse coatele pe masă și își împreună mâinile peste peștele de care nici nu se atinsese și se uită drept în ochii mei cu ai săi ochi negri.

— Te-a ținut sub cheie până acum.

Mă aplecasem și eu în față ca să-i ascult monologul nesfârșit, așa că acum aproape că ni se atingeau nasurile.

— Pe bune? m-am tras în spate ușor, sperând că nu era prea evident. A, păi, se prea poate. Nu

1. *Fartmaker*, în original.
2. *Bugger-Me*, în original.

ne cunoaștem de prea mult timp. Ne știm de când s-a mutat la Putney, acum câțiva ani. Noi stăm acolo de ceva vreme.

— Noi?

— Soțul meu și cu mine. Și băiatul nostru, Rufus. Are nouă ani.

— A.

Plutea un aer extrem de neinteresat în monosilaba pe care o lăsase să-i scape și simțeam cum nu mai era atent.

— Dar Kate e minunată, nu-i așa? continuai eu brusc. Și Sebastian la fel. Sunt prieteni buni de-ai noștri. Tu de unde i-ai cunoscut?

Bună lovitură, Imogen. Iar ajungem la el.

— A, păi, Kate știe pe toată lumea, spuse el aerian pe când îi făcea semn unui chelner de vinuri care trecea pe lângă el și eu mă gândeam că, la urma urmei, asta era chiar adevărat. Sau, mai precis, toată lumea o știe pe Kate.

Era căsătorită cu un chirurg de renume și avea propria ei casă de modă și un butic pe Fulham Road. Kate atrăgea pe toată lumea. Dacă nu mi-ar fi plăcut de ea atât de mult, probabil că aș fi invidiat-o îngrozitor de tare – frumoasă, amuzantă, dar și darnică și groaznic de modestă. Am auzit de ea cu mult înainte s-o cunosc. „Vai, trebuie să faceți cunoștință cu familia Barrington", spunea lumea când Kate și Sebastian se mutaseră pe Hastoe Avenue. „Stau chiar vizavi de voi. Toată lumea o știe pe Kate." Da, eu le știam casa foarte bine. Uriașă, făcută din cărămidă roșie și impunătoare – pe partea dreaptă a bulevardului (grădini care dădeau înspre sud și parcare în perimetru, nu pe stradă), era greu să n-o observi pe lângă căsuța noastră cu etaj și mansardă de

peste drum (grădini cât o batistuță dând spre nord și parcarea pe stradă), care era greu de observat în sine. Și o știam și pe fata despre care vorbeau. O văzusem plecând la serviciu, cu pletele ei blonde în vânt, strigând ultimele instrucțiuni către dădacă, apoi întorcându-se acasă de la școală, cu o hoardă de copii blonzi în spatele unui 4×4 strălucitor. O văzusem și serile, ieșind la cină cu soțul ei, făcându-le cu mâna copiilor care se uitau după ea de la geamul dormitorului lor, înfășurată în cașmir și cu perle la gât, cu picioarele lungi la vedere, ieșind dintr-o fustă minusculă. Dar n-o cunoscusem încă, și probabil că nici n-aș fi făcut cunoștință cu ea niciodată dacă n-ar fi bătut la ușa mea într-o dimineață de luni, cu ochii speriați și panicată.

— Ai cumva un ferăstrău? strigase ea disperată.

— Un ferăstrău? clipisem eu.

— Da, Orlando tocmai și-a prins capul în balustradă și mi-am adus aminte că te-am văzut cum tăiai niște planșete de lemn în grădina din față.

— A!

Planșetele mele pentru desen. Mai ieftine decât pânzele, dar câteodată prea mari și greu de manevrat ca să-mi încapă pe stativ, având nevoie deci de niște operații.

— A, da, am. Stai o clipă!

Am fugit în sus pe scări și l-am înșfăcat din atelier, apoi, împreună, am luat-o la goană până vizavi.

Holul de intrare al familiei Barrington era mare cât un teren de hochei și avea o scară uriașă pe a cărei margine se vedeau sute de baluștri care arătau extrem de scump. Fața lui

Orlando începuse să se învineţească foarte tare între cei doi de sus, deci am luat-o la goană cu ferăstrăul în mână şi am început să tai foarte aproape de urechea lui stângă, în strigătele lui Kate:

— Ori îi tăiem urechea, ori îi tăiem gâtul!

Mă rugam din suflet ca doctorul Barrington să nu vină acasă mai devreme şi să mă vadă pe mine ferestruind la băieţelul lui de parcă eram un magician zdrenţuit. Orlando scăpă nevătămat, dar faptul că tocmai creasem pagube voite unei case mega-scumpe mă făcea să am neapărată nevoie de un polizor. De vreme ce era zece dimineaţa, Kate se grăbi să deschidă Dulapul Cu Cadouri şi scoase de-acolo – vai, minunat, am făcut de-adevăratelea cunoştinţă în jurul ei – o cutie de bomboane de ciocolată Lindor.

Da, toată lumea o plăcea pe Kate, şi se părea că tânărul meu proprietar de galerie nu făcea excepţie de la această regulă. Fusese un admirator al ei de multă vreme, o cunoscuse la St. Martin's, unde ea făcea cămăşi şi el picta peisaje... şi... el oare încă mai picta peisaje?... Adevărat?... continua să se joace cu uleiurile şi – măiculiţă, iar ne întorseserăm la el.

— Chiar şi acum, zise el pe un ton confidenţial cu mâinile împreunate, *sotto voce*, când oamenii vin să cumpere un Hodgson sau Parnell, dar li se par prea scumpe, zic mereu – staţi puţin, ridică el un deget, licenţă poetică – poate că v-ar interesa un artist aproape necunoscut ale cărui pânze le am aici, în spate, apoi îi duc în spate şi le arăt o pânză de-a mea, şi să ştii că, de cele mai multe ori, chiar le cumpără.

— Fascinant! Fără să le spui că sunt ale tale? întrebai eu, dar fără pic de interes pentru răspunsul lui.

Chiar trebuia să-l iau curând pe Rufus de la școală.

— A, nu, nu mă dau de gol niciodată.

El îmi făcu cu ochiul și eu am reușit să par destul de impresionată de „modestia" lui și să fac pe cocheta, dar, Doamne sfinte, te rog, măcar la cafea, am putea oare să ne uităm puțin și peste lucrările mele? Ca să aflu și eu odată când e expoziția asta blestemată!

— Ce-ai zice de-o... cafea?

Eram toată numai zâmbete. A dat domnu'!

— Desigur.

— Și ce-ar fi să mergem sus s-o bem? E mai confortabil acolo...

A, și mai bine. Probabil aveau aici și o zonă cu canapele mai moi, un *lounge* sau ceva la etaj, unde am putea să întindem toate pozele cu tablouri, apoi să ne ridicăm în picioare și să le privim înșirate în jurul nostru.

— Ce idee grozavă, am spus, ridicându-mă.

Retrospectiv, cred că am observat o privire în care se citea o oarecare uimire; poate puțină teamă provocată de hotărârea cu care m-am ridicat de pe scaun. Fața i se înroșise oricum – fie că i se trăgea de la șampanie, fie că era extrem de nerăbdător să-mi vadă lucrările – și l-am lăsat să mă conducă, cu o mână pusă cam prea „atent" pe spatele meu, prin restaurant și înapoi la recepție.

Vorbea vrute și nevrute, oarecum emoționat, despre noua expoziție Turner și Whistler și mi-a trecut prin cap că acesta era probabil un moment important pentru el.

O stea a picturii pe cale să fie descoperită? O nouă Tracey Emin[1] cu el drept mentor? Să-mi fie un fel de Svengali[2]? Am zâmbit și am clătinat din cap bucuroasă și cu indulgență la șuvoiul de vorbe care se revărsa din gura lui, deși, în sinea mea, am ezitat, puțin nedumerită de faptul că ne urcam într-un lift. Asta mi s-a părut din cale-afară de ciudat. Liftul o luă în sus cu sârg și el tot sporovăia fără oprire, aranjându-și din când în când buclele și râzând prea tare, și apoi, când ușile s-au deschis, m-a condus printr-un coridor lung. Un coridor lung, cu mochetă roz și multe uși placate cu lemn de stejar pe ambele părți. El o luă de-a lungul coridorului, căutând frenetic ceva prin buzunarul de la pantaloni, cu zăngănit de monede, dar abia când am trecut de o fată care ducea un mop și o găleată mi-a trecut prin cap că... ăsta era un hotel. Și zăngănitul nu era de la monede, ci de la o legătură de chei, pe care le scotea chiar acum și le băga în broasca unei uși cu numărul 15 scris pe ea.

Am tresărit speriată. Sângele mi s-a urcat la cap și fața, împreună cu alte extremități ale corpului meu despre care nu știam că pot să facă așa ceva, mi s-a înroșit puternic. Împietrisem pe loc. Casper a împins ușor ușa care s-a dat în lături pentru a dezvălui un pat dublu imens

1. Artistă britanică polivalentă, reprezentantă a mișcării YBA (Young British Artists), care a fost descoperită de proprietarul de galerie Jay Jopling, care vinde lucrări ready-made.
2. Personaj din cartea lui George du Maurier, *Trilby*, care reușește, prin hipnoză, să o transforme pe o tânără într-o cântăreață celebră, manipulând-o pentru a obține profituri uriașe.

acoperit cu o cuvertură roșu-aprins, care ședea în mijlocul unei camere luminate slab. Perdelele erau trase și într-un colț al camerei, într-o frapieră, ne mai aștepta încă o sticlă de șampanie. Aproape că mă așteptam să aud muzică în surdină din niște difuzoare și să văd petale de trandafir căzând din tavan. Patul părea să devină din ce în ce mai mare, se apropia de mine din ce în ce mai mult, ca în imaginile cu produsul mărit care ocupa tot ecranul din reclamele vechi de la TV. În timp ce mă uitam, nevenindu-mi să-mi cred ochilor, toată saliva din gură mi se uscase.

— Intrăm? murmură Casper, arătând spre cameră.

— Păi, eu...

— Am putea să întindem tablourile pe pat.

Am intrat în panică. Și, într-o secundă de disperare, am fost chiar tentată. Tentată să cred toată povestea: să intru pe ușă, poate să țin ușa deschisă cu piciorul, îmi ziceam în sinea mea, cu talpa piciorului meu elastic ca în desenele animate – în vreme ce mâna mea elastică și extensibilă, tot din desene animate, trăgea perdelele sau o înșfăca pe menajera aia de pe hol în cameră pentru a-mi servi de suport moral, dar fix în acea clipă mi-am dat seama, cu capul cât se poate de limpede, că, dacă puneam piciorul în camera aceea, trebuia să fiu perfect sigură că puteam să supraviețuiesc unei sărituri pe geam de la etajul trei. Fie asta, fie să fiu pregătită ca, atunci când ieșeam din cameră pe o cale mai normală, strigând „viol", reacția criticilor să indice clar că, intrând într-un asemenea joc de seducție, pe fruntea mea stătea scris „Complice". M-am întors. Am tras aer în piept.

— Cred... că s-a produs o neînțelegere.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față pentru o clipă.

— Pardon?

— Da, vezi, eu nu știam că ăsta e un hotel. Mă grăbeam atât de tare să ajung aici că nu m-am uitat în jur. Am crezut că e doar un restaurant și când ai zis să bem cafeaua la etaj, am crezut că asta înseamnă că era un bar sau ceva de genul ăsta. Nu mi-a trecut prin cap că de fapt...

Mi-am pierdut șirul aici, arătând neputincioasă spre pat.

— Aha! spuse el rapid.

Am urmărit cum expresia de pe fața lui se transforma dintr-una uimită că nu-i citisem intențiile într-una de furie la gândul că reușisem să ne pun pe amândoi într-o situație atât de penibilă. O clipă mi s-a părut că urmează să-mi dea un pumn. Apoi a făcut ceva mai rău de-atât. Fața i s-a schimonosit brusc și și-a trecut o mână disperată prin păr.

— Eu nu sunt așa, a spus încet. Eu nu fac lucruri de genul ăsta.

Vai, Doamne. Am înghițit în sec.

— Uite, am început eu, e în regulă, pe cuvântul meu. Nu trebuie să-mi explici.

— Soția mea și cu mine... ne-am cam despărțit. De curând, să-ți spun drept.

Trebuia să-mi spună drept? Nu întrebasem, nu-i așa?

— Și suntem... suntem despărțiți de probă.

— Aha, am șoptit eu, privind cu ardoare de-a lungul coridorului, spre lift, spre libertate.

— Dar nu e ceva permanent, spuse el pe un ton sfidător, de parcă aș fi sugerat că era.

— Nu, nu, l-am asigurat degrabă. Sunt sigură că nu e.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, urăsc chestia asta, o detest! Să-mi văd copiii doar în weekend, să nu mai stau acasă și toată harababura asta. Dar, în fine, trebuie să trec și peste asta, și, vezi tu, mi-e așa urât singur și stau aici, în hotelul ăsta, cât descurcăm treburile și am crezut că... ne înțelegeam așa de bine jos și mi s-a părut că...

— Oricine ar fi putut să facă o greșeală de genul ăsta, i-am zis repede. Și e și vina mea. Cred că pur și simplu nu m-am prins, n-am văzut semnele. Lasă, nu contează. Și acum trebuie neapărat să...

— Și când ai zis „Hai să mergem să-mi vezi marfa", mă privi el acuzator, am crezut că... am presupus că...

Am spus eu asta? Doamne, Imo, ce proastă ești.

— Da, da, înțeleg, m-am înroșit până-n vârful nasului.

— Și problema e că ea-i împreună cu altul, cred. De fapt, știu că e.

Ochii, spre disperarea mea, îi înotau în lacrimi. Mă cuprinsese o dorință arzătoare să fiu undeva prin Insulele Scilly. Într-o bărcuță poate, legănându-mă pe lângă un golfuleț. Priveam în jur frenetic. Unde o fi oare menajera aceea? Desigur că plânsul pe umărul ei ar fi fost mai potrivit. Mai absorbant!

— E un tip mai tânăr decât mine, se bâlbâi el, antrenorul ei personal, așa – un clișeu!

Mai tânăr? Mai tânăr decât Casper? Cât de tineri îi făceau oare în ziua de azi?

— E spaniol și-l cheamă Jesus, îți vine să crezi? Și probabil că face și minuni, probabil c-o ridică la cer, spuse el pe un ton amărât. Sunt sigur că și-a răspândit mai mult decât sămânța bună. Probabil c-o are cât un cal – că trebuie să și-o dea pe după gât când coboară din pat.

M-am uitat din nou în jur. A-j-u-t-o-r!

Se ciupi de rădăcina nasului ca să-și oprească șuvoiul de lacrimi.

— Are 24 de ani, oftă el, și are corpul unuia de 18! Copiii îi spun „Jeez". Îi plimbă în spinare la piscina din apropiere și poate să stea în mâini pe fundul apei. Se pare că poate să dea din urechi fără să le atingă. Și cine știe din ce altceva mai poate să dea. Cu soția mea! Charlotte a mea!

După ce-a zis acestea, i-a pierit vocea și a oftat adânc.

Mă uitam la el împietrită. Se chinuia să se potolească, dar era evident că nu-i prea ieșea. Am stat pe gânduri, dar numai pentru o clipă, apoi mi-am băgat mâna în geantă și am scotocit după mobil. Am format un număr în grabă.

Casper a tresărit speriat, cu ochii bulbucați.

— Ce faci? chițăi el. Suni la poliție?

— Nu, am oftat eu resemnată. Sun la școala băiatului meu. Am să-i rog să-l țină pe Rufus la clubul de după-amiază și apoi am s-o rog pe vecina mea să-l ia de la școală.

— A!

L-am bătut prietenește pe umăr și l-am întors ușor în direcția liftului.

— Tu, până una-alta, ai să vii cu mine și împreună o să găsim barul acela cu canapele confortabile la care am tot visat de la prânz încoace.

Tu ai să-ţi iei un brandy şi eu o cafea, şi în vreme ce o să le savurăm poţi să-mi spui totul despre soţia ta şi felul ei intrigant şi trădător de-a fi şi despre blestematul de Jesus. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, am şoptit eu cât îl escortam de-a lungul coridorului, şchiopătând puţin pe tocuri, cu telefonul lipit de ureche, cred că şi eu am să beau tot un brandy.

Capitolul 2

— Vai, îmi pare aşa de rău! se lamenta Kate, mişcându-se grăbită prin bucătărie şi punând o cană de ceai pe măsuţa de cafea din faţa mea.

— De ce să-ţi pară rău?

— Pentru că e numai vina mea! Credeam că o să-ţi ia lucrările la echivalentul de vară al Expoziţiei Anuale de pe Cork Street, nu că o să încerce să te violeze, apoi să te ude cu lacrimi.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatată, am zis eu pe gânduri, aşezându-mă mai bine pe canapeaua ei moale şi roz de pe terasa ei închisă, sorbind din ceai cu o mină oarecum şocată. Nici nu mai ţin minte ultima oară când vreun alt bărbat în afară de soţul meu a încercat să mă ţină de mână, darămite să se culce cu mine. Asta dacă nu-l pun la socoteală pe directorul adjunct de la şcoală, de la concertul de colinde de anul trecut.

— Directorul adjunct a încercat să se culce cu tine?

— Nu, a încercat să mă ia de mână. Eram cu capul complet în nori, şi nu am fost atentă când ni s-a cerut să ne salutăm vecinul cu semnul păcii. Aproape că l-am pocnit.

Kate râse în barbă.

— Un gest foarte creştinesc. Dar mă miră tânărul Casper, a spus ea căzând pe gânduri şi aşezându-se lângă mine pe canapea. A fost mereu oarecum gagicar, dar nu mi-am imaginat niciodată că ar încerca una ca asta cu tine, aşa pe faţă. Am să-l sun mai târziu. Să-i zic câteva de la obraz.

— Nu, nu face asta, am zis eu repede. A fost o neînţelegere totală, de fapt probabil că a fost vina mea. Şi, oricum, e trist şi singur.

— Aşa o fi, zise ea cu îndoială în glas, luând o gură de ceai.

— Deşi să sperăm că după două brandy-uri şi o rundă în care l-a făcut varză din vorbe pe Jesus de la Barcelona, se simte mult mai bine.

— Jesus cine?

— De la Barcelona. Antrenorul personal. Lothario[1]-ul latino care o duce regulat pe nevastă-sa pe Tărâmul Făgăduinţei.

— Vai, exclamă ea. Da' ştiu că ai aflat toate dedesubturile.

Am râs oarecum fals.

— Vai, a trebuit să mă uit la mai multe poze cu Barnaby şi Archie, de 18 luni, respectiv 3 ani, mai multe decât am eu cu propriul meu copil.

Kate se strâmbă puţin.

— Ce trist.

— Foarte.

---

1. Personaj dintr-o piesă de teatru a dramaturgului Nicholas Rowe, care o seduce şi o trădează pe eroina piesei, sau personaj din romanul *Anii de ucenicie ai lui Wilhelm Meister*, de J.W. von Goethe, care trece prin mai multe aventuri şi ajunge la un duel cu un soţ gelos.

Tăcerea s-a lăsat între noi pentru un moment. Kate studia cu atenţie rafturile bufetului.

— Alex are atâtea poze de genul ăsta în portofel?

— Ce? Cu mine şi cu Rufus? Nu, dar Sebastian?

— Nu!

Ne-am uitat un pic una la alta, uimite.

— De fapt, am admis eu, cred că mereu mi s-au părut cam siropoase chestiile astea. Bărbaţii care au mereu la ei pozele lor sau poze înrămate cu soţia şi copiii, pe birou – la ce foloseşte chestia asta? Ca să nu uite cum arată când ajung la serviciu? Sau să arate cu mândrie la birou ce familie fericită au?

— Probabil că e varianta a doua şi da, ai dreptate, e un fel de nesiguranţă. Adică, uite ce-a păţit Casper. Avea pozele alea şi soţia lui a început să umble din floare-n floare.

— Da, şi apoi el a încercat să i-o plătească, deşi mi se pare că strategia actuală de a agăţa femei la vârsta a doua în restaurante de hotel e destul de proastă. Nu prea cred că asta o s-o facă pe ea să-l lase baltă pe armăsarul cu fălci musculoase şi să se întoarcă la el.

— Sunt perfect de-acord. Adică, adăugă ea în grabă, despre agăţatul femeilor, nu partea cu vârsta a doua.

— Mersi, am spus eu recunoscătoare.

Îşi mai legănă puţin cana, apoi se întoarse pe loc în aşa fel încât să privească cu o strălucire răutăcioasă în ochi.

— Şi n-ai fost deloc tentată? Casper e destul de chipeş, aşa suplu şi cu aerul lui de căţeluş.

— Chiar deloc. Prea verde băieţelul pentru gusturile mele şi, precum bine ştii, mie-mi plac bărbaţii mai în vârstă. Nu vreau un căţeluş.

— Pe care poţi să-l primeşti şi altfel decât de Crăciun.

— Păi, cam aşa. Şi ar fi trebuit să-l învăţ aport cu băţul şi să nu facă în casă. Oricum, am adăugat eu, nu eram epilată pe picioare.

— A, de fapt asta era problema.

Am izbucnit amândouă în râs.

— A fost drăguţ să-l refuz, de fapt, am zis eu meditativ, lăsându-mi capul pe pernele moi din damasc şi pironindu-mi privirea în tavan. Uitasem ce bine e să ţi se facă avansuri şi să refuzi un bărbat.

Kate se uită la mine puţin întrebător, dar eu n-am mai continuat. Vremea confidenţelor de genul ăsta nu era cu siguranţă ora şase seara într-o miercuri după-amiază, cu patru copii mici vânturându-se pe lângă noi, unii cu un auz mai fin decât alţii.

— Mersi că l-ai luat pe Rufus de la şcoală, am zis privind spre fiul meu, care stătea în patru labe şi construia un fort din Playmobil împreună cu Orlando, iar Tabitha şi Laura, fetele lui Kate, care se bucurau de nişte zile libere de la pension, îşi făceau unghiile cu ojă una alteia, concentrându-se intens.

Nu era prima oară că-mi trecea prin cap că ar fi fost drăguţ să am o fiică. Încă ar mai fi drăguţ, de fapt.

— A, n-a fost mare brânză. Orlando era în clubul de după şcoală oricum, pentru că mi-am dat brusc seama că mergem la operă în seara

asta și n-aș mai fi avut timp să mă spăl pe cap, așa că am tras o fugă până la coafor.

Am zâmbit în cană, minunându-mă cât de diferite erau viețile noastre. Fiul meu fusese lăsat mai mult la școală pentru că eu încercam cu disperare să mai fac niște bani vânzându-mi tablourile, în vreme ce băiatul lui Kate rămăsese acolo pentru că ea se răsfăța cu o chestie de care eu n-avusesem niciodată parte și probabil că nici n-aveam s-o fac vreodată. Nu atâta timp cât puteam să-mi bag capul sub duș pe gratis.

Mi-am plimbat privirea prin terasa ei închisă și însorită, anexa naturală la bucătăria ei uriașă cu tavan înalt și arcade, care era minunat mobilată cu dulapuri de bucătărie neîncastrate din lemn de stejar și dulapuri pentru rufărie suedeze, pictate manual, înspre grădina ei de aproape două hectare, care se întindea către linia orizontului,; era posibil să fie grădina cea mai mare din toată Londra. Când am privit prima oară pe geamurile astea și m-am holbat la priveliștea de după ele, am fost pur și simplu uimită. Nu puteam să văd nici măcar capătul ei. După prima fâșie de gazon asezonată cu porți de crochet și toate celelalte ale jocului, se întindea livada de meri, cu iarbă mai înaltă, iar, în spatele livezii, ceva ce semăna cu o pădure de clopoței. Arăta ca o fermă pe undeva prin Wiltshire[1], nu în West London, și i-am spus și ei fix asta.

— A, dar, vezi tu, acolo e de fapt sufletul meu, îmi mărturisise Kate cu un zâmbet pe față când veni lângă mine la geam în ziua aceea, cu brațele

1. Comitat în Anglia cunoscut pentru peisajele rurale de deal cu vegetație luxuriantă.

strânse la piept, la țară, în inima zonei rurale, călare pe un cal. Dar trebuie să mă descurc cu ce am, prefăcându-mă că sunt acolo, dar locuind aici, *rus in urbe*.

— Nu m-ar deranja să mă descurc cu asta, am exclamat eu.

— Știu, și nici pe foarte mulți alții. Eu sunt răsfățată. Dar e o zicală în viață – tristă, dar adevărată: oricât de mult ai avea, tot nu-i destul. Sau vrei altceva.

După ce am cunoscut-o mai bine, mi-am dat seama că o deranja într-adevăr că locuia la Londra. Dar Sebastian era chirurg cardiovascular la spitalul Wellington și trebuia să locuiască relativ aproape de spital, în caz că era urgentă nevoie de el, iar asta nu urma să se schimbe. Încercaseră să țină o casă de vacanță undeva în Norfolk, dar lui Sebastian îi era aproape imposibil să ajungă acolo vineri seara și Kate nu voia să se ducă fără el.

— Sunt cam ca Regina Mamă în timpul atacurilor Blitz[1], glumise ea. Dacă regele nu pleacă, nu mă mișc nici eu și dacă eu nu mă urnesc, copiii rămân și ei aici.

Deci vânduseră casa de vacanță din Norfolk și casa din Knightsbridge, mutându-se din Montpellier Square în Putney cel verde; făcuseră un compromis. De fapt, odată ce intrai în casă, era greu să nu te crezi chiar într-un conac de țară veritabil.

---

1. Atacuri aeriene ale Germaniei asupra Angliei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial; derivat al cuvântului nemțesc *Blitzkrieg*. Regele Marii Britanii a refuzat să părăsească Londra aflată sub bombardament pentru a îmbărbăta populația, iar Regina și copiii au refuzat, de asemenea, din solidaritate față de populație.

Canapelele erau acoperite cu creton brodat cu model floral, pe pereți erau atârnate picturi în ulei în culori calde, cu rațe moarte și potârnichi, și mobilă veche pe pereții acoperiți cu lambriu de lemn și toate compuneau imaginea iluzorie a unui conac. Ba chiar aveau și iepuri în niște țarcuri în grădină și Kate amenința că va aduce și-un ponei de Shetland în curând.

— Avem destul spațiu oricum, zisese ea entuziasmată, târându-mă într-o zi până în livadă, și dacă aș strânge balega, Sebastian nici nu și-ar da seama. Oricum nu vine pe-aici niciodată.

— S-ar putea să-l vadă de pe geamul de la dormitor, spusesem eu cu îndoială în glas.

— I-aș spune că e un câine mare.

— Cum ar suna „Dulăul din Putney Common"?

— De ce nu?

Am zâmbit în sinea mea, în vreme ce strângeam lucrurile fiului meu – ghiozdanul, cutia pentru mâncare, geanta cu hainele de sport – și încercam să-l extrag din mijlocul bucuriilor pe care i le oferea cutia cu jucării a lui Orlando, plină ochi cu munți de Lego și mașinuțe teleghidate și să-l duc înapoi în casa lui mult mai puțin interesantă, unde n-avea surori, ponei sau puișori. Dar, așa cum îi spusesem cu o zi înainte când încercam să-l trag cu forța din aceeași bucătărie, casele altor oameni mereu par mai interesante, decât a ta, și Orlando probabil că simțea la fel față de casa lui Rufus. Rufus se uita la mine sfidător.

— Hai să mergem, Rufus, am zis eu cu un zâmbet pe față.

— Plecăm? Privirea pe care mi-o aruncă acum era chinuită. Nu stăm și la ceai?

Fiul meu mai avea până să învețe să se poarte politicos în societate.

— Nu, dragule, am răspuns eu repede, până să apuce Kate să se ofere, pentru că tati vine devreme acasă în seara asta și o să mâncăm toți împreună. Nu-i așa că-i drăguț din partea lui?

Nu era în mod clar așa drăguț ca șederea aici cu Orlando, Laura și Tabitha, așezați toți în jurul mesei enorme de ceai, în vreme ce Sandra, dădaca, le aducea sendvișuri micuțe cu coaja îndepărtată și *merengues* în formă de șoricei albi și biluțe de pepene – biluțe de pepene! – la ceai; pe când acasă mama tăia o felie subțire de pâine dintr-o franzelă și-i arunca o prăjiturică cu jeleu. Dar era un copil ascultător și eu puteam să-i spun multe doar din ochi.

— Alex vine și el o dată devreme acasă? Kate se ridică să ne conducă. Drăguț din partea lui.

— Păi, oarecum, am spus eu șovăielnic mergând pe holul cu gresie alb-negru înspre ieșire, adică oarecum devreme, nu oarecum drăguț. Probabil c-o să vină la nouă în loc de zece.

Ea se strâmbă puțin.

— Să-i spui din partea mea să mai spargă monotonia din când în când și să ajungă măcar o dată când face Rufus baie. Să încerce din răsputeri.

Am izbucnit în râs, dar i-am observat aerul dezaprobator. O sugestie că obligațiile sociale de după slujbă ale lui Alex – chiar dacă erau orientate către client și el le detesta – erau prea multe și că nu se pupau cu viața lui de familie. Dar, cum observase Alex în seara precedentă prăbușindu-se într-o rână pe canapea, complet epuizat, cu fața lui frumoasă chircită de oboseală, cu cravata

hăis, abia întors de la încă un cocteil în oraş, totul era în regulă pentru Sebastian. Pacienţii lui erau toţi la orizontală şi complet anesteziaţi la sfârşitul zilei lui de muncă şi nu exista nici cea mai mică şansă ca unul dintre ei să se ridice voios şi să zică: „Fac cinste!".

— Şi, oricum, a continuat el acru, frecându-şi obrazul şi căscând larg, nu toţi putem să facem carieră din salvat vieţile oamenilor.

Cred că Alex ţinea la noii noştri prieteni, dar i se părea că erau un pic cam respectabili pentru gustul lui. Îl descrise pe Sebastian ca fiind *un homme sérieux*, apoi adăugă:

— Bărbatul ăsta cred că n-a făcut o gafă în toată viaţa lui.

— Adică?

— Nu se relaxează niciodată. Niciodată nu bea şi el un păhărel şi nu se lasă în voia simţurilor. De ce-i e aşa de frică? Că o să se facă de râs? Şi ce dacă?

— O fi el un *homme sérieux*, dar e şi *un grand fromage*[1], am răspuns eu cunoscătoare, zicându-mi în sinea mea că nu m-ar deranja mai puţine gafe şi stat degeaba.

Mereu ultimul care ieşea pe uşă de la petreceri, în inima oricărei adunări, Alex era cel mai mare *bon viveur*; dar, totuşi, cum îmi răspundea el, astea erau în pachetul slujbei. În calitate de specialist în fuziuni şi achiziţii al firmei Weinberg şi Parsons, treaba lui era să ridice în slăvi noile afaceri şi să vrăjească clienţii, şi nu puteai să

1. În original, *big cheese*, expresie informală care desemnează o persoană importantă şi bine poziţionată în ierarhia socială.

faci asta la un pahar de suc de roșii și cu o față de parcă ți s-au înecat toate corăbiile.

Rufus și cu mine ne-am luat la revedere de la Kate și am trecut strada. După ce am intrat prin ușa stil Queen Anne, cu fereastra cu vitraliu în formă de evantai deasupra, mizeria mi-a explodat în față. Casa avusese la început un hol alungit și îngust, dar era întunecat și posomorât, așa că Alex și cu mine am dărâmat peretele care separa holul de sufrageria de alături. Rezultatul era că intrai drept într-o cameră măricică și mai puțin posomorâtă, dar aterizai fix în mijlocul aglomerației de lucruri. Reacția mea – care ar fi trebuit să fie să mă aplec și să culeg de pe jos hainele și jucăriile pe măsură ce avansam prin casă, ca un culegător de bumbac – a fost să pășesc senină peste toate lucrurile, pe când Rufus s-a năpustit în cealaltă cameră de la parter, bucătăria. În mijlocul procesului de a păși atent pe lângă un coș cu rufe murdare, mă gândeam cu reproș la Sandra de vizavi, dar acum nu puteam să justific cheltuiala pentru o femeie de serviciu, darămite o dădacă. L-am urmat pe Rufus în bucătărie, unde acesta se urcase pe blatul de la bucătărie și luase cuțitul din cutia de pâine.

Tăia pâine de zor, cu destul de multă îndemânare.

— Hei, ce zici că luăm masa de seară cu tata?

— A, se opri în mijlocul tăierii unei felii. Credeam că doar ai inventat asta ca să fim ca Barringtonii. Nu mă gândeam că e chiar adevărat.

Am izbucnit în râs și i-am lăsat ghiozdanul jos pe masă.

— Ești prea șmecher pentru vârsta ta, Rufus Cameron. Vino-ncoa, fac eu asta, i-am luat cuțitul din mână.

— Ce-i aia şmecher?

— Păi... deştept. Cred.

Am tăiat felia de pâine, am întins unt de arahide pe ea, am pus încă una pe deasupra şi i-am întins sendvişul. El îl apucă şi muşcă din el încă nelămurit, cu mine urmărindu-l cum stătea pe blatul mesei, mestecând, bălăbănindu-şi picioarele îmbrăcate în şort şi ciorapi gri şi bătând darabana cu călcâiele pe uşa de la dulap; mi-am zis că el chiar era un copil înţelept. Unul care se mula foarte bine pe stările mele de spirit: care ştia când mama lui era fericită sau tristă sau adâncită în gânduri sau nervoasă. Băieţelul meu frumos, cu buclele lui arămii şi ochii de culoarea ciocolatei: frumuşel să-l mănânci şi deştept. Una dintre chestiile care chiar mă luaseră prin surprindere de când aveam un copil era că-l simţeam de parcă era o prelungire a mea, un alt organ care funcţiona. Mă întrebam dacă şi alte mame simţeau la fel pentru copiii lor. Din moment ce aveam unul singur, nu puteam să compar senzaţia asta cu nimic. Câteodată mă întrebam şi dacă legătura dintre noi doi nu era cumva prea puternică; dacă n-ar trebui să mă dau puţin la o parte, să dau drumul capătului de cordon ombilical pe care-l ţineam. Alex spunea că-l cocoloşesc, dar totuşi Rufus şi tatăl său... mi-am lins nişte unt de arahide de pe deget şi m-am întors să pun pâinea la loc în cutie. Am închis capacul cu un pocnet vioi. Şi, să spun drept, Rufus nu era chiar fiul pe care şi-l dorea Alex.

—Dacă-i arunci o minge se fereşte de ea! se plânsese Alex după o excursie dezastruoasă în parc, din care amândoi se întorseseră pământii la faţă de enervare. Trebuie să se mai călească nitel, să înveţe să fie mai bărbat.

Aruncă mingea de rugby pe canapea și se prăbuși supărat lânga ea, cu jacheta încă pe el, în vreme ce Rufus o șterse în camera lui.

— Are doar nouă ani, Alex! Vrei să dea pe gât halbe de bere și să cânte cântece de rugby?

— Nu, dar nici nu cred că ar trebui să facă așa ceva. Adică, ce dracu' mai e și asta?

Scoase o bucată de etamină din dosul unei perne a canapelei și mi-o flutură pe la nas.

— Doar puțin cusut! i-am răspuns eu pe un ton enervat luându-i-o din mână. Ce-are?

Deși chiar și eu mă întrebasem vinovată de ce o luase Rufus cu el la școală.

— Sigur vrei s-o iei la școală, dragule? îi spusesem, urmărindu-l cu frică în ochi într-o dimineață când își punea în ghiozdan bucata de etamină. Când ai să ai timp să coși?

— Păi, în pauză, spusese el calm. Când ceilalți băieți sunt afară la fotbal.

— Aha, răspunsesem eu. Dar nu li se pare că e... nu știu... ciudat?

El ridicase din umeri.

— Habar n-am. E ciudat?

— Nu. Nu, sigur că nu e.

Cu rușine mărturisesc că, în ciuda lucrurilor pe care i le-am zis, a doua zi dimineață, când o tot căuta și n-o găsea, era în fundul sertarului meu cu chiloți. Și spre ușurarea mea, când l-am luat de la școală, l-am găsit în mijlocul unui joc de cărți cu prietenii lui buni Arthur și Torquill, o pereche de profesori universitari în devenire de la clubul de *blockflote*.

— Un copil sensibil și cu ureche muzicală, ne-a zis învățătoarea lui zâmbind la o consultație, când stăteam față în față cu ea ca niște giganți așezați

pe scăunele liliputane; dar nu e sfios ca o fată mare. Chiar deloc, participă la discuțiile din clasă. Are ceva la bibilică, îmi făcu semn bătându-și ușor tâmpla și eu m-am umflat în pene. Ba chiar ieri, la plimbarea prin natură, a fost singurul care făcea diferența corect între untișor și gălbenele, și apoi a identificat și clopoțeii. E expertul clasei în flori de câmp!

N-am putut să mai dau ochii cu Alex după una ca asta.

Acum, Rufus se așezase cu sendvișul cu unt de arahide și yo-yo-ul său în fața televizorului și se uita la *The Simpsons*, lucru pe care cu siguranță l-ar face orice băiețel de nouă ani care petrecuse deja o oră la clubul de după-amiază și încă una acasă la prietenul său. Sigur, în afară de a se așeza la masă cu un ceai proaspăt făcut și cu o farfurie de legume.

M-am postat în pragul ușii.

— N-ai teme, Rufus?

— Numai de citit și deja am făcut-o.

Nu se dezlipi de Bart și de Marge.

— Aha.

Probabil că deja terminase toată cartea, la cum îl știam eu pe Rufus.

— Am terminat deja cartea.

Am zâmbit.

— Bravo, scumpule.

Se întoarse spre mine.

— Mamă, du-te. Nu trebuie să stai cu mine în fiecare seară și deja m-am jucat cu prietenii, deci am terminat-o cu partea interactivă, iar arahidele au proteine și pâinea are fibre și promit să mănânc un măr mai pe seară, așa că du-te.

Dubios mai era și copilul ăsta.

— Atunci poate mă duc sus vreo jumătate de oră, dacă eşti sigur că n-ai nevoie de mine.

— Da, sigur, se întoarse înapoi către televizor. Şi dacă sună telefonul n-am să spun că pictezi, am să zic că întorci tarta în cuptor şi că nu poţi să răspunzi, da?

Am rânjit complice şi am început să păşesc cu grijă printre obstacole către scări. Asta fusese o referinţă la faptul că într-o dimineaţă fusesem acostată de Ursula Moncrief, şefa comitetului de părinţi din clasă şi mamă profesionistă cu normă întreagă, care, înconjurată de diverse acolite, îmi zisese acuzator:

— Am sunat la voi aseară să întreb despre contribuţia ta la Festivalul Recoltei şi Rufus mi-a zis că erai sus şi pictai!

După tonul pe care spusese asta, puteam foarte bine să fiu sus biciuind câţiva chiriaşi tineri, legaţi de scaune şi cu căluş în gură.

— Păi, da, mai pictez din când în când, mă bâlbâisem eu, în vreme ce un val de dezacord vui în tabăra Moncrief. De fapt, pictez cam în fiecare seară, am adăugat prinzând curaj.

— Şi Rufus unde e în timpul ăsta?

— Păi, e... jos. Îşi face temele, am răspuns eu repede.

Am fost învrednicită cu încă o serie de priviri acre şi dezgustate, pentru că, desigur, ar fi trebuit să stau jos cu el, înfăşurată strâns în capot, prăjind peşte şi mereu gata să mă întorc înspre el şi să-l ajut să scrie corect „aligator", dacă avea nevoie.

— Spune-le să se ducă la dracu'! mârâise Alex în apărarea mea când mă întorsesem.

N-am făcut asta, dar i-am fost tare recunoscătoare lui Alex pentru ajutor. Alex nici nu voia

să audă de „mafia mămicilor“, pentru că mai avusese o dată de-a face cu ele, cu Lucy şi Miranda, cele două fete ale sale din prima căsătorie, acum în vârstă de 16, respectiv, 14 ani. Părerile lui referitoare la mămicile de genul ăsta de la şcoală – o mulţime de femei frustrate, mult prea calificate, care-şi înlocuiesc carierele întrerupte crescând copii prea stimulaţi – erau tranşante şi probabil chiar adevărate. Oricum, eu eram uşor de speriat, şi acum Rufus şi cu mine eram mai circumspecţi în legătură cu treburile mele de-acasă. Păcăleala cu tarta părea să meargă unsă.

O, da, fetele. Probabil că se apropia vremea când ne vor face încă o vizită, mă gândeam eu în timp ce urcam pe scări. Inima începu să-mi bată mai puternic la gândul ăsta şi m-am apucat de balustradă.

Lucy şi Miranda locuiau cu mama lor, o femeie incredibil de frumoasă pe nume Tilly, care, după divorţ, plecase în America. Atunci când ne-am căsătorit şi fetele erau mai mici, nu prea le văzusem, pentru că Alex avea adesea treabă în State şi le vizita când era acolo. Anul trecut, totuşi, din moment ce acum erau adolescente, traversaseră singure oceanul şi veniseră să stea la noi, la Londra. Nu fusese o vizită prea fericită. Erau probabil creaturile cele mai frumoase, cu cele mai lungi picioare şi mai încrezătoare în ele însele pe care le văzusem eu vreodată, îmbrăcate în pantalonii lor cu talie joasă Miss Sixty şi cu Ugg Boots în picioare şi kilometri de păr mătăsos şi negru. Îmi aduc aminte că, într-o zi, când m-am întors de la Tesco încărcată cu plase de cumpărături, le-am găsit tolănite lângă Alex, cu două

perechi de picioare lungi întinse peste genunchii lui, întuneric în cameră, perdelele trase, uitându-se la un film. Instinctiv, am exclamat:

— Vai, scuze.

Lucy mă privi batjocoritor:

— De ce te scuzi?

Am roşit instant.

— Voiam să zic, râzând vesel, mă simţeam de parcă v-am deranjat!

— Cam târziu pentru asta, nu crezi?

Îmi aduc aminte că obrajii îmi ardeau de furie când m-am dus în bucătărie să despachetez cumpărăturile. Nici măcar nu era corectă remarca asta. Căsătoria părinţilor lor se sfârşise cu mult înainte să apar eu în viaţa lui Alex.

Alex venise după mine şi mă luase în braţe pe la spate în vreme ce despachetam.

— N-a zis-o serios, îmi şoptise el. E doar un copil.

Mă întorsesem cu faţa la el în îmbrăţişare.

— Ştiu asta, dar... Alex, ea nu ştie despre Eleanor? m-am uitat drept la faţa lui.

El dăduse din umeri şi începuse să se uite în altă parte.

— Se pare că nu. Eleanor e naşa ei, Imo. O divinizează. Nu pot să-i spun una ca asta.

— Dar sunt sigură că măcar i-o fi zis Tilly! I-o fi zis ce s-a întâmplat, de fapt?

El dădu din cap.

— Mă îndoiesc. Tilly e mult prea mândră.

Bine. Aşa că am devenit ţapul ispăşitor. Eram Cealaltă Femeie care distrusese căminul lor fericit. Şi el avea dreptate; de ce să dezgropăm trecutul? Dar părea atât de nedrept, şi câteodată îmi venea să le spun: „Nu am fost eu de vină!

Întrebați-o pe scumpa voastră naşă ce s-a întâmplat de fapt!". Dar asta le-ar fi rănit şi mai tare şi Alex avea dreptate: suferiseră deja destul.

Şi am să-mi dau silința mai tare data viitoare, mi-am zis, urcând pe ultimele trepte şi deschizând uşa de la atelier. Să fac un efort mai mare. Să le duc la cumpărături pe King's Road, poate, deşi, pur şi simplu, menţiunea unei astfel de activităţi îmi dădea fiori reci pe şira spinării. Adică să arăt spre curele sau fulare pe care ar fi putut să le cumpere în vreme ce ochii lor făceau mişto de alegerile mele? M-am furişat în grabă spre vopselele mele, intrând în panică. Vopselele mele. În această cămăruţă minusculă care dădea spre nord (ceea ce-o făcea ideală) care era sanctuarul meu, refugiul meu. Aici puteam mereu să mă descarc. Să fiu eu însămi.

Sub geamul de la mansardă care dădea spre stradă era o masă veche din lemn de pin acoperită cu tuburi de vopsea, cârpe, blocuri de desen, carneţele de schiţe, cărţi, creioane şi paleta mea de culori, care aproape că devenise ea însăşi o operă de artă, pentru că era plină de vopsele închegate şi uscate. Mirosul tare de ulei mi-a intrat drept în nări, aproape că m-a ameţit de tot. M-am întors cu spatele. Camera era un haos, dar numai pentru neiniţiaţi: eu ştiam unde e fiecare lucru. Una peste alta, stivuite lângă pereţi, erau pânzele mele, sau, mai de curând, panourile, pictate în stilul meu liber şi spiralat, o mulţime de pânze – eram aproape prolifică – şi, în mijlocul camerei, era şevaletul meu cu o pictură pe jumătate terminată. M-am prefăcut că nu-i dau atenţie şi am trecut pe lângă ea ca să-mi iau salopeta de pictat din cuiul de pe uşă şi s-o trag pe mine, o

şmecherie pe care o foloseam des, ignorând pictura, ca şi când n-aş fi fost deloc interesată de ea, dar chiar înainte să-mi pun pe mine halatul vechi de laborator pe care-l foloseam şi să mai storc nişte vopsea din tuburi pe paletă, mi-a atras privirea. Era o mirişte arsă pe timp de iarnă: un spectacol cenuşiu, rece şi, din moment ce în Putney nu prea găseai mirişti, aveam o poză cu o mirişte pusă în spate.

— Asta nu e ca şi când ai trişa? mă întrebase Kate uimită într-una dintre rarele vizite în sanctuarul meu.

Reacţia ei nu era una neobişnuită, dar totuşi mă surprinsese un pic.

— De ce? Pictez după o poză, nu după altă operă de artă. Cum să trişez?

Ea făcuse o faţă care spunea „aşa o fi", dar îmi dădeam bine seama că oamenii credeau că nu e tocmai bine. Era oarecum ciudat. Nu eram chiar prinsă în câmpul ăla, simţind lumina, sorbind umbrele. Şi totuşi, clienţilor le plăceau peisajele de ţară înrămate pe perete şi cele câteva tablouri pe care le vândusem până atunci fuseseră făcute fix aşa. La nevoie....

Când scoteam o pensulă dintr-un borcan cu terebentină şi o ştergeam cu o cârpă, am văzut-o pe Kate cum ieşea din casa ei de vizavi. O luă pe alee înspre stradă îmbrăcată extrem de elegant, cu o jachetă scurtă neagră şi o fustă scurtă roz, pe tocuri joase şi se urcă într-un taxi care-o aştepta. Taxiul o luă din loc spre Sheekey's, unde Sebastian o aştepta să ia o cină uşoară înainte de operă, în vreme ce Sandra le făcea baie copiilor şi le citea poveşti ca să-i adoarmă. Am zâmbit. Vieţile altora. M-am întors la şevaletul meu. Să

vedem. Fagul acela din colţ – sigur că soarele n-ar trebui să se vadă printre crengile lui aşa de puternic, nu?

Abia ce mă apucasem să lucrez la cer, preocupându-mă atent de cenuşiul lui şi adăugând nitel albastru de Prusia printre vălătucii de nori ca să-i mai întunec, că în uşă răsări un cap.

— Vai, Rufus, ce m-ai speriat!

— Nu-i nimic la televizor, deci mă duc la culcare.

— Deja? Dar n-ai făcut baie şi nimic altceva....

— E zece, mamă. Când ne punem şi noi Sky?

— Deja? m-am uitat la ceas cu groază. Doamne, chiar e. Trebuia să fii în pat de mult. Hai, fuguţa!

Din cauză că mă simţeam vinovată, am devenit autoritară, am lăsat pensula deoparte şi l-am grăbit spre camera lui, l-am îmbrăcat în pijama, mormăind în barbă de parcă ar fi fost vina lui, pentru numele lui Dumnezeu! Cum o să ajungă oare copilul ăsta când o fi mare cu o mamă mereu cu capul în nori? I-am făcut repede patul şi i-am bătut perna ca să stea tare. Nu mai trebuia să trag perdelele, pentru că nici nu fuseseră desfăcute de dimineaţă. Când îl pupam de noapte bună şi stingeam lumina, mi-am adus adus aminte cum îmi zisese Kate că o luase pe Tabitha odată dintr-o casă unde sus la etaj găsise paturi nefăcute, closete la care nu fusese trasă apa, perdele vraişte şi chiloţi cu urme murdare pe jos. M-am roşit brusc şi am şters-o spre baie ca să trag apa şi să culeg de pe jos chiloţii de ieri. Nu era prima oară că decideam că pictatul mă făcuse să pierd controlul din nou. În loc să mă duc înapoi în atelier, unde ştiam că aş fi putut zăbovi până după miezul nopţii, am mers hotărâtă jos, am spălat vasele, am făcut curat în sufragerie, am stins toate

luminile, apoi m-am îndreptat spre dormitor. Măcar o dată să mă culc și eu devreme, mi-am zis. Și apoi, poate când vine Alex acasă, poate...

Am făcut un duș rapid și m-am cățărat în pat, bucurându-mă de senzația de corp cald și gâdilat sub cuvertura rece. Strada era liniștită și se auzea numai zgomotul îndepărtat al traficului pe fundal. Am încercat să stau trează să-l aștept pe Alex, dar îmi simțeam pleopele de plumb. La un moment dat, am auzit prin somn un taxi care s-a oprit și a parcat vizavi, am ascultat așteptându-mă să aud pașii lui Alex venind, dar erau Kate și Sebastian care plăteau șoferul și apoi am auzit vocea lui Kate, când Sandra i-a deschis ușa, întrebând cum s-au purtat copiii, la ce oră s-au culcat; apoi tăcere.

Peste câtva timp, Alex s-a furișat și el în pat lângă mine.

— Scuză-mă, dragă, șopti el. Te-am trezit?

— Nu, e în regulă, am murmurat eu somnoroasă. Voiam să te aștept oricum. Cum a fost seara ta?

— Destul de neplăcută. Sugerasem să luăm o cină ușoară la un bar de vinuri, crezând că pot să scap doar cu un fel de mâncare, dar frații Cronin tocmai au venit din State și voiau o îmbuibare tradițională. Am mers până la urmă la Simpson's și am mâncat friptură de vițel și budincă de Yorkshire. Cred că am pus pe mine vreo șase kile în seara asta.

Am zâmbit și m-am întors să-l iau în brațe pe la spate, cu obrazul lipit de spatele lui.

— Eh, nu se vede, m-am cuibărit lângă el și l-am mângâiat pe coapsa goală.

— Humpf, mormăi el.

— Bietul de tine, am îngânat eu încet. Poate ai nevoie de niște relaxare...

El oftă.

— Dacă n-aș fi atât de epuizat, asta e exact ce mi-ar plăcea să fac. Dar sunt rupt în seara asta, Imo.

L-am gâdilat cu genele pe spate.

— Ai dreptate, am fost eu de acord. E târziu și sunt obosită și eu, apoi m-am rostogolit spre partea mea de pat.

Zece minute după aceea, auzeam respirația ritmică a soțului meu lângă mine; auzeam cum inspira încet pe nas și zgomotul pe care-l făcea când expira. Morfeu îl luase în brațe și-l dusese în lumea lui. Mie mi-a luat ceva mai mult totuși. Stăteam cu ochii larg deschiși și m-am tot holbat în întuneric o vreme. La un moment dat, am adormit și eu.

Capitolul 3

Dimineața următoare, Alex mi-a șoptit în ureche:

— Ghici cine e jos?

— Hm? Ce? Cine? am mijit ochii somnoroasă.

Stătea aplecat peste mine cu un zâmbet larg pe față și cu o cană de ceai în mână. O puse jos lângă mine.

— Ma-ma ta! cântă el.

— O, Doamne! am icnit eu. Glumești, nu?

— Nu. Se pare că mergem toți la nu știu ce meci al lui Rufus în după-amiaza asta, o ieșire în familie. Eu, unul, de-abia aștept. Zi-mi că vine și sora ta și totul o să fie perfect, făcu ochii mari în semn de fals entuziasm.

— Sigur că nu vine, i-am tăiat-o eu, și meciul e abia la ora trei, deci ce dracu' caută mama aici la ora șapte? Cum a ajuns?

— Se pare că a venit pe bicicletă. Le-a zis „pa pa" vecinilor ei din Belgravia[1] și a dispărut în noapte cu bicicleta, îndreptându-se spre „sătucul" Putney.

— Și rămâne aici?

---

1. Cartier luxos din vestul Londrei, unde au sediul o serie de ambasade.

— Păi, pare să fi adus cam multe pungi cu ea ca să nu ne facă plăcerea să stea, dar n-am supus-o unui interogatoriu detaliat încă.

Mi-am urnit picioarele jos din pat.

— Doamne sfinte. Şi unde-i Rufus?

— Jos, fumează pasiv cu ea.

Am chicotit.

— Cred că-i în al nouălea cer, am zis, trăgându-mi halatul pe mine.

— A, păi da. Entuziasmul puternic pluteşte prin aer, dar mi-am permis să deschid o fereastră la această mică şuetă. Miroase ca la berărie deja.

— Să nu-mi spui că a şi băut ceva!

— Nu încă, a fumat doar o ţigară Gauloise, dar mi-a zis că în Franţa bea mereu o café Calva[1] la micul dejun şi că în societatea provensală era nepoliticos să nu faci asta.

— Păi, acum e în societatea sud-londoneză şi ar face bine să ia aminte la responsabilitatea părintească şi să se conformeze.

Mi-am legat bine cordonul halatului de casă şi am luat o gură de ceai.

— Tu cum te mai simţi? l-am privit pe soţul meu peste marginea cănii. După noaptea de desfrâu?

— Desfrâul a lipsit cu desăvârşire, mi-a răspuns Alex şi s-a aşezat cu toată greutatea pe marginea patului. Americanii sunt foarte profesionişti zilele astea. S-au dus vremurile când număram sticlele goale de vin Chablis şi-i duceam la un club de striptease – slavă Domnului. Nu, am băut fiecare câte o apă minerală şi apoi s-au repezit înapoi la Waldorf.

1. Cafea la care se adaugă Calvados.

— Dar ați încheiat tranzacția?

— Cine știe, Imo, cine știe, a zis și și-a frecat obrazul obosit. Au fost suficient de „drăguți" să ne spună la sfârșitul serii că mai au întâlniri cu alte două firme.

— Of.

Soțul meu și-a netezit nonșalant buclele blonde din jurul frunții înalte și și-a îndreptat spatele înfășurat în halatul bleumarin, dar se vedea în ochii lui albaștri că era îngrijorat și mi-am dat seama că n-avea rost să-l întreb mai multe. Alex fusese angajat la Weinberg & Parsons special pentru a atrage noi oportunități de afaceri și, până una-alta, singurele afaceri care funcționau erau cele mai vechi.

— Mereu e așa, i-am zis eu împăciuitor, tu singur ai zis asta. City[1]-ul e în mijlocul unei harababuri, nimănui nu-i merge bine din cauza asta. Dar o să fie mai bine, ai să vezi. Lucrurile astea sunt ca fluxul și refluxul.

— Eu mereu prind refluxul.

— Hai, nu fi caraghios, i-am spus eu îmbărbătându-l. Mereu vezi jumătatea goală a paharului.

— Ori asta, ori m-am ales eu cu paharul greșit. Dar ai dreptate, să știi, lucrurile chiar merg ciclic, deci, cine știe? Oricum, până una-alta, mai bine cobori repede înainte să apuce mama ta să-i ia lui Rufus toți banii de buzunar.

— Pariuri pe căluți?

— Nu, doar cărți azi.

— Bine.

Mi-am luat cana și am lungit pasul în jos pe scări: am apucat-o prin sufragerie, care era plină

1. Centrul financiar al Londrei.

ochi cu pungi, şi am ajuns în bucătărie, unde... aha, înţelegeam acum.

Aerul era încărcat cu fum de ţigară, dar, prin fumul gros, aşezaţi pe scaune de bar, îi distingeam vag pe mama şi pe Rufus cu câte trei cărţi în mână, reconstituind o scenă din *Cacealmaua*[1].

— Carte, zise mama concentrată. Carte din nou... carte... Pas.

— Nu poţi să zici pas la asta, observă Rufus. Ai depăşit.

— Ba nu.

— Ba da, uite – zece cu nouă şi cu trei fac 22. Şi la 21 primeşti banii.

S-a întins peste masă şi i-a luat banii mamei.

— 'Neaţa, mamă, am privit-o cu ochii mari. Da' ştiu că te-ai trezit cu noaptea în cap.

— A, nu, de fapt, nu, draga mea, zise ea cu o voce răguşită, împărţind cărţile din nou. Când ajungi la vârsta mea, descoperi că n-ai nevoie decât de câteva ore de somn – întreab-o şi pe Margaret Thatcher. M-am trezit la cinci. Dealerul câştigă.

— Tu ai dat cărţile data trecută, îi reaminti Rufus.

Mama îi aruncă o privire sfidătoare, deschise gura să se apere, apoi o închise la loc şi-i pasă pachetul lui Rufus.

— Trişează, îmi atrase atenţia Rufus, fără urmă de ranchiună, în vreme ce împărţea cărţile.

— Ştiu, am crescut cu ea, am zis eu întinzându-mă către dulapul de deasupra capetelor

1. Comedie din anii '70 cu Robert Redford şi Paul Newman, în care unui mare boss al mafiei i se iau banii la un joc de poker, printr-un şiretlic.

lor ca să scot pachetele de cereale. În locul tău, m-aș uita și în mânecile ei, iar dacă se scarpină la gleznă, uită-te și-n pantofi. Rufus, tu ce-ai mâncat?

— Buni mi-a cumpărat *pain au chocolat*. Nu vreau și cereale.

— Ok, în regulă. Mamă? Ceai?

— Mersi, din moment ce n-ai nimic mai tare.

— Păi, poți să te delectezi cu Earl Grey.

— Cred că m-am delectat cu el în anii '70, scumpo, zise ea tărăgănat. Un aristocrat încrezut, din câte-mi aduc eu aminte. Carte... carte... la naiba! își aruncă ea cărțile de joc cât colo.

Chiar ținea să câștige, mi-am zis în sinea mea, privind scena cu un zâmbet întipărit pe față. Și evident că tocmai din cauza asta Rufus se distra așa de bine. Știa că se concentrează puternic la joc, la fel de mult cât se concentra și el. Nu juca pentru a-i face un hatâr și nu-l lua de sus – a, nu, voia să-i ia banii de buzunar. Și îi și lua cu plăcere și-i dădea înapoi săptămâna următoare, mormăind când el și-i câștiga iar. O urmăream cu coada ochiului cum îl supraveghea pe Rufus când făcea cărțile, așezată pe scaunul ei, cu spatele drept, zveltă, cu o ținută elegantă: o jachetă crem din ale cărei mâneci suflecate se ițeau o pereche de mâini bronzate prinse în brățări, pantaloni largi kaki, multe mărgele la gât, cu țigara prinsă între degetele acoperite de bijuterii, cu părul de un roșcat spălăcit strâns într-un coc neglijent și cu piepteni care-l țineau lipit de cap. Avea mereu stil și acum hainele ei căpătaseră o alură franțuzească, pentru că-și petrecuse majoritatea timpului din ultimii zece ani la casa ei din sudul Franței. Explicația ei era că se mutase acolo pentru că-i pria vremea și sunt sigură că-i

pria în căsuța de piatră arsă de soare, aproape de Aix en Provence, dar sora mea Hannah, și chiar și eu în sinea mea, credeam că plecase în străinătate ca să treacă peste șocul că se despărțise de tata din cauza lui Marjorie Ryan. De ce oare se întorsese acum, schimbând culorile minunate și mirosurile îmbietoare ale primăverii provensale cu străzile plouate ale Belgraviei, era un mister pentru noi, dar părea destul de fericită în apartamentul pe care și-l închiriase și-i plăcea la nebunie să stea cu Rufus. Mă întrebam în secret dacă i se năzărise când se plimba prin păduricea ei de măslini, trăgând din țigara ei Gauloise și mijindu-și ochii la soarele care apunea, că se putea ca el să fie singurul ei nepot și că nu voia să-și rateze șansa să-l crească.

— Știi că meciul e abia la trei, nu? i-am zis eu punând ceainicul la fiert.

— Da, da, știam, dar mi-am zis că poate mai fac câte ceva cu grădina ta. Am câștigat, plătește.

— Vai, mamă, faci asta pentru mine? m-am întors grațios pe călcâie. E un dezastru total și n-am apucat să mă ocup și de ea.

— Sigur că n-ai avut timp, ai prea multă treabă pe cap oricum, spuse ea pe un ton devotat.

M-am îmbujorat de plăcere. Mama, spre deosebire de sora mea, era unul dintre puținii oameni care nu credeau că, dacă arta mea nu se vindea, era o pierdere de vreme.

— Am vândut unul săptămâna trecută, să știi, i-am zis eu în timp ce-mi turnam un pahar de suc de portocale.

— Știu, mi-a zis Alex. Dar nu cred că ai luat destui bani, nici pe departe.

— A luat prea puțin, spuse Alex care tocmai intrase în cameră și-și încheia butonii de la mânșete. Și era una dintre picturile alea mai mari; ar fi trebuit să ceară de două ori mai mult.

— Nu iau bani pe cantitatea de vopsea sau mărimea pânzei, i-am răspuns eu, chiar dacă îmi plăcea destul de tare să fiu lăudată și discutată ca un mic Picasso între câțiva impresari. Nu vând roșii.

— Păi atunci să te asiguri că tipul ăla cu galeria cu care ți-a făcut cunoștință Kate le vinde la prețuri rezonabile. Când te vezi cu el?

Se duse dincolo ca să-și ia haina și servieta, aruncând și o privire la ceas.

— La naiba, am întârziat.

— M-am întâlnit cu el, am răspuns eu, urmându-l în cealaltă cameră ca să nu audă și Rufus ce se întâmplase. Se pare că doar încerca să se dea la mine.

El se întoarse din drumul către ușa de la intrare, complet buimăcit:

— Ete na?

— E ceva așa de ieșit din comun?

— Păi, nu, sigur că nu, dar să mor eu, se bâlbâi el, ce nerușinat! exclamă.

Se uită un pic la mine, apoi dădu din cap năucit și se întinse după servietă.

— Deci n-ai rezolvat nimic cu picturile, nu?

— Nimic, am confirmat, amuzată că nu i se năzărise să întrebe dacă eu eram neatinsă.

Neviolată, adică.

I-am deschis ușa.

— Deci încă nu contribui cu nimic la banii Cameron, din păcate. Acum pleacă, dragule, că măcar unul dintre noi are o slujbă. Ne vedem pe după-amiază.

Alex privea distrat în față când a ieșit pe ușă.

— La meci.

— A, la meci! Doamne, nu l-aș rata nici în ruptul capului, își strecură capul înapoi pe ușă și strigă înspre bucătărie: În ce poziție joci, Rufus?

Urmă o scurtă pauză.

— Păi, joc rugby.

— Da, dar în ce poziție?

— Nu știu.

— Bate-i măr, da?

Încă o pauză.

— Pe cine?

Alex și cu mine schimbarăm niște zâmbete complice. El mă pupă.

— Ne vedem în tribună.

În vreme ce închideam ușa și mă pregăteam să mă duc să mă schimb, observând ca de-obicei că Rufus era deja îmbrăcat în uniforma de școală și gata de plecare, mă gândeam cât ne costase să ajungem să stăm în tribună. S-o pornim mândri *en famille* să vedem meciul de rugby al fiului nostru. Faptul că ar putea să fie într-o echipă – orice fel de echipă – nu-i trecuse lui Rufus prin cap decât în ziua când listele pentru grupa de vârstă de nouă ani și, dedesubt, categoriile A și B fuseseră afișate în holul școlii. Eu le-am parcurs cu nerăbdare când l-am luat de la școală împreună cu alte câteva mame la fel de agere. Chiar și Arthur și Torquill intraseră în echipa B, asta pentru că era o școală atât de mică, dar fiul meu nu. Am simțit cum mi se urcă sângele la cap și cum furia începe să se dezlănțuie în mine.

— Nu contează, dragule, bălmăjisem eu, îndepărtându-mă de grupul de mame entuziaste.

— Ce nu contează? întrebă, părând să nu înțeleagă o iotă.

— Că n-ai intrat în echipă.

— A, aia.

— Nu-ți pasă?

El ridică din umeri.

— Nu prea.

Am condus spre casă foarte repede. Mult prea repede. Îl excluseseră. Îl excluseseră la vârsta de nouă ani – cum îndrăznesc! Și Alex avea să fie așa de dezamăgit, mi-am zis tresărind. N-o să-i spunem, m-am hotărât eu repede. Dar o să afle, mi-am zis și mai repede. O să-i spună Sebastian că Orlando era în echipă. Mâinile mi-au transpirat pe volan de emoție. I-am aruncat o privire fiului meu dezinteresat din scaunul alăturat.

— Rufus, ție nu-ți place rugby-ul? am întrebat supărată.

— E ok.

— Și dacă ai fi fost în echipă ar fi fost tot ok?

El ridică din umeri.

— Probabil, și se întoarse apoi spre mine. Dar nu sunt prea bun oricum, mamă.

— Păi, nu mă surprinde, m-am stropșit eu. Nici măcar nu ți-au dat o șansă!

A doua zi dimineață am pășit țanțoșă în holul școlii și l-am înfruntat pe profesorul de sport cu aplomb. Era îmbrăcat într-un trening și punea la avizier încă o listă, de data asta cu echipa de juniori.

— Domnule O'Callaghan, se pare că Rufus e singurul băiat din anul lui care nu e în echipa de rugby – vi se pare corect? am spus aproape izbucnind în lacrimi.

Pe cuvânt că aproape am dat apă la șoareci. Respiră, respiră...

Domnul O'Callaghan s-a întors și s-a încruntat:

— Nu e singurul care nu-i în echipă, doamnă Cameron. Mai e și Magnus Pritchard.

— Magnus Pritchard are piciorul rupt! am protestat eu. Ok, am exclamat eu încercând să-mi controlez tonul, e singurul băiat care are două picioare funcționale și nu-i în echipa de rugby!

Pentru o clipă ciudată mi-am imaginat cum scheciul cu Tarzan fără un picior al lui Pete și Dud[1] avea să înceapă.

Domnul O'Callaghan se juca nervos cu fluierul său de la gât.

— Păi, îmi pare rău, dar lista aceasta rămâne în vigoare pentru meciul de miercuri, dar am să văd ce-i de făcut pentru cel de săptămâna viitoare, bine? Sigur, trebuie să fie pe merit, ne-am înțeles?

— Desigur, am murmurat eu servil și mi-am luat tălpășița, ținând pentru mine prețiosul secret.

Săptămâna viitoare. Săptămâna viitoare avea să fie în echipă.

Toată săptămâna care a urmat m-am tot rugat lui Dumnezeu, lui Allah, oricui îmi asculta rugăciunile, să-i dea putere pixului domnului O'Callaghan; să-l ajute să scrie „Rufus Cameron", cu litere îngroșate pe lista cu copii de nouă ani trecuți la categoria B.

Lunea următoare, Rufus și cu mine ne-am grăbit să intrăm în școală. Acum chiar și Rufus

1. Peter Cook și Dudley Moore, autori britanici de scheciuri umoristice în anii '70-'80. Unul dintre aceste scheciuri, intitulat *One Leg Too Few* (*Un picior în minus*), era despre un actor șchiop care dădea probă pentru rolul lui Tarzan într-un film. Tot scheciul căutătorul de talente îi explică cum că nu e potrivit pentru rol din cauza lipsei piciorului.

se molipsise de la entuziasmul meu și recunoscuse aseară, chiar dacă avea un nivel de zahăr neobișnuit în sânge după trei cutii de *Ribena* – așa îl adusesem la o stare aproape de enervare – că, de fapt, chiar i-ar fi plăcut să fie în echipă. Deci faptul că nu era pe listă l-a dezamăgit și mai tare decât în mod normal.

— Nu sunt pe listă, a zis el, cu ochii mai ageri ca ai mei.

Nici nu puteam să vorbesc de furioasă ce eram.

— Sunt în echipă din nou! se auzi o voce din spatele nostru, m-am întors și am văzut că era Orlando, tot numai zâmbete.

— Bravo, dragule, spuse Kate, care parcurgea lista cu privirea.

Îmi venea să-i dau un pumn. Îmi venea să-i trag o smetie prietenei mele celei mai bune.

— Tu nu, Rufus? se încruntase ea. Probabil că-i o greșeală, nu?

— Sigur că-i o greșeală! am strigat eu pe un ton strident și necaracteristic mie.

Kate părea surprinsă.

— Nu-i nimic, poate că intri săptămâna viitoare, șoptise ea.

— Nu, am zis eu gâfâind de supărare și scrâșnind din dinți. Nu, o să fie săptămâna asta.

Și m-am năpustit înspre cancelarie.

Mi-e cam rușine de ce s-a întâmplat mai departe. Chiar și-n ziua de azi Kate se jură că l-am împins pe domnul O'Callaghan în debaraua pentru echipament de sport, am încuiat ușa și l-am amenințat că-mi dau jos toate hainele, dar, desigur, astea-s doar prostii. Ce s-a întâmplat de fapt e că l-am văzut pe domnul O'Callaghan că intrase în cămara pentru echipament de sport – debara,

insistă Kate stricându-se de râs – l-am urmat înăuntru şi l-am rugat cât se poate de raţional să se gândească bine la decizia pe care o luase. Sigur că-mi aduc aminte teroarea veritabilă care se citea în ochii lui când se dădea în spate şi dărâma o grămadă de bâte de hockey şi faptul că îngăimase ceva de genul „Ajutor!" – probabil că n-am auzit eu bine –, dar habar n-am de ce aveam nasturele de sus de la cămaşă descheiat şi nici de ce profesorul a fost apoi văzut tulind-o disperat din cămară, înşfăcând un pix de la un copil care trecea pe hol şi scriind cu litere mari şi tremurate „Rufus Cameron" în josul listei cu categoria B.

Am scos un oftat în vreme ce urcam pe scări către dormitorul meu şi mi-am scos halatul. Era clar că „nu-i în iad urgie-aşa de-afurisită ca a femeii cu progenitura ce-i batjocorită", dar mă întrebam ce-ar fi fost dacă Rufus n-ar fi fost copil singur la părinţi, dacă aş mai fi simţit toate lucrurile astea aşa de acut. Dacă dezamăgirile lui mi-ar fi intrat pe sub piele ca otrava unui şarpe sau triumfurile lui micuţe s-ar mai fi transformat în medalii olimpice. Şi dacă aş împărţi sentimentele mele între mai mulţi copii poate s-ar dilua sau aş fi din ce în ce mai emotivă până m-aş transforma într-un emoticon uriaş... N-aveam de unde să ştiu, pentru că încă nu se întâmplase şi oricât de mult îmi puneam mâinile în chip de pâlnie la gură şi strigam: „Ieşi din ascunzătoare, mezinule Cameron, că ţi-a venit vremea!", nu apărea nimeni. Sigur că ştiam că trebuie să fac mai mult decât să strig, dar câteodată mă întrebam dacă Alex mai voia un copil.

Am făcut un duş şi m-am şters încet, cu un ochi în oglindă. Silueta mea nu era deloc rea –

măcar nu devenisem cât un ceaun, cum pățise Hannah –, dar n-ar strica să am coapsele puțin mai subțiri. Chiar trebuia să mai dau jos niște kile, dar mă temeam că asta are să-mi afecteze fertilitatea și mă gândeam că, dacă mănânc bine, o să fac un copil grăsuț și sănătos. Și așa arătam mai bine la față. Vorba aia: „După ce treci de treizeci de ani, trebuie să alegi ori fața, ori fundul". Ei bine, eu alesesem și Alex era și el de-acord cu alegerea mea.

— Îți stă bine! îmi șoptea el în pat când mă strângea în brațe. Ești voluptuoasă, Imo, nu arăți ca urâtelé alea de femei scândură.

Asta însemna că nu arătam ca fosta lui soție, dar o parte din mine își dorea fierbinte să arate ca Tilly și fiicele ei: înalte, brunete și ca trase prin inel, nu rotunjoare, blonde și bondoace.

— Pictezi azi? strigă mama de la piciorul scării.

— Da, de ce? mi-am părăsit imaginea din oglindă și m-am întins repede după sutien și chiloți.

— Bine, atunci îl duc eu pe Rufus la școală, dacă vrei, apoi mă duc să lucrez prin grădină!

— Vai, mamă, faci asta pentru mine?

— Normal.

Răscoleam prin sertar după o bluză, dar exact când am prins una în mână, am înghețat. Am fugit către capul scărilor.

— Mamă, vezi să-i zici să te țină de mână, da? Și să-l duci fix până la poarta școlii. Nu-l lăsa să te păcălească să meargă singur de la colț.

Mama mi-a aruncat o privire sfidătoare care m-a făcut să mă rușinez și l-a îndemnat pe Rufus să iasă pe ușă.

— Mergem cu bicicleta. Pe curând.

Cu bicicleta?! Uşa de la intrare s-a trântit, lăsându-mă cu gura căscată. Am înlemnit acolo unde eram, îngrozită. Rufus nu se plimbase cu bicicleta decât în parc, niciodată nu mersese pe o stradă aglomerată. Sigur nu vorbea serios. M-am repezit către geamul de la dormitor. Bineînţeles că cei doi îşi duceau bicicletele de ghidon pe aleea care dădea în stradă şi, după ce mama s-a urcat în şa şi a luat-o înainte, Rufus a încălecat şi el şi a început să dea din pedale clătinându-se ameninţător, fără cască pe cap. M-am chinuit să trag de mânerul de la geam ca să-l deschid, dar nu se mişca. Am bătut cu mâna în el, tot nimic. Disperată, am luat-o în jos pe scări, am deschis uşa de la intrare şi aproape c-am strigat din toţi bojocii: „Opreşte-te!", dar mi-am dat seama că asta l-ar trimite direct în botul TIR-ului care trecea pe stradă. Mi-am înăbuşit ţipătul şi m-am uitat cum pedala liniştit în paralel cu TIR-ul. Mergea destul de bine. Îşi păstra echilibrul mult mai bine şi se ţinea chiar în spatele bicicletei bunicii lui, la o distanţă sigură. Când au dispărut după colţ, am observat că poştaşul care adusese ceva la casa vecină se uita ciudat la mine. Mi-a luat doar o clipă să-mi dau seama că eram în chiloţi şi sutien. M-am repezit înăuntru şi am tras uşa după mine. Doamne, oare ce aveam? Mi-am trecut degetele prin păr, agitată. Păream să pendulez între neglijenţă crasă când îi îndesam lui Rufus pe gât un biscuit la ora ceaiului şi afecţiune sufocantă pentru bietul copil, nelăsându-l să-mi scape din ochi şi luând-o la fugă dezbrăcată pe stradă după el.

— Eşti maniacă! îmi spunea Alex fără să mă judece. Fie că eşti obsedată cu pictura ta, fie cu copilul, dar cele două lucruri se exclud reciproc.

— E ceva rău în asta? întrebam eu îngrijorată.

— Sigur că nu, aşa eşti tu.

Să fiu sinceră, mama era de fapt aşa o uşurare pentru mine, îmi ziceam eu, în vreme ce urcam scările agale. Îi dădea lui Rufus nitică libertate, nu-l cicălea, exact cum făcuse cu mine şi Hannah. Când eram mai mici, mereu ne spunea lucruri de genul: „Nu vă duceţi azi la şcoală, dragele mele. Hai să ne plimbăm prin Londra pe terasa unui omnibuz". Sau „Ce-ar fi să luăm maşina şi să mergem până la Haydock să prindem cursa de cai de la unu jumate?". Da, era minunat că avea o bunică aşa de nonconformistă şi era minunat că mă ajuta şi pe mine. Ce răsfăţ era să pot să mă închid în atelier toată ziua, cât ea îmi aranja grădina. Ce desfătare pe cinste!

Desigur, ar fi trebuit să mă aştept să-mi coacă ea una bună. Doar o cunosc de 34 de ani.

Mai târziu în aceeaşi zi, când stăteam una lângă alta în tribunele stadionului de rugby al şcolii, puternic bătut de vânt, împreună cu alţi părinţi care dârdâiau de frig, în aşteptarea lui Rufus şi a echipei lui şi a lui Alex care trebuia să vină de la muncă, schimbam şoapte supărate. Sau, mă rog, ale mele erau furioase, cel puţin.

— Nu sunt absurdă, şuieram eu, nici măcar nu sunt un horticultor pasionat, dar cred că pur şi simplu asta anulează ideea de a avea o grădină!

— Prostii, dragă, e foarte uşor de întreţinut şi faci şi economie.

— Da, dar nu e adevărată!

— Dar nici n-ai fi observat, nu-i aşa? Când ai ieşit s-o vezi, ţi s-a părut grozavă.

Mă uitam la ea complet neajutorată, în ochii ei albastru spălăcit, aproape gri, care se iţeau de sub pălăria superbă de piele întoarsă. Avea dreptate: când coborâsem din atelier la prânz, ameţită şi sătulă – starea mea obişnuită de euforie după patru ore în faţa şevaletului –, mulţumită că reuşisem să pictez o bucată bună în ziua aia şi să o scot la capăt cu un peisaj marin recalcitrant, am găsit-o pe mama afară, în grădină, înconjurată de pungi goale, părând că plantează ultimele frumuseţi vegetale, şi fusesem foarte plăcut impresionată de priveliştea care mi se înfăţişase. Parcela obosită de gazon maro deschis, înconjurată de parcele ciocolatii de pământ de flori şi mai deprimante, se evaporase şi în locul ei apăruse o fâşie de gazon catifelat verde-smarald. Catifelat, zic. Abia când m-am aplecat să ating noua mea iarbă şi să mângâi ferigile de lângă marginea grădinii, am rămas consternată: totul era artificial. Stăteam în mijlocul unui paradis de plastic şi mătase, toată grădina fiind o iluzie desăvârşită, fară nici o petală, frunză sau fir de iarbă adevărate.

— Nu trebuie s-o uzi niciodată sau s-o plivesti de buruieni şi nu se usucă, nici nu se pierd seminţele – nu poţi să ceri mai mult de-atât. Arată minunat pe terasa mea de pe acoperiş de la Wilton Crescent.

— Dar nu poţi nici măcar s-o miroşi!

Pupilele mamei mele se dilataseră şi pufăia liniştită din ţigara ei Gauloise.

— Ba poţi, draga mea, poţi să-ţi cumperi sprayuri parfumate. Eu mi-am luat levanţică şi pin.

— Sprayuri parfumate ca acelea care se folosesc la toaletă?

— Nu. Le-am cumpărat de la Harrod's; sunt chiar adevărate. Îți iau și ție unul, dacă vrei. Pe bune, Imogen, ești tare nerecunoscătoare, după toată munca mea... A, ia uite, au ieșit. Haaai, Rufus!

Bătea entuziasmată din palmele înmănușate, în vreme ce douăzeci și doi de băieței ieșiră în fugă pe teren îmbrăcați în șorturi albe și tricouri cu guler roșii sau albastre, extrem de țanțoși. Aproape mi-a plesnit inima de bucurie când l-am văzut pe Rufus, zâmbind larg, cu pieptul înainte și fugind pe picioruşele sale. I-am făcut frenetic cu mâna, uitând pentru o clipă de ideea năstrușnică a maică-mii de a-mi înlocui grădina, din păcate, cu o imitație de grădină, complet sărită de pe fix din punctul de vedere al anotimpurilor cu trandafiri albi și ghiocei care înfloreau toate în același timp, pentru numele lui Dumnezeu. Alex avea s-o ia razna!

Dar, chiar așa, unde era Alex? Acum era momentul să apară. M-am uitat în jur nerăbdătoare, dar nu l-am văzut decât pe domnul O'Callaghan fugind înspre teren. Un frison perceptibil le cuprinse pe toate mamele strânse la meci. Domnul O'Callaghan era înalt, blond și neras, dar cam prea albinos pentru gusturile mele, cum ar zice mama, o ratare la mustață. Alerga pe teren dându-și importanță și strigând instrucțiuni, îmbrăcat cu un șort alb strâmt și foarte scurt.

Kate apăru în spatele meu înfășurată în eșarfe. Îmi șopti în ureche:

— Cred că șortul domnului O'Callaghan ar mai trebui să se ridice o idee, nu-i așa?

Am început să chicotesc.

— Fiecare-şi satisface nevoile cum poate.

— Sigur, de ce crezi c-am venit toate să ne uităm la meci? Ia uite la Ursula Moncrief, mai că nu mătură cu limba pe podea.

— Mereu se dă bine pe lângă el, am remarcat eu privind-o cum defila pe teren pe tocurile ei îngrozitor de înalte pentru ca să-i pună cine ştie ce întrebare stupidă.

— Vai, domnule O'Callaghan, se prosti Kate, să vă ţin scorul? Vai, domnule O'Callaghan, pot să vă ţin eu mingiuţele?

Am râs amândouă pe înfundate, ca două casnice frustrate ce eram.

— Cred că de la coapsele alea rozalii şi late, zise Kate încet, i se trage.

— Păi, sper că nu ni le mai arată mult tuturor şi îi dă bice cu jocul ăsta. Mi-au îngheţat mâinile de tot.

— Şi mie. Ce-ar fi să ni le frecăm de coapsele domnului O'Callaghan la pauză, ca să se mai încălzească?

— Probabil că i-ar plăcea asta la nebunie; nu sunt aşa sigură că Orlando ar avea aceeaşi reacţie. O cunoşti pe mama mea, nu?

O ştia şi s-au pupat exclamând bucuroase ce revedere plăcută era şi nu trecu mult timp până să-şi admire una alteia puloverele de caşmir, să-şi recomande restaurante scumpe şi să compare eficacitatea femeilor pe care le aveau în casă. Eu nu aveam nimic de zis în conversaţia asta, deci mi-am îndreptat privirea înspre teren.

A început într-un ritm ameţitor şi eu îmi ţineam respiraţia de emoţie, aşteptând ca Rufus să ia în primire mingea, să fugă eroic de-a curmezişul terenului şi să marcheze un eseu în vreme ce

coloana sonoră de la *Chariots of Fire*[1] îmi răsuna în cap. Nu mi-a trebuit prea mult să-mi dau seama că asta nu avea să se întâmple. Șleahta de copii fugea de-a lungul terenului într-o parte și-ntr-alta, toți roșii la față, repezindu-se și împingându-se unul pe altul pentru a ajunge la minge, dar Rufus părea să privească toate astea ca pe un sport unde era doar spectator. Dacă focul jocului era pe lângă el, țopăia pe lângă îmbulzeală entuziasmat, dând sfaturi pe o voce stridentă, dar se ferea de minge cu grație de câte ori se apropia de el. Dacă toată acțiunea era în celălalt colț al terenului, cădea pe gânduri și rămânea pe loc, privind în gol cu mâinile la spate, cam ca Prințul Charles, aducându-și aminte doar din când în când unde era și începând să țopăie pe-acolo.

— Țopăie, îmi șopti mama.

— Știu, am reușit eu să îngaim uitându-mă la el cum sărea vesel după echipele care se îndreptau înspre el. Rufus, fugi! am urlat eu.

El mi-a zâmbit, mi-a făcut cu mâna și s-a pus pe țopăit mai cu foc.

Mi-am tras pălăria peste ochi.

— Nu pot să mă uit la asta.

— Nu trebuie, m-a anunțat mama. A ieșit de pe teren acum.

— Ce? m-am răstit eu indignată, ridicându-mi pălăria de pe ochi și așteptându-mă în mod clar să-l văd pe domnul O'Callaghan cum îl scoate de pe teren și cheamă o rezervă să-l înlocuiască,

1. *Chariots of Fire*, film din anii '80 care prezintă în paralel felul în care doi atleți de origini diferite și din medii diferite se antrenează pentru Jocurile Olimpice din 1924.

lucru pentru care aș fi protestat cu cele mai puternice argumente pe care le-aș fi găsit. Măsuram din priviri tot terenul.

— Unde?

— Acolo jos. Mângâie un câine.

Firește că Rufus ieșise din joc pentru ca să se aplece printre picioarele unor părinți complet derutați de pe margine ca să mângâie un cocker spaniel. Nu îndrăzneam să strig la el de frică să nu mă audă domnul O'Callaghan, dar cum îl priveam eu cu ochii cât cepele, am observat că trecuse de la mângâiatul cockerului la o discuție cu o femeie cu un copil în brațe. Acum chiar că era Prințul de Wales la o plimbare regală, oprindu-se să discute cu mulțimea.

Meciul s-a încheiat cu 22-14 pentru noi, dar nu datorită fiului meu, care nu se atinsese nici măcar o clipă de minge.

Cât băieții strigau de trei ori „ura" pentru fiecare echipă și noi toți aplaudam frenetic, am hotărât că poate era mai bine că Alex nu ajunsese la meci. Ar fi fost curată tortură pentru el. Totuși, pe dinăuntru, eram extrem de furioasă pe el. Unde naiba era? Încercasem să-l sun pe mobil tot timpul jocului, dar era închis. Poate trebuia să mai încerc la birou o dată. În sfârșit, am reușit să dau de secretara lui, Judith, care mi-a zis pe o voce oarecum obosită că i se pare că plecase acasă. Cineva sunase la serviciu, zisese ea, și el răspunsese la telefon și plecase.

— A plecat acasă? Nu cumva la școală?

— Nu cred.

— Trebuia să ne întâlnim aici.

— A.

— Deci, o clipă, Judith, cine a sunat?

— Nu prea știu, pentru că a sunat direct pe linia lui privată.

— Da, dar eu sunt singura care îl sună pe linia aia, nu-i așa?

— Hm, nu sunt sigură.

Părea destul de jenată. Dintr-odată am împietrit. Mi s-a oprit inima pentru o clipă, apoi a început să bată cu viteză, mai-mai să-mi spargă pieptul. Mi-am închis telefonul și m-am întors înspre mama, care tocmai îi arăta lui Kate niște cercei pe care-i cumpărase de la Veneția.

— Sunt din sticlă, vezi, nici o piatră prețioasă. Extrem de deștept făcuți.

— Mamă, Rufus trebuie să facă un duș rapid apoi merge la un ceai organizat după meci cu echipa. N-ai putea tu să-l aștepți și să-l aduci acasă apoi?

— Sigur. Dar de ce, draga mea, unde te duci?

— Vreau să mă duc să-l caut pe Alex.

Mama părea destul de surprinsă că i se încredințase o asemenea sarcină și simțeam cum ochii lui Kate mă scrutau întrebător, dar într-o clipită mă evaporasem. Mi-am adăpostit bărbia de vânt în gulerul de la haină și am traversat rapid terenurile de joacă, mi-am găsit mașina în parcare și câteva secunde mai târziu ieșeam în marșarier de pe terenul de jocuri cu o viteză mult prea mare. Am gonit pe străzile lăturalnice ale Putney-ului, mi-am zgâriat oglinda laterală de una a unui taxi în trecere și am început să tai benzi în demență. Când am dat colțul și am intrat pe strada noastră, mă uitam în stânga și-n dreapta la mașinile parcate. Nu-l vedeam; nu vedeam bine nici cunoscutul Land Cruiser verde închis, deci mi-am zis că eram complet tâmpită.

Am parcat și am intrat grăbită pe aleea din fața casei noastre, încercând din greu să n-o iau la goană înspre ușă, dar inima îmi bătea puternic când am reușit să-mi scot cheia din geantă.

Imediat ce-am intrat pe ușă, am văzut haina lui. Era aruncată neglijent pe spătarul canapelei: catifea albastru închis cu nasturi de bronz ultimul răcnet și o geantă de mână împreună cu un set de chei erau trântite pe masa din hol. Dinspre bucătărie se auzeau vorbe și râsete. În timp ce treceam prin camera de zi înspre bucătărie, chinuindu-mă să mă calmez, i-am văzut prin glasvandul care dădea spre grădină stând împreună acolo. Fiecare avea câte un pahar de șampanie în mână și Alex își lăsase capul pe spate și râdea la ceva ce spusese ea mai devreme. Se întoarse și mă văzu și am observat cum se luminează.

— Bună, dragă, ia uite cine-a venit. Nu-i așa că-i grozav? E chiar Eleanor.

Capitolul 4

Când l-am cunoscut pe Alex, era căsătorit cu Tilly. Totuşi, cauza eşuării căsătoriei lor nu avea nici o legătură cu mine. Era în 1995 şi eu tocmai mă întorsesem de la Florenţa, unde îmi petrecusem un an fericit de master, studiind portretistică şi sculptură cu signor Ranaldez de la Academia Conte San Trada. Aveam un iubit drăguţ pe nume Paolo, şi el student la Arte, iar acum că mă întorsesem la Londra mă pomenisem cu o relaţie destul de dificil de întreţinut de la distanţă. Ne scriam şi ne sunam frecvent şi planul nostru era ca eu să mă duc la el în Italia la vară şi el să vină în Anglia toamna. Viaţa era, în general, frumoasă. Eram totuşi destul de strânsă la portofel şi – pentru ca să-mi pot plăti chiria din Clapham, unde împărţeam o casă cu încă trei prieteni pictori – m-am angajat secretară în City. Doar pentru câteva luni, îmi zisesem, apoi aveam să strâng destul cât să-mi închiriez un atelier şi să mă căpătuiesc ca pictoriţă. Birourile unde mă hotărâsem să lucrez erau în Ludgate Circus şi Alex Cameron era şeful meu.

În prima zi se ivise pe coridor, cu haina fluturându-i în spate, dându-şi părul blond din ochii albaştri şi strigându-mi:

— 'Neața, Maria!

Când trecu prin dreptul biroului meu, am simțit că planurile îmi fuseseră total date peste cap.

S-a oprit, apoi, după câțiva pași, s-a întors pe călcâie și s-a mai uitat o dată.

— Tu nu ești Maria.

— Nu, sunt Imogen Townshend. Sunt angajată temporar.

— Aha, normal că ești! își duse mâna la frunte. Mi-am amintit acum. Și, de fapt, nu semeni deloc cu Maria. Nu ești, știi tu... și făcu un semn încercând să mimeze o burtă de gravidă.

— Gravidă?

— Așa.

Eu am rânjit înapoi:

— Să sperăm că nu.

El a izbucnit în râs.

— Da. Că mi s-ar cam duce buhul, nu-i așa? Dacă secretarele mele ar rămâne gravide una după alta. Va trebui să pretind că e ceva care se ia din apă. Cum te descurci cu făcutul cafelei?

— Perfect.

— Bine, pentru că am o ședință în zece minute și am nevoie disperată de o cană de licoare neagră și tare înainte să mă prezint în fața Puterilor Centrale din sala de ședințe.

Apoi și-a luat tălpășița. Și, de asemenea, eu am luat-o la picior ca o bună secretară de corporație, cu gândul la cât de tare mi-ar fi plăcut să manevrez o pensulă și nu un filtru de cafea, dar că, dacă tot trebuia să slugăresc la cineva, măcar să fie un tip care să arate așa bine ca el.

Și el deveni și mai arătos. Trecuseră două luni și Maria născuse copilul și hotărâse că nu putea să-l lase cu doica din Sevenoaks și nu

putea oare cineva s-o înlocuiască mai mult timp, adică așa, cam pentru totdeauna, și să aibă grijă de Alex și de plantele ei agățătoare? Am promis că-i ud florile și că am să stau până când Alex își va găsi o secretară nouă. Așa că procesul de intervievare de secretare a început. Mai întâi Alex vorbea cu secretarele candidate, apoi mi le pasa mie, ca să le explic atribuțiile pe care urmau să le aibă mai pe larg. O blondă destul de curvi-ștină a ieșit de la el din birou cu ochii strălucind.

— Mamă, ce bucățică e! îmi șoptise ea când mergeam să-i arăt unde era fotocopiatorul. Mă mir că mai și muncești pe-aici!

I-am arătat drumul spre lift.

— Mi s-a părut că era în regulă, a remarcat Alex mai târziu când semna niște scrisori pe care i le adusesem.

Eu am zâmbit palid:

— Era leneșă.

El părea uimit de sentința mea.

— Da? Și cum ți-ai dat seama de asta?

— Crede-mă, i se vedea în ochi.

La fel și cu următoarea. „Prea timidă." Și cea care a venit după ea: „Prea înaltă".

— Prea înaltă? m-a întrebat Alex surprins.

— Nu i-au încăput picioarele sub birou; era ca o girafă. Doar nu vrei să trebuiască să-i cumperi un birou nou, nu?

— Păi, nu. Cred că nu.

Următoarea era rânjită, cea de după ea era prea ordonată și exact atunci mi-am dat seama că nu-mi mai rămăseseră prea multe obiecții în sac și că aveam o problemă. Trebuia să iau o decizie. Nu mai puteam să rămân o secretară temporară toată viața. Trebuia să devin una permanentă.

Am sunat la agenţie să le spun să oprească valul de candidate şi i-am dat lui Alex vestea. A fost de-a dreptul extaziat.

Prietenii mei din Clapham, totuşi, s-au luat cu mâinile de cap de disperare. Când o să mai pot picta? Desena? Şi cu arta mea cum rămânea? Mama a fost de-a dreptul îngrozită – secretară? După atâţia ani de studiu, cu atâta talent? Tatăl meu, care nu era genul de om în stare să se implice, în general, şi-a spus şi el părerea – „Eşti dusă cu pluta, fata mea!" – dar deja nu mai puteam fi convinsă. Îi scrisesem deja o scrisoare lungă lui Paolo, în care îi explicam că nu mai puteam să vin în vară din cauza unor probleme de familie, dar o săptămână mai târziu i-am scris alta, în care i-am spus că întâlnisem pe altcineva. Nu i-am pomenit de faptul că bărbatul de care era vorba nici nu bănuia, că sentimentele nu erau reciproce şi că, de fapt, era căsătorit. Nici n-am menţionat că mă mulţumeam doar să-l venerez de la distanţă şi să salivez pe după uşa de sticlă opacă pe care scria „A. Cameron". Astea erau doar detalii.

Şi oricum nu era mereu la distanţă. Din când în când, degetele noastre se atingeau când îi dădeam un dosar, şi câteodată, da, câteodată se apleca deasupra mea când scriam la calculator şi arăta cu degetul undeva pe ecran şi se lovea de umărul meu din greşeală. Şi câteodată, când ne urcam în acelaşi lift, îşi punea mâna respectuos pe spatele meu, pentru ca să mă lase să ies eu prima, sigur că făcea la fel şi cu Maria, dar ea nu se emoţiona teribil şi nu sărea înapoi, lovindu-se de butoanele de la lift şi făcându-l să coboare cu viteză înspre pivniţă. Odată am rămas

blocați în lift împreună. Nu eram singurii din lift – mai erau și alți oameni, care au făcut conversație politicoasă până să vină Bill, omul de serviciu, și să ne dea drumul –, dar numai eu am fost cea care a ieșit din lift gâfâind și trebuind să mă țin de mobile ca să-mi recapăt echilibrul. Da, eram îndrăgostită. Dureros și ca la carte, și era prima oară că se întâmpla chestia asta. Și nici nu puteam să țin secretul. Eram gură spartă și nu trecea zi în care să nu pomenesc de el. „Alex a zis că..." sau „Lui Alex i se pare că...", și, după un consiliu de familie pe fugă, sora mea, Hannah, a venit de la țară în calitate de emisar ca să-mi bage mințile în cap. M-a scos la restaurant și apoi a insistat să mă însoțească înapoi, ca să-l cunoască pe Alex. Din fericire, era într-o ședință, dar i-am făcut turul biroului lui.

— Ăsta e biroul lui, am zis eu respectuos, aliniind cu drag niște hârtii de pe el. Și asta e lampa lui de birou. E o lampă cu picior.

— Da, da, văd, mi-o tăie ea nerăbdătoare. De ce-o tot mângâi?

— N-o mângâi, am răspuns eu trăgându-mi repede mâna.

— Pun pariu că și pe aia o mângâi, pufăi ea disprețuitoare, arătând înspre haina lui care atârna în cuierul de pe ușă.

— Nu fi absurdă! m-am răstit eu.

N-am avut curajul să-i zic că deja trecusem de faza asta, îi adulmecam haina.

— Bancher? exclamase mama când mă dusesem s-o vizitez în Franța; izbucni într-un hohot oarecum înăbușit lângă aragaz, mestecând în *bouillabaisse*-ul pe care-l făcea și scăpând scrum

în supă, mestecând în continuare și prefăcându-se că era piper. Și-acum o să-mi spui că are și un Porsche!

Chiar avea unul, dar n-am putut să-i zic asta. Familia mea era una de artiști boemi – Hannah era olar, tata actor –, bancherii și Porsche-urile lor erau anatemizate de-a dreptul. Se așteptau ca eu să mă combin cu vreun poet pletos într-o bună zi, cineva cu un dispreț sănătos pentru lumea materială, să stăm într-o mansardă minusculă undeva în Islington, cu o pisică pe nume Ibsen, nu cu un director de bancă tânăr și ambițios care locuia în Chelsea și se distra jucându-se cu banii de investiții. Și cel mai rău era că știam că n-aveam nici o speranță. Era căsătorit cu Tilly – care era fost fotomodel, era frumoasă de pica și sentimentală – și avea două fetițe mici, și locuia fericit cu familia lui perfectă într-o casă drăguță pe Flood Street.

Din când în când, dacă se duceau la teatru sau la vreun cocteil, Tilly trecea pe la birou să-l ia. Cu ochii strălucitori și cu picioare subțiri ca ale lui Bambi, trecea pe lângă biroul meu cu un zâmbet timid întipărit pe față și mă saluta prietenoasă, apoi, după ce bătea încet la ușa cu glasvand de vizavi, zâmbetul i se lumina și mai tare la vederea soțului ei și intra. Eu priveam prin sticla geamului, rozând nervoasă un creion până ajungeam la mină, cum el se ridica de la birou și-o săruta, în mod clar bucuros s-o vadă, și ea se scufunda în canapeaua lui din birou ca să-și dea cu puțin lac pe unghii înainte să plece sau s-o sune pe dădacă, în timp ce el își termina treaba pe care o mai avea de făcut. După încă zece minute, ieșeau amândoi pe ușă, râzând și discutând voios,

în vreme ce eu îi priveam cum se duc cu un zâmbet fals întipărit pe față, strigându-le voios: „Distracție plăcută!" și scoțându-mi bucățelele de mină de creion din gură.

Apoi mă prăbușeam înapoi în scaunul meu și-mi doream să nu mai trăiesc așa. Ce se întâmplase? Cu trei luni în urmă eram o artistă promițătoare cu o serie de prieteni amuzanți și un iubit italian drăguț, iar acum devenisem o secretară sinucigașă din Ludgate Circus, stingând extrem de amărâtă luminile din biroul șefului meu și aruncând o privire către paharul de polistiren pe care îl aruncase la gunoi, chinuindu-mă din răsputeri să mă abțin să-l iau de-acolo ca să beau din el. De ce?

Știam că trebuie să plec de-acolo. Pictura mea avea de suferit – să fiu sinceră, abia mai pictam pe-atunci – dar, de fiecare dată când încercam să fac asta, pur și simplu nu puteam. Gândul că n-o să-l mai văd în fiecare zi, că n-o să-i mai aduc corespondența, că n-o să-i mai scriu scrisorile și n-o să i le mai duc la semnat, că ochii lui albaștri n-or să se mai ridice către mine din hârțoage când intram și că n-o să-și mai descrețească fruntea într-un zâmbet larg – sau, și mai rău, o să și-o descrețească pentru altcineva – mă făcea să mă treacă niște fiori îngrozitori ce mă puneau fără zăbavă în mișcare pe drumul spre muncă.

Apoi, după aproape un an la slujbă – da, știu, un an întreg –, ceva, și nu-mi dădeam seama ce exact, ceva s-a schimbat. Alex părea absent și supărat, iar Tilly, de câte ori suna să întrebe dacă putea să vorbească cu Alex, părea încordată. Ba chiar laconică. Suna din ce în ce mai rar și, într-o zi, a venit la birou numai ca să pornească

o ceartă aprinsă cu el. Nu am auzit ce-şi spuneau, dar avea o voce stridentă şi tremurând de furie. După ce-a plecat, m-am uitat nedumerită la Jenny, o secretară care lucra pentru un asociat cu vechime. Şi ea mă privea complet uluită.

— A, da, tu nu ştiai? Are o aventură. Tilly l-a prins asupra faptului şi acum e tare îndârjită împotriva lui. Cred că se despart.

Nu mai ştiam ce să zic. Alex? Alex al meu? Avea o aventură? Nu, era prea de tot. Am pălit. Mi s-a făcut greaţă. Intestinele îmi ardeau. Cum? Era de necrezut. Dar eu îi eram atât de apropiată, îi cunoşteam agenda, ştiam fiecare mişcare pe care o făcea, aş fi observat cu siguranţă. M-a luat gura pe dinainte, nedându-mi seama exact ce ziceam:

— Doar n-o fi cineva de la serviciu?

— Nu, nu de-aici, m-a asigurat Jenny. Şi eu ştiu asta doar pentru că cunosc pe cineva care o ştie. E o prietenă de familie, de fapt, e şi prietenă cu Tilly. Eleanor Latimer.

— Eleanor Latimer?

Eleanor Latimer era într-adevăr o bună prietenă, o prietenă grozav de bună, care crescuse cu Alex la ţară şi al cărei soţ era prieten cu Alex, iar copiii lor se înţelegeau bine cu fetele lui Alex, cu care mergeau împreună la schi de Paşti şi în Toscana vara. Ştiam. Eu făcusem rezervările. Găsisem vilele, rezervasem camerele de hotel. Eram secretara personală indispensabilă după care Eleanor era complet înnebunită, se pare.

— Vai, ce norocos eşti, Alex, ca mâna ta dreaptă să fie Imogen!

O şi cunoscusem când venise cu soţul ei odată, un tip cu ceva titlu nobiliar sonor, înalt, slab şi

gălbui la față, îmbrăcat într-un palton, și o văzusem încă o dată când trecuse să-l scoată pe Alex la restaurant... Cu Alex la restaurant. De ce nu mi-o fi picat fisa, oare? Dar nu mi-am dat seama, pentru că era o prietenă de familie, de ce să nu ia masa cu ea? Și era așa de veselă și de vorbăreață și drăguță – nu era timidă ca Tilly, ci prietenoasă, cu părul castaniu cârlionțat și ochii veseli și gura-i zâmbăreață. Se sprijinise pe marginea biroului meu și îmi dezvăluise că în curând era ziua de naștere a lui Tilly și că Alex voia să-i cumpere o carafă de sticlă georgiană, dar că ea venise să-l convingă să cumpere ceva de la Cassandra Goad[1] de pe Sloane Street.

— Tilly nu vrea de ziua ei cine știe ce carafă burtoasă, pentru numele lui Dumnezeu, chicotise ea. Vrea ceva strălucitor în urechi!

— Faceți echipă împotriva mea? ieșise Alex din birou zâmbind larg.

— Imogen tocmai era de acord cu mine, zise ea râzând și făcându-mi cu ochiul. Trebuie să-i iei soției tale ceva ce poate să poarte, nu ceva cu care să toarne vinul de Porto în pahare!

Mă holbam la Jenny. Eleanor Latimer? Eleanor Latimer!

— De cât timp?

Ea ridică din umeri:

— Nu știu. Nu-i treaba mea. Nu sunt surprinsă, totuși. E clar că-și ține creierul în pantaloni, ca majoritatea bărbaților.

Soțul lui Jenny, Pete, tocmai fusese surprins cu pantalonii în vine și părerile ei despre bărbați

1. Bijutier de lux din Londra.

deveniseră tranșante și necruțătoare. Pufnise dispreţuitor și se dusese spre copiator.

Am luat-o pe jos în seara aia spre casă; am mers pe jos tocmai până în Clapham. Mi-a luat două ore și ploua torențial. Cum putuse să facă o asemenea faptă? Cum putuse să-și mute centrul afecțiunii către o altă femeie, și femeia aceea să nu fiu eu! Sentimentul de trădare îmi zăbovea în piept și mă sufoca, mă simțeam de parcă cineva îmi băgase inima în tocător. Trebuia să plec, m-am decis când mă târam pe treptele din fața casei, udă până la piele: să plec acum. O să-mi dau demisia a doua zi dimineață. Da, la prima oră.

Și chiar voiam să fac asta, dar a doua zi dimineață, imediat ce am ajuns la serviciu, Alex m-a chemat la el în birou și a închis ușa în urma lui. Era complet cenușiu la față de supărare și dădea din colț în colț, din ce în ce mai agitat. Voia să-mi vorbească așa, ca unei prietene, îmi spusese, să discute cu cineva în care știa că poate să aibă deplină încredere că n-o să ajungă să ciripească în fața asociaților cu vechime, care, lucrând la o bancă americană, nu vedeau cu ochi buni orice era imoral, orice nu era pe față: voia să-i dau un sfat. Tilly îl dăduse afară din casă. Locuia acum la un hotel din Bayswater. Totul între el și Tilly se terminase, era așa de multă vreme de-atunci, vai – se așezase pe canapea lângă mine și oftase din toți rărunchii – vai, ce mult timp, Imogen. După ce s-a născut cel de-al doilea copil... ea, știi, și-a pierdut orice interes pentru mine. Era așa de ocupată cu copiii, încât el se simțea complet exclus. Și Eleanor – sigur, o adora pe Eleanor, mereu fusese așa, crescuse odată cu

ea. Ar fi trebuit să se însoare cu ea, dar ea se căsătorise cu Piers, cu titlul lui Piers, casa de pe Tite Street şi, într-o bună zi, moştenirea sa, Stockley. Dar el, Alex, o iubise mereu şi cum Tilly devenise atât de rece şi absentă şi cum ei, adică el şi Eleanor, erau mereu împreună în vacanţe sau mergeau la vânătoare, ei bine, nu s-au mai putut abţine. Îşi pleda din privire cazul.

Am înghiţit în sec. Se întâmpla de multă vreme?

Nu, nu de mult timp, şi nici nu se întâmpla prea des, pentru că se se simţeau oribil după treaba aia.

— Şi o să-l părăsească pe Piers pentru tine? Asta o să se întâmple? m-am interesat eu, în parte urându-l pentru c-o iubea pe ea şi nu pe mine, şi în parte fiind extrem de fericită că stăteam lângă el pe canapea, ascultându-i mărturisirile, cu mâinile aproape atingându-ni-se, el spunându-mi secrete atât de mari.

Stăteam atât de aproape de el c-aş fi putut să întind o mână şi să i-o bag în sacou, ca să-i simt inima bătând.

— Nu, spuse el complet dezolat, uitându-se la mâini. Mâinile acelea pe care le ştiam aşa de bine, pe care le studiasem cu atâta atenţie. Nu, asta nu se va întâmpla niciodată. E prea devotată copiilor ei, familiei ei. Nu vrea să-şi distrugă căminul. N-o să-l părăsească pe Piers.

— Dar tu şi Tilly...?

— Nu pot să mă mai întorc la Tilly acum, mă privi el în ochi cu o privire temătoare. N-o mai iubesc, Imogen. N-o mai iubesc aşa cum ar trebui şi cum ar mai putea să fie lucrurile la fel după una ca asta?

— Dar ea te mai vrea înapoi? m-am hazardat eu.

— Cred... că da. Da, m-ar primi. Dar... dădu din cap, uitându-se pierdut în gol. Nu mai are rost. Nu pot să mă prefac că repar ce-am stricat dacă nu mai am ce repara. Nu pot să trăiesc în minciună.

— Nu poți face asta nici măcar pentru fete? Dădu din cap cu tristețe.

— Nici măcar pentru fete.

Se ridică și se îndreptă spre fereastră, cu mâinile înfipte adânc în buzunare, cu spatele la mine; umerii lui lați erau încovoiați în cămașa bleu în vreme ce se uita în zare în lumina gri a dimineții reci. Și chiar acolo se afla, sufletește: dat afară în ploaie. Lăsat afară în ploaie într-o cameră de hotel din Bayswater, fără Tilly și copiii lui și fără Eleanor, care era era complet distrusă, conform lui Alex, obligată să aleagă între el și Piers, într-o harababură de nedescris; dar care făcuse, după spusele lui Alex – și ce n-ar fi dat și el să poată să facă la fel ca ea?! –, ceea ce trebuia: rămăsese cu familia ei. Și Piers nu aflase nimic. Nu știa nimic din ce se întâmplase, mereu plecat cu treburi, mereu adâncit în muncă.

— Dar ce-i de făcut acum? îl întrebasem eu.

— Eu? Alex se întoarse către mine din dreptul geamului. Păi, eu o să fiu în regulă. Am zis c-am s-o las pe Tilly să locuiască în casă cât vrea ea. O să-mi găsesc un apartament pe undeva. Poate în Putney, pe lângă Common. Mereu mi-a plăcut zona aia.

Zis și făcut: ipotecase un apartament mititel la parterul unei case în Putney și, după un timp, Eleanor și familia ei s-au mutat de la Londra în

conacul uriaş al familiei din Buckinghamshire – mama văduvă a lui Piers hotărând că ăsta era momentul să rezolve cu taxa pe moştenire şi să se mute în casa din Dover, lăsându-i pe Eleanor, Piers şi copiii lor să se mute la Stockley şi să-l însufleţească. Era o soacră isteaţă, care văzuse multe la viaţa ei şi mă întrebam în sinea mea dacă nu cumva ştia ce se întâmplase şi voia să o ţină pe nora ei cât mai departe de Alex. S-o ducă atât cât şi trebuia să fii de departe faţă de Londra. („Cât trebuia" era o expresie care predomina în ultima vreme, ca şi când cele două familii aveau de rezolvat treburi referitoare la mobilă şi proprietăţi private, nu inimi sfâşiate.)

Deci Eleanor avea acum un nou hobby, ceva la care să se concentreze, s-o ţină ocupată. Stockley trebuia complet redecorat – după cum îmi mai zicea Alex în rarele dăţi când ieşeam la o bere după muncă, nu mai fusese modificat din anii '70 şi chiar instalaţia electrică de-acolo era un pericol. Eleanor avea o treabă destul de grea de făcut, spusese el; exact de ce-avea nevoie.

— Bea până la fund, Imogen, dacă ne grăbim, mai apucăm să luăm o rundă.

Şi eu beam până la fund, ba chiar şi mâncam tot, când Alex şi cu mine ieşeam din când în când la masă la bistroul de jos. Păi, el se simţea destul de singur – n-avea la ce să se întoarcă decât la apartamentul acela mohorât al lui şi la mai puţinii bani de cheltuit cu prietenii lui bogaţi, din cauză că trebuia să întreţină două case acum – şi părea să se simtă bine cu mine. Abia aştepta să ieşim la sfârşitul programului.

Timpul trecea şi după ceva vreme s-a întâmplat inevitabilul. Era una dintre acele seri când

luam o masă frugală după muncă şi apoi am venit cu el până la apartamentul din Putney, ca să-l sfătuiesc cum să-l decoreze după ce înainte îl convinsesem că nu trebuia să fie tot văruit în alb şi aranjat minimalist doar pentru că era apartamentul unui burlac. Un set de rafturi pe peretele acela gol din sufragerie, de exemplu, nu avea cum să dea greş – cărţile fac mereu o atmosferă mai plăcută şi caldă într-o cameră – şi în dormitor suprafaţa aia crem-magnolia parcă cere să fie decorată cu nişte stampe de Beardsley[1]. „Aici", am arătat eu fluturându-mi mâna înspre suprafaţa de deasupra patului...

Am făcut oare dinadins să rămân gravidă? Nu i-am spus că nu luam anticoncepţionale sau mi-a scăpat intenţionat să-l rog să folosească prezervativul? Nu. Nu intenţionat, dar atunci a fost ultimul lucru care putea să-mi treacă prin cap. Singurul lucru care mă preocupa atunci era că în fine, în fine, eram în braţele acestui bărbat dumnezeiesc de frumos, era numai al meu, unde trebuia să fie după atâtea du-te-vino-uri. Eram în culmea fericirii. Şi el la fel. Dar şi un pic uimit. Ne simţiserăm atât de bine, atât de natural, de parcă asta era ce trebuia să se întâmple, mi-a zis el mai târziu cu gura căscată de uimire când, după actul cu pricina, eram tolăniţi în pat goi puşcă. Fusese complet orb până atunci, nu văzuse ce era fix sub nasul lui atât de clar şi era surprins că eu văzusem.

1. Audrey Beardsley, reprezentant al mişcării engleze Arts and Crafts, precedând mai cunoscutul stil Art Nouveau. Audrey Beardsley este renumit pentru stampele în tuş alb-negru, reprezentative pentru pictura de sfârşit de secol al XIX-lea şi început de secol al XX-lea.

— M-am îndrăgostit de tine cam de la primul cuvânt pe care mi l-ai adresat, am recunoscut eu complet fără tact.

Dar de ce nu, mi-am zis. Mai bine să-l gonesc de pe-acuma, dacă asta l-ar goni, decât să trebuiască să zic adevărul gol-goluț mai încolo. Fără jocuri, fără prefăcătorie: așta eram eu, directă, sinceră. Acceptă-mă așa cum sunt sau pleacă acum.

Și el m-a acceptat. A fost complet buimăcit, apoi uluit de-a dreptul, dar cred că și foarte măgulit și flatat și destul de umilit de faptul că ținusem secretul atât de bine și nu i-am arătat niciodată că eram în limbă după el, nu m-am enervat niciodată la vreo petrecere la birou și nici n-am încercat să mă dau la el.

— Deci nu ți-ai dat seama niciodată? l-am întrebat, tolănită în întuneric, privindu-l drept în ochi, mângâindu-i adâncitura de la cot. N-ai bănuit niciodată?

— N-am avut nici cea mai vagă bănuială, recunoscu el. Și cum să mă fi prins? Adică, mă întrebam adesea de ce lucrai pentru mine, o fată așa de frumoasă, cu o cascadă de păr blond, despre care toată lumea zice că pictează minunat și vorbește italiana perfect. Și normal că-mi plăcea să te știu în fața biroului meu – cărui bărbat nu i-ar surâde asta? O perlă printre toate celelalte secretare din South End care năvălesc în Ludgate Circus în fiecare zi, toate fetele acelea fără nume, și uite că eu aveam parte de o fată minunată, talentată și bine educată; dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că... știi, eu sunt cu 15 ani mai în vârstă decât tine și tu ești așa de...

Aici ezitase puțin.

— Mi s-a părut mereu că erai prea bună ca să te interesez.

— Și mie că tu erai prea bun pentru mine.

Ne-am privit drept în ochi pe întuneric. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă eu aș fi știut că partea intimă a căsniciei lui se sfârșise cu ani și ani în urmă, dacă el ar fi știut ce sentimente nutream pentru el ne-a lovit brusc. Ne-am zâmbit unul altuia, năuci.

— Și Eleanor? am întrebat eu ezitând.

El oftă și îmi mângâie părul.

— Eleanor doar s-a întâmplat să fie acolo la momentul oportun. A umplut un gol. Am să continui să țin enorm la ea pentru totdeauna, dar... suntem doar prieteni. Și așa vom fi mereu.

Am zâmbit larg către el, cu fața lui frumoasă și sinceră sprijinită pe perne și, din comoditate, am dat uitării totul despre cum îmi spusese cu lacrimi în ochi în biroul lui cu puțin timp în urmă că o iubea. Că, dacă nu putea s-o aibă, n-o voia nici pe Tilly. Am întins mâna spre el și l-am mângâiat pe obraz. Mi-a prins degetul și mi-a sărutat buricul lui.

— Rămâi cu mine, Imogen?

Zis și făcut. M-am mutat cu el în apartament și mi-am cărat acolo toate posesiunile despre-recheate: un camion întreg de picturi și cărți și perne colorate și un scaun împletit din răchită, desfundat. Dar când am aflat că eram gravidă, mi-am luat toate lucrurile și m-am mutat din apartament.

Mi-am făcut testul cu mâinile tremurânde, așezată pe marginea căzii, privind îngrozită cum linia albastră subțire și-a făcut apariția. Am mai făcut încă un test, nevenindu-mi să-mi cred

ochilor, dar am avut un rezultat asemănător, doar cu o linie mai groasă. Mi-am făcut bagajele și le-am târât de-a lungul gazonului până la mașină. Îmi luasem liber de la muncă pe motiv de boală, așa că i-am lăsat lui Alex un bilet pe masă în care îi ziceam că diferența de vârstă era într-adevăr mult prea mare, nu putea fi depășită, și plecam la Florența ca să pictez.

De fapt, m-am dus înapoi în Clapham, unde prietenii mei m-au primit uluiți, dar cu brațele deschise. Totuși, la zece noaptea, el s-a postat în pragul ușii cu ochii goi și întunecați, cu brațele căzute pe lângă corp. Clarissa și Philippe, acoperiți din cap până-n picioare cu vopsea, s-au evaporat în dormitoarele lor.

— Ce s-a întâmplat? mi-a șoptit el pe un ton pierdut, ridicându-și mâinile implorator, apoi lăsându-le să cadă din nou pe lângă corp. De ce-mi faci una ca asta?

L-am studiat un pic și aproape că reușisem să joc rolul pe care mi-l impusesem. Apoi i-am zis:

— Sunt însărcinată.

Nici nu s-a clintit.

— Și?

— P-păi, adică, m-am bâlbâit eu, păi vreau să păstrez copilul. Și nu vreau să te simți prins într-o situație din care să n-ai ieșire. Nu vreau să crezi că trebuie să stai cu noi în vreun fel sau să mă ajuți să-mi cresc copilul sau...

Dar orice altă bălmăjeală altruistă sau generoasă mi-a mai trecut prin cap în secundele alea s-a oprit brusc pentru că el a străbătut distanța dintre noi în cameră, m-a luat în brațe și mi-a astupat gura cu sărutări.

— Mărită-te cu mine, mi-a şoptit el stăruitor, cu privirea căutând pe faţa mea vreun semn de răspuns. Mărită-te cu mine, Imo, şi să facem copilul, să fim împreună pentru totdeauna.

Mi-ar plăcea mie să vă spun că am stat să cântăresc situaţia, am rămas pe gânduri etc., dar pe cine păcălesc eu aici? Nici nu mi-a stat inima în loc, ci a făcut o tumbă de bucurie.

— Da, i-am şoptit eu la fel de stăruitor, uitându-mă-n ochii lui, care străluceau de bucurie. Da, hai!

Aşa că fericirea mea era deplină. Mama, tata şi chiar şi Hannah s-au împăcat cu toată treaba, fiind puşi în faţa faptului împlinit, şi Alex şi cu mine ne-am mutat din apartamentul minuscul din Brunswick Gardens – strângând cureaua cât puteam de mult, pentru că jumătate din tot ce aveam se ducea la cealaltă familie a lui – în căsuţa noastră cu etaj la cotul pe care-l făcea Hastoe Avenue, unde locuiam şi acum. M-am distrat minunat când am renovat-o. L-am rugat pe un prieten care lucra la restaurări de arhitectură să dărâme peretele dintre sufragerie şi hol, apoi am îmbrăcat toată încăperea în vopsea crem şi am făcut şabloane plină de voie bună, şi mi-am petrecut perioada cât am fost gravidă complet fericită.

Într-o dimineaţă de luni, când mă întorceam din vizită de la mama, din Franţa, Alex m-a dus până în pod ţinându-mă de mânuţă. Spaţiul cavernos şi prăfuit, plin cu valize şi mobilă veche acoperită de pânze de păianjen, dispăruse ca prin minune şi apăruse în loc o cameră văruită în alb, goală, cu duşumele de lemn gri deschis, cu bârnele la

vedere tot gri şi cu un cearşaf care acoperea ceva ce semăna cu o cruce în mijloc.

— Doamne, dar asta ce-i?

Am privit în jur, minunându-mă de tavanul înclinat, masa din lemn de pin de sub geam; lumina care bătea dinspre nord.

— E un atelier, mi-a zis Alex.

Trase cearşaful de pe obiectul respectiv fluturându-l ca un magician şi scoase la iveală şevaletul meu, cu o pânză goală fixată pe el. Avea o expresie caldă şi plină de dragoste.

— Pictează, mă îndemnase el. Pictează.

Zis şi făcut. Tot timpul cât am fost gravidă asta am şi făcut: valuri de culoare, ceruri ca nişte caiere, câmpuri de porumb bătute de vânt cu maci iţindu-se din loc în loc – tablouri vesele, instinctive, care păreau să se reverse din mine, făceam asta aşezată pe un scaun în ultimele luni când nu mai puteam să stau în picioare. Nu mai fusesem nicicând aşa de fericită.

Şi apoi, cu vreo două săptămâni înainte să nasc, mă plimbam prin supermarketul Peter Jones, căutând o pătură pentru schimbat bebeluşul şi încercam să mă hotărăsc de care coşuleţ să-i cumpăr viitorului copil, mângâind vestele moi şi întrebându-mă dacă ar fi fost bine să cumpăr câteva de-acum, apoi, când am ieşit de la raionul pentru copii mici şi m-am urcat în lift, am dat nas în nas cu Tilly.

Amândouă eram complet şocate de întâlnire, dar uşa se închisese deja şi rămăseserăm doar noi două în lift. Ea îmi privi burta uriaşă, coşuleţul de bebeluş pe care-l duceam, apoi mă privi drept în ochi. Chiar dacă ştia, şi probabil ştia, pentru ea încă mai era, în mod clar, un şoc teribil. Eram

de-a dreptul îngrozită. Nu puteam să zic nici pâs. Şi jos pălăria pentru că ea a reuşit. Îşi umezi buzele şi reuşi să zâmbească în colţul gurii.

— Imogen!

— Tilly! am zis eu înghiţind în sec.

Am simţit cum îmi ard obrajii, cum mă roşesc toată, din cap până în picioare, şi m-am uitat disperată în altă direcţie: la butoanele de la lift, în pământ. Am coborât până la parter în linişte. Când ieşeam şi încercam să mă grăbesc, cu ochii plecaţi, mă apucă de mână.

— Baftă. O să ai nevoie.

M-am uitat în sus, speriată şi am văzut în ochii ei nu batjocura la care mă aşteptam, ci o privire aproape de milă. Eram pe cale să-mi iau tălpăşiţa, dar m-am întors, sfidând-o.

— Cum adică?

Ea părea pe cale să ridice din umeri şi plece, dar apoi mi-a zâmbit un pic strâmb.

— În toată căsnicia mea, Imogen, numai o singură persoană m-a făcut să vreau să fac pe victima. Numai o singură persoană m-a făcut să apuc creionul dermatograf şi să-mi fac ochii cu contur negru, să mă uit teatral ca în faţa camerei şi să-mi şoptesc: „Suntem trei în menajul ăsta". Cred că ştii la cine mă refer. Mult noroc. Cum ziceam, o să ai nevoie de el.

Apoi îşi văzu de drum, strecurându-se printre rafturile cu porţelanuri şi sticlărie, păşind uşor pe scările de marmură şi ieşind pe uşile principale în piaţetă.

Capitolul 5

— Eleanor! am zâmbit eu forțat și am ieșit prin ușile cu glasvand în grădină. Ce drăguț din partea ta să ne faci o vizită, dar cu ce...

— Păi am venit să iau prânzul cu o prietenă în oraș și am trecut pe la Alex din pură întâmplare.

Veni înspre mine zâmbind larg și luându-mi amândouă mâinile într-ale ei.

— Trec fix prin fața casei voastre în drum spre Stockley și mi-am zis, hai să încerc totuși, poate cine știe, or fi acasă – și ia uite, amândoi sunteți aici! Ce noroc pe mine!

— Noroc chior, am zis eu când ne pupam de bun venit. Dar, Alex, m-am întors eu spre el, arzând mocnit pe dinăuntru, cu vocea destul de tremurată, trebuia să vii la meci. Rufus juca și mi-ai zis că...

— E numai vina mea, m-a întrerupt Eleanor făcând un gest ca să-mi taie avântul cu palma. Alex mi-a zis că se ducea să-l vadă pe Rufus cum joacă și că doar trecea să se schimbe și i-am promis solemn că ajung în zece minute ca să mergem împreună – de-abia așteptam să-l văd pe finul meu în acțiune –, dar traficul ăsta blestemat! Am făcut jumătate de oră numai ca să ies de pe Brompton Road.

— Îmi pare rău, dragă, spuse Alex cu o privire spăsită. Știi doar că voiam foarte tare să vin, dar biata Els era blocată în trafic și am așteptat-o ce-am așteptat-o, și bineînțeles că atunci când a ajuns deja era prea târziu. Cum a jucat?

— Minunat.

Alex mi-a întins și mie un pahar de șampanie. Eram atât de supărată că aproape că l-am dat pe gât.

— Pe bune? se lumină la față. Bravo. Adică era chiar în mijlocul acțiunii?

— A, normal!

Am mai luat un gât și m-am uitat nițel la Eleanor, care stătea în fața mea. Purta o jachetă moale de piele întoarsă, pantaloni trei sferturi galben pai și o cămașă albă apretată. Buclele ei castanii aveau șuvițe într-o nuanță ușor mai deschisă și nu-i mai cădeau fix pe față, erau trase pe după urechi, dând la iveală obrajii ei frumoși și ochii ei căprui minunați și mari ca de chinezoaică. Trecerea timpului fusese generoasă cu Eleanor; încă mai era extrem de frumoasă. De fapt și de drept, acum arăta mai bine decât atunci când am cunoscut-o prima oară. Mai matură, mai elegantă, dar era ușor să arăți bine când nu trebuia să ridici un deget toată ziulica. Eram convinsă că Eleanor nu și-a mai făcut singură patul de ani de zile, darămite să tragă perdelele.

— Bravo, Rufus, mi-a zis ea cu vocea ei gravă. Nu știam că e genul sportiv!

— A, păi, de fapt e bun cam la toate, am mințit eu cu nerușinare.

— La fel ca Theo al meu. Piers și cu mine tocmai vorbeam seara trecută cât de enervant

poate să fie. Fie că-i în clasă, fie că e pe teren – nu calcă strâmb niciodată!

Din ce mai ţineam eu minte despre mezinul ei, eram complet de-acord cu ce spusese. Chiar era un copil enervant, groaznic de competitiv şi hotărât să câştige cu orice preţ. Îi dăduse lui Rufus un bobârnac oribil când l-a bătut la şah ultima oară când veniserăm în vizită la Stockley.

— Am fost să vedem meciul lui de la Ludgrove săptămâna trecută şi a marcat patru eseuri!

— Patru, exclamă Alex cu ochii cât cepele. Ce batjocură! se întoarse către mine. Rufus a prins vreunul?

— Da, chiar cinci.

— Cinci! părea de-a dreptul uluit, aşa cum şi trebuia.

— Mai vrei şampanie, Eleanor? m-am întins spre sticlă şi i-am umplut tacticos paharul. Deşi, am continuat eu, Dumnezeu ştie de ce oare stăm noi aici în grădină pe frigul ăsta, bând şampanie într-o după-amiază de miercuri!

Am pufnit într-un râset cristalin şi, când îi umpleam şi lui Alex paharul, am observat că apucase să se schimbe de costum şi îşi pusese o pereche de pantaloni de catifea reiată şi un hanorac. Se schimbase oare cu ea aici, mă întrebam eu agitată. Oare se cunoşteau atât de bine încât urcase cu el în dormitor şi se aşezase pe marginea patului, făcând conversaţie cât el îşi dădea jos boxerii? Gata, Imogen, eşti de-a dreptul ridicolă!

Am pus sticla la loc pe bancă. Arăta şi extrem de drăguţ azi, mi-am zis în vreme ce el îşi dădea părul din ochi. Grijile care i se vedeau pe faţă în ultima vreme mai mereu fuseseră acum înlocuite

de o roşeaţă jovială, care putea să i se tragă de la băutură sau de la compania în care se afla, îmi ziceam eu amărâtă.

— Păi, să-ţi zic de ce sărbătorim cu şampanie, a început el pe un ton solemn ridicând paharul foarte mulţumit de el însuşi. E un lucru de-a dreptul minunat, de fapt!

Vai, Doamne, mereu era ceva minunat când era ea prin preajmă, nu? Dintr-odată tot vocabularul lui se schimba şi totul era extraordinar de minunat, extrem de amuzant şi mă simţeam complet în plus şi teribil de plictisitoare în comparaţie cu optimismul ei de castă superioară. Încercam din răsputeri să nu protestez făţiş când el se întoarse către ea, cu un surâs jucându-i pe buze.

— Mă laşi pe mine să-i dau vestea sau vrei să ai tu onoarea asta?

Cum stăteau zâmbind unul la altul, cu ochii strălucind, un moment mi-a jucat în cap un scenariu cu doi tineri proaspăt logodiţi, care erau pe cale să-i dea vestea bună unui părinte în vârstă. Am tras aer în piept în timp ce ea m-a apucat uşor de mânecă doar cu vârful degetelor.

— Mai bine tu.

El s-a întors spre mine şi eu am reuşit, cu o sforţare supraomenească, să mă abţin să nu-i arunc băutura în faţă.

— Eleanor ne-a oferit o căsuţă.

— O căsuţă?

Eram complet uluită.

— Da, la Stockley. Are o căsuţă care e deocamdată goală şi mi-a spus că putem s-o folosim. Nu-i aşa că e minunat?

— Da... păi... e foarte drăguţ din partea ei...

Mintea mea o luase razna complet.

— O căsuță. La Stockley? Isuse. Adică... trăgeam de timp acum. Pentru la vară? Pentru vacanță?

— A, nu, nu, nu doar pentru vară, cât vreți voi. Sincer, ne-ați face chiar un mare serviciu dacă ați lua-o, povesti Eleanor. Locul ăla e gol de așa de multă vreme, încât are nevoie de niște reparații. Alex a zis că nu-l deranjează să-l renoveze nițel – nimic de anvergură, desigur, trebuie doar finisat –, dar mi-ar conveni să locuiască cineva acolo permanent decât să stau mereu cu grijă că ar putea fi ocupată de țigani. Sunt o pacoste îngrozitoare prin zonă. Ruthie Greyshot a dat peste ei într-unul dintre hambare și ei au pretins că sunt chiriași permanenți. N-a putut să-i mai scoată de-acolo cu nici un chip!

— Da, dar... mi-am trecut limba peste buze. N-ai putea oare să o închiriezi? Adică s-o închiriezi la un preț bun? Nu știu ce ți-a spus Alex, dar noi nu ne putem permite să...

— Nu, nu. Nu vreau să-mi dați bani pentru ea. Dacă ar fi s-o închiriez bine, ar trebui s-o renovez complet și nu pot să-mi pun asta în cârcă acum. Nu, vă jur, mi-ați face un serviciu imens pur și simplu dacă ați locui acolo.

— Nu-i așa că-i minunat? întrebă Alex. O casă la țară, undeva unde Rufus să poată să zburde în voie și să se joace prin pădure și să construiască baraje pentru pârâiașe. Și tu ai putea să plantezi legume și să pictezi toată ziua, cum ți-ai dorit dintotdeauna!

Așa și era, dintotdeauna îmi dorisem asta, și dacă ar fi fost oriunde altundeva în lume aș fi acceptat într-o clipită. Aș fi căzut în genunchi, plină de recunoștință.

— Unde vine asta exact?

Vocea mea era gâtuită, nerecunoscătoare şi groaznică. Eleanor părea speriată, poate mirosise că mă simţeam prinsă în capcană.

— E la marginea fermei principale, o căsuţă mititică şi izolată de rest, se numeşte Shepherd's Cottage[1]. Şi exact asta era cu mulţi ani în urmă: casa unde locuia păstorul. Dar apoi au fost construite o serie de căsuţe cu etaj pentru ajutoarele de la fermă. Cred că încă mai ţinem şi nişte animale pe-acolo. Piers probabil c-o să vă însărcineze să aveţi grijă de ele. Ne-aţi fi de aşa ajutor!

— Nici o problemă, izbucni soţul meu.

Eu m-am îndreptat de şale şi am reuşit să zâmbesc strâmb.

— Grozav, Eleanor, desigur, trebuie să ne mai gândim. Vorbim despre asta mai târziu, nu, dragule?

— Vai, dar despre ce să mai...

— Da, sigur, îl întrerupse Eleanor repede. Va trebui să vă mai sfătuiţi. Dar oferta rămâne în picioare, spuse ea cu un aer hotărât. Tocmai îţi admiram grădina, Imogen. Ce minunăţie!

Am scrâşnit din dinţi.

— Da, păi, din păcate, mamei îi cam lipseşte o doagă de la o vreme. O cam ia pe arătură.

— Vai, dar mie mi se pare extraordinară, exclamă ea entuziasmată, aplecându-se să mângâie un trandafiraş. Arată atât de real şi nu trebuie s-o uzi niciodată şi nici să cureţi planta de florile uscate toamna!

— Chiar aşa.

---

1. Căsuţa păstorului.

— Cred că așa ceva e indispensabil la Stockley, emise ea. Așa, o fâșie mică, lângă grădina franțuzească – trebuie să fie tare distractivă și să nedumerească oamenii. Parcă văd ce față or să facă doamnele în vârstă după ce o instalăm: Ia uite, Mabel, o *Maximus Pergalitor* – Doamne! – e artificială!

Alex dădu capul pe spate și pufni în râs.

— Îți imaginezi cum ar fi? i se adresă ea. Cu puțin noroc, or să fie atât de îngroziți încât o să ne scăldăm în scrisori de la Dezgustații de la Tunbridge Wells și apoi or să ne boicoteze și Piers n-o să-mi mai dea voie să dau drumul oamenilor în grădină niciodată!

Se distrară copios la ideea asta și râseră cu multă poftă. Dar eu de ce nu puteam să râd cu ei? De ce oare îmi impuneam să stau cu gura pungă de parcă tocmai mâncasem lămâie și stricam plăcerea tuturor, mă transformam în cineva de care nu-mi plăcea și pe care nu-l recunoșteam? Îmi dădeam seama că Eleanor spera mereu să mă înveselească, dar, dintr-un motiv sau altul, hohotele de râs îmi stăteau în gât.

Se auzi mama pe hol, care îl adusese pe Rufus.

— Tati! se repezi Rufus prin bucătărie și sări drept în brațele lui Alex.

— Salut, rugbistule!

— Tati, dar eram în echipă și trebuia să vii să mă veeezi!

— Știu și-mi pare tare rău, dar oricum n-aveai așa multă nevoie de mine, Rufus. Cinci eseuri?

Rufus se desprinse din brațele lui, șocat.

— Ce?

— Trebuie să faci o baie acum, scumpule, am zis eu în grabă, extrăgându-l din brațele tatălui

său. Salut-o repede pe Eleanor şi treci la baie. Se vede de la o poştă că trebuie să te frec ceva după meciul de azi. Ia uite ce-ai pe genunchi! Hai, repejor!

— Dar am făcut deja duş, protestă el când l-am luat de mânuţă şi l-am îndemnat s-o ia pe scări în sus, lăsându-i doar o milisecundă lui Eleanor ca să-l mângâie pe cap şi să-l felicite.

— Maaami, dar după meci am făcut...

— Vino, dragule!

După ce am urcat pe scări şi eram la câteva secunde de o baie fierbinte, Rufus zise:

— Dar am făcut deja un duş, mami, zise el când eu închideam uşa de la baie cu piciorul.

— Ştiu, Rufus, dar fă-mi pe plac, te rog, şi fă şi o baie.

Nuanţa tonului meu îl făcu să fie cu ochii în patru. Părea oarecum îngrijorat, dar nu mai puse la îndoială logica pe care o avea faptul că-i ceream să facă aşa ceva şi începu să-şi dea jos hainele. Gemuleţul minuscul de la baie dădea înspre grădină şi, peste gâlgâitul robinetelor, o auzeam pe Eleanor cum îi ura bun venit mamei mele, de parcă ar fi fost o prietenă veche. O întâlnise probabil doar de trei ori în viaţa ei, dar mama, evident, se bucura de aşa o primire.

— Celia, ce idee inspirată! exclamă Eleanor entuziastă. Tocmai îi spuneam lui Imogen ce mult mi-ar plăcea să-mi fac una şi la Stockley. Ca să le joc o festă turiştilor.

Mama trăgea din ţigară cu chef şi se aplecase lângă Eleanor ca să se laude cu frunzele false, iar Alex privea scena cu bunăvoinţă, aducându-şi contribuţia umoristică din când în când. Pun pariu că n-ar fi făcut asta dacă eu eram cea

care-i arăta isprava, îmi spuneam furioasă, înşurubând robinetele cu forţă. Pun pariu c-ar fi zis: „Nu mai vorbi prostii, Imogen, grădina asta e complet ridicolă! Mama ta e un pericol public!". Dar pentru că lui Eleanor i se părea grozavă – vai, dar dintr-odată totul era minunat.

— Mami, de ce i-ai spus lui tati că am marcat cinci eseuri?

Rufus se uita la mine, în picioare în cadă, în apă până la glezne, cu ochii-i căprui fixaţi pe mine. Privirea îi era şi un pic temătoare. Îmi stătea pe limbă să-i spun verde-n faţă: „Pentru că voiam să-l întreci pe nesuferitul ăla de Theo Latimer, care a marcat patru eseuri la meciul de săptămâna trecută", dar mi-am dat repede seama că asta l-ar distruge şi l-ar face să se simtă complet nefolositor, aşa că i-am zis voioasă:

— Pentru că aproape ai marcat cinci, dragule. Erai atât de aproape de linia de eseu şi ai contribuit foarte mult la obţinerea victoriei. Şi, de fapt, echipa ta a marcat cinci în total şi tu faci parte din echipă, nu?

El a rumegat asta o vreme, apoi s-a înseninat:

— Desigur.

Şi am început să-i frec genunchii proaspăt spălaţi cu sârg.

Când am coborât, mama şi Eleanor plecaseră deja. Mama îmi urase un „Puuusi!" şi eu îi strigasem un „Papaaa" din toţi rărunchii, dar Eleanor probabil că-i spusese lui Alex să-mi transmită salutări. El era în bucătărie şi punea paharele de şampanie la spălat în chiuvetă şi aruncase sticla de şampanie la gunoi. Era frig de-a binelea acum, pentru că uşile cu glasvand încă mai erau deschise larg; soarele se pitise pe după nori.

— Eleanor a plecat? l-am întrebat pe un ton nepăsător, în timp ce aruncam din zbor echipamentul de rugby fără pată al lui Rufus în mașina de spălat și, strângându-mi puloverul pe lângă corp, m-am grăbit să închid ușile cu glasvand de la terasă.

— A trebuit s-o tulească. Nu voia să prindă aglomerația.

— A.

— Dar ți-a transmis multe sărutări.

I-am zâmbit și am încuiat ușa de la glasvand cu cheia. El repeta exact aceeași chestie pe care ar fi spus-o și ea pe vocea ei gravă. „Să-i transmiți lui Imogen multe sărutări."

— Trebuie să ne gândim serios la propunerea ei, am zis eu aparent nepăsător în timp ce mă învârteam prin bucătărie, strângând niște flori uscate dintr-o vază și aruncându-le drept în coșul de gunoi, aprinzând o lumină când am trecut pe lângă întrerupător și dând drumul la radio. Foarte drăguț din partea ei, dar nu prea înțeleg ce-i iese ei din afacerea asta!

Sigur, în afară de faptul că ar putea să-l aibă pe soțul meu la ușă în fiecare moment din zi, mi-am zis in sinea mea, aruncând la gunoi ziarul din ziua precedentă.

— Păi, în schimbul chestiei ăsteia, renovăm locul. Ăsta e șpilul. Și e mult mai generoasă de-atât, de fapt, spuse el pe un ton încordat la maximum, e un colac de salvare!

Am ridicat capul, fiind aplecată deasupra sertarului pentru detergent al mașinii de spălat.

— Cum adică?

— De fapt... eu m-am gândit la treaba asta foarte bine, Imo. M-a sunat în legătură cu asta cam acum o săptămână și s-a oferit să ne dea casa.

M-am întors cu totul înspre el şi am lăsat detergentul jos.

Asta. Asta era ceea ce uram cel mai mult pe lumea asta. Cel mai mult. M-am sprijinit de maşina de spălat din spatele meu. Cârdăşia dintre cei doi, cei doi şuşotind pe la spatele nostru, fără ca eu şi Piers să fim implicaţi. Aha! M-am întors înapoi spre maşina de spălat şi am trântit violent sertarul pentru detergent.

— Aha! am zis eu calm şi aparent nepăsător, aplecându-mă să setez programul de la maşina de spălat. De ce nu mi-ai zis aşa de la bun început?

— Pentru că trebuia să mă gândesc mai bine la toată treaba asta. Trebuia să mă hotărăsc ce să facem. Şi problema e, Imo, că, din păcate, cred că va trebui să ne mutăm acolo de tot.

M-am întors înspre el complet uluită şi îngrozită, nevenindu-mi să cred ce auzeam; rămăsesem cu gura căscată.

— Să ne mutăm acolo? Adică să ne mutăm de la Londra? Din casa asta? Într-o căsuţă minusculă la marginea domeniului Latimerilor? Tu glumeşti, nu?

Îl priveam trăsnită. El se aşeză la masă. Era palid, dar foarte hotărât. Avea mâinile strânse la piept.

— Imogen, n-avem de ales!

— Cum adică n-avem de ales?

Vocea-mi era stridentă, isterică şi tematoare. Arăta aşa de... ciudat de calm.

Făcu un gest implorator şi disperat şi zise:

— Facturile neplătite, ipoteca de la casă, datoriile neplătite de la bancă... Imo, suntem datori vânduţi şi nu mai putem face nimic. Banca nu ne mai poate păsui. Şi dacă ne mutăm de-aici,

am putea să închiriem casa asta. Am putea economisi aşa de mult... Şi eu aş putea să fac naveta până la slujbă – ne-am descurca.

Eu mă uitam la el complet înlemnită. Vorbea serios. Chiar vorbea serios. Mi-am tras un scaun sub fund şi m-am aşezat cu greutate vizavi de el. Nici unul n-a mai zis nimic o vreme.

— Alex, nu se poate să fie aşa de rău. Exagerezi.

— Nu exagerez, zise el, chinuindu-se să râdă, dar eşuând complet. Aş vrea eu să fie doar o exagerare. Suntem într-o situaţie – îşi trecu vârful limbii repede şi încordat peste buze –, suntem în căcat, de fapt. N-avem ieşire.

Se uita prin mine, cu o privire tulbure, spre geam. Eu am înlemnit de groază. Alex nu făcea aşa niciodată.

— Ce s-a întâmplat? Te-au dat afară?

Şi în capul meu se porni un film în care Alex se prefăcea în fiecare zi că se duce la muncă, aşa cum auzisem că se întâmpla cu unii: îşi puneau costumul pe ei, cravata la gât şi, de fapt, îşi petreceau toată ziua în vreo cafenea obscură, dând telefoane disperate de pe mobil la toate firmele de resurse umane pe care le ştiau. Privirea i se limpezi şi era îndreptată spre mine acum.

— Nu, nu m-au dat afară. Dar... ezită el un pic, dar mi-au dat un avertisment.

— O, Doamne! mi-am dus mâna la gură.

— Nimeni din departamentul meu nu primeşte anul ăsta nici o primă, şi dacă nu „ne mobilizăm dracului odată şi nu atragem investitori noi", atunci – ridică din umeri neputincios – cine ştie ce-o să se întâmple!

— Vai, scumpul meu, dar sigur ai să reuşeşti să te mobilizezi! m-am întins peste masă şi i-am

luat mâna cu pumnul strâns într-a mea, ţinându-l bine spre a-l scoate din apatia disperată în care era. Ai să mai aduci afaceri noi pentru firmă; aşa cum ai zis şi ieri: e o chestiune de timp!

De-obicei, ar fi aprobat din cap, ar fi fost de acord cu mine şi ar fi trecut peste asta fără discuţii, probabil că mi-ar fi dat o mână de ajutor la pregătirea mesei de seară sau ceva. Dar acum pur şi simplu zăcea prăvălit peste scaun, complet nemişcat. Era zguduit până în străfunduri. Se simţea răspunzător pentru tot ce se întâmplase. Vinovat faţă de familia sa. Vinovat că vistieria familiei se golea văzând cu ochii. Dintr-odată m-am ruşinat. Oare de cât timp avea toate astea pe suflet? De cât timp trăia cu teama c-o să fie dat afară, fără să-mi spună şi mie?

— O să fie bine, ai să vezi. O să răsară soarele şi pe strada noastră.

El ridică din umeri.

— Poate c-aşa o fi. Dar, până atunci, ce-i de făcut?

— Păi, până una-alta, ne gândim şi cumpănim bine ce-avem de făcut... Luăm în considerare... propunerea lui Eleanor, am înghiţit în sec. Pentru Dumnezeu, asta nu-i o hotărâre pe care putem s-o luăm peste noapte, Alex. Sunt o grămadă de aspecte la care trebuie să ne gândim. Ce facem cu Rufus? Ce-o să facă fără prieteni, fără şcoală...

— Lângă Stockley e o şcoală mică, putem să-l dăm acolo. E o şcoală parohială, deci e pe gratis. Şi sunt sigur că putem să-l înscriem. Am sunat deja să întreb.

— Ai făcut ce? am împietrit.

Am rămas fără o picătură de salivă în gură. Chiar vorbea serios. Serios până la Dumnezeu.

— Dar... îi place la nebunie la Carrington House. Şi toţi prietenii lui...

— O să-şi facă prieteni noi acolo, Imo, şi oricum nu ne mai putem permite să-l ţinem la Carrington House chiar dacă rămânem la Londra. O să trebuiască să-l mutăm la o şcoală de stat.

— La o şcoală de stat?

Sângele îmi îngheţă în vene. Adică în locurile alea unde copiii trăgeau din pungi de aurolac şi băteau profesorii? Nici în ruptul capului. Nu-l trimit acolo pe scumpul şi gingaşul meu Rufus.

— Şi va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. Am putea să rămânem în Putney, dar va trebui să găsim un apartament, poate un duplex.

M-am ridicat de la masă şi m-am dus la uşa cu glasvand, cu pumnii strânşi de furie, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Cum adică? Să ne mutăm în altă parte în cartierul unde ne cunoştea toată lumea? Ca să ştie că ne mergea prost în loc să ne meargă mai bine? Acum, când toată lumea se muta în case mai mari, cu grădini mai întinse, familia Cameron se înghesuia? Şi să-l trimitem pe Rufus la o şcoală de stat, unde cei mari să-l bată pentru că era plăpând şi să se ia de el mereu? Mă uitam pierdută la glicina care se căţărase aşa de frumos pe gardul vecinului. El ştia că n-o să mai pot să-l refuz. Mă încolţise. Dar, când m-am întors să-l privesc în ochi, mi-am dat seama că toată chestia îl durea şi pe el cel puţin la fel de tare. Tristeţea care i se citea în ochi nu era tocmai o privelişte uşor de suportat. M-am întors să mă uit pe geam din nou şi mi-am lipit nasul de sticla rece. Tilly se alesese cu o înţelegere de partaj destul de bună. Faptul că se simţea foarte vinovat faţă de ea îl făcuse să fie extrem

de darnic. Vânduseră casa familiei până la urmă, dar ea primise partea cea mai mare din capitalul obținut și desigur că tot el plătea cheltuielile școlare pentru Lucy și Miranda. Nu se punea problema ca ele să fie retrase de la școlile private din America unde învățau, am observat eu cu amărăciune în suflet. Am strâns pumnul și mai tare până ce unghiile au început să mi se înfigă în carne. Dar știam deja toate astea când l-am luat de soț. Știam dinainte că o să trebuiască să întrețină și altă familie și că trebuia să mă mulțumesc cu ce rămânea de pe urma lor. Și acceptam toate astea bucuroasă – foarte bucuroasă –, atâta timp cât îl aveam pe el doar pentru mine. Și eu oricum nu contribuisem cu nimic la toate astea. Doar nu aveam o slujbă stabilă.

Când am ridicat capul, într-un sfârșit, el era undeva în celălalt colț al bucătăriei, aplecat deasupra chiuvetei, cu spatele la mine. Avea mâinile băgate adânc în buzunare și umerii lăsați în hanoracul albastru pe care-l purta. Mi-am dat seama brusc, pentru prima oară de când îl cunoscusem, că părea mai în vârstă. Mi-a venit în cap imaginea sa cum pășea țanțoș și încrezător pe holul de la Weinberg și Parsons cu mulți ani în urmă; atât de sigur pe el și de chipeș, cu pulpana hainei fluturându-i în urmă, cu părul său cel blond revărsându-i-se în bucle pe ceafă. Am tras aer în piept și m-am dus înspre el. L-am luat în brațe pe la spate și mi-am sprijinit fața pe umărul lui. El nu s-a întors spre mine, ci continua să privească pierdut către măruntaiele de inox ale chiuvetei.

Mă întrebam câteodată dacă nu cumva lui Alex îi lipsea viața pe care o ducea înainte. Casa

de pe Flood Street, agenda socială încărcată, masa la restaurant în fiecare seară, mersul la operă. Cum îl ţineam strâns în braţe, simţeam cum toată deznădejdea sa văzând stadiul de disperare în care ajunseseră treburile emana din el şi trecea prin mine. O simţeam ca pe un fierăstrău care îmi reteza avântul. Nu voia să fie scos din rahat de prieteni. Nu voia să fie pus în situaţia să accepte acte de caritate, şi Eleanor făcuse în aşa fel încât propunerea ei să nu sune ca una izvorâtă din milă. *Noi* i-am face ei o mare favoare, nu invers. Şi, ca de-obicei, ea era care strălucea în afacerea asta, în calitate de persoană de mii de ori mai drăguţă decât mine, care voia doar să mă ajute să-mi ţin viaţa în frâu, să se transforme în Kate, vecina şi prietena de vizavi, în al cărei cuier erau mereu atârnate hanoracul şi şapca de şcoală a copilului meu şi pe care o invitam din când în când la câte un prânz ca între fete şi cu care mă duceam uneori la câte un eveniment de caritate, când nouă, de fapt, ne ajunsese cuţitul la os. Alex probabil că se aştepta să ni se întâmple ceva de genul ăsta, dar eu... şi eu ştiam, dar mă tot amăgeam că nu era aşa. Apucasem cu dinţii de visurile mele. Mi s-a pus un nod în gât şi l-am strâns mai tare. Şi, la urma urmei, puteam să fac faţă oricărei nenorociri, dar nu puteam să ţin piept tristeţii lui.

— Ne mai gândim la treaba asta, scumpule! Bine? i-am şoptit pe un ton care suna surprinzător de răguşit. Mai vedem, da?

Capitolul 6

Kate scăpă pe jos pachetul pe care-l scosese din frigider şi mii de boabe de mazăre ţâşniră din el şi se răspândiră în toate colţurile bucătăriei, ca nişte minuscule proiectile de artilerie. Se întoarse spre mine, cu o privire îngrozită.

— Glumeşti, nu?

Am dat din cap a negaţie, amărâtă.

— Trebuie, Kate. Ne-am chinuit atâta să găsim altă cale, dar nu mai există. Am dezgropat toate facturile neplătite, toate somaţiile de plată, toate ameninţările cu judecata, tot. Nu e o privelişte prea plăcută, să ştii.

Şi chiar nu era. Alex şi cu mine sufeream de „sindromul somaţiei de plată", eu ignoram facturile cu desăvârşire şi mă prefăceam că le voi deschide mai târziu, dar, într-un final, am aflat cu groază că Alex era cu un pas în faţa mea şi acum le îndesa pe sub pernele de la canapea. Împodobiserăm masa din bucătărie cu toate plicurile neatinse, le studiaserăm cu atenţie aşezaţi faţă în faţă la masă şi reuşiserăm, după sforţări supraomeneşti, să înfruntăm crunta realitate.

— Da, dar asta e o schimbare atât de radicală. Cum să vă mutaţi? Lucrurile or să se liniştească, ai să vezi!

Am tras aer în piept și m-am pregătit să-mi asum rolul de călău pe care-l jucase cu atâta măiestrie soțul meu, cu puțin timp în urmă, iar Kate urma să fie în locul meu, cea condamnată la moarte: cea care se imploră, refuză să creadă, se roagă să obțină o amânare a sentinței. Iar eu n-aveam decât să refuz dând din cap, așa cum fusesem instruită mai devreme.

— Se pare că nu. E deja al doilea an în care nu-i dau primă. Și asta nu e numai vina lui, am adăugat eu ca o soție devotată ce eram. Tot City-ul e într-o învălmășeală teribilă. Oamenii sunt dați afară în stânga și-n dreapta, oriunde vezi cu ochii. Cât despre casă, dacă nu facem ceva acum, or să facă alții pentru noi și nu prea o să ne placă, am zis eu reproducând argumentele lui Alex.

— Te referi la portărei? exclamase Kate cu ochii mari.

Eu am ridicat din umeri.

— Cine știe? Adică, pe bune, credeam că aștia mai apar doar în piese de teatru dickensiene, dar se pare că încă mai există – doar că cei din zilele noastre arată un pic altfel: apar din Forduri Mondeo și poartă „bijuterii" opulente în loc de smochinguri și jobenuri.

Kate s-a așezat tremurând toată vizavi de mine la masă. Arăta complet distrusă de veștile astea. Mă rugam în sinea mea să nu cumva să izbucnească în plâns, pentru că dacă ei i-ar fi dat lacrimile, și eu aș fi făcut exact la fel.

— Nu pot să accept asta.

— Știu, nici eu.

Își trânti mâinile pe masă neputincioasă și mă privi cu ochii săi albaștri și adânci înotând în

lacrimi. Am privit pe fereastră, încurcată de-a binelea acum. Amândouă știam cât de mult însemna să ai o prietenă care să stea vizavi și pe la care să treci ca să-i mai spui câte un secret, să râzi de câte o prostioară, să mai bei o gură de cafea cu ea, să ciugulești câte-o bucățică de ciocolată, să mai bârfești voios pe câte-o mamă de la școală – să ai la îndemână mici satisfacții de genul ăsta era minunat, dar era mult mai mult de-atât în joc. De curând, Kate și cu mine ne apropiaserăm foarte-foarte tare. Și eu aflasem lucruri despre ea pe care aveam senzația că nu le mai spusese nimănui niciodată. Și cred că îi fusese destul de ușor să aibă încredere în mine, pentru că eu n-aveam niciodată de-a face cu oamenii din cercurile sociale elevate prin care se învârtea ea, deci nu avea unde să mă ia gura pe dinainte. În ceea ce mă privește pe mine, păi... mie pur și simplu îmi plăcea de ea. Și ceea ce a început ca o prietenie din comoditate și inevitabilă apropiere spațială se transformase în ceva extrem de rar și special izvorât dintr-o potrivire.

Se ridică repede de la masă ca să ne scutească pe amândouă de o scenă jenantă și luă făraşul și mătura din dulap.

— Mazăre blestemată! mormăi ea în barbă, strângând-o oarecum neajutorat cu făraşul.

O aruncă apoi în coşul de gunoi.

— Vezi că ai aruncat și făraşul la gunoi! am observat eu.

— Ce? A.

Îl recuperă din coș cu mintea în altă parte și-l trânti înapoi în dulap. Apoi se întoarse și-și încrucișă mâinile la piept, uitându-se la mine cu ochi

mari, de parcă s-ar fi uitat drept în ochiul unei furtuni ce va să vie.

— Mi se pare că ai cam intrat în panică. Şi că acum te porţi aşa ca să n-o dai într-o criză.

— Ah, păi fix aşa e, am căzut eu de acord. Şi asta fix o criză e. Şi ca să mai rămânem cu vreo şansă de ieşire din ea, cât de mică, trebuie să ne grăbim. Ni se scufundă corăbiile, Kate, apa ne-a ajuns cam până la gât. Propunerea lui Eleanor e un colac de salvare.

— Eleanor, se răsti ea, cu nasul în uşa de la frigider, de unde încerca să scoată nişte salată pentru prânz. Parcă nu puteai s-o înghiţi! Ziceai că ţi se pare că încă mai vrea să-l prindă pe Alex în mreje şi că de-abia aştepta să pună gheara pe el. Păi, acum i-l aduci pe tavă! şi trânti un castravete şi un ardei pe fundul de lemn. O să-l mânânce cu fulgi cu tot!

— Cred că am cam exagerat aici, am îngăimat eu în grabă, rozându-mi o unghie. De fapt, sunt sigură că am exagerat. De fapt, Eleanor e o persoană drăguţă.

— E, căcat! izbucni Kate, care tăia castravetele într-un fel de-a dreptul ameninţător. Săptămâna trecută mi-ai zis că e o profitoare nerușinată care şi-a pus pirostriile doar pentru bani şi că regretă amarnic mişcarea asta zi de zi. Mi-ai zis că e de-a dreptul dezamăgită de Piers cel fără de gât şi că s-a aşezat la pândă în căutare de o bucăţică bună care să-i umple orele după program şi că i s-a pus pata fix pe soţul tău!

— N-am zis aşa ceva! m-am bâlbâit eu drept răspuns – adică îmi aduc aminte că am zis că dacă te măriţi cu averea, trebuie să şi plăteşti pentru ea, dar aproape sigur că era doar o generalizare. Nu cred, de fapt, că i s-a pus pata pe Alex.

Kate se întoarse către mine şi-mi flutură cuţitul pe la nas.

— Ai zis cu gura ta că ultima oară când aţi fost la ei în vizită, ea numai ce nu şi-a pus ţâţele pe masă. Ai zis că organizase o petrecere la patru ace cu douăzeci de oaspeţi şi cu un magician angajat pentru un număr după masă şi că la fel de bine ar fi putut şi ea să facă un număr...

— Eu? Am zis asta? am făcut eu, complet oripilată. Doamne, groaznic. Sunt o vacă nesimţită. Nu, nu, arăta minunat în seara aceea. Poate doar puţin – ştii tu –, poate îi era puţin rece.

— Şi ai zis că ai intrat în sala de biliard la cafea şi că ea era aplecată peste masă şi că Alex era aplecat peste ea şi-o învăţa cum să bage bila roşie în gaură. Şi că ţi se părea că probabil şi-ar mai fi băgat şi altceva în gaură dacă dădeai buzna peste ei două minute mai târziu.

— Da, dar am cam sărit calul cu aia, am zis eu în grabă. Alex mi-a explicat situaţia în maşină la întoarcere, e un fel de glumă recurentă a lor. El încearcă de când erau mici s-o înveţe să joace biliard şi ea e complet lipsită de orice urmă de talent.

— Da, da, de când erau mici şi el era băiatul intendentului, iar ea fetiţa fermierului şi mergeau de mână la Pony Club şi erau mereu călare pe la unul şi altul pe-acasă. Şi el mereu adoptă asta ca scuză pentru felul extrem de afectuos în care se poartă cu ea.

Se opri dintr-odată. Văzu expresia întipărită pe faţa mea. Roşi puţin.

— Pardon. Nu trebuia să zic asta. Nu voiam să... dar... sunt sigură că ai dreptate, de fapt. Ai judecat-o greşit, da. Şi eu sunt doar supărată acum.

M-am ridicat de pe scaun și când am ajuns în mijlocul bucătăriei ne-am îmbrățișat strâns.

— Și eu sunt supărată, Kate; nici nu pot să concep că trebuie să ne mutăm. Nu pot să mă împac defel. Și îmi vine să mor la gândul că mai trebuie și să-i fiu datoare vândută, colac peste pupăză.

Ea se trase înapoi cu agilitate și mă privi drept în ochi.

— A, știi, eu nu prea aș lua-o așa de pomană, fără să plătesc chirie.

— Păi, nici n-o să facem așa, stai liniștită, am adăugat eu repede. Alex voia să facem asta, dar l-am convins să sune la un agent imobiliar din localitate și să afle cam cât e prețul de închiriere pentru căsuțe dărăpănate în zonă. E ieftin ca braga, dar Alex i-a scris deja lui Piers și i-a mulțumit pentru mărinimia ofertei lui etc., etc., numai că n-am putea nici în ruptul capului s-o acceptăm decât dacă ne lasă să-i plătim chirie. Am și eu mândria mea.

— Așa deci, spuse ea, pescuind un șervețel din mânecă și suflându-și nasul ca o trompetă.

Se întoarse la ciopârțitul castravetelui pe care-l ținea în mână.

— Și ce-o să faceți cu casa voastră? Numărul 42? întoarse brusc capul înspre geamul care dădea pe partea cealaltă a străzii.

— Păi, n-o vindem, o închiriem, și m-am sprijinit pe marginea mesei în timp ce ziceam toate astea. Alex ar fi vrut s-o vindem, dar am reușit să-l conving să nu facem asta. Și o să luăm și o chirie dată dracului pentru ea oricum, așa că cine știe ce-o să se mai întâmple? Într-un an sau

doi, când reuşim să ne punem înapoi pe picioare financiar, poate că o să reuşim să ne mutăm înapoi aici... Să venim înapoi la Londra.

Kate trase un zâmbet trist în barbă, cu o mină de „las' că ştiu eu mai bine", privind înspre ardeiul ei roşu pe care-l tăia în linişte.

— N-o să faceţi aşa, spuse ea într-un târziu. Nimeni nu se mai întoarce la Londra niciodată. După ce se mută de-aici, încep să-şi dea seama ce viaţă mult mai uşoară duc acolo. Ca să nu mai vorbim şi că o să-mi fie îngrozitor de dor de tine, de fapt, cred că fix de-aia mă şi port aşa de aiurea acum. Că eu o să stau tot în Londra asta blestemată cu soţul meu, chirurgul de succes, şi munţii mei de bani şi tu o să stai într-o căsuţă la ţară cu trandafiri căţărători la uşă şi o grădinuţă de zarzavat în spate şi câţiva puişori prin curte. Raiul pe pământ.

Oftă.

— Ia zi, şi cum se cheamă – Căsuţa cu Trandafiri? Livada? Hai, fă-mi în ciudă...

— Shepherd's Cottage.

— Shepherd's Cottage, murmură ea, lăsându-şi cuţitul jos pentru o clipă şi uitându-se drept înainte. Şi mai bine. Mai mult să-mi faci în ciudă, parcă smuls dintr-o carte de poveşti. Cu mieluşei zburdalnici pe păşunile de lângă casă şi păstrăvi lucind şi zbenguindu-se prin pârâul care curge pe lângă casă. Normal!

Apăsă cuţitul cu atâta forţă încât jumătate din ardeiul roşu de pe tocător se dădu de-a berbeleacul şi căzu. L-am cules de pe jos şi ea se puse pe ciopârţit şi curăţat sâmburii de parcă era servitorul care-i scoate ochii lui Gloucester

dintr-o piesă de Shakespeare[1]. Mi s-a pus un nod în gât.

— Păi, o să veniţi în vizită pe la noi, desigur. Să staţi în weekend la noi şi noi o să mai venim la Londra. Ştii, să luăm cina şi să mergem la câte o piesă de teatru...

Chiar pe când îmi ieşeau cuvintele astea pe gură, ştiam prea bine că n-o să fie nici pomeneală de-aşa ceva. Ştiam prea bine că, în vreme ce Kate se va distra cu maşina de tapetat sâmbătă dimineaţa înainte să mânânce cu toţii nişte sendvişuri pe terasa din spate, Sebastian, obosit după o săptămână grea şi lungă de stat la masa de operaţii, îşi va face cu totul alte planuri. De asemenea, mersul la teatru, care nu părea să aibă sorţi să figureze pe agenda socială a familiei Cameron prea curând, din motivele financiare bine cunoscute. Adevărul gol-goluţ era că vieţile noastre, care până acum fuseseră atât de tare unite, aşa de legate una de alta, urmau să se rupă dintr-odată. O relaţie căreia îi trebuiseră atâtea ore de stat la cafea, de dus copiii la şcoală, de luat una alteia copiii de la şcoală şi de ore de gătit împreună la bucătărie până picam avea să fie dată uitării cât ai zice peşte.

Kate scoase un oftat adânc, cu ochii pironiţi către vârful pantofilor ei L.K. Bennett.

— Sigur că o să ne mai vedem. Desigur. O să vin şi cu copiii la tine când au liber de la şcoală şi tu o să mai treci pe-aici când mai ajungi prin oraş, dar... n-o să mai fie la fel. Ăsta-i sfârşitul unei epoci. Capătul căilor cunoscute.

---

1. Este vorba de *Regele Lear*. Referinţa este la Ducele de Cornwall.

Ne-am zâmbit una alteia strâmb şi trist şi poate că ne-am mai fi îmbrăţişat o dată dacă Kate, cu tactul care-o caracteriza, n-ar fi apucat din nou cuţitul şi n-ar fi început să taie la ardei într-un mod niţel mai controlat, fără să mai pară în culmea nervilor.

— Dar pentru tine e un nou început, draga mea, ceea ce e fix ce-ţi trebuia acum. Amândoi aveţi nevoie de asta. A venit clipa să vă vedeţi de drum.

Tot în seara aceea i-am dat şi lui Rufus vestea. A luat totul cu o mină flegmatică şi mai mult stoicism decât m-aş fi aşteptat. Se obişnui cu ideea timp de o oră sau două fără să zică nici pâs, dar, niţel mai târziu, se înfiinţă la mine în dormitor.

— Şi eu unde o să mă mai duc la şcoală? întrebă el oarecum poruncitor, uitându-se la mine în oglindă cu ochii lui mari şi căprui.

Stătea la măsuţa mea de toaletă în formă de rinichi, se fâţâia pe scaun şi se juca cu nişte rujuri vechi de-ale mele din sertar, le învârtea ca să iasă şi apoi le băga la loc, în vreme ce eu schimbam aşternuturile în spatele lui.

— Vai, Rufus, o să-ţi placă la nebunie. E o şcoală drăguţă care ţine de parohie, chiar în sat, şi e mult mai mică şi mai primitoare decât Carrington House, şi e foarte bine văzută în zonă.

Îmi luasem inima în dinţi şi o sunasem pe Eleanor cu câteva zile în urmă şi ea se entuziasmase brusc şi începuse să-mi laude şcoala asta, ba chiar îmi dăduse şi numărul directorului de-acolo.

— Tuturor li se pare o şcoală minunată, ciripise ea în receptor. Şi toţi copiii din zonă merg acolo, iar copiii Verei sunt nebuni după ea.

— Care Vera?

— Menajera mea.

— Aha.

— Și se pare că și directorul e grozav, continuă ea cu același entuziasm. E și nou angajat, și tânăr, cu multă energie, se pare c-a transformat cu totul școala de când e aici. Am mai auzit și că e extrem de șarmant.

Probabil că avea o zi tare proastă când l-am sunat.

— Semestrul acesta? Nu, nu prea cred că va fi posibil. Avem elevi până peste poate.

I-am explicat apoi că soțul meu sunase deja și că aranjase, sau așa mi se spusese, un loc pentru Rufus.

— A, da, acum îmi amintesc. Chiar am vorbit cu soțul dumneavoastră. Dar am vorbit doar teoretic. În mod sigur nu i-am făcut nici o promisiune.

Grozav!

— Păi, știți eu sunt prietenă cu Eleanor Latimer, am susurat eu fără urmă de scrupule în receptor, nutrind speranța că, dacă menționam pe cineva din păturile superioare ale orășelului, și el avea să lase garda jos.

— Chiar așa? se răsti el la mine. Atunci poate ați putea să-i spuneți din partea mea că data viitoare când câinii ei își mai fac nevoile pe terenul meu de joacă, o să am grijă să-i împușc!

— Aha, așa am să fac, am bâiguit eu. Dar până una-alta...

— Până una-alta, lăsați-mă pe mine să mă ocup. O să văd ce-i de făcut.

Și se auzi tonul.

Peste o săptămână am primit un mesaj scurt pe mail în care mi se aducea la cunoștință că, din moment ce tatăl unui copil din clasa a doua murise

într-un accident tragic cu o combină de treierat, familia acestuia urma să se mute, deci putea să-l primească pe fiul meu în locul vacant. Pe locul mortului, mi-am zis eu, citind plină de spaimă. Doamne sfinte, în ce fel de loc urma să stăm? Oare oamenii cădeau în treierătoare în fiecare zi, jupuiau iepuri cu dinții și își îndesau popândăi în pantaloni înainte să iasă la cumpărături?

— O școală parohială? se întoarse Rufus cu fața la mine de la masa de toaletă. Adică – asta înseamnă că e într-o biserică?

— Nu, scumpule, înseamnă că e administrată de biserică. Adică e o... am băgat o pernă într-o față de pernă, zâmbind larg. O școală creștinească. Grijulie. Drăguță.

Îmi și închipuiam cum un vicar durduliu și jovial, cu poalele sutanei în vânt, intra într-o sală de clasă micuță, lambrisată toată cu lemn natur, cu un zâmbet larg și blajin fluturându-i pe buze la vederea rândurilor de copii cu bujori în obrăjori, și care începea să țină o predică despre cum toate ființele Domnului erau de neprețuit, apoi îi binecuvânta înainte s-o zbughească toți pe câmpii, fetițele cu codițe împletite se repezeau să se joace cu cercul și să sară coarda, iar băieții se puneau pe făcut baraje pe râu în jos și pe căutat broaște.

— Mamă, acolo la țară au Dib Dab[1]?

— Sigur că au. Poți să le cumperi de la magazinul din sat.

Acuma scena se schimbase, Rufus și șleahta de băieței cu obrajii rumeni pe care îi văzusem nițel mai devreme cu ochiul minții cu praștii

1. Fel de acadea care se mănâncă înmuiată în suc de fructe cu gheață pisată.

iţindu-li-se din buzunarele pantalonilor se întindeau peste o tejghea cu bănuţi în mână către o doamnă durdulie şi micuţă care le zâmbea larg şi lua de pe un raft un borcan cu dropsuri în formă de pere.

— Rufus, dar să ştii, îl priveam cu blândeţe, la ţară oamenii nu prea ţin pasul cu vremurile. Probabil că o să dai de ciubucuri[1] şi de praştii pentru vrăbii mai degrabă decât de Dib Dab şi de Gameboy-uri.

— Vai, zise Rufus destul de dezamăgit. Ce-i aia ciubuc?

— Ciubucul[2] e un om nenorocit care zice una şi face cu totul alta, se răsti Alex, intrând pe neaşteptate în dormitor şi aruncându-şi cât colo servieta pe un scaun. Poţi să-l întrebi şi pe şeful meu, ştie o groază de lucruri despre asta.

Îşi smuci cravata ca s-o desfacă, enervat.

— Dar ştiu c-ai ajuns devreme. Ai avut o zi bună?

— O zi dată dracului, mersi de întrebare. Roger Bartwell mi-a *preluat* contractul cu Hedges şi Bartwell. Sper să i se bulească frânele de la noul BMW şi să moară îngropat într-o carcasă de metal arzândă, în chinurile iadului. Să se ducă pe copcă, să se ducă învârtindu-se, asta-i doresc! Lasă jos rujul, Rufus.

— Ea mi-a dat voie, trase Rufus o linie de ruj de probă pe una din buze.

— N-am nimic împotrivă, i-am răspuns eu cu indulgenţă în glas.

---

1. În original *humbug* – un fel de bomboană de mentă în formă de bastonaş cu dungi albe şi roşii.
2. *Humbug* mai înseamnă şi „linguşitor".

— DAR EU AM! urlă Alex, aruncându-mi o privire fioroasă.

Rufus lăsă jos rujul şi se uită urât la tatăl său.

O tăcere mormântală se aşternu, timp în care Alex îşi dădea costumul jos. Îşi scoase sacoul şi cravata, în vreme ce eu netezeam cearşaful şi aranjam pernele.

— O să stăm mai aproape de mătuşa Hannah, nu? îngăimă Rufus într-un târziu.

Luase din nou rujul pe nesimţite şi se juca cu el pe furiş, cu mâinile în sertar. Şi dacă replica asta era spusă special pentru a-l enerva pe taică-său, îşi atinse scopul de minune.

— Da, ăsta-i fix dezavantajul distracţiei ce urmează, se stropşi Alex care se aşezase pe pat şi-şi trăgea pantofii din picioare.

Şi-l aruncă pe unul cât colo, până hăt, în celălalt capăt al camerei.

— Blestemata aia de sor-ta!

— Şi de unchiul Eddie! mai adăugă Rufus cu un zâmbet larg şi aparent inocent. Aşa-mi place de unchiul Eddie!

— Eddie! se stropşi Alex şi icni puternic, aruncându-se teatral pe pat, cu mâinile în aer „de durere". Şi boaşele lui blestemate!

Rufus şi cu mine ne stricam de râs.

Hannah, sora mea mai mare şi cu mult mai pe calea cea bună decât mine, se căsătorise cu Eddie Sidebottom, pe care-l cunoscuse cu mulţi ani în urmă la o tabără socialistă de întrajutorare de la Istanbul. Hannah era pe vremea aceea o stângistă convinsă, gata oricând să întindă o mână de ajutor tuturor celor nevoiaşi din lumea întreagă şi cu un soi de conştiinţă socială pe care de-abia aştepta s-o lase toată cuiva. Hoinărea

prin toată lumea în căutare de cauze nobile pe care să le adopte, gata oricând să se revolte împotriva educației de clasă de mijloc cu totul și cu totul burgheză, enervată la culme că ea pe-asta, de fapt, n-o primise. Faptul că locuiam într-un apartament în cartierul boem Highgate și că tata era actor, nu contabil, iar mama, nu numai că nu era nici pe departe genul ăla de casnică cu părul movuliu, conservatoare până în măduva oaselor, dar se flendurea de colo-colo cu mărgelele ei luxuriante, sugând din chiștocul de la țigară, habar n-avea pe ce lume trăia sau ce zi era, ei bine, faptul ăsta o tracasa la maxim. Faptul că nimeni nu observa revolta ei împotriva societății o scotea din pepeni de-a binelea. De fapt, chiar când s-a întors din tabăra de întrajutorare, mama a întrebat-o dacă s-a distrat bine în Cornwall.

— Care Cornwall? Am fost la Istanbul!

— A, mi s-a părut că ai zis că te duci în Cornwall. Și cine-i băiatul? îi zâmbi ea.

— El e Eddie. Ne căsătorim, se îndreptă Hannah de șale în semn de sfidare.

— Ce drăguț! zise atunci mama, aranjându-și noua ei perucă stil Bo Derek cu un ochi în oglindă. E cumva taximetrist?

— Nu, de ce întrebi?

— Păi, la Istanbul sunt turme de taximetriști pe toate drumurile, îi aruncă Hannei o privire surprinsă, ridicând o sprânceană, de parcă ea ar fi trebuit să știe așa ceva. Ce păcat, îngăimă ea, aplecându-se către oglindă ca să vadă dacă nu cumva avea ruj pe dinți. Noi nu prea avem taximetriști pe-aici, știi... Bietul Bertie Feathersome a stat două ore în față la Arts Club acum vreo câteva seri.

Eddie era de fapt profesor undeva în Wigan și era diametral opus Hannei, cu felul lui de-a fi relaxat și las-o, că merge-așa – spre deosebire de Hannah, care era câteodată extrem de arțăgoasă și autoritară.

Era înalt și timid, cu plete lungi și cărunte – albise deja la douăzeci și trei de ani – și extrem de drăguț: un fel de sergent Wilson pentru stilul de terrier agitat și locvace, gen căpitanul Mainwaring, în care se purta Hannah[1].

O trata mereu cu respect pe Hannah și îi spunea „îngerașul meu" și era complet înnebunit după ea, i se părea că e soarele de pe cer. Nouă ni se părea că el era soarele de pe cer, deci atunci când s-au „luat" și s-au așezat la casa lor, într-un duplex din East Sheen, și începuseră o viață liniștită care mie și mamei ni se părea burgheză de-a binelea, ceea ce ne făcea să chicotim pe înfundate, ne-am bucurat.

Predau amândoi la gimnaziul din zonă, ea era profesoară de desen, iar el de engleză – și Hannah se îngrășase, iar părul lui Eddie devenise mai scurt și albise mai tare, dar, în afară de asta, lucrurile nu prea se schimbaseră. Se mutaseră la țară după niște ani buni, când luaseră hotărârea să se scape din cușca vieții la oraș, să-și cumpere o căsuță, să predea la o școală mică și să facă o droaie de copii. Și au reușit să

1. Captain Mainwaring și Sergeant Wilson sunt două personaje din serialul de comedie britanic *Daddy's Army*, în care era vorba de perioada de după al Doilea Război Mondial. Căpitanul Mainwaring era un personaj agitat, coleric și mereu pompos, superior, prieten bun și opusul sergentului Wilson, care e gentil și săritor.

le facă pe toate astea fără nici un fel de problemă, mai puțin pe-aia cu droaia de copii, din păcate. După ce s-au chinuit ani de zile cu tot felul de analize complicate și lungi, incomode și extrem de scumpe, au descoperit că amândoi erau de vină pentru disfuncția asta, așă că s-au dat bătuți. Erau surprinzător de „împăcați" și vorbeau despre infertilitatea lor cu ușurință și dezbăteau pe larg situația cu toți oamenii cu care făceau cunoștință, mai ales Hannah, cu stilul ei robust și impudic, care nu se dădea înapoi de la nimic.

— Vaginul meu are aciditatea prea mare, împărtăși ea familiei când luam prânzul la un pub într-o duminică în care ne strânseserăm toți ca să facem cunoștință cu noua prietenă a lui tata – cu tot cu mama, de altfel. Și chiar dacă mă spăl acolo regulat cu iaurt, lucru care e oarecum împotriva legilor gravitației și face o mizerie de nedescris (la auzul vorbelor ăstora, toate reprezentantele sexului frumos de la masă s-au strâmbat și și-au strâns picioarele), tot nu reușesc să-l transform într-un mediu suficient de favorabil.

Samanthei, cucerirea tatei cea mai nouă, creveții pe care-i mânca păreau să-i stea în gât și înghițea cu noduri.

— Și pe deasupra, spermatozoizii lui Eddie sunt extrem de leneși, mărturisi ea cu o voce extrem de stridentă, în vreme ce Eddie încuviința resemnat și înțelept, luând câte o înghițitură din sucul de ananas din fața lui. Chiar dacă se ține o lună întreagă și apoi își dă drumul într-o ejaculare uriașă, tot nu ajung până la colul meu.

Când a zis asta, imagini cu Eddie colindând câmpiile de la țară cu scrotul umflat și pe cale să explodeze, târându-se spre și de la serviciu cu

încărcătura sa grozav de mare, apoi împleticindu-se pe scări până la dormitor și apoi dând drumul la furtun cu presiunea pe care ar fi avut-o un tsunami mamut m-au năpădit de-a dreptul în timp ce-mi înfulecam ouăle scoțiene.

— Păi, ai putea să apelezi oricând la seringă, i-a propus mama binedispusă.

Hannah făcu o mutră acră:

— V-am mai zis. Nu vrem să încercăm fertilizarea in vitro.

— Nu de-aia, ci pentru ca să bagi iaurtul acolo, înăuntru.

Se așternu o tăcere penibilă, în vreme ce grupul nostru încerca să se împace cu treaba asta. După un timp, tata oftă adânc, îl bătu pe Eddie înțelegător pe umăr și se îndreptă spre bar la pas ca să mai tragă o dușcă de îmbărbătare.

— Asta-i viața, băiete, i-a șoptit el.

Dar pe Eddie nu-l deranjau chestiile astea. Cum recunoscuse că era ipohondru, nimic nu-l bucura mai tare decât să discute despre secrețiile sale corporale și-și privea lipsa de fertilitate cu un soi de fatalism resemnat.

— Știam eu c-așa are să se întâmple, zise el aplecat de șale deasupra paharului gol, exagerat de sentimental și melancolic. Eram sigur c-o să fie așa. E ceva ereditar. De la tata mi se trage.

— Cum să fie sterilitatea ereditară? întrebase Alex. Doar taică-tău te-a făcut pe tine, nu?

— Da, dar ia uite ce-a pățit el, până la urmă. Eu sunt deja la următorul nivel de gravitate. Sunt cu un pas înainte. Totul mi se trage de la coaie.

Tatăl lui Eddie, care era și el ipohondru, murise de cancer testicular. Eddie era absolut convins

că era doar o chestiune de timp până să i se declanşeze şi lui asta şi, conform spuselor Hannei, se căuta la ouă în fiecare zi.

— Şi nici măcar nu e mereu discret când face asta, icni Hannah. Eram chiar în metrou acum vreo câteva zile. Arăta ca un pervers libidinos care se joacă cu ele pe sub haină!

— Am simţit un junghi, spuse Eddie, fără să pară jenat.

De curând, însă, nu se mai liniştea decât dacă se ducea la control la doctor. Doctorul lui Eddie era un medic generalist de modă veche, molcom şi relaxat, care văzuse multe la viaţa lui, care ştia prea bine metehnele lui Eddie cu junghiurile şi înţepăturile şi intra bucuros în joc. O dată pe lună Eddie venea la el la cabinet, îşi lăsa pantalonii în vine şi doctorul Williams arunca o privire sub capotă. Pălăvrăgeau despre vreme, despre ce se mai întâmpla în meciurile importante de crichet de pe stadionul Headingley şi despre succesul pe care-l avusese Freddie Flintoff la bowling şi apoi concluziona că ouăle lui Eddie sunt în stare perfectă de funcţionare şi-l trimitea acasă. Această amiciţie doftoricească se duse pe copcă atunci când Eddie se trezi că trebuie să-şi dea pantalonii jos în faţa doctorului Earnshaw.

— Unde e doctorul Williams? a întrebat atunci Eddie, cuprins de panică şi agăţându-se disperat de curea.

— Şi-a luat concediu sabatic, îi răspunse doctorul Earnshaw prompt şi cu blândeţe, rozând capătul creionului şi privindu-l pe sub ochelari. Daţi-vă pantalonii jos, vă rog.

După această experienţă, cancerul testicular al lui Eddie se amelioră brusc, el declarând mult

mai rar că simțea junghiuri acolo, jos. Din păcate, nu trecu mult și junghiurile se mutară: acum urcaseră undeva în zona coșului pieptului. Foarte aproape de inimă.

— Nu mai vrea să facă baie cu ușa închisă acuma, se stropșea Hannah la telefon, absolut indignată, de frică nu cumva să facă infarct!

Chiar dacă era de-a dreptul sărit de pe fix când era vorba de sănătatea lui, Eddie era pentru Rufus doar un unchi vesel care mereu își făcea timp să stea cu el, să joace șah la nesfârșit, îl ducea să se uite după păsări, îl învăța care era diferența dintre un ou de porumbel și-un ou de ploier și, cel mai important dintre toate, îl lăsa să se joace cu mașina de măsurat tensiunea.

— Așa, așa, băiete... dă la pompiță... acum lasă-te pe spate și relaxează-te. Ia uite la ac.

— Da' nu pot să mă foiesc nițel?

— Ba da, dar așa o să ai rezultate complet ieșite din comun.

Evident că Rufus se punea pe jucat tontoroiul cât îl țineau picioarele, ceea ce normal că făcea ca rezultatul de la tensiometru să fie de-a dreptul astronomic, și apoi Eddie nu mai putea să se abțină și se apuca să facă niște mișcări de break dance, la care era extrem de bun, apropo, și apoi își comparau rezultatele.

— Deci, o să stăm aproape de Hannah și de Eddie? întrebă Rufus învârtindu-se pe taburetul meu de la masa de toaletă, luându-și avânt cu mâna sprijinită de măsuță.

— Prea aproape, mormăi Alex în barbă, aruncându-și șosetele în coșul cu rufe murdare și desfăcându-se la cămașă în drum spre duș. Nu te mai fâțâi așa, Rufus, că strici masa.

— Ce? Rufus îl urmărea cu coada ochiului.

— Da, foarte aproape chiar, dragule, i-am spus eu repede, în timp ce Alex se pierdea în depărtare.

Totuși, peste o clipă, băgă capul pe ușă și zise:

— Iar schimbi așternuturile? Nu le-ai schimbat chiar ieri?!

— Am vărsat niște ceai pe ele azi-dimineață! am mințit eu, roșindu-mă toată și prefăcându-mă că mă concentram la închisul nasturilor de la cearșaf.

Dintr-un motiv sau altul, soțul meu era complet mort după așternuturile curate, care-i trezeau o poftă nebună de sex și, pe vremuri, nu putea să se abțină să nu mă devoreze din cap până-n picioare.

— A, ok. Ce mâncăm de seară?

— Am cumpărat câteva bucăți de pește file și mai târziu e *Patru nunți*[1] la televizor. Mă gândeam c-am putea să ne uităm la el după ce-l ducem pe Rufus la culcare.

Alex își frecă vârtos obrazul și căscă larg.

— De fapt, Imo, sunt frânt de oboseală. Probabil că o să mă uit la niscai fotbal în bucătărie și apoi mă bag la somn, dar tu distrează-te la film, ok?

Și se îndreptă spre duș. Apoi strigă de după ușă, ca un fel de concluzie mirobolantă:

— Dar vreau niște pește din ăla, da?

1. *Patru nunți și-o înmormântare.*

Capitolul 7

— La revedere, atunci.

I-am adresat lui Kate o privire amărâtă şi m-am aruncat în braţele ei. Stăteam strângându-ne în braţe una pe alta în grădina ei însorită din faţă, de vizavi de casa mea. Fosta mea casă, de fapt, unde cu mai puţin de o lună în urmă intrase agentul imobiliar cu o mină preocupată şi încruntată şi afirmase că:

— O să fie greu să prindem taurul de coarne, doamnă Cameron, dar, ca un făcut, îl apucase de picior pe clientul dornic în doar câteva zile.

Un cuplu american, îmi spusese el precipitat la telefon, aveau neapărată nevoie să se mute cât de curând, pentru că slujba soţului începuse deja şi soţiei, care era încă în State, îi ţâţâia fundul să le găsească copiilor locuri la şcoală etc. Oare ar putea să se mute în casă cam în două săptămâni? Eu am rămas fără replică, ce era să-i zic? Mai ales că ne ofereau o sumă de bani fabuloasă pentru şase luni de închiriere cu mobilă inclusă, şi, chiar dacă plănuiserăm să ne mutăm cu mobilă cu tot, se părea că Shepherd's Cottage avea tot strictul necesar – paturi, canapele, mese şi scaune –, aşa că, vorba lui Eleanor,

închiriatul cu mobilă cu tot era de fapt o binecuvântare.

— Minunat, îmi zise ea la telefon, deci nu mai trebuie să vă trambalați cu toate cele până aici sau să le țineți într-un depozit, și pe deasupra puteți să veniți aici chiar săptămâna viitoare!

Da, minunat, nu mai puteam de minunat ce era, îmi ziceam cât o țineam pe Kate în brațe sub magnolia ei minunată și îi promiteam înecându-mă de plâns că am s-o sun cât de curând. Cu coada ochiului îi urmăream pe Rufus și pe Orlando, care scurmau cu picioarele prin pietriș cu mutre ca de mielușei, neștiind exact cum ar trebui să se poarte în situația asta.

— Pa, îngăimă Orlando după o vreme, îndesându-și mâinile în buzunare și vorbind cu capul lăsat în pământ și privirea ațintită spre vârful pantofilor.

— Pa, încuviință Rufus.

Ridică o piatră de jos și o aruncă spre un copac ca să-și păstreze mina curajoasă.

Alex și Sebastian se descurcau nițel mai bine ca noi, își strângeau viguros mâna unul altuia, ca niște buni amici. Se înțeleseseră destul de bine până atunci, ba chiar stătuseră la taclale și băuseră câteva sticle de vin, dar probabil că după ce plecam nu aveau să-și mai bată capul să se vadă și își luau rămas-bun așa de prietenos doar pentru că vedeau că soțiile lor erau în mare încurcătură.

— Vorbim curând, mă smiorcăiam eu, făcând un pas înapoi, scăpând din îmbrățișare ca să pot să-mi pescuiesc o batistă din buzunar.

Kate încuviință din cap pe mutește, era trasă la față și hotărâtă, dar lacrimile îi șiroiau deja

pe obraji. Alex veni să mă culeagă până să mă înec în propriile-mi lacrimi.

— Pa, Kate, o luă în brațe prietenește și o pupă, înainte să mă desfacă pe mine din îmbrățișare și să mă ia cu el. Vino, draga mea, mi-a zis el blajin.

— Stai, am zis eu pe un ton gutural, ștergându-mă la nas cu mâneca. Nu mi-am luat la revedere de la Sebastian.

Acuma chiar că eram pierdută și măgăreața a căzut pe Sebastian.

— Vai, Doamne, ce dor o să-mi fie de tine! am suspinat din toți rărunchii, îngropată-în puloverul lui de cașmir, și m-am agățat de el ca de un colac de salvare.

Sebastian era înalt și ațos și, după spusele lui Alex, probabil că avea un par de gard împlântat în rect. Nu era deloc genul de om pe umărul căruia să plângi.

— Vă iubesc așa de tare pe amândoi! mă smiorcăiam eu, strângându-l tare.

El mă bătea pe spate, jenat.

— Păi, să ne vedem cu bine, să ne vizitezi în curând, zicea el cu un soi de veselie forțată, ceea ce mă făcu să-mi dau seama că el oricum nu avea să ne viziteze pe noi prea curând.

Cumva asta m-a făcut să mă dezmeticesc. Cu ajutorul lui Alex, am reușit să mă desprind de el, să-mi suflu nasul și, cu un zâmbet trist de adio către Kate, care își strânsese mâinile la piept, iar buzele îi tremurau, m-am urcat în mașină împreună cu Alex.

Aveam o remorcă atașată la mașină, în care erau majoritatea lucrurilor noastre, dar chiar și-așa, Volvo-ul nostru era plin ochi cu tot „strictul

necesar" al vieții noastre. Al vieții noastre cu desăvârșire londoneze, mi-am zis eu amărâtă nevoie mare, aruncând o ocheadă înspre filtrul de cappuccino și așternuturile Cath Kidston împăturite pe bancheta din spate, acolo unde se așezase Rufus în vârful piramidei, flancat de cutii în care erau porțelanuri John Pawson[1] împachetate cu grijă și tacâmuri turnate Villeroy and Boch. Om fi fost noi săraci, dar aveam clasă. Și eram sigură că acolo, la țară, toate vasele o să fie stil Le Creuset[2] sau Boden.

Alex a tras frâna de mână și, într-o clipă, am luat-o din loc, cu Rufus ieșit pe jumătate pe geam, fără nici o jenă acuma, strigând:

— Pa! Pa! către Orlando care fugea după mașina noastră pe trotuar, încercând să vadă cât poate să țină pasul cu noi.

Alex conduse încet o vreme, ca să-l lase pe Orlando să țină pasul un pic, apoi a apăsat cu piciorul pe accelerație în momentul când am ajuns la colțul străzii. Orlando se oprise și ne tot făcea cu mâna disperat și, cum mă uitam spre el în oglinda retrovizoare, o revelație m-a pocnit brusc, iar asta era o priveliște tare dureroasă și care avea să-mi stăruie în minte: un băiețel care făcea cu mâna prietenului său de vizavi, cu care n-are să mai fie atât de apropiat în vecii vecilor. M-a năpădit un șuvoi de lacrimi și Alex, cu mult tact, n-a mai încercat să mă potolească. A lăsat șuvoiul să curgă în voie, și acesta curse în valuri până hăt, spre M4[3].

1. Designer modern de ceramică modulară.
2. Firmă de design ceramic rustic tipic franțuzesc, tradiționalist și canonic.
3. Autostradă foarte mare, care leagă Londra de Țara Galilor.

După o vreme, totuşi, am ajuns pe autostradă şi eu am rămas fără lacrimi. Rufus asculta Harry Potter la căşti, ignorând plânsetele şi fornăiturile mamei sale şi faptul că Alex a băgat în CD-playerul maşinii un CD care s-a dovedit a fi *Concertele de violoncel* ale lui Bach, care rezonau de dureri şi doruri nemărginite şi nu prea m-au ajutat să mă potolesc, dar, după ele, a trecut la o piesă drăgălaşă şi vioaie de Mozart, care m-a mai înveselit nitel. De fapt, pe măsură ce ne depărtam de Londra, mă simţeam din ce în ce mai bine. Muzica plăcută şi motorul torcând mă liniştea grozav şi mă întrebam în sinea mea dacă nu cumva ar fi o idee mai bună să ne mutăm în Scoţia de-a dreptul.

Când am ajuns la ieşirea 8 de pe autostradă, deja începusem să ţin ritmul cu piciorul şi să fredonez veselă melodiile, şi abia când am ajuns la străzile secundare, după vreo zece minute, mi-am amintit de ce eram aici şi atunci am început să mă simt aiurea. M-am ridicat mai bine pe scaun şi mă uitam neliniştită pe geam.

— Uitasem cât de rural e totul pe-aici, am comentat eu, în vreme ce păşuni uriaşe şi verzi mi se perindau prin faţă într-o învălmăşeală de un verde-smarald profund. Şi eşti sigur că aici suntem în Buckinghamshire, nu pe undeva prin Herefordshire?

— Destul de sigur.

— Şi sigur poţi să faci naveta uşor?

— Durează cam o oră şi un sfert dintr-un loc într-altul, mi-a zis Piers.

— Piers, da' el de un' ştie? Mă întreb de câte ori în viaţa lui o fi fericit metroul londonez cu prezenţa sa augustă?

— Croitorul lui e pe undeva pe Savile Row[1], se pare. Cică își face câteva costume acuma.

— Aha? Adică își face pantaloni de golf și ghete?

Alex a zâmbit vag și mi-am adus aminte că, în vreme ce el putea să facă mișto de prietenii mei și de stâlpii lor înfipți undeva, dacă eu îi luam peste picior pe-ai lui, brusc nu mai era așa de amuzantă treaba.

Cu motorul torcând am ajuns în satul Latimerilor. Satul meu, de fapt, mi-am zis eu în sinea mea studiind curioasă împrejurimile, Little Harrington. Nu era chiar pitoresc, nici urmă de ochiul de apă cu rațe sau scuarul înverzit din mijlocul satului sau vreun pub acoperit de iederă, doar un șir nesfârșit de case fără pic de personalitate pe ambele părți ale drumului, construite din piatra gri deschis a locului și, din când în când, se mai despărțeau ca să facă loc unor străduțe secundare, dar era... mmm... era distins, mi-am zis eu hotărâtă. A, ia uite, un magazin de țară! De fapt, ok, e un supermarket Spar. Am trecut pe lângă el în trombă, așa că am văzut din el doar o pată de verde și de portocaliu țipător. Totuși nu prea părea să fie nimeni în jur. Strada principală din Putney ar fi fost plină de lume; unde era oare toată lumea de-aici? Și oare care era look-ul în vogă în Little Harrington? A, ia uite, o femeie cam de vârsta mea. În palton, fără ciorapi și cu tenișii. Nu, mersi.

Oare Eleanor nu s-o simți cam singură pe-aici, mă întrebam oarecum speriată în vreme ce mașina

1. Stradă comercială din Londra, celebră pentru croitoriile destinate domnilor și costumele la comandă, făcute exact după cerințele clientului.

noastră se afundă în semiîntuneric şi începurăm urcuşul prin pădure, spre vârful dealului, unde trona domeniul Stockley. Mi se strânse stomacul.

— Am intrat pe pământurile Latimerilor, mi-a zis Alex pe un ton solemn. Acestea sunt pădurile de la Stockley.

Aha, pădurile de la Stockley. Deci erau proprietatea lor privată. Nu prea ştiam ce să cred despre cei care aveau păduri. Oare pădurile nu erau, mă rog, ale lui Dumnezeu? Ia uite ce de copaci! Şi mai mulţi copaci. Oare de câţi copaci avea omul nevoie? Şi totuşi, nici urmă de vecini. Nici măcar un biet ţăran smerit cu păluria în mână şi cu sendvişuri înnodate într-o batistă legată-n vârf de băţ. O căprioară a ţâşnit din pădure speriată de maşina noastră, ne-a făcut pe mine şi pe Alex să tresărim de spaimă, apoi a ţâşnit înapoi.

Când copacii s-au rărit de tot şi priveliştea conacului Stockley ni s-a aşternut în faţă, m-am hotărât în sinea mea că izolarea de lume avea şi ea avantajele ei. Uitasem cât de frumos era, de fapt. Era mare, dar nu îngrozitor de impunător şi trufaş, mai degrabă avea o formă lunguiaţă şi joasă şi foarte simetrică, stâlpi din piatră de râu străveche încadrau uşa albă din faţă. Ferestrele stil Queen Anne ne priveau cu nişte ochi binevoitori şi soarele mângâia faţada de piatră cu linii dulci. Acum înţelegeam exact de ce îi căzuse cu tronc clădirea asta lui Eleanor. Faptul că şi Piers era inclus în pachet era doar un inconvenient minor, îmi imaginam eu. Am continuat să mergem şi am trecut de poarta şi de căsuţa portarului din spatele ei şi eu m-am întors spre Alex, uimită.

— Nu le facem o vizită?

— Nu încă, m-am gândit să trecem mai întâi pe-acasă, nu crezi c-ar fi mai bine? Ne-a lăsat o cheie. Sub un ghiveci.

— A, bine atunci.

Alex, ca de-obicei, ştia de mai multe aranjamente decât mine, dar eram hotărâtă să nu mă las enervată.

— Şi tu ştii unde e căsuţa? am întrebat eu pe un ton plăcut.

— Păi, se pare că e la o aruncătură de băţ, trebuie să mergem înainte pe drumul ăsta şi apoi o luăm la stânga pe o potecă.

— Ia uite o potecă! strigă Rufus şi Alex, ascultător, smuci de volan în direcţia ei, aşa încât ne-am strecurat printr-o deschizătură dintre tufişuri.

Rufus şi-a scos centura de siguranţă şi s-a aplecat entuziasmat între noi doi.

— Şi ia uitaţi casa! ne-a zis el arătând cu degetul în depărtare, unde, desigur, după ce am trecut cu maşina peste o serie de gropi cu grilaj de fier peste ele, ca să nu scape vacile, şi am urmat linia în zigzag a unei poteci albicioase, a apărut casa.

O căsuţă mititică vopsită în alb, cu acoperiş din ţiglă cenuşie, care era ascunsă, sau mai bine zis pitită pe coastele unor deluşoare care se înălţau mai apoi înspre pădurile de dincolo. Căsuţa era înconjurată de o curte mititică şi pătrăţoasă, un hambar plin cu fân şi acri peste acri de spaţiu neîngrădit.

— Arată ca o fermă, comentă Rufus entuziasmat.

— Poate că asta a şi fost pe vremuri, am încuviinţat eu. E minusculă, nu-i aşa, totuşi? am zis eu oarecum înfricoşată.

— Căsuțele astea pot să te păcălească destul de ușor, îmi zise Alex când ieșeam din mașină. Poate că e mai mare pe dinăuntru.

Poate că era frumoasă, mi-am zis în sinea mea, în vreme ce ne târam prin iarba până la genunchi ca să ajungem la ea, dar cu siguranță că avea un aspect uitat de lume, decrepit chiar: vopseaua verde de pe ușa din spate se scorojise cu totul și ferestrele erau în aceeași stare de paragină. Grădina micuță din față, în halul în care era, arăta ca o încurcătură uriașă de urzici și de rugină. Mi s-a pus un nod în gât, știind prea bine că am un soț care nici pomeneală să observe sau să-i pese de așa ceva. Grădina din spate, cum am mai zis, era o curte deschisă. Mai avea și o grămadă uriașă de bălegar împuțit drept în mijloc, ca o pleașcă. Am înghițit în sec și i-am aruncat o ocheadă lui Alex, care stătea proțăpit în picioare și dădea apreciativ din cap, cu mâinile în șold, ochii mijiți, cum ar face un bărbat care tocmai se întorsese acasă. Cum ar face un bărbat care a murit de dorul ierbii abia cosite și al trilului porumbelului de pădure, dar știam eu ce știam. Chiar dacă tatăl lui Alex, care nu mai era în viață, își spunea agent de terenuri, era de fapt agent imobiliar de proprietăți și familia sa trăise tot timpul la oraș. Singura activitate de tip Pony Club la care Alex luase vreodată parte era pupatul fetelor la petreceri.

Lângă grădina din față era și un câmp, care părea să fie locuit.

— Vaci! strigă Rufus entuziasmat, fugind cât îl țineau picioarele până la gard ca să vadă mai bine.

— De fapt, sunt boi, dragul meu, i-am zis eu, uitându-mă la coarnele lor uriașe, complet îngrozită. E chiar o cireadă de vite. Ce chestie să-i pui pe toți la un loc pe un singur câmp... Oare nu s-or lua la bătaie?

Ne-am uitat la grupul de bovine care și-au ridicat toate privirile înspre noi și s-au oprit din mestecatul domol și regulat.

— Sunt sigur că-s foarte prietenoase, spuse Alex pe un ton jovial și se aplecă peste gard ca s-o mângâie pe una.

Aceasta mugi foarte tare și o limbă de culoarea somonului i-a acoperit întreaga mână.

— Isuse! își trase mâna înapoi repede. A încercat să mă muște! zise el înspăimântat, frângându-și degetele.

— Și oooi! Ia uite câte oi! Rufus o rupsese la fugă către câmpul de lângă cel cu vacile și se cocoțase voios pe gard.

— Poți să te molipsești de o boală groaznică de la oi, spuse Alex când ne-am luat după Rufus, temători și păstrând distanța. Eddie mi-a zis de asta.

— Eddie, m-am strâmbat eu. Ce să știe Eddie despre oi? Și cum a zis Hannah, trebuie să le pipăi ca să te molipsești. Cică trebuie să te apropii de ele foarte tare și, oricât de tare ai vrea să crezi asta, nu cred că-i vreun pericol ca... RUFUS, NU LE ATINGE!

— Ia uite, mamă, mielușei!

— Da, sunt mielușei, dar nu trebuie să-i atingi, am zis eu, în vreme ce mi-am luat inima în dinți și, cu extrem de mult curaj, mi-am salvat copilul din ghearele unui mielușel alb. Să nu-i atingi decât dacă porți mănuși. Acum haide să mergem și să vedem căsuța.

Alex deja părăsise scena bucolică și se postase pe locul oarecum sigur pe care-l constituia treapta de la intrare.

— Am găsit ghiveciul, să știi, dar nu-i nici urmă de cheie, ne informă el ridicând cu două degete vasul murdar de teracotă, ca și când ar fi fost o probă decisivă într-un proces.

O colonie de gândaci ieși de sub el și o luă la goană ca să-și găsească alt adăpost.

— Poate că o fi zis ceva de ușa din spate.

Am luat-o la pas până am ajuns în dreptul unei uși cu vopseaua scorojită, tot verde, dar aici nu era nici urmă de ghiveci, darămite de cheie. Numai acel munte de bălegar. Alex se încruntă niţel.

— Ok, păi atunci ar cam trebui să mergem înapoi la conac. Probabil c-a uitat sau ceva de genul ăsta.

— A uitat complet, m-am răţoit eu, încercând să-mi maschez triumful din glas.

Și chiar cum ne îndreptam spre mașină, am auzit un strigăt din spate.

— Mamă, am intrat! Geamul era deschis.

Ne-am întors și chiar așa era, capul lui Rufus se ițea de pe geamul unei ferestre de la parter și zâmbea cu gura până la urechi.

— A, bravo, dragule!

Am întins pasul și ne-am dus înapoi, plini de un optimism recăpătat, în vreme ce Rufus s-a îndreptat spre ușa din față să ne deschidă. Însă optimismul nu ne ţinu prea mult, pentru că ne trezirăm că intrăm într-o căsuță care era într-adevăr foarte înșelătoare. Era mult mai mică decât părea pe dinafară. Avea o cameră de zi – sau

poate să-i spunem salonaș, pentru că te făcea să te simți de parcă era scoasă dintr-o carte de Dickens, încă o cămăruță pentru toate celelalte activități comune, care se voia sufragerie, unde era o masă cu patru scaune, o bucătărie cât un dulap de mare și la etaj erau două dormitoare și o baie unde cu siguranță nu ai fi rămas mai mult decât strictul necesar, din cauza instalațiilor sanitare grav avariate. Am aruncat o privire dezgustată spre chiuveta spartă. Totul, de la balustrade la arcurile care ieșeau indecent din mobila rudimentară și la pervazurile ferestrelor, era acoperit de un strat gros și înecăcios de praf, am aflat eu plimbându-mi degetul încet peste ele. Am strâns din buze nervoasă și m-am întors jos. De multe ori mi s-a părut că existența unui copil în peisaj crea o atmosferă mult mai decentă și ăsta era unul dintre aceste momente. În loc să apuc bine de scaunul cel mai apropiat și să-l arunc drept în capul soțului meu, i-am aruncat o privire aspră care exprima ceva nu mult peste ura profundă și am șuierat printre dinți:

— Superb. Chiar superb.

— Păi, da, dar chiar are potențial, spunea el prostit, jucându-se cu niște monede de prin buzunare și aplecându-se să se uite pe geamul de la „sufragerie". Și ia te uită ce priveliște minunată!

Am tratat aceste două comentarii cu tot disprețul de care erau demne și am trecut pe lângă el spre bucătărie.

— Știu că nu prea ne facem gaură în portofel cu casa asta, Alex, dar măcar din bun-simț să se fi deranjat să mătură podeaua de la bucătărie sau să lase niște lapte în frigider. Uite și tu!

Am dat ușile unui dulap de bucătărie de perete și ceva păros și gri a sărit de-acolo. Am scos amândoi un țipăt și ne-am repezit unul în brațele celuilat.

— Ai zis c-o să fie locuibil, măcar, am spus eu cu răsuflarea tăiată de frică. Dacă știam că așa stă treaba de la bun început, aș fi venit eu aici de săptămâna trecută și aș fi aranjat casa!

De fapt, oricum voiam să fac asta, ba chiar din tot sufletul, dar împachetatul de la Londra îmi ocupase absolut fiecare fărâmă de timp liber pe care o aveam și, în plus, mă mai și storsese de vlagă.

— Confort rustic, m-am stropșit eu deschizând dulap împuțit după dulap împuțit și trântind ușile cu putere. Uite și tu ce mizerie! Uite!

Începusem să mă port de-a dreptul oribil, dar chiar și când mă învârteam ca un leoaică în cușcă și făceam scandal, știam că furia mea nu se vărsa pe ceea ce chiar mă durea. Nu dădeam nici măcar o ceapă degerată pe mărimea camerelor sau pe praful care domnea peste tot – care, hai să vorbim serios, într-o chichineață ca asta nu avea cum să-mi ia prea mult să-l înlătur. Ceea ce mă întrista pe mine cel mai tare, ce mă rodea cu adevărat, era că se vedea limpede că n-aveam unde să pictez aici. Trei dormitoare. Mi se promisese o casă cu trei dormitoare! Oare n-o putea Rufus să doarmă pe o canapea jos? mă întrebam eu agitată. Sau aș putea să pictez jos și am renunța la sufragerie? Nu, sigur că nu, Imogen, vino-ți în fire, nu mai fi așa de egoistă! Nu, îmi ziceam eu în sinea mea în vreme ce treceam înspre camera de zi rozându-mi unghiile, nu, va

trebui doar să renunț o vreme la cariera mea. Ce Dumnezeu, doar atâtea femei fac asta, nu-i așa, mi-am zis amărâtă. Și oricum – m-am îndreptat înspre geam și mi-am frecat buricul degetului de cerceveaua împuțită – nu puteam să zic că aveam cine știe ce carieră de care să mă țin cu dinții, de fapt, nu?

— Hai să mergem s-o căutăm pe Eleanor, a zis Alex, frecându-și palmele una de alta într-un mod hotărât, ca și cum ăsta ar fi fost răspunsul la toate problemele pe care le avea.

Ca și când astfel aveau să răsară ca prin minune câteva camere și băi de lux pe lângă ele.

— Cred că ai dreptate, a adăugat el pe o voce care voia să pară înțeleaptă, în vreme ce se apleca din calea ușorului jos al ușii ca să iasă afară. Poate ar fi trebuit să ne ducem pe la ea mai întâi, de fapt. N-ar fi trebuit să picăm așa, pe nepusă masă.

Am încuviințat din cap, nesigură pe ce mi-ar fi ieșit din gură dacă aș fi deschis-o, și l-am urmat înspre mașină. Și evident că el avea să stea mai mult la Londra, mi-am zis eu în vreme ce navigam prin iarba cea înaltă, iar Rufus și cu mine o să fim aici. N-o să ajungă niciodată acasă înainte de căderea întunericului și apoi, în weekenduri, nici nu încape îndoială că o să-și găsească vreo scuză să se ducă la conac ori să pescuiască păstrăvi cu Piers ori să flirteze nițel prin bucătărie cu Eleanor, în vreme ce fraiera de mine urma să se chinuiască să pună curse pentru șoareci și să se obișnuiască și cu umezeala care ne va înconjura. Și, de fapt, acolo își și imaginase că e locul lui de drept, m-a lovit brusc. Nici pomeneală de

Shepherd's Cottage. A, probabil că-şi imaginase că o să mai doarmă aici din când în când, sau o să mai ia câte un mic dejun cu noi câteodată, dar cam tot timpul va fi fix acolo, în deal, ajutându-l pe Piers să-şi aleagă trabucurile din cutia specială cu umidificator sau vinuri bune din cramă, sau poate în salonul galben pal, turnând îndatoritor gin şi tonic pentru petrecerile de vânătoare ale bărbaţilor, sprijinindu-se lejer pe balustrada de marmură, cu paharul în mână... da, accesoriul perfect la orice petrecere. Eleanor îl va prezenta ca pe cel mai vechi prieten al ei şi toată lumea îl va cocoloşi şi-l va scărpina pe după ureche şi îi va gânguri în ureche lui Eleanor cât de norocoasă era că-l avea prin preajmă, bărbaţilor li se va părea că e dezgheţat şi amuzant, iar femeile vor cădea pe spate în secret când vor vedea cum arată şi o mulţime de râsete şi voie bună şi apoi telefonul va suna şi Eleanor va acoperi receptorul cu mâna cu toată atenţia.

— Alex, dragul meu – aici o să se strâmbe niţel –, Imogen la telefon. Vrea să ştie dacă vii acasă la cină în seara asta.

Alex atunci o să ofteze adânc şi-şi va da ochii peste cap şi.... vaaaai! Sângele îmi fierbea atât de tare şi năvălitor în vene că atunci când am trântit portiera ca s-o închid mi s-a părut că o să-mi explodeze capul pe loc. N-ar fi trebuit să accept asta *niciodată*!

— Unde-i Rufus? a întrebat Alex când s-a urcat lângă mine în maşină.

Am început să ne uităm în jur după el şi, câteva clipe mai târziu, am auzit un ţipăt disperat.

— Maaaaaami!

Amândoi ne-am îmbulzit și ne-am repezit, uitând cu totul de nervii pe care-i aveam. Am rupt-o la fugă într-un suflet către partea din spate a casei, unde l-am găsit pe Rufus lipit de ușă, înconjurat de o mulțime de pui care păreau de-a dreptul periculoși. Erau peste patruzeci de pui. El se uita la noi cu ochii mari de frică.

— De fiecare dată când fac un pas, merg după mine! țipă el.

— Aha, am îngăimat eu, cu inima cât un purice. Nu te speria. Fii atent ce facem – vaaai!

În secunda următoare îl părăsiseră pe Rufus și se năpustiseră să mă încolțească pe mine, se lipiseră de picioarele mele, mă împingeau și piuiau în legea lor, amenințător de-a dreptul. M-am agățat de un burlan cu toată puterea și aproape am leșinat de frică.

Rufus a fugit la taică-său și s-a ascuns în spatele lui.

— Mișcă-te încet, mi-a ordonat soțul meu din dosul capacului de la coșul de gunoi pe care-l rechiziționase ca scut. Nu face nici o mișcare bruscă!

Mi-am închis ochii pe jumătate și am făcut un pas nesigur, dar ei s-au repezit asupra mea, piuind sadic.

— A-juuuu-tooooor! mă tânguiam eu, simțindu-mă cam ca Tippi Hedren în *Păsările*. Ajutaaaaaați-măăăă!

— Așteaptă aici, mi-a strigat Alex, mergem să aducem mașina.

Încă fluturând capacul de la pubelă în urma lor, au rupt-o la fugă, pe când eu, înlemnită de groază, stăteam nemișcată acolo, uitându-mă

înspre marea de pene, ciocuri și ochi sticloși care mă încolțiseră. Doamne păzește, erau sute de pui aici, sute și dacă mă gândesc mai bine – priveam complet oripilată – ăștia nici nu erau pui! Puii sunt maronii și moi și calmi, dar aceștia erau niște lighioane sinistre cu pene, cu capete păroase și ciocuri extrem de ascuțite și curbe. Oare erau sălbatice? Dădusem oare peste o rasă preistorică foarte rară? Vreun soi de vultur cu părul țepos? Ultimii mohicani?

În câteva clipe, mașina ocolea casa și se arăta prin poarta deschisă de la gardul care împrejmuia curtea și se oprea cu scrâșnet de frâne, lăsând în urmă un nor de fum și de găinați. Ușa de la mașină se dădu de perete mai ceva ca-n *The Sweeney*[1].

— Hai! mi-a strigat Alex ca un polițist din anii șaptezeci. Fuga!

— Fugi, mamă! mă imploră Rufus.

Mi-am închis ochii, mi-am luat fiecare arteră a inimii în dinți – și i-am dat bătaie, așteptându-mă pe jumătate să aud oase trosnind sub picioare și picioare cu zgârci plesnind sub tocurile mele joase, dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Păsările fugeau odată cu mine, întinzându-și gâturile cât puteau, dând repede din picioarele lor crăcănate care se iteau de sub fustele lor de pene, cam ca niște femei grase când fug după autobuz. Dar eu fugeam mai repede decât ele. M-am năpustit în mașină, cu inima bătând

1. Serial polițist britanic din anii '70. A fost unul dintre primele seriale polițiste care prezentau polițiștii ca oameni în toată complexitatea lor, nu doar ca pe niște eroi populari în slujba binelui social.

să-mi spargă pieptul, şi-am trântit uşa cu putere, întrebându-mă în sinea mea dacă luasem gâtul vreuneia dintre ele în acţiunea de închidere a portierei. Alex făcu un viraj ameţitor cu scrâşnete de roţi incluse şi ne luarăm zborul.

N-am putut să mai zicem nimic câteva secunde.

— Chestia asta n-o să ţină! am reuşit eu să îngaim printre gâfâieli când mă asiguram că n-am pui decapitaţi prin preajmă. Chiar n-o să ţină!

Alex mă bătu pe genunchi ca să mă liniştească.

— Vorbeşti prostii, mă asigură el, o să fie ok. Totul o să se aranjeze, ai să vezi. Hai, lasă, acuma hai să mergem la conac prin spate.

Prin spate? M-am întors pe loc, total năucită, ca să văd că trecuserăm de căsuţă şi ne afundaserăm mai tare în potecă. Cunoştinţele sale despre împrejurimi erau clar mai vaste decât ale mele, ceea ce nu făcu decât să mă enerveze şi mai tare.

— Dar tu cum de ştii drumul ăsta? m-am stropşit eu la el, încercând să sune de parcă mi-aş trage sufletul. Parcă ziceai că n-ai mai fost niciodată la căsuţă!

— A, păi, acum mi-am adus aminte că am trecut pe-aici astă-toamnă, când eram la vânătoare cu Piers. Al doilea traseu era prin apropiere, am împuşcat potârnichea pe-aici pe undeva. Tu n-ai mai putut să vii, mai ţii minte?

A, da, weekendul ăla. Petrecerea de vânătoare. Aia de care eram complet îngrozită, dar de neclintit în hotărârea că mă voi duce negreşit, fie ploaie, fie vânt, dar nu luasem în calcul, după cum s-a dovedit, febră mare. Rufus se molipsise

de pojar cu o zi înainte, deci după săptămâni întregi în care o înnebunisem pe Kate cu întrebări despre cum trebuie să te porţi la vânătoare şi răscolisem complet toată garderoba ei de călărie şi după ce am spart o avere pe o pălărie de la Lock's, pe care Kate mă convinsese că trebuie s-o consider o investiţie colosală, m-am înecat ca ţiganul la mal şi a trebuit să suport să-l urmăresc pe Alex cu privirea cum pleca singur, echipat din cap până în picioare în verde Lovat[1]. Acuma să te ţii câte weekenduri din astea o să mai fie, îmi ziceam amărâtă în sinea mea când trăgeam la uşa din spate a conacului Stockley. Încă o mie de ocazii la care să port pălăria aia blestemată. Când am zis uşa din spate, voiam să zic de fapt că mulţi oameni ar fi fost foarte fericiţi ca aia să fie uşa lor din faţă: era mare, neagră şi impunătoare, încărcată cu ornamente, cu o clanţă de alamă şi înconjurată de o armată de cizme de cauciuc de toate culorile şi mărimile, care stăteau mărturie a generaţiilor de Latimeri care se perindaseră pe-aici.

— Saluuuut! strigă Alex şi desigur că avea sens ce făcea.

Prietenii buni n-ar trebui să se ducă pe la uşa din faţă, sunând la sonerie şi făcându-i pe câini să latre, plus obligându-i pe prietenii gazdei să se deranjeze să străbată în zece minute lungul drum din aripa de vest spre uşa de la intrare ca să descopere că uşa s-a blocat de la nefolosire şi să strige: „Veniţi prin spate!" musafirilor enervanţi

1. Un fel de verde cu tonuri de gri folosit pentru costumele de vânătoare din postav împletit, de inspiraţie scoţiană, numite după lordul Lovat din secolul al XI-lea.

care sunau, dar oricum eram geloasă pe încrederea în sine pe care o avea Alex. Am mers în urma lui pe aleea din dale care ducea spre holul de la intrare și câinii au venit după mine dând bucuroși din coadă și adulmecându-mi zona inghinală, dar, în afară de asta, nu era nici picior de vietate prin jur.

— Alo-ooo! a mai strigat Alex încă o dată, băgând capul pe ușa bucătăriei.

Era bucătăria la care visam în momentele mele mai frivole. Uriașă, cu tavan înalt și somptuoasă, cu omniprezentul Aga[1] într-un colț și un șemineu deschis într-altul, peste care trona un cap de cerb în gura căruia fusese adăugată și țigara regulamentară care transmitea un mesaj de genul: om-fi-noi-putred-de-bogați-dar-ia-uite-ce-putem-să-ne-luăm-în-râs-de-fapt. În fața căminului erau așezate două fotolii cu spătar înalt, cam ca niște tronuri, unul pentru el și unul pentru ea și, într-un colț, o canapea moale și puțin decolorată, unde câinii tocmai se instalaseră la loc și se pregăteau să-și continue siesta. Pe unul dintre pereți era un bufet *vintage* din lemn de stejar, plin de farfurii de porțelan cu model de ramuri de salcie și, în dreptul ferestrei cu glasvand, o masă ca de banchet nobiliar, foarte lungă, decorată cu vase de teracotă aranjate cu mare artă. Kate ar fi căzut pe spate de invidie. Mie, care tocmai îmi luasem în primire noua bucătărie, îmi venea să-i dau foc.

1. Aragazurile AGA sunt o invenție a laureatului premiului Nobel pentru chimie Gustav Dalen. Sunt un fel de combinație între o plită deschisă și patru sau două cuptoare mari dedesubt, ideale pentru a găti mese mari. Pentru că sunt foarte scumpe și pretențioase, au devenit o emblemă a aristocrației britanice.

— Nu-i nimeni pe-aici, a adăugat Alex complet inutil. Fii atentă, eu o să mă duc jos, în holul de la intrare, să arunc o privire şi tu o să te ocupi de camera de joacă.

Camera de joacă era cam cu trei uşi mai încolo pe partea stângă, după camera de serviciu a valetului şi camera armelor, împlântată adânc în zona intimă a familiei. Tocmai ce deschisesem gura ca să protestez că aş cam vrea să stăm toţi la un loc şi nu-mi convenea să fiu descoperită cum îmi bag nasul prin casa lui Eleanor pe cont propriu, când Rufus a auzit menţionată o cameră de joacă şi deja o rupsese la fugă precum un căţeluş dând din coadă vesel, adulmecând că e rost de jucării. Am oftat şi m-am întors pe călcâie ca să mă duc după el, în vreme ce Alex s-a întors şi el pe călcâie şi a luat-o la picior, destul de repede, îmi aduc acum aminte, în direcţia opusă, înspre uşa căptuşită cu postav verde, care dădea spre partea mai formală a casei. Înainte să ajungă la uşă, totuşi, a auzit nişte voci care veneau din direcţia aia, dar de la etajul de mai sus. Voci care se răsteau furioase una la alta. M-am întors destul de uimită, chiar când pasul lui Alex se iuţi şi el dispăru. M-am luat după el, tropăind cu pantofii pe dalele de pe hol, deschizând uşa căptuşită cu postav şi în faţa mea se aşternu priveliştea holului principal, întunecat şi cu ecou, lambrisat cu lemn de stejar şi cu o scară principală somptuoasă în stil iacobin[1]. Cât mi s-au mai obişnuit ochii cu întunericul din holul principal, am reuşit să prind

1. Stil de arhitectură englezească specific secolului al XVII-lea, care îmbina elemente clasice cu altele rigide, un stil somptuos de inspiraţie religioasă.

scena în care Eleanor alerga ușor în jos pe scări, în picioarele goale și îmbrăcată în blugi și un tricou alb, cu fața plină de lacrimi, și se arunca în brațele lui Alex care stătea la baza scării.

— O, Alex, dragul meu, strigă ea cu o voce ușor gâtuită de plâns, slavă Domnului că ai venit! Ce bine!

Capitolul 8

Nu mă întrebaţi ce mi-a venit atunci să-i mai las o clipă singuri. Să rămân acolo în întuneric, unde ştiam că nu mă pot vedea, şi să privesc cum mâinile lui îi cuprind talia şi cum capul său cu păr bălai se pleacă peste cel brunet al ei. Cred că răspunsul ar fi că pur şi simplu am îngheţat. Alex credea că mă dusesem cu Rufus în camera de joacă; Eleanor nici nu ştia că sunt aici. Credeau că sunt cu totul şi cu totul singuri. Dar când am văzut-o cum îşi ridică faţa înspre faţa lui, m-am îngrozit. Mi-am pierdut suzeta, cum ar veni. Nu voiam să ştiu ce-are să urmeze. M-am răsucit pe călcâie şi am ieşit pe uşa căptuşită cu postav verde, apoi mi-am făcut din nou intrarea în cameră cu zgomot, tuşind tare şi oarecum misterios. Cei doi s-au îndepărtat unul de altul ca doi magneţi care se resping.

— Imogen!

Eleanor mă privea cu groaza întipărită pe faţă, ştergându-şi chipul scăldat în lacrimi cu dosul palmei.

— Vai, dar credeam... ridicase ochii spre Alex, complet năucită. Credeam că ai venit numai tu.

Asta mi s-a părut o neghiobie din partea ei. Adică să vină singur? Aşa, imediat? Fără să

mai lase măcar să treacă un timp, să ne mai perie niţel?

— De ce?

Nici nu-mi mai recunoşteam vocea. Era aspră şi guturală.

— Păi trebuia să veniţi abia mâine şi am presupus că Alex a venit să dea o raită pe la căsuţă ca să vadă cum stau lucrurile pe-acolo.

Deja reuşise să se mai adune şi mă privea cu ochii mari.

— Dar, nu, nu, totul e în regulă. Dacă aţi venit amândoi să aruncaţi un ochi, e chiar grozav. Doar că n-am apucat să intru acolo până acum şi e groaznic de împuţit, din păcate, deci...

— Mâine? o întrerupse Alex, uimit. Atunci ne aşteptai?

— Da, pe douăzeci şi cinci.

— Păi aşa e, duminică. Uite, mi-am şi trecut în agendă, am început să-mi scormonesc în geantă după agendă, încă rănită, dar hotărâtă să n-o las să câştige runda asta. Uite aici, duminică, Stockley.

Şi am pus degetul unde scrisesem.

— Dar luni e de fapt douăzeci şi cinci, spuse Alex, care privea peste umărul meu, exact când mi-am dat şi eu seama.

M-am înroşit până în vârful urechilor.

— Of, dragă, ce nătângă eşti! râse Alex.

O spusese pe un ton drăgăstos, dar, în mod clar, era de-a dreptul enervat.

— Păi, nu-i nimic, spuse Eleanor repede, de fapt, nici nu contează. E minunat că aţi venit. Din păcate, căsuţa nu e încă locuibilă în seara asta, dar mâine am rugat-o pe Vera şi pe fetele

ei să o cureţe până e complet lună. Nu vă duceţi încă să vă uitaţi la ea, altfel am să mor de ruşine!

— Am văzut-o deja, chicoti Alex.

— Vai, nu! ţipă ea şi îşi acoperi gura cu ambele mâini. Ce ruşine! Probabil credeţi că sunt o nesimţită fără pereche!

— Vai, chiar deloc, am mormăit eu, încă îngrozită de faptul că am putut s-o fac atât de lată. Am ajuns cu o zi mai devreme. La naiba! Cum dracu' am putut să încurc borcanele cu atâta graţie?

— Dar, de fapt, e perfect aşa, începuse Eleanor. Puteţi să staţi aici în seara asta, e mult mai confortabil şi mâine puteţi să alegeţi chiar voi mobila pe care o s-o ducem acolo. Acum avem nişte boarfe îngrozitor de vechi, dar mama lui Piers are un hambar plin de mobilă care i-a rămas de când s-a mutat în casa de la Dover: o groază de canapele drăguţe şi scaune din care aveţi ce alege. A, Piers, ia uite cine-a venit. Nu-i grozav?

Piers, cu o bască pe cap, îmbrăcat într-o cămaşă sport şi pantaloni reiaţi, mergând cu capul uşor aplecat într-o parte, ca un om înalt care se aşteaptă mereu să dea peste un prag jos de uşă, venea din holul din spate, cu câte două sticle de vin în fiecare mână. Asta mă luase pe nepregătite, mi se părea că Piers ar trebui să fie la etaj cu Eleanor şi că luase parte la scandalul de mai devreme, că avusese vreun fel de neînţelegere domestică sau ceva cu soţia lui. Atunci la cine strigase oare Eleanor mai devreme? La unul dintre copii? Oare vreunul dintre ei era în stare s-o facă să plângă? Am privit rapid înspre scară.

— Minunat, încuviinţă Piers, venind înspre noi şi, cu manierele sale absolut impecabile, se aplecă să mă sărute şi să-i strângă mâna lui

Alex. V-am văzut maşina afară, de fapt, şi am presupus că aţi venit în vizită.

— Îmi pare tare rău, m-am bâlbâit eu. Chiar am făcut-o de oaie încurcând data când trebuia să sosim. Sunt incurabilă, pe cuvânt...

Chiar când îmi îngăimam scuzele, am observat cum Piers a băgat de seamă că Eleanor avea faţa înlăcrimată şi apoi am văzut cum şi Alex s-a prins că Piers observase.

În orice caz, aici aveau loc mult mai multe procese de gândire care nu prea aveau de-a face cu faptul că noi ajunseserăm aici cu o zi mai devreme.

— Atunci am să mă duc s-o rog pe Vera să mai adauge nişte tacâmuri la masă, bine? continuă Piers pe un ton prietenos. Eu tocmai mă duceam să pun vinul de Porto la decantat.

— A, da, chiar, deveni Eleanor brusc un pic tulburată. Îmi pare tare rău, dar va trebui să vă supunem unei îngrozitoare cine la patru ace în seara asta, se strâmbă. Aşa o să vă ispăşiţi păcatul. Dar, de fapt, e chiar perfect. O să-i cunoaşteţi pe toţi vecinii noştri dintr-un foc – sau, mai bine zis, pe toţi vecinii voştri!

— Vai, Doamne – aveţi o petrecere. Nu, pentru Dumnezeu, n-am putea...

— Ba sigur că aţi putea. Oricum, nu contează nici cât negru sub unghie, spuse Piers pe un ton vesel şi jovial. Unde-s mulţi puterea creşte!

— Mai ales cu adunătura asta de oameni care vin în seara asta, spuse Eleanor însufleţită. E mai degrabă o petrecere pe care o dăm din datorie socială şi unii dintre ei chiar au nevoie de o subţiere a obrazului. O să vă faceţi şi voi o idee cam în ce vă băgaţi. S-ar putea să ajungeţi să vă doriţi să nu fi venit niciodată aici!

— Dar n-am nimic de îmbrăcat, am îngăimat eu. Am lăsat o ladă cu haine de ocazie la vecina mea. Urma să mă duc să le iau de-acolo mai târziu. Ce-ar fi ca Alex şi cu mine să mergem la un pub, ceva? am început eu să spun cuprinsă de panică. Poate să-l lăsăm aici pe Rufus cu Theo şi...

— Prostii, să n-aud aşa ceva, spuse Piers. Am un smoching în plus pe care poate să-l poarte Alex şi sunt sigur că Eleanor o să-ţi găsească şi ţie ceva pe măsura ta, nu-i aşa, draga mea?

„Pe măsură" era o expresie cam nefericit folosită şi aproape că simţeam cum toată lumea de faţă se întreba cum Imogen cea trupeşă, dacă nu se folosea de o rangă şi un borcan cu untură, o să încapă vreodată într-una dintre rochiţele minuscule ale lui Eleanor, dar Eleanor flutură din mâini să mă liniştească.

— Sigur că am să găsesc. De fapt, mi-a venit o idee perfectă. Hai cu mine, Imogen.

Mă luă de mână şi, într-o clipită, se opintea pe scări, târându-mă după ea.

— Vai, dar mai întâi ar cam trebui să văd ce face Rufus, nu l-am mai văzut de când...

— E în camera de joacă, mă informă Piers, păşind ţanţos pe lângă casa scării înspre sufragerie. L-am văzut când veneam încoace, nu-şi mai încăpea în piele de fericire jucându-se cu trenuleţul lui Theo. Mergeţi şi voi, fetelor, la joacă. Alex, vino să mă ajuţi să pun vinul ăsta la decantat. E un Fonseca din '66, unul destul de bun, cred. Tatăl meu l-a băgat în beci acum un car de ani şi mi-e că dacă nu-l bem curând o să se transforme în oţet de-a binelea...

Deci aşa am ajuns, câteva clipe mai târziu, în vreme ce soţul meu, în mod ciudat, lua parte la

scena cu lăsatul vinului să respire, împreună cu Piers, pe care tocmai ce mi-o imaginasem venind încoace, să mă aflu în camera uriașă și plină de imprimeuri și dantelării a lui Eleanor, îndesată, ca un cârnat umflat și palid, într-o rochie roșie de catifea cât un șervețel.

— Nu e catifea-catifea, vezi, e velur, deci se întinde, mă asigura Eleanor, gâfâind după chinul de a-mi închide fermoarul lateral, în vreme ce eu îmi țineam mâna ridicată.

Stânjenitor pentru mine, aveam subsuorile nerase și nu cred că miroseau prea plăcut după ce încărcasem mașina și după drumul până la Stockley.

— E măsură universală și chiar vine oricui. Sora mea a purtat-o de Crăciun, anul trecut, și ea e mare cât casa.

A, minunat.

— Gata! se dădu puțin înapoi, victorioasă, cât eu mă uitam în oglinda lunguiață.

Mâinile îmi zburară cât ai zice pește ca să-mi acopere decolteul. Rochia avea un decolteu adânc nevoie mare, atât de adânc încât aproape că mi se vedea buricul și, dacă tot mă revărsam voluptuos în partea de sus, în partea de jos coapsele mele debordau de-a dreptul. Mâna mi-a țâșnit într-un spasm de groază către fermoar.

— Vai, Doamne, nu. N-aș putea să port așa ceva.

— Ce prostie, arăți absolut perfect. Pe cuvânt, Imogen, îți stă minunat. Ar trebui să porți rochii din astea mult mai des și, ia uite, am și cupele astea de sutien minunate, pe care doar le bagi înăuntru și le lipești cu un lipici special, deci nu trebuie să ți se vadă și bretelele.

Tocmai scotea o pereche de triunghiuri negre, dar eu deja reușisem să mă dezbrac.

— Nu, nu, mai bine nu.

— Sau ai putea să-ți pui niște scotch peste sfârcuri, ca să nu iasă în afară ca niște niște butoane de orgă. Eu am mai făcut asta de vreo câteva ori.

Doamne sfinte!

— Sau poate o pereche de pantaloni...

— Păi... se îndreptă dusă pe gânduri spre dulap. Ăștia Joseph sunt din lycra, deci poate...

Eu i-am înșfăcat plină de recunoștință, dar desigur că eram incredibil de optimistă: abia am putut să mi-i trag peste coapse. Am reușit, în fine – prostește și doar ca să demonstrez că pot – să închid nasturele de la șliț, dar nu și șlițul, și apoi m-am întors cu spatele și m-am prefăcut că mă uit la fundul meu în pantalonii ăia în oglindă.

— Mmm... nu prea cred că merg, am gâfâit eu într-un târziu, pentru că doar atâta puteam să mai scot pe gură.

Apoi desigur că n-am mai putut să scot blestemăția aia de pantaloni de pe mine.

Eleanor s-a întors cu tact și s-a prefăcut că își făcea curat în sertare în vreme ce eu mă luptam din greu. Într-un final, m-am lăsat de-a dreptul pe spate pe patul ei pentru ca să reușesc într-un final să-i *decojesc* de pe mine, cu palmele mustind de transpirație. Ea tot conversa cu mine cu drăgălășenie, încercând să mă scutească de jena teribilă, dar, în vreme ce scotocea prin dulap și eu stăteam pe marginea patului ei în chiloți, mă întrebam, amărâtă la culme, ce naiba căutam eu

acolo... Îndesându-mă în hainele ei, care îmi erau prea mici, împrumutându-i căsuța care-i rămăsese ei prea mică. Cine se arsese aici?

— Pe cea roșie, spuse ea pe un ton decisiv, apucând rochia de velur într-o mână. Cu chiloții ăștia grozavi M & S care or să-ți țină în frâu toate cele. Stai o clipă, sunt pe-aici pe undeva, mai mult ca sigur... scotoci ea din nou prin dulap.

— Am... chiloți pe mine! am chițăit eu cu convingere în glas.

Doamne, doar nu era să împrumut de la ea și o pereche de chiloți.

A simțit sfidarea din glasul meu și s-a întors către mine.

— Uite, îmi pare rău că ai aterizat din senin la petrecerea asta cretină, îmi zise ea stingherită, și îmi pare tare rău că a trebuit să vezi căsuța într-o stare jalnică, dar știu că totul o să fie bine până la urmă. O să-ți placă la nebunie aici, pe cuvântul meu c-așa o să fie. Și am să mă ocup personal de asta.

Avea o privire blândă și rugătoare și, de fapt, fix aceasta era clipa mea. Clipa în care urma să-i spun, da, bine, sunt sigură că o să-mi placă la nebunie aici, dar spune-mi, te rog, de ce plângeai mai devreme, Eleanor? Și de ce te-ai agățat de soțul meu și l-ai sorbit din ochi și de ce mi se pare mereu că te dai la el și de ce să cred că nu te dai la el din moment ce i-ai stricat căsnicia cu Tilly, te-ai prefăcut că ești prietena ei cea mai bună și apoi i l-ai furat? Dar n-am făcut asta. Poate pentru că, de fapt, nici nu voiam să știu răspunsurile la întrebările astea, poate că știam în sinea mea că, venind aici și acceptând

ospitalitatea ei, ea avea toate cărțile în mână, iar eu n-aveam nimic.

Șase luni, mi-am zis îndârjită în sinea mea pe când mergeam înspre camera somptuoasă de oaspeți unde mă trimisese ea, ținând bine rochia cea roșie și o pereche de pantofi cu toc; șase luni era fix perioada de închiriere a casei noastre și asta era exact cât vom sta noi aici. Nici mai mult, nici mai puțin. Ăsta era un semestru sabatic scurt, ca să ne refacem financiar; câteva luni în care Rufus o să lipsească de la școală și apoi o să ne întoarcem exact la timp ca să poată să înceapă gimnaziul în septembrie și înapoi la casa noastră dinainte, desigur. Și am să-i și spun lui Alex în seara asta, m-am hotărât în timp ce pașii mi se afundau în covoarele moi din dormitor, în drum spre baie. Am deschis robinetele și am aruncat înăuntru un bulgăre imens de sare de baie din sticla Jo Malone pusă cu multă grijă pe marginea căzii. Da, chiar am să-i spun, imediat ce ne găsim o clipă între patru ochi, înainte de cină.

Bine, evident că acea clipă așteptată nu s-a ivit, pentru că, în vreme ce eu făceam baie, Alex era și el într-una dintre multele băi cu care era înzestrată această casă și-și făcea și el un duș și evident că tot acolo se îmbrăca pentru petrecere, pentru că atunci când a băgat și el un cap pe ușă ca să mă informeze că se ducea jos și să mă întrebe dacă voiam să mă aștepte și pe mine era îmbrăcat cu smochingul. Chiar atunci eram cu periuța în gură și gura îmi era și plină de spumă, dar am reușit în fine să mă clătesc și am strigat:

— La naiba, normal că da!

Și când am terminat cu machiatul și l-am făcut pe Rufus să stea locului în camera lui Theo, printre chicoteli și discuții despre pârțuri, și mi-am luat inima în dinți, pregătindu-mă sufletește pentru coborâșul pe scara largă și impozantă, era deja cam târziu. Rochia cea roșie, la care adăugasem propria mea pereche de chiloți supraelastici și mulați și cele două cupe de sutien – un soi de invenție a tehnicii moderne, bazată pe ceva numit, îngrijorător din punctul meu de vedere, „lipici de corp" – de fapt, nici nu arăta așa de rău. M-am privit nițel în oglinda lungă de la mezanin. Cam săream în ochi, evident că trebuia să existe și-o blondă voluptuoasă într-o rochie scurtă și mulată, dar, câtă vreme mâncam răbdări prăjite și nu mă întorceam prea brusc sau făceam K.O. pe cineva cu ugerele mele tremurânde, totul avea să fie în regulă. Am coborât clătinându-mă ușor pe scări, respirând adânc.

Destul de mulți oaspeți ajunseseră deja și se strânseseră în salonașul cu pereți galbeni și tavanul din stuc cu basoreliefuri. Piers se plimba de colo-colo cu un aer de gazdă umilă și împărțea băuturi în stânga și-n dreapta. Majoritatea erau vecini cam pe la vârsta a treia – și îmi dădeam seama că atunci când ziceau „vecini" se refereau la oameni care locuiau în același comitat, nu oameni de peste drum – femeile erau grozave, de staturi magnifice, cu decolteuri bine căptușite, pudrate puternic și garnisite cu bijuterii din plin, iar bărbații erau majoritatea îmbujorați la față, înzestrați cu burdihane și mătreață pe umeri. Erau grupați în bisericuțe, lătrau sonor și râdeau isteric, evident, cât se poate de obișnuiți unul cu altul. Un tip mult mai tânăr decât ei, care făcea

notă discordantă, îmbrăcat în culori închise şi cu o mină misterioasă, cu cârlionţi negri care i se revărsau peste guler, stătea izolat de restul şi mai luând câte-o înghiţitură dintr-un pahar de whisky. Avea capul uşor lăsat pe spate, meditativ, privind atent cotoarele cărţilor din bibliotecă. Nu schiţă nici un gest din cap, dar privirea îi alunecă înspre mine când mi-am făcut intrarea, apoi mă măsură de vreo câteva ori din cap până în picioare în vreme ce mă dezbrăca în sinea sa, ceea ce nici nu îi luă prea mult, având în vedere şerveţelul cu care eram acoperită, de fapt. Când termină această activitate, se îndreptă de şale şi se lumină la faţă, ca şi când ar fi zis „aha, ia uite şi ştoarfa". M-am înroşit până în vârful urechilor şi am făcut abstracţie de rânjetul lui.

Privirea mi-a zburat în schimb înspre – a, da, uite unde erau. Lângă şemineu. Eleanor se sprijinea de unul dintre colţurile incrustate în stil Adam[1], îmbrăcată într-o rochie elegantă croită strâns pe corp, neagră, extrem de simplă, asortată cu un colier de perle, iar Alex era sprijinit de celălalt colţ, incredibil de elegant în smochingul împrumutat, care-i venea ca turnat pentru că el era înalt şi slab, exact ca Piers. Îşi dădea pe spate buclele blonde şi râdea la o remarcă de-a lui Eleanor şi părea aşa de potrivit în peisaj, se simţea ca acasă, de parcă aici îi era locul, încât aproape că m-am sufocat când mi-am dat seama de asta.

1. Stil ornamental pentru şemineuri, apărut în Anglia în perioada georgiană, de inspiraţie Ludovic al XVI-lea, considerat canonic pentru conacele tradiţionale englezeşti, un semn al statutului nobiliar şi al prestanţei în înalta societate.

Am început să-mi scotocesc agitată prin geantă după o țigară, lucru care nu prea-mi stătea în fire. Oare Piers ar observa dacă Alex s-ar muta cu ei definitiv? Dacă venea să ia micul dejun cu ei, făcea o plimbare prin grădină cu ei admirând toți trei trandafirii, apoi se cățăra cu ei în pat noaptea? Fumul îmi pătrunse în plămâni năvalnic și abia m-am ținut să nu tușesc. Mi-a trecut prin cap că, de fapt, toate astea erau parte dintr-un plan măreț. Poate căsnicia Latimerilor se răcise și nu se mai iubeau deloc. Poate că Piers o bătea... Poate că Piers avea aventuri... Poate că se bucura de fapt să aibă încă un bărbat prin preajmă; poate că-i lua o povară de pe umeri sau poate, îmi ziceam eu ca vântul și ca gândul, poate că era, de fapt, homosexual? Poate că-și turnase copiii și acuma voia să scape din lanț. Mintea mea era doldora de toate aceste scenarii și posibilități și, din cauza chiloților mei strânși pe fund și a țigării, mă simțeam oarecum amețită și neputincioasă. Mi-a luat deci o clipă să-mi dau seama că Piers stătea lângă cotul meu și voia să-mi ofere un pahar de șampanie.

— Vai, mulțumesc mult!

— Ai o rochie ceva de speriat, Imogen, îmi zise el încet, măsurându-mă apreciativ.

— Mersi. E a lui Eleanor.

— Chiar e? Atunci nu arată așa de bine pe ea. Aș fi ținut minte, cu siguranță.

Ok, poate nu e chiar gay. Poate e doar foarte hetero, deci aș putea să am o mică aventură cu el chiar eu? Ar fi ceva, nu? Chiar dacă ceva cam scârbos.

— Iartă-mă, dacă par de modă veche, Imogen, dar locuim într-o casă care e cam de nefumători. Regulile mamei, din păcate.

— Vai, pardon.

Mă uitam disperată după ceva în care să pot să-mi sting ţigara şi, evident, după privirea dezaprobatoare şi rece ca gheaţa cu care probabil că mă fixa mama lui Piers.

— A, dar fumeaz-o până la capăt dacă tot ai început-o. Nu-i aici în seara asta. Nu, voiam să ştii pe viitor. Ştii ce? Vino să-i cunoşti pe Robert şi pe Pamela Ferrers. Sunt tare drăguţi. Fermieri de profesie.

Fermieri, vezi să nu. Ştiam că voia de fapt să spună moşieri. Mică nobilime. Probabil că erau ceva de genul şeriful-şef şi soţia lui. Mă conduse către un cuplu de oameni înalţi şi slabi care stăteau într-un colţ.

— Ea e Imogen, soţia lui Alex. S-au mutat la Shepherd's Cottage, spunea Piers.

Soţia lui Alex. Mereu eram soţia lui Alex, niciodată nu eram Imogen Cameron, pictoriţa minunată, trebuie neapărat să-i vezi tablourile. Ok, gata, Imogen, calmează-te. Nu te mai plânge atâta.

Pamela arăta înaltă şi snoabă, cu o atitudine de dictatoare din cauza nasului acvilin care ieşea în evidenţă, şi cu o statură impunătoare. Dar m-am împrietenit imediat cu ea când a adoptat un accent fals cockney.

— Bună, păpuşă, eu sunt Pamela.

— A, bună, dragă, eu sunt Imogen, am rânjit eu înspre ea.

— V-aţi instalat binişor colo-şa?

Am înghiţit în sec. M-am înroşit toată. La naiba. Ea chiar vorbea aşa. Doar că nu era nici urmă de accent cockney, ci curat grai din West Country. Soţul ei mă privea cu atenţie. Piers părea complet oripilat.

— D-da. Ne-am instalat.

— Binișor. Aveți o căbănuță mișto, să știți. Un locșor fain de tot, cum zice Boorb al meu, nu-i așa, Bob?

Bob n-a răspuns nimic, continua să se uite la mine.

— Aaaa, păi e fain de-a dreptul, m-am grăbit eu să îngaim, înroșindu-mă din cauza privirii lui. E chiar fain, pe cuvânt!

Dac-ar da Dumnezeu și m-ar înghiți pământul, dar știam, totuși, din instinct că, pentru ca să n-o jignesc pe ea sau pe soțul ei cu ochii pironiți pe mine, trebuia să continui în stilul acesta bucolic. Toată noaptea, dacă era nevoie.

— Și ai și niște pământ minunat acolo, spunea Pamela cu o mină înțeleaptă, bătându-mă prietenește pe umăr. Îl stropești ușor și toate alea. Minunat și lutos.

— Mmmm... da, chiar e... Lutos!

Ea se uită la mine cumva încurcată, să sperăm că era doar încurcată de faptul că nu prea mă descurcam să fac conversație și nu de accentul meu ciudat. Vai, Doamne sfinte, dacă nu m-ar întreba de unde sunt. Oare m-ar ține băierile să blufez agricultural că provin de undeva de pe un petic de pământ din Somerset? Sau poate că èra la curent cu toate peticele de pământ luate în arendă de-aici și până la Land's End? Adică îi știa pe toți fermierii și pe fetele lor care molfăie paie de zor? Oare oamenii ăștia nu erau toți rude, de fapt? Sau poate asta era în Norfolk? Piers, din fericire, era perfect conștient de capcanele lumii acesteia și mă purtă departe de ei, ajutându-mă să scap basma curată.

— Şi nu i-ai cunoscut nici pe Middletoni, spuse el cu voce tare, ducându-mă în partea cealaltă a camerei către o nouă pereche de figuri.

— Mersi mult, i-am şoptit. Mult de tot.

— Plăcerea e de partea mea, îmi şuieră el în ureche. Acuma, ei sunt Tom şi Sandra Middleton. Tot fermieri arendaşi.

— Aha, am înţeles, am răspuns eu în şoaptă, pe când Middletonii se opriseră din conversaţia pe care o purtau între ei ca să îmi zâmbească plini de interes.

Fermieri arendaşi, deci. Get-beget. Nici urmă de moşieri care să fluture în stânga şi-n dreapta cu câte un băţ pentru sprijinit puşca de vânătoare şi care să dea ordine şi medalii tuturor, ci oameni normali şi de la ţară cărora nu le era frică să se murdărească pe mâini. Sandra Middleton, care era mignonă şi drăgălaşă, îmi zâmbi şi-mi întinse mâna.

— Salut!

Între degetele mele încă mai rămăsese agăţată ţigara din care mai era doar chiştocul. Am început să mă uit disperată după o scrumieră, dar evident că nu exista nici una, aşa că am aruncat-o drept în poşeta mea, care era deschisă.

— Salut, i-am zâmbit eu înapoi şi i-am strâns mâna.

— A, ce bine, tovarăşi de plug! spuse Tom vesel în vreme ce dădeam mâna şi cu el.

Piers se dusese să întâmpine nişte oaspeţi întârziaţi care arătau amândoi de nouăzeci şi ceva de ani şi se sprijineau vârtos în câte un baston. Dar unde era soţia lui cât se legau toate aceste cunoştinţe şi se întâmpinau oaspeţii? Evident că

încă mai sprijinea căminul împreună cu soțul meu, nu?

Tom a fost nevoit să-și repete replica de început.

— Hmm? A, nu, nu suntem fermieri, am râs eu. Doar am închiriat una dintre căsuțe pentru câteva luni. Ne întoarcem la Londra în septembrie, am adăugat pe un ton hotărât.

— Chiar așa?

Tom părea de-a dreptul suprins, dar Sandra, în mod vizibil bucuroasă să ia în primire niște sânge comunitar proaspăt, începuse să mă pună în temă cu ajutorul pe care-l dădea la un grup de joacă din zonă. Și de frică să nu mai fac gafe, m-am trezit că încuviințez cu veselie absolut tot ce zicea, ba chiar să fiu de acord că aș putea să-mi fac timp să vin să îi ajut pe micuți la citire, și poate să mă ocup puțin de masa unde se face Show and Tell[1], până când Sandra aproape că gâfâia de entuziasm. Dintr-odată îmi puse mâna pe umăr.

— Doamne, fumegi!

— Da, știu, deja mi-a făcut observație Piers că fumez, dar și altcineva mai fumează în afară de mine.

Bărbatul cârlionțat pe care îl botezasem în sinea mea Heathcliff trăgea din țigară undeva lângă ușa cu glasvand larg deschisă. M-a prins când mă uitam pe furiș înspre el, așa că m-am uitat repede în altă parte.

— Nu, poșeta!

M-am uitat în jos și am văzut cu groază că poșeta mică de paie pe care o aveam aninată la

1. Joc în care copiii trebuie să aducă obiecte de-acasă pe care trebuie să le arate clasei și să spună câteva lucruri interesante despre fiecare în parte.

încheietura mâinii era în flăcări. Fumul ieşea din ea şi flăcările deja cuprinseseră mânerul de bambus.

— Vaaaai!

Am aruncat-o cât colo din instinct. Ardea ca o pălălaie pe covor.

— Vaaai, repede, ajutor!

Cu o mişcare precisă şi rapidă, o mână de bărbat se întinse spre covor, luă geanta de mâner şi o aruncă îndemânatic drept în focul din şemineu, printre picioarele lui Eleanor şi ale lui Alex.

— Ce Dumnezeu....? Alex părea complet oripilat.

— Vai, îmi pare aşa de rău...!

— Aveai vreun lucru de valoare acolo? întrebă Tom Middleton, lovind cu un vătrai în grămăjoara de geantă fumegândă.

Deja se strânsese un grupuleţ să vadă ce se întâmplase.

— Nu, doar un ruj, dar – Doamne sfinte, Eleanor, uite ce i-am făcut covorului tău!

Toate capetele se întoarseră instant ca la meciurile de la Wimbledon, ca să se uite înspre arsura neagră de pe covorul persan.

— A, nu-i nimic, e oricum o vechitură, zise ea şi făcu doi paşi sprinteni, frecându-l cu degetul mare de la picior, e doar pârlit. Îi dă prestanţă, patina timpului. Şi uite, pot să-l pun pe ăsta pe deasupra oricum, zise ea şi trase cu multă îndemânare un covoraş din faţa căminului şi-l puse peste arsură. Gata. Nici măcar n-o să observe.

Se uită repede în direcţia lui Piers, care era încă binevoitor cu octogenarii.

— O să rămână micul nostru secret, râse ea. Şi, oricum, niciodată nu mi-a plăcut covorul ăsta.

Alex se înfiinţă lângă mine.

— Ce dracu' pui la cale? îmi şuieră el în ureche.

— Mi-am băgat un chiştoc de ţigară în geantă şi se pare că nu se stinsese.

— Se pare?! De ce nu l-ai pus într-o scrumieră?

— Pentru că nu există nici o scrumieră prin zonă. Şi l-aş fi aruncat în şemineu, m-am răstit dintr-odată, dar tu şi Eleanor îl ţineaţi ocupat!

— Pentru Dumnezeu, îmi întoarse el, nu te mai prosti. Hai, vino, acuma ne aşezăm la masă.

Mocnind pe dinăuntru amândoi, am intrat împreună în sufragerie, urmând puhoiul de oameni. Era o cameră frumoasă cu pereţii tapetaţi cu mătase rubinie şi tablouri cu strămoşi pe pereţi, iar în seara asta era luminată special de multe lumânări care sclipeau într-o mare de trandafiri albi, toate astea înconjurate de argintărie şi mahon şlefuit atent. În jurul meu se auzeau şoapte apreciative peste tot şi mi se părea că oamenii aceştia se simţeau oarecum onoraţi să fie primiţi aici. Mi-am adus aminte că Eleanor îmi spusese că asta ar fi o petrecere din obligaţie.

O clipită mi se păru că trebuia să stau la masă cu Piers la dreapta mea şi bătrânelul care se sprijinea în două bastoane la stânga, dar, dintr-odată, am văzut-o pe Eleanor cum se repede de-a curmezişul camerei înspre „ţiganul cu ochii alunecoşi"[1], dă din cap afirmativ şi îi şopteşte ceva cu un aer complice, privind înspre mine. În altă clipită, bătrânelul se evaporase de lângă mine şi în locul lui apăruse Heathcliff. Enervată, mi-am tras singură scaunul, ignorând complet încercarea lui curtenitoare de a face asta pentru

1. Referire la personajul Heathcliff din *La răscruce de vânturi.*

mine, în timp ce-o priveam pe Eleanor, care se dusese deja în cealaltă parte și îi făcea semn lui Alex să se așeze lângă ea. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am zâmbit forțat. Ți se pare c-o să-ți fie așa ușor, nu? îmi ziceam în sinea mea în vreme ce ea se apleca să-i șoptească ceva lui Alex la ureche. Așază fustangiul locului la dreapta lui Imogen la masă și ea o să fie perfect mulțumită. Între timp, tu ai cale liberă să flirtezi cu soțul ei până nu mai poți, nu?

Cum mă pregăteam să mă așez la masă, mi-am dat seama că alegerea cu perechea mea de chiloți fusese o greșeală fatală. În mod clar, erau făcuți din fier turnat și din cauza asta nu se pliau. Am respirat adânc și mi-am supt burta. La naiba. Îi mai purtasem doar o singură dată, la un cocteil.

— Pat Flaherty, mi s-a prezentat vecinul de masă cu un zâmbet larg, întinzându-mi mâna.

Ochii lui întunecați străluceau în întuneric.

— Imogen Cameron, i-am îngăimat eu, abia strângându-i degetele și întorcându-mă repede la Piers, dar nu suficient de repede cât să ratez privirea surprinsă din ochii lui și apoi faptul că se îneca de râs în vreme ce eu îi întorceam spatele hotărâtă.

— Ce drăguț din partea voastră că ne-ați chemat, i-am zâmbit cu recunoștință gazdei, în timp ce-mi pica fisa, spre oroarea mea totală, că această rochie înfiorătoare era de fapt despicată până la coapsă, ceea ce-i dădea lui Pat nu-știu-cum o perspectivă superbă.

Cu colțul ochiului, am văzut cum își înclina capul nițel ca să vadă mai bine. Mi-am tras șervețelul de lângă farfurie și mi l-am pus în poală, l-am întins peste picior și m-am aplecat în față.

— Păi, e drăguț și din partea voastră că ați fost de acord să vă îngrijiți de animale, zise Piers foarte tare, cu fir.nituri din chifla pe care o devora ca un om care nu mai mâncase de zile întregi zburându-i din gură.

— A, nu-i nici o problemă, am mai îngăimat eu, dându-mi seama că privirea tipului de lângă mine era înfiptă drept în spinarea mea cea dezgolită și că mă măsura din cap până în picioare.

— Ce-ai zis? am răspuns eu repede, trezindu-mă la realitate. Care animale?

— Păi doar cele de la voi de la fermă, evident. Turma principală e în grija lui Ron, fermierul meu șef, dar întotdeauna am ținut câteva acolo la fermă.

Dintr-odată mi-am dat seama că Alex trecuse cam prea repede peste aspectul ăsta când pomenise de „avut grijă de animale". Lucruri pe care care le discutase cu Piers și Eleanor – desigur ca făcând parte din chiria noastră – și asta explica și de ce pălise el brusc la vederea taurilor. Noi trebuia să avem grijă de ei.

— Și vrei să hrănim și taurii? am șoptit eu cu o voce pierdută.

Piers dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs puternic. L-am auzit și pe celălalt vecin de masă cum încerca să-și înăbușe un hohot de râs. Ce treabă avea el? N-o mai găsi pe altcineva cu care să discute sau ceva?

— Păi nu sunt tauri, sunt vaci Longhorn, îmi explică el. Sunt extrem de blânde și foarte drăguțe. Mereu le-am crescut acolo. Și mai avem și câteva oi exotice.

Imagini cu oi care dansau din buric îmi răsăriră în minte, năucindu-mă complet.

— A. Ok. Și ce mănâncă vacile astea Longhorn?

— Patru baloturi de fân pe zi, de-obicei, spuse el absent, pe care pur și simplu le pui în rondelele lor pentru mâncare. Toate astea sunt în hambar. Unt?

— Vai, mulțumesc, da, am zis, luând o bucată de unt.

Păi, asta nici nu suna așa de obositor.

— Dar oile? am întrebat eu nonșalant, de parcă eu puteam să hrănesc oi și cu ochii închiși.

— Păi, oile le hrănim doar cu iarbă, ceea ce o să facem și cu vacile în curând. Trebuie doar să mai așteptăm niţel, totuși, toate la vremea lor. Nici nu trebuie să le dai prea mare atenție. Oile mari sunt cam toate cu miei, dar n-am avut niciodată probleme cu rasa Jacob, deci n-o să-ți cerem să-ți bagi vreo mână în fundul lor, dacă asta îți era marea grijă – ha, ha!

— Ha, ha, nu, nu chiar.

Aveam o expresie de groază întipărită pe chip în vreme ce mă întindeam după paharul de vin.

— Și evident că moțatelor trebuie să le dai porumb dimineața și muruială noaptea, dar nimic mai mult.

Deja vorbea limbi străine acuma. Despre ce tot îngăima oare?

— Mie nu prea-mi plac astea. Prefer câte-un specimen de Black Rock oricând, dar mamei i-au plăcut mereu. Și sunt și nişte clocitoare de-a dreptul admirabile.

— A, te referi la găini.

— Da, da. La moțate. Sunt o rasă exotică.

Mă privea oarecum neîncrezător.

— Deci, ești sigură că te descurci de una singură? Pot să-l rog pe Ron să-ți dea o mână de ajutor, dacă nu, nici o problemă.

— Nu, nu.

M-am îndreptat de șale și mi-am oțelit și dârzenia. Dacă Alex îi spusese că putem să ne ocupăm de asta, atunci, la dracu', o s-o scoatem la capăt.

— Păi, ăăă, mătușa mea e fermieră.

— Adevărat?

Părea complet surprins.

— Da. Mătușa...

Priveam prin jur complet disperată. Un portret al unei femei care semăna izbitor de tare cu regina era atârnat pe peretele de vizavi de mine.

— Aha. Pe unde hălăduie?

— Hălăduie...?

— Adică unde are ferma.

Am făcut o scurtă pauză. Și am căzut nițel pe gânduri.

— America. Undeva departe, foarte departe.

— Aha. Și ce animale crește?

Da, deci oare ce animale să crească, Imogen, această mătușă imaginară a ta? Mi-au venit în cap tot felul de câmpuri cu porumb bogat și auriu, ca cele din serialul *The Waltons* sau din *Căsuța din prerie*, dar nu mă ducea capul să zic cam ce fel de animale ar crește pe-acolo. Apoi mi-am adus aminte de un tip pe nume Bill despre care eram aproape sigur că se ocupa cu crescutul animalelor.

— Bizoni.

Piers părea de-a dreptul trăsnit la auzul cuvintelor ăstora. Doamne sfinte, oare erau sălbatici bizonii ăștia? Nu eram prea sigură care era treaba.

— Bizoni! Atunci o să te descurci perfect cu micuța noastră turmă, îmi mai zise el uimit exact când, din fericire, se puseră pe masă aperitivele care îmi serviră pe post de diversiune bine-venită.

— A, da, desigur, spuse el brusc. Mozzarella.

M-am uitat în farfuria mea cu aperitive.

— Nu, cred că e feta, am zis eu în vreme ce mi-am înţepat bucata de brânză cu furculiţa.

Se întoarse spre mine complet uimit.

— Bizon grecesc?

L-am privit complet năucă. Cum adică bizon grecesc? Despre ce naiba vorbea omul ăsta acuma? Oare era drogat? Din fericire, fu puţin distras de o femeie din stânga lui care îl întreba ce fel de zgardă Martingale foloseşte la vânătoare.

— Pare o femeie tare vitează mătuşa asta a ta, îmi şopti o voce joasă şi uşor cântată la ureche.

M-am întors brusc şi am văzut o pereche de ochi negri strălucitori care mă sfredeleau.

L-am privit uşor înţepată.

— Pardon?

— Mătuşa ta Lizzie, cea cu turma de bizoni.

— Nu fi caraghios, bizonii nu se cresc pentru brânză, am izbucnit eu, sunt crescuţi pentru... pentru carnea lor.

A rămas cu ochii holbaţi la mine.

— Nu ştiam. Ca elanii?

Am privit hotărâtă în ochii lui căprui închis, mari de tot. Oare îşi bătea joc de mine? Oare americanii creşteau bizoni? Nu eram prea sigură. În vocea lui se simţea tonalitatea cântată a irlandezilor.

— Da, am zis eu hotărâtă, întinzându-mă după pahar. Exact ca la elani.

Doamne, ce chiloţi strâmţi aveam. Nici nu băusem bine un pahar de şampanie şi abia ciugulisem din aperitiv şi deja începeau să mă sufoce. Oare aveam să leşin în curând? Am alunecat uşor înspre marginea scaunului şi am reuşit să stau mai drept.

— Te simți bine?

— Da, de ce?

— Păi, pari ușor cam jenată.

— Nu, chiar n-am nimic, i-am răspuns eu înțepată.

— Și se pare că te cam deșiri, îmi zise el arătând vag înspre pieptul meu cu furculița.

M-am uitat în jos și am văzut cum una dintre cupele de sutien îmi ieșea obraznic din decolteu.

— La naiba!

Ținându-mă bine de piept, m-am băgat degrabă sub masă și am tot încercat s-o bag înapoi în decolteu, dar lipiciul de corp părea să-și fi pierdut efectul. Până la urmă, de-a dreptul disperată, a trebuit s-o scot și apoi desigur că și cealaltă cupă de sutien a trebuit extrasă. Pentru că nu mai aveam poșetă în care să le îndes, m-am așezat pe ele. Cu fața roșie ca para focului și asigurându-mă că nu mă uit nici un pic înspre Pat, m-am întors înapoi înspre Piers. Din fericire, el tocmai se oferea să-mi umple paharul din nou.

— Chiar te rog.

— Totuși nu conduci în seara asta.

— Da, chiar așa!

Chiar dacă nu conduceam, eram pe cale să leșin din cauza durerii pe care o simțeam de la brâu în jos și îmi trecea prin cap că probabil chiar urma să leșin de durere. Trebuia să mă ridic. Piers tocmai îmi spunea ceva despre un cal care suferise de ceva numit *bog-spavins*[1] în vreme ce eu mă ridicam încet de tot de pe scaun.

---

1. Boală la articulația osoasă dintre copită și genunchi, care constă în inflamarea și îngroșarea tendoanelor și oaselor din jurul acesteia.

— Avea tendoanele de la gleznă a-ntâia, dar apoi, până să mă dezmeticesc, mă trezesc că începe să șchioapete și să sară pe două picioare! Ești bine?

Piers se uită înspre mine surprins.

— Da, mulțumesc, doar că aș cam tuli-o înspre closet, ok?

Trebuia să mi-i scot, asta era clar. Chiar dacă asta avea să însemne că totul avea să se reverse și să se umple într-un fel complet revoltător, trebuia să-i scot. M-am târât în plină durere.

Toaleta de jos era ocupată. Am așteptat ce-am așteptat, dar era absolut clar că cine știe ce ducesă-mamă se chinuia din toate puterile să producă ceva și apoi să-și ajusteze toate jupele. Am privit cu jind înspre scara monumentală. Oare aș putea să mă târăsc până sus? Nu, sigur nu. Atunci am șchiopătat până după ușa căptușită cu postav verde și de-a lungul pasajului înspre baia cealaltă.

— Ies într-o clipită! îmi strigă o voce de bărbat care părea cel puțin sărită de pe fix.

La naiba! Nemaiputând să suport durerea îngrozitoare, am luat-o în jos prin pasaj și am ieșit prin ușa neagră și grea de mahon de lângă camera cu cizmele. Briza înserării era numai bună pe obrajii mei roșii și într-o clipită mi-am ridicat rochia și mi-am dezlipit de mine instrumentul de tortură. Vai, ce ușurare! Mi-am tras rochia în sus și am început să mă scarpin în fund cu toată puterea. Apoi mi-am făcut chiloții boccea și am privit în jur pe furiș. N-aveam poșetă, deci...

— I-aș arunca printre azalee, în locul tău, se auzi o voce din noapte.

Am înlemnit, complet îngrozită.

— N-ar fi prima oară când ar găsi cineva o pereche de chiloți în grădina Latimerilor. Nici ultima, cred.

Un caier de fum îmi trecu pe lângă nări și exact atunci am zărit și eu o siluetă întunecată care era ascunsă în umbră lângă grămada de lemne. Vecinul meu de la masă stătea sprijinit pe butuci și rânjea vesel, dinții săi albi lucind în întuneric.

— Îmi plac fetele care își scot sutienul la masă, iar apoi o tulesc afară să-și scoată și chiloții, spuse el pe un ton zeflemitor. Nu mi-am dat seama că era genul ăla de petrecere. Lucrurile chiar încep să meargă spre bine.

— Cum îndrăznești să mă spionezi! am reușit eu să zic, de-a dreptul oripilată.

— Păi, nu prea spionam. Eu am venit aici primul. Trăgeam și eu dintr-o țigară, din moment ce Latimerii nu sunt de-acord cu fumatul în casă. Bine, trebuie să admit că nu mă așteptam să fie rost și de spectacol la felul întâi. Ce urmează, rochia? Sau o să-ți dai foc din nou, hm?

Dintr-odată mi-am dat seama exact cui aparținea mâna care îmi aruncase poșeta în foc, înainte de a se face nevăzut în mulțime.

— Deși trebuie să-ți mărturisesc că, dacă într-adevăr urmează să-ți scoți rochia, nu știu dacă o să pot să-mi mai păstrez sângele rece la masă. Nu sunt prea sigur că aș mai putea să mai stau lângă tine și să fac conversație dacă n-o să mai ai nimic pe tine decât o pereche de pantofi în picioare.

Avea o privire pierdută. Apoi se lumină la față.

— Dar, de fapt, sunt dispus să încerc.

— Cum îndrăznești!

Își dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs cât eu mă întorceam pe călcâie și fugeam înăuntru. Ținându-mi chiloții strâns în pumn și cu toate cele jucând nevoie mare am luat-o prin pasaj și m-am năpustit înapoi în sufragerie.

Când am ajuns la masă mi-am dat seama, cu groază, că blestematele de cupe de la sutienul meu încă mai erau pe scaun și că oricine le-ar fi putut vedea. Vai, Doamne, asta chiar că e o petrecere îngrozitoare, mi-am zis nenorocită când am adăugat și chiloții deasupra grămăjoarei la fel de nenorocite de pe scaun și m-am așezat pe ele. Câteva femei care stăteau vizavi de mine au ridicat din sprâncene cu subînțeles. Groaznic!

Într-un fel sau altul, am reușit să supraviețuiesc restului serii. L-am monopolizat pe Piers cu totul în timpul budincii și numai când bunele maniere l-au făcut să se întoarcă să mai schimbe câteva impresii politicoase și cu alți oaspeți mi-am luat inima în dinți și m-am întors să-i adresez vecinului meu din dreapta câteva remarci tăioase despre voyeuriști. Dar scaunul lui era gol.

— E nițel zădărât, mă informă femeia care stătea în stânga lui și care se vedea că e un pic ametită pe un ton care ar fi putut să trezească și morții.

Se aplecă peste scaunul lui gol într-un fel conspirativ și își puse o mână bine ferecată în bijuterii pe scaun.

— Așa cum îl cunosc eu pe Pat, o avea el vreo fătucă prin parohia cea mai apropiată care-i ține un locșor cald în pat.

Chicoti dezvelindu-şi dinţii foarte galbeni. Probabil că s-a cărat să-i arate nişte manevre, pun pariu!

— A! am zâmbit eu palid. Da, păi, trebuia să-mi dau eu seama. Nu e greu să recunoşti genul ăsta de bărbat, nu-i aşa?

Ea chicoti din nou.

— Păi, asta cam aşa-i, zise, scobindu-se tacticos între dinţii ca de cal, dusă pe gânduri. Aud că staţi colo-şa o vreme, nu?

Am clipit.

— Da, o să stăm acolo – adică aici – cam vreo şase luni.

Începuse să mă doară capul de-a dreptul de la efortul de a mă face că joc în serialul *The Archers*[1] sau într-o piesă de Noël Coward[2]. Din fericire, prietena mea dinţoasă deja simţea că epuizasem cam toate subiectele relevante de conversaţie şi, cu o plecăciune vagă din cap, se întoarse la contemplatul sorbetului ei.

Am privit înspre partea cealaltă a mesei, unde Alex şi Eleanor, cu capetele apropiate unul de altul, de mai că se atingeau, erau adânciţi în conversaţia lor. Dintr-odată am început să simt un gol în stomac. Să mă simt foarte singură.

Puţin mai târziu, în timpul cafelei pe care o beam în salon, m-am evaporat. N-am spus „noapte bună" nimănui, n-am stricat petrecerea în nici un fel, pur şi simplu m-am furişat la etaj şi am

1. Serial de radio la BBC despre viaţa la ţară în provinciile din Midlands ale Angliei.
2. Referinţă la piesa *Hay Fever* a lui Noël Coward, despre o familie care locuieşte la ţară şi comportamentul excentric pe care membrii acesteia îl au faţă de diverşi invitaţi ai lor.

intrat în camera de oaspeți, am aruncat rochia oribilă cât colo pe podea și m-am cățărat în pat. În vreme ce stăteam acolo holbându-mă la tavan și ascultând zumzetul conversației și al râsetelor de jos, lacrimi mi se revărsau în liniște pe amândoi obrajii și îmi udau perna.

Ceva mai târziu, Alex se cățără și el în pat lângă mine, mirosind un pic a vin de Porto, dar am amușinat că mirosea și a parfumul ei. Mă luă în brațe și mă sărută pe obraz, apoi își dădu seama că era ud fleașcă.

— De ce plângi? îmi șopti el.

— Nu... știu, i-am șoptit eu. Cred că sunt doar obosită.

— Nu mai plânge, Imo.

Mă săruta pe gură acuma cu toată puterea și i-am simțit corpul cald lângă al meu. Mă sărută din nou, îmi deschise gura cu buzele lui.

— Nu mai plânge. Totul o să fie bine. Am să mă ocup eu de asta. Ai să vezi.

Și apoi am făcut dragoste: frumos, delicat și cu tandrețe. Și când, peste un timp, s-a întors pe o parte, a oftat adânc și a adormit ținându-mă de mână, mi-am dat seama că obrajii îmi erau uzi din nou. De data asta, însă, erau lacrimi de ușurare.

Capitolul 9

A doua zi dimineață la micul dejun, Eleanor își ceru scuze pentru seara cea îngrozitoare.

— Trebuie să ținem prostiile astea din când în când, se strâmbă ea și îmi puse în față un suport pentru pâine prăjită plin. Niște marmeladă?

— Nu, mersi.

— Și, din nefericire, ați nimerit drept în mijlocul chestiei, dar măcar ați prins un pic gustul vieții la țară. V-a ajuns până-n gât.

— Adevărat, am îngăimat eu în vreme ce-mi sorbeam cafeaua și mă uitam la Rufus care spărgea vârful oului lui fiert.

Frânturi de raze de soare prăfuite se strecurau prin ferestrele uriașe cu geam glisant, se opreau pe pereții văruiți în culoarea oului de rață și i se cerneau prin buclele arămii. Piers îl luase pe Alex la o plimbare pe câmpuri, așa că Eleanor și cu mine rămăseserăm singure cu băieții.

— Da fapt, m-am distrat, am mințit eu.

Nu mă distrasem de nici o culoare, dar eram încă sub efectul ipocriziei de aseară. Mă simțeam incredibil de satisfăcută să stau aici, în bucătăria ei însorită, și să știu că, după toate eforturile ei să pună mâna pe el, soțul meu tot urcase scările

astea şi făcuse dragoste cu mine. Desigur că nu era o victorie sau ceva – asta m-ar fi transformat în cineva tare trist, de fapt, dar în starea mea de spirit de-acum, era un secret de adăugat la cel pe care-l cloceam acuma. Nu vom sta multă vreme aici.

— Pat e amuzant, nu-i aşa? spuse ea pe un ton frivol în timp ce îi punea lucrurile de şcoală în ghiozdan lui Theo şi acesta bătea ritmul în coaja lui goală de ou, pusă cu capul în jos şi cânta un cântecel împreună cu Rufus.

Era cel mai tânăr din ograda ei şi, din cauza asta, nu fusese încă rupt de la sânul ei şi trimis la internat.

— Da, chiar, e, am încuviinţat eu.

— E din Irlanda, după cum ţi-ai dat şi tu singură seama, probabil. Mai e şi liber pe deasupra. S-a despărţit de nevastă-sa anul trecut. A pus ceva inimi pe foc prin sat, stai să vezi.

Aşteptă o clipă şi ştiam că spera ca eu să vreau să aud mai multe; să mă aplec peste cana de cafea surprinsă şi să întreb ce făcuse, unde locuia – dar, în loc să fac asta, m-am lăsat pe spate şi am dat din cap cu privirea pironită în grădina ei.

— Vai, Eleanor, ce narcise minunate! De fapt, toată grădina ta arată absolut perfect. Probabil că ai un grădinar de milioane.

Ea păru o clipă cam dezamăgită, dar apoi îi veni inima la loc.

— Dick? Da, păi e foarte priceput. E soţul Verei. Ei doi sunt aici de când locuiau părinţii lui Piers. I-am moştenit, cum ar veni. A, ia uite, vorbeşti de lup...

Exact atunci Vera şi armata ei de ajutoare, trei femei foarte trupeşe îmbrăcate în capoate,

treceau prin fața geamului spre ușa din spate, cu găleți în mână. Le-am auzit cum scoteau tot felul de zgomote și chicoteau trecând prin pasaj, apoi Vera și-a băgat capul pe ușă.

— 'Neața tuturor!

— 'Neața, Vera! zise Eleanor pe un ton vesel.

— Deci, vrei să începem treaba la Shepherd's Cottage acum, da?

— Vă rog, și cred că o să vă ia cam toată ziua. E într-o stare de nedescris, din păcate.

— Așa-i, rânji Vera spre mine, dezvelind o combinație destul de dubioasă de dinți. Așa deci, veniți c-o zi mai devreme. Abia așteptați să vă duceți acolo, nu? chicoti ironic.

— Ceva de genul ăsta, am îngăimat eu.

— Păi, probabil c-ați avut un șoc de nu se poate când ați văzut-o. Dar nu-ți face griji, dragă, o s-o fac să strălucească imediat.

Mi-am dat cafeaua pe gât și am sărit în picioare cât ai zice pește.

— Păi, te ajut și eu. Alex s-a dus cu Piers, dar Rufus și cu mine putem să-ți dăm o mână de-ajutor.

— Vai, Doamne, nici vorbă. Nici să n-aud. Nu îmbrăcați cu hainele astea faine de Londra. Dar ce-ar fi să veniți pe-acolo-șa pe la ora ceaiului, când terminăm, ce-ați zice?

Lăsă ușa să se trântească în urma ei cu zgomot și se făcu nevăzută cât ai zice pește cu tovarășele ei cu tot, de nu i se mai auzea decât vocea stridentă.

— Să faci asta, Imogen, mă sfătui Eleanor. S-o lași pe Vera să se descurce singură, mai bine, că așa-i place oricum și apoi ai să poți să-ți petreci ziua cu mine, spuse ea veselă. Mai trebuie doar să-l duc pe Theo la școală și să iau ceva din sat. Apoi mă gândeam că am putea să

mergem la cumpărături şi să luăm masa de prânz pe-acolo pe undeva. E un bistro grozav în sat pe care nu l-am încercat încă.

Am zâmbit înapoi.

— Mi-ar plăcea, dar, de fapt, i-am promis Hannei că iau prânzul cu ea azi. M-a sunat în dimineaţa asta şi nu l-au mai văzut pe Rufus de secole, iar el o să înceapă şcoala poimâine. Şi vine şi mama cu noi.

Eleanor părea dezamăgită.

— A, da, uitasem că sora ta stă prin apropiere.

Eleanor ştia pe toată lumea din comitat, dar sora mea şi Eddie nu apăreau pe radarul ei social.

— Păi, bine, atunci poate că o lăsăm pe altă dată? se uită la mine cu nerăbdare. Mi-ar plăcea aşa de tare să fim prietene.

Toate astea erau spuse cu candoare şi ochii ei căprui erau foarte mari şi plini de speranţă, dar mai văzusem ochii ăştia şi alte dăţi, când îl sfătuia pe Alex să nu-i ia lui Tilly o carafă, ci o pereche de cercei.

— Păi, ar fi minunat, am spus eu politicoasă. Dar acuma, dacă Vera e sigură că totul e în regulă, cred că am s-o iau la picior şi am să fac nişte cumpărături. Am auzit că e un Tesco în oraş.

— E şi un Waitrose[1] acolo. De fapt, eu mă îndreptam chiar într-acolo, poate că vrei...

— Nu, nu, nu te îngrijora, am să-l găsesc eu, i-am refuzat oferta fluturând din mână şi, luându-l pe Rufus de-o aripă, aproape că l-am târât de pe

1. Tesco este un supermarket destinat populaţiei mai sărace a Angliei, pe când Waitrose este de lux, fiind supermarketul de la care îşi face aprovizionarea Palatul Regal.

scaun. Îmi place tare mult să explorez, să mă orientez singură.

Vai, cât de prost crescută puteam să fiu, m-am gândit, când am ieșit afară și am ajuns în fața mașinii; cu totul și cu totul prost crescută, dar, de fapt, făceam toate astea dintr-un instinct de autoconservare. Noaptea trecută văzusem cât de ușor aș fi putut să devin doar o muscă în plasa ei și cât de ușor putea să fie să mă las manipulată. Trebuia să fiu cu ochii în patru și, dacă trebuia să fac asta doar câteva luni, nu era o problemă. Nu era deloc o problemă.

Când Rufus termină de mângâiat capul fiecărui cal din grajd și de gâdilat burtica fiecărui ciobănesc din curte, am urcat în mașină și am luat-o încet pe aleea din fața casei, privind cu admirație la iepele și căluții mici care pășteau dincolo de gardul construit din stâlpi înalți cu bare de metal între ei. La poarta principală de piatră, după ce am trecut de căsuța portarului, am luat-o la stânga și apoi în jos pe deal, prin pădure, după care am ajuns în sat. În mod clar avusese loc o rupere de nori noaptea trecută, dar acum norii se dăduseră la o parte și în jurul nostru era o dimineață de primăvară absolut minunată. Fiecare grădiniță a fiecărei căscioare era năpădită de narcise și violete pe ale căror frunze erau răspândite picături de rouă care străluceau ca niște mărgele de sticlă în soare. Chiar reușea într-o oarecare măsură să mai îndulcească austeritatea fațadelor de piatră mohorâtă, mi-am zis, uitându-mă către ferestrele întunecate. Mă întrebam oare câtă treabă o avea Eleanor de fapt cu satul în sine, în vreme ce treceam prin el. Oare știa mulți oameni de prin zonă sau doar

trecea în goană în mașina ei prin sat, în drum spre coafor?

— De-aici o să-mi iau ciubucurile? întrebă Rufus, arătând cu degetul.

— Păi, se prea poate, am răspuns eu cu îndoială în glas în vreme ce mă uitam la Spar.

— Putem oare să intrăm?

— Da. De ce nu? Eu o să-mi iau ziarul.

Am parcat în fața magazinului și am intrat.

— Credeam c-o să aibă un clopoțel, remarcă Rufus.

— Ce-ai zis?

— Deasupra ușii, unul care să sune drăguț.

— A. Îmi pare rău, dragul meu.

— Va trebui să mutați aia, spuse o voce care se auzi din dosul unei ediții de *Daily Mirror*. Nu permit autovehicule așa de aproape de vitrină.

Femeia care stătea în dosul tejghelei și avea părul făcut permanent și ochelari cu ramă de oțel își lăsă ziarul mai jos. M-am uitat la mașină prin vitrină. Nu era așa de aproape de geam, dar...

— Ok, o mut imediat. Alege-ți niște dulciuri, Rufus, mă întorc imediat.

— Și nu permit nici copii neînsoțiți în magazin. Copii sub zece ani. E un semn pe care scrie asta, chiar acolo, și arătă spre o foaie de hârtie care era atârnată deasupra capului ei. Fac un tărăboi teribil, de-aia.

Am privit-o pe persoana aceasta fără pic de farmec stând acolo în treningul ei roz.

— Nu e neînsoțit. Mă voi întoarce imediat ce-mi mut mașina.

— Chiar și-așa, ia-l cu dumneata.

Își trase ziarul în față din nou, așa că eu m-am trezit cu poza lui David Beckham de pe ultima pagină drept în față.

— Bine, am mormăit eu. Hai, Rufus.

Ne-am retras în liniște, am parcat mașina din nou, apoi am revenit. Rufus a luat un pachet de bomboane de mentă Polo[1] – pentru că ciubucuri nu păreau să fie prin preajmă – și eu mi-am luat un *Daily Mail*. Ne-am apropiat de tejghea din nou. Eu am zâmbit larg când ne-a luat lucrurile.

— Apropo, eu sunt Imogen Cameron. Tocmai ne-am mutat aici, în sat. Stăm într-una dintre căsuțele de pe domeniul Latimerilor.

Două bătrânici care stăteau lângă frigider s-au întors și s-au holbat la noi. Femeia Trening Roz s-a uitat la noi de parcă am fi avut jeleuri îndesate în mânecile. Continuă să treacă lucrurile noastre prin scannerul de la casă.

— Probabil că-i știți, am spus eu pe un ton drăguț. Pe Latimeri, adică.

— Păi, da, îi știm pe Latimeri, zise ea făcând cu ochiul uneia dintre hoaște și acestea făcură fețe-fețe.

— Bine, atunci. Probabil că o să ne vedem destul de des. Rufus o să se ducă la școală aici, în sat, deci probabil că eu o să trec pe-aici să-mi cumpăr ziarul când îl duc la școală. Și dumneata ești...?

Se holbă la mine o clipă, pierdută.

— Eu sunt ce anume?

— Adică, pe dumneata te cheamă...?

O tăcere grea se lăsă. Deja simțeam cum mă înroșeam toată. Rufus mă privea nerăbdător.

---

1. Bomboane de mentă tari, asemănătoare mentosanelor.

— Doamna Mitchell, spuse ea după un timp.

— Aha, am spus eu încet. Doamna Mitchell.

Când am ieşit din magazin, am auzit-o pe una dintre bătrânici zicând:

— Şi-un pachet de Rennie, te rog, Linda, scumpo.

— Linda, o cheamă Linda, a zis Rufus când ne-am urcat înapoi în maşină.

— Evident.

Am pornit-o în tăcere.

— Nu era prea prietenoasă, a adăugat Rufus după o vreme.

— Nu, am încuviinţat eu gândindu-mă plină de dor la fraţii Khan, care erau aşa de drăguţi şi glumeţi, pe care-i chema Shied şi Tac, care se ocupau de 7-Eleven-ul de la colţul străzii noastre din Putney. Dar se zice că trebuie să locuieşti într-un sat de trei generaţii ca să te accepte.

— Cât înseamnă trei generaţii?

— Cam o sută cincizeci de ani.

Mă privi complet îngrozit.

— Nu, Rufus, l-am liniştit eu ferm, n-o să stăm aici o sută cincizeci de ani de-acum încolo.

După ce am găsit Tesco-ul şi am reuşit să-mi umplu portbagajul maşinii cu cumpărături, am luat-o înspre casa Hannei.

— O să ne întâlnim cu tati acolo? întrebă Rufus în vreme ce treceam prin satul lor sau, mai bine zis, pe panglica lor de loc de-a lungul unui drum de ţară rapid.

— Nu, tati se duce la lucru azi. Nu mânca toate bomboanele alea dintr-odată, Rufus.

— Chiar aşa? se întoarse către mine uimit, în timp ce vârful limbii i se iţea din „colacul" Polo. Credeam că ai zis că s-a dus la plimbare cu Piers.

— Da, dar se duce la serviciu după plimbare, am zis eu scurt.

Şi eu presupusesem că îşi luase liber şi că avea să ne însoţească la o zi veselă cu familia în oraş. Dar se pare că o lucrare urgentă de la birou avea nevoie de el imediat.

— Dar, Alex, n-o să ajungi acolo decât pe la jumătatea dimineţii în ritmul ăsta, îi spusesem eu când mă sunase în timp ce eram la secţiunea de brânzeturi de la Tesco. Chiar merită să faci asta? Dacă vrei să faci naveta asta cum trebuie, o să trebuiască să te şi scoli devreme.

— Păi, ai perfectă dreptate şi în viitor o să iau trenul de la 7 şi un sfert, dar mi-am zis că, din moment ce era prima noastră dimineaţă aici, ar fi o idee bună s-o iau cu binişorul şi să colind prin zonă cu Piers ca să văd cu ce m-am procopsit!

Adică cu ce m-am procopsit eu, voiai să zici, mi-am spus când închideam clapeta de la mobil şi înşfăcam bucata de Dolcelatte[1]. Oare cum o reuşi el să hrănească o cireadă de vaci tocmai din City, hmm? Şi nu m-am putut abţine de la presupunerea că această Lucrare Foarte Urgentă apăruse exact când i-am zis unde trebuia să mergem azi. Sora mea nu era prea sus pe lista lui de priorităţi şi, de fapt, nici el nu era prea sus în topul ei. Hannah nu trecuse, de fapt, niciodată peste sentimentul iniţial de antipatie

1. Specialitate de brânză italiană cu mucegai, varianta dulce a gorgonzolei, creată de producătorii acesteia special pentru piaţa britanică.

față de Alex, iar lui Alex, la rândul lui, i se părea că prea face pe șefa și că e prea autoritară. Bărbatului meu îi plăcea ca femeile din jurul lui să fie drăguțe și supuse, iar Hannah nu era nici una, nici alta.

Am tras mașina pe aleea de bitum din fața căsuței lor minuscule cu etaj, din cărămidă roșie, și eu am privit în sus către ferestrele lor duble și închise ermetic. Nu era chiar căsuța cu acoperiș de șindrilă și trandafiri agățători la ușă la care visaseră atunci când se mutaseră pentru prima oară de la Londra aici, dar căsuțele cu trandafiri gata cățărați pe ele aveau un preț la care ei nu îndrăzniseră să viseze. Două salarii de profesor nu erau cine știe ce și știam că trebuiau să muncească din greu ca să poată s-o scoată la capăt. Măcar aveau vedere spre câmpiile din spatele casei, mi-am zis eu când am coborât din mașină și am cuprins cu privirea câmpiile pătate cu oi de dincolo de casă, chiar dacă traficul trecea fix pe sub nasul lor.

— He-looo! am strigat eu prin deschiderea de la cutia de scrisori, știind prea bine că soneria își dăduse sufletul de multă vreme.

Nu răspunse nimeni și radioul era la maxim, așa că am împins ușor ușa, care era prinsă doar cu lanțul, și am intrat în holul cel îngust. Mai plin de lucruri pe-aici nici că se putea să fie și am încercat să ignor grămezile de cărți și de dosare și de ziare când m-am lovit de ele și am încercat să nu le iau în considerare ca dovezi ale dezordinii voite a Hannei. Hannah nu era dezordonată deloc, avea totul extrem de bine organizat și obișnuia să țină o curățenie imaculată, dar, în perioada asta, îi venea mai bine să se agite

printr-un haos de nedescris și să se plângă că n-are când să mai facă și curat. Cred că o casă perfect ordonată unde nu-i mai rămânea nimic de făcut ar fi deprimat-o la maximum. Și chiar mă întrebam dacă Eddie nu se plângea de tot praful ăla. O grămăjoară de ceea ce speram din suflet să fie lucruri aruncate – haine vechi, o colivie, un costum de surfing, niște lămpi puse una lângă alta și niște cărți în plus – îmi blocase drumul înspre sufragerie, dar am ocolit-o și am luat-o înspre bucătărie, unde Hannah făcea brioșe în uniforma ei de la Cercetașii Mării, cu tot cu eșarfa și șnurul onorific. Fusta albastru strident și bluza la fel de albastră erau întinse la maximum peste bustul ei amplu și peste fundul ei la fel de generos și mi-am zis că acuma se îngrășase și mai tare. Doamne, cred că bate spre suta de kilograme, mi-am spus în sinea mea, complet șocată.

— A, i-am zâmbit, ai avut Cercetași azi?

— Nu, lui Eddie îi place când mă îmbrac așa, mi-a răspuns ea sec.

Am chicotit și am pupat-o de bun-găsit. Avea simțul umorului încă în formă, chiar dacă se lăsase pe tânjală în alte privințe.

— Da, ai avut dreptate, am avut Cercetași azi. Am avut azi-dimineață ședință despre vânzarea de vechituri și lui Akela, dacă-ți vine să crezi una ca asta, îi place ca toată lumea să fie în uniformă, chiar și când băieții nu sunt de față. Zi și tu, nu că-i ciudat?

— Foarte ciudat, dar știi tu, dacă-i dai unui bărbat un fluier și-o pereche de pantaloni scurți se transformă instant într-un fascist fără pereche.

Probabil că e singura autoritate pe care-o are în toată viața lui de nimic.

— Și asta nu spune prea multe despre viața mea de nimic, nu? răspunse ea înțepată.

— Păi, n-am vrut să zic...

Dar ea deja se aplecase să-l ia în brațe pe Rufus, plină de entuziasm.

— Salut, îngerașule! îi zâmbi larg. Ce mai faci?

— Bine, mersi. Unde-i Eddie?

Fiul meu nu era genul care să se întindă la vorbă, spunea lucrurilor pe nume.

Ea râse.

— E în grădină cu buni. Unchiul tău s-a decis să-și sape un heleșteu și bunica ta e cu el ca să-l consilieze din punct de vedere horticultist.

— Mișto. Pot să văd și eu?

Dar deja o tulise pe ușa din spate lăsând-o să se învârtă în balamale și fugind de-a lungul peluzei până în fundul grădinii, lăsând în urmă doar urme de tenișI în iarba udă.

— Un heleșteu? m-am dus mai aproape de geam. Nu știam că pe Eddie îl interesează grădinăritul.

— Păi, nu-l prea interează în mod normal, dar acuma i-a venit nu știu ce idee despre pești. Nu întreba. Și unde-i Alex? Credeam c-o să veniți toți azi.

Mă uitam la Rufus care se arunca în brațele lui Eddie. Eddie îl învârti nițel în aer, râzând.

— Păi, s-a dus la muncă. Încearcă să vadă cum îi merge cu naveta, dar a întârziat nițel azi-dimineață pentru că s-a dus la o plimbare cu Piers mai întâi.

— A mers în recunoaștere pe domenii? a zis ea cu un zâmbet strengar pe față. Cum merge treaba?

Eu mi-am băgat degetul în aluatul de prăjitură şi l-am lins bine.

— Păi, din pură prostie am ajuns acolo cu o zi mai devreme. Am încurcat data când trebuia să ajungem şi am văzut căsuţa într-o stare de plâns, înainte să fie curăţată şi apoi am aterizat drept în mijlocul unui dineu teribil.

— Vai, Doamne. Ce coşmar. Şi cum e?

— Căsuţa? Păi, e în regulă. Îmi convine pentru o vreme.

— O vreme? se întoarse spre mine cu lingura prin aer. Păi credeam că asta o să fie pentru totdeauna.

Mi-am băgat din nou degetul în aluat, evitând să mă uit în ochii ei.

— Mai vedem.

Ea mă privea suspicioasă şi îmi ghicise deja starea de spirit.

— Aha, am înţeles. Deja ai început să regreţi. Şi ce mai face Lady Noroi?

Hannah nu voia nicicum să facă parte din colecţia de „etichetă rustică" a lui Eleanor, cu oameni care organizau baluri de caritate şi jucau tenis şi mergeau la vânătoare şi se referea la programul lor zilnic cu expresia „ocupat timpul până să meargă la coafor", dar cred c-o enerva că nici măcar nu putea să refuze invitaţii la activităţi de genul ăsta. Totuşi, era cumnata lui Alex; măcar o invitaţie la o masă de seară în bucătărie ar fi trebuit să-i pice şi ei.

— E bine, am zis eu pe un ton relaxat. A fost foarte drăguţă cu mine, de fapt.

— Drăguţă, pufni Hannah. Am mai auzit placa asta şi apoi am auzit că se transformă într-o scorpie.

— Cum adică?

— Mi-a zis Sue Fountain. Eleanor era toată numai zâmbete și drăgălășenii când voia să-l bage pe Theo în nu știu ce echipă de *gymkhana*[1] pe care o organiza Sue și apoi, când s-a întâlnit cu ea la o petrecere, pur și simplu a ignorat-o.

— Poate că n-a recunoscut-o.

— Vezi-ți de treabă, făcea lobby la ea dimineața, la prânz și seara, îi bătea la ușă din cinci în cinci minute, știa prea bine cine era. Și Val Harper mi-a zis fix aceeași chestie. A spus că era pâinea lui Dumnezeu când voia să-i facă niște perdele chiar înainte de Crăciun, dar că, după ce i le-a făcut, a ignorat-o complet la concertul de colinde. Nu e de încredere.

— Asta-i un pic cam exagerat. Doar pentru că cineva e un pic schimbător, nu înseamnă că nu poți avea încredere în omul respectiv.

— Înseamnă fix asta, după mine.

— De încredere în ce sens? Ce-ai auzit? am spus eu pe același ton relaxat.

Hannah s-a întors înspre mine.

— Păi, nimic scandalos, în orice caz, dacă înspre aia băteai.

— Nu, deloc, voiam doar să spun...

— Nu, Imo, n-am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă în viața ei personală. Sunt sigură că are o căsnicie perfect fericită și sunt la fel de sigură, zise ea, săgetându-mă cu privirea, că nu ești atât de fraieră încât să vii aici cu Alex cu tot dacă nu are parte de așa ceva. Chiar cred că ai ceva în capul ăla.

---

1. *Gymkhana* este o competiție sportivă ecvestră de origine indiană, unde există numeroase curse cu obstacole și probe de eleganță cabalină.

Am tras aer în piept.

— Păi, da, desigur. Sunt perfect de acord. Şi mai cred şi că ea şi cu Piers sunt foarte fericiţi împreună. De fapt, el a fost extrem de cumsecade.

Ea ridică o sprânceană în vreme ce îşi ducea tava cu brioşe înspre cuptor.

— Cred că amândouă ştim prea bine că omul ăla e un molâu fără pereche, observă ea închizând uşa de la cuptor cu zgomot. Hai să mergem să îi găsim pe ceilalţi.

Am luat-o după ea agale pe aleea de la grădină, muşcându-mi unghia de la degetul mare. Dacă Hannah încerca cu tot dinadinsul să-mi sporească nevroza, se descurcase de minune până una-alta. Dintotdeauna ştiuse exact ce corzi să atingă, dar, ce-i drept, eu cam obişnuiesc să-mi las corzile în drum una-două. Mă uitam la ea cum trecea pe peluză cu pulpele ei dolofane şi şoldurile planturoase clătinându-se dintr-o parte într-alta: arăta din cap până în picioare ca o şefă de cercetaşe tipică.

Mama şi Eddie stăteau cu spatele la mine. Erau băgaţi cu picioarele într-un crater plin cu noroi şi îi arătau lui Rufus peştii, acesta stând pe vine la marginea apei.

— Uite, mamă, se întoarse spre mine când mă văzu că mă apropiam, sunt uriaşi!

M-am aplecat să mă uit la ei.

— A, da, sunt uriaşi! Şi ce nuferi minunaţi!

— Sunt de plastic, a zis mama cu un zâmbet uriaş întipărit pe faţă, trăgând cu toată suflarea dintr-o ţigară din colţul gurii. Toată verdeaţa, năstureii, tot tacâmul!

— Da, şi chestia e, zise Eddie sărind stânjenit de pe un picior pe altul prin noroi, că, din cauză

că nuferii nu sunt adevărați, asta înseamnă că peștii nu primesc oxigenul de care au nevoie de la ei și, dacă nu-și primesc oxigenul, nici noi nu ne putem bucura de binecuvântările fotosintezei, care e așa de bună la casa omului. Toată harababura asta e inutilă! se plânse el.

— Ce prostie, zise mama tranșant, asta înseamnă doar că e mult mai plăcut la privit și scapi și de scârboșeniile alea alunecoase și verzi pe care le găsești de-obicei prin iazuri.

I-am aruncat o privire înțelegătoare cumnatului meu când l-am salutat.

— Scapi de ea în curând, Eddie, și o să poți să bagi cu furca oricâtă verdeață doldora de oxigen ai tu chef!

— Sunt sigură că n-o să facă una ca asta, răspunse mama.

— Poate că am să le combin, zise Eddie pe un ton împăciuitor. Tu cum te mai simți, Imogen? și mă privi dornic de un răspuns.

Știam destul de bine că asta nu era doar o întrebare de complezență, așa că i-am zâmbit palid.

— Păi, de fapt, am niște junghiuri în spinare mai mereu, Eddie. Aici, aproape de șale.

Mi-am frecat nițel șalele.

Ipohondrii pe care-i cunoscusem se împărțeau în două categorii. Mai întâi specia care ura ca alți oameni să fie bolnavi în jurul lor, pentru că nu mai erau în centrul atenției ei înșiși, și cei cărora le plăcea să aibă alți bolnavi în jur, pentru că, din punct de vedere statistic, dacă ceilalți aveau ceva, asta reducea șansele ca și ei să aibă. Eddie era în cea de-a doua tabără și îl bine-dispuneai cu-adevărat dacă recunoșteai că ai o

problemă de sănătate cât de mică, atâta vreme cât nu era ceva contagios.

— Păi, pe mine mă ajută foarte mult dacă mă masez cu ulei, mă sfătui el nerăbdător. Şi probabil că dormi pe o saltea mult prea moale. Mama avea nişte probleme îngrozitoare cu durerea de şale, dar o saltea tare a scăpat-o de tot.

— O să ne trebuiască ceva mai mult decât o saltea tare ca să scăpăm de mama ta odată, zise Hannah sec.

— Şi mama ta ce mai face? l-am întrebat eu, ignorând comentariul surorii mele.

Eddie s-a încruntat.

— Păi, a început să se împiedice foarte des în ultima vreme. Sunt destul de îngrijorat pentru ea. Cred că am să-i cumpăr un bipăitor din ăla, ştii tu, o alarmă.

— Da, da, ştiu. Din alea pe care le pui în jurul gâtului.

— Ca la spânzurătoare? şopti Hannah pe un ton fals-melancolic.

Eddie nu o luă în serios.

— Hai să mergem la pub. Ăsta era planul de bătaie, nu?

— Păi, da.

Mama îşi stinse ţigara şi o apucă repede prin noroiul alunecos spre casă.

— De ce eşti aşa de nerăbdătoare, hm? am întrebat eu, privind-o oarecum suspicios.

Mamei îi plăcea să dea pe gât nişte băutură în cantităţi mai mari sau mai mici, dar ar fi ales oricând o cramă drăguţă în locul unui pub de ţară.

— Păi, vine şi tatăl tău, îmi zise ea în şoaptă, şi o aduce şi pe Dawn. Încă n-ai făcut cunoştinţă cu Dawn, nu?

— Ă, nu.

— Vai, e minunată, Imogen, îmi zise ea veselă, luându-mă de braţ când am ajuns-o din urmă. Tatăl tău a cunoscut-o la Curry's – era principala asistentă de vânzări la raionul de maşini de spălat şi uscătoare –, dar el a salvat-o din lumea aceea şi acuma ea visează să devină doctor.

— Hm, da, sigur. Şi e deşteaptă?

— De-o prostie monumentală, chicoti ea. Nu-i aşa că-i de milioane? Acuma cică vrea să se specializeze în neurologie şi mama ei – vaaaai, trebuie s-o cunoşti şi pe mama ei.

Îşi aprinse încă o ţigară cu ochii sclipind de fericire.

— Trebuie neapărat? am zis eu cu un nod în gât.

— Da, vin doi într-unul. Dawn nu merge niciodată nicăieri fără mama ei, o femeie uriaşă îmbrăcată într-o haină mov, care pur şi simplu stă, ca o stană de piatră, ore întregi pe scaun fără să spună o vorbă. Arată ca Stephen Fry deghizat în femeie. Nimeni nu ştie cum o cheamă, nici măcar tatăl tău, şi el o cunoaşte de trei luni, deci e prea târziu acum s-o mai întrebe. Vai, sunt minunate, draga mea!

— Grozav, am zis eu stânjenită, aruncându-i o ocheadă Hannei.

Era minunat că mama putea să rămână aşa de în largul ei când era vorba de prietenele tatei şi era minunat şi că încă mai puteam să ne vedem toţi ca o familie, dar plăcerea nebună pe care o simţea mama de fiecare dată când fostul ei soţ se făcea de râs era destul de stânjenitoare. Nu fusese mereu aşa de împăcată cu viaţa amoroasă a tatei. Când tata a fugit prima oară cu

Marjorie Ryan, o prietenă foarte bună de familie cu care mergeam în Franța și închiriam aceeași casă de vacanță și cu care mama pozase pentru rochii Dior în anii șaizeci fusese complet distrusă de durere.

— A rămas cu inima sfâșiată? mă întrebase Kate când odată când îi povesteam despre treaba asta.

Ezitasem să-i răspund că da. Nu chiar, dar totuși ăsta nu era stilul mamei de-a fi, ea nu se lăsa pradă disperării cu una, cu două. Nu se dădea bătută.

Cred că a fost o mare ușurare pentru ea când el a trecut la Audrey, o directoare executivă de marketing mică și îndesată, care avea o grămadă de pisici și nici urmă din rafinamentul lui Marjorie, deja se înveselise grozav când Audrey fusese schimbată cu Michelle, blonda platinată care era asistentă de igienă dentară și era complet încântată de Dawn, responsabila de rafturi pe cale să devină neurochirug.

— Evident că e destul de puternică, observase Kate și cred că așa și e.

N-o văzusem niciodată plângând. Părinții ei, bunicii mei adică, muriseră într-un accident de mașină când ea avea doar patru ani și fusese luată în grijă de nașa ei, care era o persoană destul de rece, crescătoare de Border Terrieri undeva în Northumberland. Cred că mama – atunci când avea voie să meargă acasă de la internat – era tratată cam la fel cum erau și cățelușii; era hrănită și spălată, dar altfel, se presupunea că trebuia să se descurce singură cu totul. Din cauza asta îi mai crescuse parcă un strat de protecție pe sub piele, de care era destul de greu de trecut. În ciuda

faptului ăstuia, era foarte iubitoare, şi Hannah şi cu mine am avut parte de o copilărie ca-n basme, plină de răsfăţuri şi pupături, foarte diferită de felul cum fusese ea crescută, şi mi se pare că pe drept cuvânt a fost aşa.

Când am luat-o toţi înspre pubul de la capătul străzii, o priveam cum ne conducea într-acolo, elegantă cât cuprinde cu haina ei de flanelă vaporoasă şi fularul ei lung şi bleumarin de mătase fluturându-i în urmă, entuziasmată de-a dreptul s-o mai vadă o dată pe Dawn, şi-mi doream din tot sufletul să fi moştenit şi alte trăsături de-ale ei; îmi doream din suflet să nu mai fiu aşa de supărăcioasă. M-am îndreptat de şale cât îl ţineam pe Rufus de mână mergând pe strada aglomerată şi m-am hotărât să semăn mai tare cu ea la comportament.

Am trecut pe lângă pubul local din satul Hannei, văruit în alb, cu ferestrele de aluminiu şi o grămadă de coşuri atârnate pe margine, şi ne-am îndreptat înspre un loc mai puţin primitor decât acesta, făcut din cărămidă roşie şi numit Royal Oak. Câţiva puştani care păreau foarte duri stăteau în faţa pubului şi fumau.

— De ce mergem acolo?

Hannah ridică din umeri.

— Tata a vrut să mergem aici. Dumnezeu ştie de ce. E o spelunică.

Din fericire, spelunca avea şi o grădină, chiar dacă era lângă parcare şi aproape că am dansat limbo printre coşurile de gunoi şi butoaiele de bere din apropiere ca să ajungem până acolo. Tata ajunsese deja şi rezervase o masă mare şi şubredă cu bănci şi o umbrelă de soare, iar lângă el stătea o fată, care era fără îndoială mai tânără

ca mine, mi-am zis complet uimită, şi vizavi de ea o femeie îmbrăcată într-o haină mov.

— Imogen, draga mea, izbucni tata cu vocea lui cea bună de John Gielgud[1], care nu seamănă deloc cu vocea lui cu accent galez pe care o are în mod normal, şi se ridică să ne salute pe toţi. Ce minunat să vă văd! Ne pupă pe toţi, inclusiv pe mama, şi îi strânse mâna lui Eddie. Nu cred c-aţi apucat să faceţi cunoştinţă cu Dawn, nu-i aşa?

— Nu, n-am făcut încă, încuviinţai eu zâmbind larg cât dădeam mâna cu fata cu faţa păstoasă, care era mult prea machiată şi avea părul negru îndreptat artificial.

— Salut.

— Bună, zise ea evitând să se uite în ochii mei.

— Şi mama ei..., continuă tata, ăăă...

Arătă înspre ea complet neajutorat. Am întins imediat mâna înspre mama lui Dawn, dar ea era fie împietrită de emoţie, fie nu auzise. Îşi strânse la piept poşeta cu o faţă parcă urmărită de bombe şi se uită prin mine, neavând clar nici cea mai vagă intenţie de a-mi strânge mâna.

Tata îşi freca mâinile una de alta.

— Păi, bine. Acuma, hai să ne luăm de băut, oameni buni.

— Fac eu cinste, se oferi Eddie.

— Bine, atunci, du-te, băiete, zâmbi tata larg şi se aşeză sprinten jos, pe fundul său extrem de bombat.

Tata fusese mereu considerat foarte arătos: cu ochii lui albaştri şi vii şi maxilarele bine desenate

1. John Gielgud este un vestit actor britanic foarte cunoscut pentru roluri în piese de Shakespeare.

era chiar o privelişte impresionantă, şi mai avea o claie de păr negru ca pana corbului despre care Hannah şi cu mine eram convinse că acuma era vopsit, dar avea doar un metru şaptezeci, deci suferea de sindromul bărbatului pitic. Nu mergea niciodată ca un om normal, ci se plimba ţanţoş nevoie mare, cu capul lăsat pe spate cum îi şade bine unui actor, dându-şi părul de pe frunte într-o parte sau într-alta şi făcând tot felul de gesturi teatrale şi grandioase. Cariera lui se orientase înspre teatru când eram noi mici, dar acuma era mai degrabă extinsă înspre roluri de televiziune şi începuse să devină nitel mai cunoscut. De curând îşi crease un fel de nişă în roluri de Bărbat Arătos Mai În Vârstă şi apărea destul de des într-un serial cu un spital şi făcea roluri episodice în tot felul de filme de epocă. Din ce în ce mai des, Alex şi cu mine luam masa de seară cu tava în poală la televizor şi Alex striga: „Ia uite-l pe taică-tu!" când pe ecran, tata apărea în cadru cu mâna proptită în şold, cu perucă pudrată şi ghete sau venea pe coridorul unui spital cu un halat fluturând în urmă. Mereu spunea lucruri de genul: „Îmi pare tare rău, doamnă Brown, dar, din păcate, e o boală incurabilă", iar în fundal câte-o asistentă cu ochii înlăcrimaţi îl privea adulator sau „Hai odată, băiete, pune şaua pe cal!", ieşind dintr-un conac îmbrăcat în pantaloni de călărie. Câteodată pur şi simplu uita că nu era pe platou şi mergea ţanţoş pe Winslow Street, unde tocmai îşi cumpărase o căsuţă cu un cat, exact la fel ca-n seriale.

Acum, când se ridicase să-l ajute pe Eddie cu tava cu băutură, mi se părea că tocmai îşi dăduse

peste umăr o pelerină imaginară înainte să ajungă la el.

— Ce-ar fi să luăm şi nişte cartofi, băiete? zise el cu o voce bombastică.

— Vai, pardon, Martin. Mă duc acuma să iau.

— Nu, nu, fac eu cinste cu cartofii, zise tata tare, dându-l la o parte şi mergând ţanţoş şi ostentativ înspre bar de parcă era cine ştie ce gest extravagant.

Când Eddie se aşezase şi tata se îndepărtase destul, mama s-a întors spre Dawn cu nişte ochi candizi şi i-a zis:

— Am auzit că te faci doctor...

Dacă lui Dawn i se părea ciudat că ia masa cu fosta soţie a prietenului ei, nu prea dădea semne că o deranja în vreun fel. Luă cu nonşalanţă o gură din Bailey-ul ei şi o privi pe mama cu un soi de mină opacă.

— Păi, da, voiam, dar acuma nu se mai poate pentru că nu am dat GCSE la biologie şi chestia e că mi-au zis că trebuie să-l dau ca să trec la faza următoare.

Mama s-a încruntat.

— Vai, ce păcat. Ce multe cer oamenii ăştia. Dar totuşi, dacă trebuie să tai în carne vie în fiecare zi, ar cam trebui să ştii nişte lucruri de bază....

— Da, cam aşa se pare, dar chestia e că mi-ar lua mult prea mult să mai fac asta acum.

— Şi atunci ce-ai să faci mai departe?

— Păi, mă fac cosmeticiană. O să fac şi facultatea şi toate astea. Şi tot o să ajut oameni, nu? Adică, e tot despre sănătate...

— A, da, aşa e, zise mama pe un ton drăguţ. De fapt, fata care-mi face mie unghiile poartă un halat alb şi asta spune multe, nu?

— Da, se lumină Dawn la faţă. Chiar aşa.

— Şi mă gândesc că ai putea să ai şi un ceas, dacă vrei.

— Ceas?

— Da, ştii tu, din ăla pe care să-l pui în buzunarul de la piept şi să-l atârni afară.

— A, da!

Dawn părea complet încântată şi mama îmi făcu cu ochiul, dar eu am ignorat-o pentru că mă simţeam stânjenită. Când sarcasmul ei fusese îndreptat către Marjorie, care era designer de interior în devenire şi a cărei experienţă în domeniu se limita la împopoţonatul apartamentului ei din Fulham de la Colefax and Fowler[1], Hannah şi cu mine ne stricam de râs împreună cu ea, dar Dawn era o ţintă mult prea uşoară. M-am întors către mama ei.

— Păi, asta o să vină la fix, am zâmbit înspre ea, să aveţi o cosmeticiană în familie.

Şi, în timp ce ziceam asta, îmi dădeam seama ce greşeală era de fapt. Îşi trase gâtul înapoi în multiplele guşi pe care le avea şi mă privi cu nişte ochi goi.

— Adică, am continuat eu, pentru ca să poţi să-ţi epilezi picioarele cu ceară şi alte chestii.

— Mamei nu prea-i plac treburile astea, zise Dawn.

Mama mea proprie şi personală încerca să-mi atragă atenţia şi ştiam clar că vrea să mă facă să mă uit înspre pădurile tropicale care se iţeau de sub ciorapii de 50 DEN ai femeii cu Haina Mov. Din fericire, tata apăru cu cartofii după el.

---

1. Una dintre cele mai scumpe firme de decoraţiuni interioare şi ţesături din Londra. Se pare că şi familia regală apelează la serviciile acestora.

— Asta-i priveliștea ce-mi place, spuse el, așezându-i pe masă și frecându-și palmele una de alta a mulțumire, toată familia mea așezată la aceeași masă, grozav. Noroc și Doamne-ajută!

Își ridică halba în aer și zâmbi în jur, și, în felul ăsta, n-am putut să mă țin să nu-i zâmbesc înapoi.

— La mulți ani, tată!

Da, în ceea ce privește familiile ciudate, mi-am zis în vreme ce sorbeam din bere, a noastră chiar nu era așa de rea. Și toate astea mulțumită mamei, desigur, care ne ținea pe toți la un loc și, totuși, cine putea să-i țină socoteala la diversele atacuri la adresa lui Dawn când mereu reușea să-și țină sentimentele în frâu ca să se asigure că familia ei își poate petrece câte un weekend sau Crăciunul sau Paștele împreună? Dar apoi, așa cum zisese Hannah la un moment dat, toată stăpânirea îi venea din faptul că nu mai avea nici un fel de sentimente pentru tata. Pur și simplu trecuse peste asta, nu-l mai iubea și chiar dacă din când în când îmi doream să existe cineva în viața ei, nu prea părea să aibă nevoie de nimeni. De fapt, când am adus vorba de asta pe ocolite, ea pur și simplu ridicase din umeri.

— Cum adică, să mă întorc din nou la alergat după bărbați? Toată harababura cu gătitul și ieșitul în public și mereu să ne întrebăm dacă tre' să-i chemăm pe Fergusoni în vizită – nu, mersi, sunt mult prea egoistă să mai fac toate astea, draga mea.

De fapt, nu era deloc: era atât de generoasă, că aproape devenise un defect, dar învățase cum să aibă grijă de ea însăși. Viața se desfășura

după regulile ei şi se simţea foarte bine să ştie că era aşa.

— Ai văzut pantofii lui tata? îmi şopti Hannah în ureche.

Am dat din cap că da. Mocasinii Gucci cu ciucuraşi ciudaţi nu-mi scăpaseră.

— Şi haina de piele neagră, i-am murmurat eu drept răspuns.

— Păi, la ce să te aştepţi de la un bărbat la vârsta a treia cu o prietenă de douăzeci şi şase de ani?

— Douăzeci şi şase de ani?

— Păi, aşa se pare. Una dintre mamele de la şcoală mi-a zis. O ştie pe Dawn de când avea... vai, Doamne, spune-mi că nu face asta...

Hannah se întoarse brusc. I-am urmat privirea. Tata şi Dawn se ridicaseră de la masă şi Dawn, ţinându-l de mână pe tata, îi zâmbea conspirativ conducându-l înspre bar.

— Au oră de karaoke în jurul prânzului câteodată în pubul ăsta şi am senzaţia îngrozitoare că de-aia au vrut ei să...

— Hei, ascultaţi, oameni buni, Dawn se întoarse spre noi cu un aer solemn, Martin o să cânte acum „Love Me Tender" la bar, dacă vreţi să-l vedeţi, şi eu o să cânt „Stand by Your Man".

Faţa mamei era ceva de nedescris.

— Vai, n-aş rata aşa ceva pentru nimic în lume! zise ea stingându-şi ţigara şi ridicându-se în picioare cât ai zice peşte.

Tata şi Dawn erau deja la jumătatea drumului înspre bar, capul tatei era dat pe spate şi mâna îi flutura în urmă pe lângă pantalonii strânşi pe fund pe care-i purta, mergea pe-acolo de parcă era cu cortul.

— Mamă, mâna Hannei țâșni înspre brațul ei. Se face de râs complet, îi sâsâi ea în ureche. Vecinul nostru a văzut-o ieri și l-a văzut și pe el când făcea asta și Dawn e complet afonă.

— Chiar așa? ochii mamei erau plini de falsă uimire. Vai, ce minunat. Hai, Rufus, repede, să nu pierdem show-ul!

— Mamă, chiar crezi că Rufus ar trebui să... dar el deja se repezise înspre bar înainte să mai apuc eu să termin ce-aveam de zis, fără să se uite în urmă nici o clipă.

— Să zicem că asta face parte din educația lui, zise Hannah ironic. Prima oară când o să-l vadă pe bunicul lui pe scenă. Un eveniment crucial în viață.

Se ridică de pe scaun.

— Și tu te duci? am zis eu complet îngrozită.

— Nu, am încetat o dată și pentru totdeauna să fiu influențată de tata în viață. Mai prozaic spus, trebuie să fac pipi.

Se extrase cu dificultate dintre bancă și masă și o luă cu greutate pe poteca din grădină. Eddie și cu mine o priveam cum se îndepărta.

— Eddie...

— Da, știu, spuse el repede. S-a îngrășat.

— S-a îngrășat foarte tare, Eddie.

M-am întors să-l văd mai bine.

— Dar de ce?

El ridică din umeri amărât.

— Nu știu. Pur și simplu nu se poate opri din mâncat și când o întreb dacă-i nefericită îmi toarnă textul „nu, mi-e doar foame". Și e și extrem de orgolioasă în legătură cu asta, Imogen. Nu mai pot vorbi cu ea deloc.

— Cum adică? Nu mai poți vorbi cu ea despre nimic?

El ezită o clipă.

— Păi, chestia asta cu greutatea e totul sau cel puțin așa crede ea. Și știu că mănâncă dintr-un motiv serios, dar...

Se întrerupse cu totul amărât.

— Dar voi doi sunteți bine, nu? Adică între voi?

— Pai, da. N-am putea să fim mai fericiți decât acuma. Doar că... și ezită un pic. Păi, știu că simte că ne lipsește ceva.

— Eddie... mi-am trecut limba peste buze. Nu v-ați gândit să adoptați un copil?

El mă privi.

— Păi, am încercat chestia asta acum un an.

— Ați încercat deja?

— Da, nu ți-a spus?

— Nu, nu mi-a spus.

Mă simțeam de-a dreptul jignită.

El ridică iar din umeri.

— N-a vrut să spunem nimănui chiar atunci când încercam, ca să nu-și facă toată lumea speranțe în van pentru noi. Și apoi, atunci când chiar ne-au refuzat, n-a mai vrut să vorbească despre asta.

Am înghițit în sec.

— Dar de ce v-au....?

— De ce ne-au refuzat? Păi știi cum e: vârstele noastre de-acuma, starea în care e casa noastră, Hannah care se pare că e obeză din punct de vedere medical, chestii de genul ăsta. Toate astea erau scrise într-o scrisoare drăguță foc pe care am primit-o de la autorități.

Oftă.

— Nu. Se pare că numai cuplurile tinere, slabe și ordonate au voie să adopte copii; oricâtă dragoste ai avea de dăruit, nu contează. Numai exteriorul e miza.

Am tăcut chitic. Încercase și pe calea asta și fusese respinsă. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez o fracțiune din cât de dureroasă trebuie să fi fost treaba asta.

Eddie se foi pe scaun cu un fel de gest de reculegere.

— Dar, cum ziceam, asta a fost acum un an. Acum a trecut peste dezamăgire și am ajuns să ne împăcăm cu ea. Era ultima noastră speranță și acum c-am pierdut-o și pe-asta am ajuns la un fel de sfârșit, sau împăcare. Treaba cu avutul copiilor s-a sfârșit, în ceea ce ne privește. N-o să avem niciodată. Sau ea n-o să aibă niciodată. Și, de fapt, chiar asta e și problema, eu pot să accept treaba asta într-un fel sau altul, să mă împac cu ea. Dar știu că ea se simte goală.

— Dar să știi că să ai copii nu e totul în viață, adică are așa o viață plină. E o profesoară minunată și toți elevii ei o iubesc la nebunie și mai merge și la Cercetașii Mării și toate prăjiturelele pe care le face și clubul de tineret și toate cele, nu stă pe loc nici o clipă. Și acasă stă mereu și coace și gătește și...

— Dar fix asta e și problema. Nu se mai oprește din făcut. Nu face niciodată pauze ca să-și mai tragă sufletul, să se mai gândească la ceva. Aproape că simt de parcă n-ar îndrăzni să mai facă una ca asta de frică să n-o copleșească tristețea. Trebuie să fie mereu ocupată, că altfel...

Am înghițit în sec din nou.

— E în doliu, Eddie. O să dureze o vreme. Dar o să-i treacă.

— Știu, a dat el din cap cu tristețe.

Am tăcut amândoi o vreme. Apoi se îndreptă de șale lângă mine pe banca de lemn.

— Mă gândeam să ne luăm o pisică.

— Vai!

— Nu ți se pare că-i o idee bună? întrebă el privindu-mă cumva speriat.

— Nu, s-ar putea să fie. E doar felul în care ai spus-o. Un fel de... în loc de...

El dădu din umeri.

— Păi, într-un fel chiar și așa ar fi. Și mie mi-ar plăcea să ne luăm un câine, dar pentru că amândoi trebuie să muncim... și m-am gândit că și lui Rufus i-ar plăcea să avem o pisicuță.

Am zâmbit. Era tipic pentru Eddie să se gândească și la Rufus.

— I-ar plăcea la nebunie, am zis eu cu multă căldură în glas.

El încuviință mulțumit.

— Hai, vino, am zis eu înainte ca starea generală să se întunece din nou.

M-am ridicat și l-am tras și pe el după mine.

— O să ratăm cabaretul.

Înăuntru, pubul se clătina din toate balamalele de-atâta zgomot. Chiar și în grădină se auzea muzica din Grease care urla dintr-un sistem audio tremurând și, în drum spre scena clubului, am recunoscut timbrul răsunător al vocii tatălui meu care intona „You're The One That I Want!" cât îl țineau baierile de tare. Dar tot am suferit un șoc când am intrat pe ușa de sticlă opacă în bar.

Pe scena improvizată din fundul încăperii, tata, alias John Travolta, avea genunchii îndoiți și stătea lăsat pe spate, cu gulerul de la haina de piele tras în sus, iar Dawn, alias Olivia Newton-John, stătea aplecată peste el cu mâinile proptite în șolduri și făcea „ooh, ooh, ooh, honey" în ritm cu el. Sala era ticsită cu oameni care le strigau să continue, cu mama și Rufus în frunte, care se stricau de râs. Hannah apăru în dreptul cotului meu de pe ușa de la toaleta femeilor, cu o figură complet îngrozită.

— Ăsta aproape că e barul meu de cartier, strigă ea în urechea mea. Ce dracu' crede tata că face?

— Da, păi, e și barul meu de cartier acuma, așa că hai să-l dăm jos de pe scenă după asta.

Cântecul se încheie cu tonuri în crescendo și Dawn sări în brațele tatei, făcând o piruetă și o plecăciune la aplauze. Dawn fu ajutată să coboare de pe scenă de multele brațe ale celor care o priveau admirativ, dar exact când tata era cât pe-aci să coboare și el, se auziră primele acorduri din „Brown Sugar". Pe fața lui străluci rapid revelația că asta era și, în următoarea clipă, refuzase mâna întinsă a lui Eddie care încerca să-l ajute să coboare și se năpusti înapoi pe scenă. Dintr-odată, haina lui de piele căzu până la jumătatea șalelor, fundul i se întinse bombat în spate și buzele i se strânseră cu o mină de gorilă – și se transformase cu totul în Mick Jagger, care pășea țanțos pe scenă și gesticula prin aer cu un aer agitat.

Hannah se plânse pe un ton resemnat.

— Spune-mi, te rog, că ăsta-i un coșmar!

— Aș vrea eu să fie.

— Să-l scoată cineva din priză!

Dar tata era de neoprit. Mulțimea era în delir după el și nu voiau să-i mai dea drumul, băteau din palme în ritm, cântau împreună cu el refrenul și începeau să aplaude frenetic la sfârșit, strigând biiiis, biiiis! – mama și Rufus, evident, cu vocile cele mai puternice. Mama își băgă chiar două degete în gură și fluieră după tata. Deja tata era în culmea distracției, dar exact când se auzeau primele acorduri din „Satisfaction" și tata mărșăluia disperat că nimic nu-l satisfăcea – nu, nu, nu! – Hannah și cu mine ne-am înțeles din priviri și am început să ne luptăm cu mulțimea ca să ajungem hotărâte în față. A trebuit să suportăm „Satisfaction" până la sfârșitul la fel de tragic ca melodia în sine, dar, înainte să înceapă acordurile plângătoare ale melodiei „Angie" – se părea că era un fel de zi dedicată celor de la Rolling Stones – ne-am aliat într-o mișcare ca de clește și, împreună cu câțiva dintre dansatorii din mulțime, ne-am repezit pe scenă și l-am tras jos; Hannah i-a luat chiar și microfonul, de parcă „băiețelul" n-ar fi fost cuminte.

— Dar voiam să mai cânt și „Don't Go Breaking My Heart", protestă tata.

— Mi-ai fi sfâșiat mie inima dacă mai făceai și asta, spuse Hannah hotărâtă, în vreme ce-l escortam afară.

— Facem piesa aia în duet, ne zise Dawn care se ținea după noi păcănind din tocuri. Merge de nu se poate.

— Ce-ar fi să-i mai lăsăm și pe alții să-și încerce norocul, hm? am tachinat-o eu cu un zâmbet larg pe față, întrebându-mă în sinea mea cine era părintele și cine copilul în ecuația asta,

cât tata s-a târât până la locul lui în grădină, unde s-a așezat cu mâinile încrucișate la piept.

Mama și Rufus au venit în urma noastră, iar mama s-a prăbușit pe scaun cu râuri de rimel curgându-i pe obraji de la râsul cu lacrimi; Rufus încă mai râdea fără să se poată opri.

— Ți-a plăcut spectacolul, băiete? îl ciufuli tata puțin și se mai înveseli nițel.

— Ai fost grozav, bunicule, îl asigură Rufus sughițând încontinuu.

Tata zâmbi larg.

— Totul ține de sincronizare, băiete, vezi tu. Numai sincronizarea contează. Acum, ce-ar fi să mai bem un rând? Fă tu onorurile, Eddie, băiete.

Își aruncă mâna în jurul taliei lui Dawn și o trase înspre el pe bancă, susurându-i „Don't Go Breaking My Heart" în ureche și pupând-o de mai multe ori pe umăr.

— Nu, mersi, tata, zise Hannah cât eu și cu ea strângeam hainele și gențile și ne puneam paharele înapoi pe tavă. Cred c-o s-o luăm înspre casă. Eu am niște prăjituri în cuptor.

Ne-am uitat în jur cu nerăbdare pentru că voiam să plecăm, dar nu era nici urmă de mama lui Dawn prin apropiere.

— Poate s-a dus înapoi înăuntru și n-am văzut-o? Mă duc acolo s-o caut, zise mama, și eu i-am mulțumit lui Dumnezeu că există pe lumea asta.

Orice-ar crede despre treburile domestice ale tatei, era mult prea bine-crescută ca să plece pur și simplu și să-i zică lui tata să spună la revedere în locul nostru. Iar când apăru în grădină din nou peste vreo două minute, avea ochii cât cepele de mari.

— Veniţi să vedeţi treaba asta! ne îndemnă ea din uşa clubului.

Ne-am grăbit s-o urmăm toţi, îndatoritori, ne-a condus pe hol şi apoi în sala plină de fum de ţigară, unde am rămas toţi ca trăsniţi. Acolo, pe scenă, îmbrăcată într-o rochie roşie cu sclipici, care fusese bine ascunsă de haină până acum, era mama lui Dawn, în lumina reflectoarelor, cântând „Evergreen", melodia Barbrei Streisand. Şi am fost şi mai trăsniţi de sunetele de o măiestrie nemaipomenită care-i ieşeau pe gură. Toată lumea din bar a rămas pironită locului de uimire, nu se auzea nici pâs când ultimul acord din melodie a rămas în aer melancolic şi extrem de frumos, zburând peste capetele noastre, apoi toată lumea a izbucnit în aplauze entuziaste şi spontane. Dawn zâmbea cu toată gura şi aplauda cel mai tare.

— Era cântăreaţă de operă pe vremuri, strigă ea ca să acopere uralele, dar a renunţat la carieră când m-a făcut pe mine. Cântă bine, nu-i aşa?

Toţi am fost de-acord că aşa era şi, după cum i-am zis şi lui Rufus pe drum spre casă niţel mai târziu în după-amiaza aceea, se pare că, într-adevăr, aşa e, nu poţi să judeci după aparenţe.

Capitolul 10

Când Rufus şi cu mine ne-am întors la căsuţa noastră, aveam un întreg escadron care ne aştepta să ne ureze bun-venit. Găinile, când au văzut că am tras maşina la intrare, au lăsat baltă ce ciuguleau prin zonă şi s-au năpustit asupra noastră cu toată puterea entuziasmului. Rufus şi cu mine le priveam alarmaţi.

— De ce fac asta? îmi şopti Rufus.

— Sunt doar... extrem de domesticite, probabil. Au venit să ne salute.

— Mama, dar mie nu prea-mi place când se ţin după mine. Mă duci în spate, te rog?

Am înghiţit în sec, privind spre escadronul de găini care ciocăneau şi ciripeau şi înconjuraseră maşina toată, fixându-ne cu nişte ochi ameninţători şi sticloşi. Mi-ar fi plăcut şi mie, să spun drept, să mă ducă cineva în spate.

— Bine, atunci sări la mine în spinare.

El se strecură pe scaunul din faţă de la maşină, îşi încolăci mâinile în jurul gâtului meu şi se ţinu bine cât eu deschideam portiera de la şofer. Încet, am pus jos un picior.

— Acum... o luăm... din loooc!

Cu Rufus care se balansa pe spatele meu, mi-am luat picioarele la spinare și am fugit pe aleea din fața casei până am ajuns la ușă. Dar găinile și puii fug extrem de repede și, cât cotrobăiam eu disperată în geantă după chei, s-au strâns în jurul picioarelor mele și se împingeau și se împiedicau. N-or avea și ele un coteț, un țarc unde să se ducă, mi-am zis eu complet panicată, pe când mii de pene și de – câh! – ciocuri mi se frecau de picioare. Eram pentru dat frâu liber animalelor, dar, dacă n-am grijă, o să mă trezesc cu ele în casă și...

— Hei!

O găină clocitoare băgase capul la cutie și se strecurase prin deschizătura ușii înainte să apuc s-o opresc.

— Nu! Ieși afară!

Am apucat o pernă de pe un scaun și am gonit-o afară, iar Rufus s-a ascuns după ușă. După ce a plecat, ne-am luat în brațe unul pe altul.

— Nu-mi place deloc chestia asta, mamă. Nu-mi place ideea că sunt așa de domesticiți că acum vor să intre în casă.

— Nu, nici eu nu prea mă înnebunesc după una ca asta, am încuviințat eu. O să vină să doarmă cu noi în pat în curând.

Am lăsat perna jos și am privit în jur.

— Vai, Rufus, dar ia uită-te și tu în jur!

— Mișto, fu și el de-acord.

Vera și echipa ei făcuseră minuni de-a dreptul. Dușumelele de lemn sclipeau ca puntea unei corăbii și covorașe luminoase de culoarea diamantului fuseseră puse peste porțiunile cu stricăciuni. Geamurile străluceau și, prin ele, câmpiile verzi și frumoase foc străluceau și ele. Cele câteva

bucăţi de mobilier pe care le aveam iniţial fuseseră înlocuite cu nişte canapele şi scaune obişnuite, care erau mult mai confortabile şi aveau un model floral vesel. Perdele în carouri verzi şi albe erau agăţate la ferestre şi, la etaj, toată lenjeria noastră de pat fusese despachetată, paturile erau deja făcute şi hainele erau atârnate în dulapuri.

— Doamne sfinte, mă învârteam prin jur complet uimită şi, când am coborât, am exclamat: A trecut Mary Poppins pe-aici!

Rufus făcu ochii mari de mirare.

— Chiar aşa?

Am izbucnit în râs.

— Nu, dar aşa-ţi vine să crezi când vezi toate astea. Uită-te în jur.

Un buchet uriaş de flori era pus într-o vază cu dungi albe şi albastre pe masa din bucătărie şi lângă buchet erau un castron cu fructe şi un bilet. Am luat biletul şi l-am citit.

Dragă Imogen,

Sunt ouă şi lapte în frigider şi am pus şi o stivă de lemne afară dacă ai nevoie să faci focul. Coşul a fost curăţat, deci ar trebui să meargă! Sper că totul e cum trebuie. Îmi pare tare rău că ai văzut locul într-o stare aşa de groaznică ieri.

Cu drag,
Eleanor

— Ce drăguţ din partea ei, am zis eu. Probabil c-a adus fructele şi florile chiar ea, cu mâna ei.

— Chiar arată minunat, nu-i aşa, mami? zise Rufus nerăbdător sărind pe canapea şi mi-am

dat seama că voia ca eu să fiu mulțumită și nu în starea aia de mamă cârcotașă și enervată de ieri. Foarte drăguț din partea lui Eleanor și a lui Piers, nu-i așa?

— Foarte, am zis și am zâmbit. Și arată absolut grozav. De fapt, Rufus, cred că o să ne distrăm de minune aici.

— Dar unde o să mai pictezi? s-a încruntat și a încetat din sărițurile pe canapea. Nu ai o cameră ca aceea de-acasă.

— Păi, pot să pictez chiar aici, am sugerat așezându-mă la măsuța de lângă fereastră. N-am să pictez în ulei – miroase prea tare și fac prea multă mizerie –, dar pot să pictez oricând cu acuarele. Știi, să încerc să fac niște ilustrații pentru cărți, cum mi-am dorit mereu. O să-mi iau un bloc de desen.

— Da, și ai să desenezi și oile, nu? Ia uite, se văd pe geam.

Am zâmbit din nou. Chiar puteam să le văd. Și îmi plăceau oile. Se vedeau pe pajiștea verde foarte frumos, ca niște bucățele de vată; tot peisajul era pastoral și liniștitor. Și mai stăteau și la distanță. Dacă și vacile ar fi putut fi făcute să ia exemplu de la ele, dar vacile se aliniau dintr-odată la intervale regulate pe lângă poartă și mugeau teribil. Oare era normal să facă așa? Toată ziua? Făcuseră exact la fel când plecaserăm de dimineață – n-ar trebui să mai pască și ele din când în când și să nu mai urle atâta la mine? Nu prea păreau să priceapă noțiunea de spațiu personal.

M-am tot învârtit prin căsuță, obișnuindu-mă cu împrejurimile, deschizând dulapuri și minunându-mă de cât de frumos era aranjată toată vesela noastră pe rafturi și tacâmurile băgate în dulap.

Agățaseră chiar și paharele de cristal cu picior într-un colț cu un rastel special lângă camera de zi. Eram măgulită de-a dreptul. Și toate astea se întâmplaseră sub tutela lui Eleanor, desigur. Mă întrebam, oarecum vinovată, dacă nu mă înșelasem în legătură cu ea. Oare chiar voia să ne ajute să fim fericiți? Mi-am adus aminte de mina ei îngrijorată și strâmbă de azi-dimineață, când îmi spusese – „Mi-ar plăcea așa de tare să fim prietene" – și cum o ignorasem eu complet. M-am dus la etaj. Pe fereastra de pe hol vedeam că iarba din jurul casei fusese cosită și că grămada de bălegar se mutase în mod misterios într-un colț îndepărtat de pe câmp. În camera lui Rufus, toți soldățeii erau aliniați pe rafturi și papucii stăteau cuminți sub pat. Eram împărțită între sentimentul că mi-ar fi plăcut mie ca mamă să fac asta, dar jumătate din mine era extrem de recunoscătoare pentru asta. Dintr-odată, m-am dus înapoi jos și am ridicat receptorul. Eleanor pusese o listă de numere de telefon utile lângă el cu aceeași grijă – numărul ei personal, doctorul, veterinarul, fermierul – și am format numărul ei.

— Alo?

— Eleanor, bună, sunt Imogen. Mersi tare mult. Tocmai ne-am întors și n-am cuvinte să-ți descriu cât de drăguț poate să arate casa. Vera și fetele ei au făcut o treabă minunată.

— Îți place? aproape că simțeam cum i se îmbujorează fața de fericire prin telefon. Vai, Imogen, mă bucur așa de tare. Eram un pic îngrijorată că o să ți se pară că au făcut prea multe, că ți-au despachetat toate lucrurile, dar, dacă n-ar fi făcut-o și pe-asta, ai fi venit și-ai fi găsit o droaie de valize care zăceau în mijlocul casei și...

— E absolut perfect, am zis eu punând capăt seriei de explicații. Pe bune, Eleanor, m-ai scăpat de o zi de muncă extrem de obositoare mâine. Toată casa arată superb și e o privelişte de vis pe geam, acuma că poți s-o și vezi.

Ea râse.

— Se pare că au trebuit să spele geamurile cu furtunul, așa de murdare erau. Vai, ce bine, mă bucur tare mult că ești mulțumită. Mi-am permis eu să aleg canapelele din hambarul mamei lui Piers – de fapt, erau cam cele mai bune lucruri – și, dacă vrei să-ți faci focul...

— Stiva de lemne e în dreptul ușii din spate. Am văzut biletul de la tine. Și mersi mult pentru fructe și flori.

— Cu multă plăcere, zise ea veselă. Mă întrebam dacă n-ai vrea să veniți la noi la masă, mâncăm în bucătărie... Pentru că ieri a fost aici cam ca în Piccadilly Circus[1] și abia dacă am apucat să schimbăm o vorbă.

Am ezitat. De fapt, îmi cam doream o seară liniștită aici în prima noastră zi în casa nouă, dar nu voiam să par nesimțită.

— Ce drăguț din partea ta. Știi ce? Aș putea totuși să-l întreb și pe Alex când vine? Nu știu dacă n-o să fie complet epuizat de pe drum. Te sun un pic mai târziu, ce zici?

— Păi, e chiar aici acum. Îl întreb eu, bine?

Am făcut o pauză.

— Ce-ai zis?

---

1. Una dintre cele mai aglomerate piețe din Londra, în care există un colț numit Speaker's Corner, unde oamenii vin și-și pot exprima orice idei, dorințe sau plângeri.

— Da, e pe-aici pe undeva, stai puțin. Alex! strigă ea.

Inima începu să-mi bată tare. Se dusese drept la ea acasă după ce se întorsese de la muncă? Nici măcar nu se deranjase să treacă pe-aici? Așa or să stea lucrurile de-acum încolo? Veni la telefon.

— Bună, dragă, cum ți-ai petrecut ziua?

— Alex, ce faci acolo?

— Cum adică ce fac aici?

— Păi, de ce n-ai trecut pe-acasă după ce-ai venit de la slujbă?

— Păi, n-am fost deloc la slujbă azi, dragă.

— Ce?

— Nu, nu m-am mai dus până la urmă, pentru că, până să mă întorc de la plimbarea cu Piers, se făcuse deja ora prânzului. Chiar nu mai merita. Piers trebuia să se ducă la nu știu ce întâlnire, iar Eleanor și cu mine am luat prânzul la un bistro drăguț în sat. Se pare că și tu fuseseși invitată.

Nici nu mai puteam vorbi de nervi.

— De ce n-ai venit atunci la masă cu Hannah și cu Eddie? am zis eu după o vreme. Cu noi!

— Am încercat, a zis el răbdător, dar nu a răspuns nimeni la telefon la ei acasă și telefonul tău era închis.

— Ai fi putut să încerci la pub! Ar fi trebuit să știi că eram la pub!

— De fapt, am și fost pe-acolo. Eleanor și cu mine am trecut pe la pubul ăla drăguț vopsit alb cu coșurile care atârnau pe-afară, dar nu era nici urmă de voi. Îmi pare rău, dragă, am încercat din toate puterile.

A trebuit să mă așez de furie. Îmi masam fruntea de nervi cu buricele degetelor. Mi-am închis ochii și i-am ținut așa.

— Ok, am zis eu pe un ton calm. Ok. Bine. În regulă. Şi acuma vii acasă, nu-i aşa?

— Păi, Eleanor ne-a invitat la masă la ea în bucătărie. Au scos deja nişte picioare de fazan din congelator, deci...

— VINO ACASĂ ACUM ŞI BAGĂ-ŢI PULA ÎN FAZAN!

Se lăsă o tăcere mormântală, care dură ceva vreme.

— Bine, spuse el după o vreme, nu am să fac ultima chestie pe care mi-ai zis-o, dacă se poate, dar vin acum acasă.

Închise telefonul. M-am prăbuşit în scaunul din bucătărie, cu mâinile atârnându-mi pe lângă corp şi cu telefonul atârnându-mi în mână. Mă purtasem exact ca o femeie nebună. O femeie nebună de legat şi dusă cu pluta. Şi îmi imaginam scena care tocmai se petrecea în bucătăria Latimerilor: Eleanor cu ochii mari de uimire în vreme ce Alex, punând receptorul la loc în furcă, îi spunea că eram un pic... depăşită de situaţie. Poate şi un pic cam obosită de la mutare. Şi că era o perioadă cu încercări destul de grele şi... şi că poate totuşi ar trebui să stăm liniştiţi acasă în seara asta. Eleanor probabil că dădea din cap şi se prefăcea că înţelege perfect problema şi scotea zgomote de compasiune despre cum şi ea s-ar fi simţit exact la fel în situaţia mea şi despre cât de stresant putea să fie mutatul – sau poate pur şi simplu îşi zâmbeau unul altuia într-un fel intim. Ridicau niţel din umeri, într-un fel de, „eh bine, acuma, dacă tot a înţeles cum merge treaba" înainte să se arunce unul în braţele celuilalt şi să se sărute lung şi pasional în vreme ce mâna lui îi căuta pe sub fustă. Mâinile mele însă se repeziră

să-mi acopere gura. Buzele îmi erau foarte uscate acum. Oare înnebuneam complet? Oare chiar încercau să mă facă să sar de pe fix, oare chiar aveau o aventură pasională sau toate astea se întâmplau doar în capul meu? Oare chestia asta era un fel de poveste Othello-Desdemona, această gelozie a mea să fie doar inventată de mine? Am încercat să-mi aduc aminte de piesa pe care o făcusem la şcoală. Nu ieşise nimic din toată harababura, până la urmă, nu? Şi nu ajunsese el s-o omoare pe ea sau aşa ceva? Vai, Doamne. Am oftat şi mi-am lăsat fruntea să-mi cadă încet pe masă. Oare pur şi simplu exagerasem cu bănuielile, ca de-obicei? Priveam atentă lemnul de pin al mesei. Da, sigur că exagerasem. Mă purtasem îngrozitor. Era o prietenă veche de familie care pur şi simplu încerca să ne ajute într-o perioadă de greutăţi băneşti şi uite ce făceam eu, mă purtam ca o... ca o....

Am auzit un zgomot în spatele meu. M-am întors. O feţişoară albă mă urmărea dintre stâlpii de la balustradă.

— Eşti bine, mami?

— Da, dragul meu, sunt foarte bine.

— Şi... Tati vine acasă?

— Da, da, vine. Foarte curând.

Mi-am masat fruntea din nou, cu buricele degetelor. Asta nu era de bine. Nu era bine pentru Rufus. Nu era bine deloc. M-am ridicat de pe scaun şi am mers înspre geam, cu mâinile bine înfipte în şolduri.

Şi oricum, am zis eu, uitându-mă pe geam, dându-mi seama că tremuram un pic, cum ar fi dacă l-aş întreba dacă totul era în regulă şi el mi-ar spune că nu. Că ceva nu era în regulă şi

problema eram chiar eu. Ce m-aș face eu atunci? L-aș părăsi? L-aș lăsa baltă? Respirația mi se precipită de-a dreptul. În cele mai negre clipe pe care le trăisem îmi pusesem întrebarea asta și adevărul groaznic de înghițit era că știam că nu l-aș părăsi. Știam că în fundul grotei sufletului meu răspunsul era că nu. Îl iubeam mult prea mult. Mă holbam în șemineul fără foc.

Zece minute mai târziu ușa din față se dădu de perete. Alex intră înăuntru și pe față i se vedea faptul că abia mai putea să-și țină furia în frâu. Un mușchi i se zbătea în obraz.

— Așa ești tu recunoscătoare pentru toate astea? arătă cu întreaga mână înspre cameră, cu vocea tremurându-i de furie. Pentru toate astea? Căsuța, ospitalitatea lor și generozitatea asta – generozitatea lor, lucru pe care nu erau obligați să-l facă, dar l-au făcut din toată inima și tu le dai peste nas – nesimțirea asta! Gelozia asta! Așa le mulțumești tu?!

Mi-am lăsat capul în piept.

— Îmi pare rău, am zis eu pe șoptite.

— A trebuit să inventez o scuză. Să le spun că ești bolnavă, că mutarea asta a fost mult prea traumatizantă pentru tine, că îți era dor de prietenii tăi – orice scuză. Amândoi te-au auzit cum ai strigat în receptor – părea că latri, nu alta!

— Și Piers era acolo?

— Da, sigur că era, scotea pielițele de la fazanii ăia!

Bine. Deci nu schimbase un zâmbet secret cu Eleanor și n-o luase în brațe când pusese receptorul la loc în furcă.

— Am să-mi cer scuze, i-am promis eu. Mâine. O să mă duc să-i văd mâine, să le spun că eram mult prea obosită.

— Da, bine, dar nu te da prea tare în bărci, îmi răspunse el cu răutate, trecându-şi mâinile prin păr într-un gest de disperare în vreme ce se ducea să se uite pe geam. Acuma hai s-o lăsăm baltă. Dar... te rog, controlează-te un pic, Imo!

Se întoarse şi se uită înspre mine implorator, cu o faţă aproape rugătoare şi plină de disperare.

— Ok, am încuviinţat eu, ştiind că eram gata-gata să izbucnesc în plâns.

Îl priveam complet prostită, neavând destulă încredere în mine cât să mai zic nici pâs, şi, după o clipă, se mai lumină la faţă. Supărarea păru că s-a evaporat şi arăta doar foarte-foarte obosit. Învins. Umerii i se lăsaseră. Am făcut un pas nesigur înspre el. El îşi deschise braţele şi eu mă aruncai în ele. Şi apoi am rămas la pieptul lui.

— Te iubesc, Imo, ştii bine asta, nu-i aşa? îmi şopti el.

Am dat din cap că da, iar lacrimile îmi curgeau pe obraji în timp ce priveam înspre puloverul lui albastru.

— Şi eu te iubesc.

A doua zi dimineaţă, după ce Alex plecase deja la muncă, am sunat-o pe Kate.

— A, ce mai faci, străino?

Am izbucnit în râs.

— Nu te mai prosti. Am plecat doar de-o zi. Oricum te-am sunat şi ieri, dar nu erai acasă.

— Eram la o repetiţie, probabil. Vezi tu, încerc să-mi ocup timpul cu ceva ca să nu observ că prietena mea de vizavi a plecat şi că nişte oameni dubioşi se mută în casa ei.

— Deja? Doamne, chiar că-s ciudaţi!

Nu voiam să mă mai gândesc la asta. Nu voiam să-mi imaginez cum stăteau la mine în

casă, cum se plimbau prin bucătăria mea albastră și albă, cum atingeau blaturile de marmură, cum admirau gresia frumoasă model Provençal și descopereau că sertarul de tacâmuri se bloca și că jaluzeaua de deasupra chiuvetei nu mergea. Dar, de fapt, pentru Kate era și mai rău, care chiar vedea toate astea pe viu. Măcar eu nu eram acolo să le văd pe toate și aveam alte lucruri cu care să-mi ocup timpul.

— Și cum îți merge? mă întrebă ea.

— Păi, Kate, e minunat, am zis eu cu mult entuziasm, hotărâtă să par foarte binedispusă și să fiu 100% de partea deciziei lui Alex, lucru despre care fuseserăm amândoi de-acord aseară, unul în brațele celuilalt, că era așa de important.

— Știu că e complicat, Imo, îmi spusese el mângâindu-mă pe creștet, dar trebuie să dăm impresia că suntem foarte bine. Pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu vrea să coboare pe scara socială, nimeni nu vrea să ajungă să primească ajutor de la prieteni, dar hai să fim mai curajoși, ok?

Mă simțeam așa de rușinată atunci. Dar pe dinăuntru eram și extrem de fericită. Era a doua oară în două zile când făcusem dragoste. Așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată la Londra. Și dacă ăsta era rezultatul mutării, eram cât se poate de mulțumită de ea.

— Pe bune? Te simți bine? spuse Kate surprinsă. Credeam că totul acolo e plin de balegi de vacă și de săteni mitocani.

— Păi, evident că sunt balegi de vacă prin zonă și câțiva dintre sătenii mitocani trebuie să fie ignorați, dar viața la țară e minunată. Chiar și în calitate de orășeancă get-beget cu cardul în

buzunar, tot apreciez asta. Acum, de exemplu, când mă uit pe geamul de la bucătărie văd...

— Nu, nu, nu-mi descrie ce vezi, se plânse ea. Te implor. Nu-mi zice – mielușei care zburdă prin lucernă și mamele lor care pasc în liniște pe lângă ei, iar prima rândunică de anul ăsta o ia înspre cer și cântă triluri minunate prin poienițele de lângă casă? Atunci continuă să-mi povestești. Fă-mă să vomit.

— Ceva de genul ăsta, am recunoscut eu, chiar dacă trebuie să recunosc că locul ăsta e mult mai gălăgios decât mi-am imaginat eu vreodată. Mieii behăie cât e noaptea de lungă, iar vacile mugesc non stop! Vacile latră, Kate, mugesc de parcă latră! Să nu uităm nici de zgomotul teribil pe care-l fac găinile.

— Probabil că le e foame, zise ea. Animalele de-obicei se fac auzite numai când vor ceva de la tine. Și ce mai face Eleanor, Regina Vitregă? Încă mai face vrăji în castelul ei de fildeș?

— De fapt, a fost extrem de drăguță, am zis eu loială lui Alex. Ne-a dat o căsuță dumnezeiască și ieri a ordonat să fie curățată în toate cotloanele și mi-a lăsat și flori și un coș cu fructe pe masă.

— Ceva mere frumoase și roșii?

— Da, de ce întrebi?

— Nu le atinge, Imogen. Gândește-te la ce-a pățit biata Frumoasă Adormită. A ajuns să cadă pe spate pentru următoarea sută de ani. Trebuie să fii cu ochii în patru pe-acolo.

Am râs.

— M-am hotărât că toate chestiile astea sunt cam exagerate, așa că am ajuns s-o transform pe Eleanor într-un monstru groaznic în capul meu – ridicol de-a dreptul. Cum merge cu piesa? am schimbat eu subiectul intenționat. Nu obișnuiau

să facă ceva din Shakespeare „The Chelsea Players" cam în perioada asta a anului?

Ea scoase un oftat.

— Ba da, asta fac. Și răspunsul e că merge încet. Regizorul are o idee cretină anul ăsta că ar trebui să jucăm în costume moderne. Și în *Cum vă place* sunt foarte multe lovituri peste coapsă și nu e chiar același sentiment când te plesnești peste blugi în loc să te plesnești peste ciorapi și tunică. Și cred că joc destul de prost oricum. În fine, zise ea pe o voce mai veselă, e doar o piesă. Nu cred c-o să fie oameni de la *Time Out* în primele rânduri.

— Sunt sigură c-ai să joci minunat.

— Mă cam îndoiesc. Dar Rufus ce mai face?

— Bine, am continuat pe un ton mai scăzut. De fapt, nu prea, e un pic speriat, Kate. Mâine începe școala și e cam – știi – cam îngrijorat. Am dat o raită ieri să vedem locul.

Lucru care fusese o mare greșeală din partea mea, după cum s-a dovedit mai târziu. Treceam pe lângă ea pe drumul de întoarcere de la Hannah și, dintr-odată, am oprit mașina entuziasmată.

— Nu-i așa că-i frumoasă? exclamasem eu când am tras în fața unei clădiri de școală din cărămidă care avea și un turn cu ceas. Uite ce drăguț, au și vitralii cu model la geamuri.

— Mama, nu prea cred că aia e școala. Toți copii ies din clădirea aia de-acolo.

Rufus arăta înspre un corp de clădire din Portakabins[1] foarte modernă, unde chiar erau

1. Portakabins este un sistem de clădiri modulare portabile create pentru a permite mobilitate spațiului și ușurință de organizare. Sunt construite din PVC sau plastic.

niște turme de copii foarte gălăgioși în uniforme roșii și gri, care fugeau pe un teren de joacă. Era clar că aterizasem în mijlocul pauzei.

— A, da, așa-i. Hai să mergem până acolo, ce zici?

— Nu, mamă.

— Hai, vino, doar pentru o clipă.

— O să pară ciudat.

— Ce prostie!

Am ieșit și am mers voioasă înspre gard, cu Rufus în spatele meu. Am întins mâna în spate și l-am tras după mine. Ne-am uitat cum o serie de jocuri cu sărituri și fotbal se desfășurau în curte.

— E minunat! am zis eu și am zâmbit.

Rufus mi-a dat drumul la mână când o minge de fotbal a venit în direcția noastră și a scăpat peste gardul care nu era prea înalt. Un băiat ras în cap a fugit s-o prindă, am luat-o de jos și am zâmbit.

— Hei! Dă-o-ncoa!

Am aruncat-o peste gard înapoi.

— Oricum asta făceam! am strigat eu prietenește. Prinde-o!

A prins-o și s-a uitat urât la mine.

— Fraiero!

A zis asta și-a fugit înapoi la jocul lui.

— Ce-i aia o „fraieră"? a întrebat Rufus când băiatul era departe de noi.

— E cineva care îi păcălește pe cei care vor să ia mingea, am zis eu încet. Într-un joc de fotbal.

— Aha.

Ne-am dus înapoi la mașină și am intrat în liniște în ea. Mâna îmi era complet neîndemânatică atunci când căutam cheile din contact și

mă întrebam în sinea mea dacă toţi băieţii erau la fel acolo. Toţi păreau să aibă tunsori skinhead şi erau destul de duri la înfăţişare. Ok, atunci poate cu fetele era mai bine. M-am uitat din nou înspre terenul de joacă şi mi s-a pus un nod în gât. Ok. Şi ce dacă aveau toate *piercing*-uri în urechi şi mestecau gumă? Nu trebuie să fiu aşa de snoabă. Era ok. Lui o să-i placă. Era un pic... mai dur şi direct decât era el obişnuit, asta era tot. De fapt, mediul o să fie mult mai bun pentru el. Mai fără pretenţii.

— Mami, pentru ce e semnul ăla?

— Păi, ce scrie pe el? am bolborosit eu iritată acum.

Încercam să scot maşina din parcare şi când mă uitam în oglinda retrovizoare, l-am văzut pe băiatul acela cum se dădea mare pe terenul de joacă, cum dădea cu capul în minge şi cum nu-i lăsa pe alţii s-o prindă.

— Interzis fututul pe iarbă.

Am făcut o întoarcere de 180 de grade din cap în direcţia semnului.

— Jucatul, am zis eu repede. Interzis jucatul pe iarbă. Cineva a tăiat „jucatul" şi a scris cu sprayul de graffiti peste.

— Aha.

Am condus mai departe în linişte.

— Şi fututul e ca jucatul?

Mi-am trecut limba peste buze.

— Da, un pic. Dar... într-un fel mai de oameni mari.

— Şi i-a plăcut? a întrebat Kate la telefon, acum.

— Cam aşa ceva, am zis eu un pic vexată. I-a – ştii tu – deschis apetitul.

— Atunci să mă ții la curent cu ce se mai întâmplă. Orlando începe să ia lecții de scrimă semestrul ăsta, nu-i așa că-i drăguț? Se pare că tatăl lui Peregrine e campion sau așa ceva și o să le dea lecții tuturor.

— Minunat, am zis eu pe un ton pierdut, gândindu-mă că singurul fel de scrimă pe care care o să-l practice Rufus o să fie când o să se bată pe lucruri furate cu cei mai mari.

Am pus telefonul în furcă și am sunat-o pe Hannah, complet disperată.

— Nu, nu. Chiar e o școală drăguță, mă liniști ea. Ai prins probabil un moment prost sau așa ceva. E destul de sus în clasamente și am auzit despre copiii de-acolo că sunt foarte drăguți.

— Ai auzit? Adică nu-l știi pe nici unul?

— Păi, doi sau trei dintre ei sunt în grupa mea de cercetași, dar nu foarte mulți, pentru că majoritatea băieților din grupă vin de la școala privată din Highmore...

— Aha.

— Și, da, sunt destul de gălăgioși și lăudăroși, dar sunt băieței, Imo. Nu prea cred c-ar trebui să stea toți într-un colț și să brodeze, nu?

Ea izbucni în râs și eu nu mă lăsai mai prejos, dar, în sinea mea, eram complet speriată.

— Și directorul e o bomboană de om.

— Chiar așa? am zis eu nerăbdătoare să aflu mai multe, agățându-mă de firul ăsta ca un om pe cale să se înece și care a prins un colac de salvare.

— Da, copiii îl iubesc. Se pare că e destul de strict, dar foarte prezentabil. Și mereu vezi copii agățați de poalele lui. Ba chiar și mame de copii.

— Aha!

— Păi, e destul de arătos. Și mă mir că n-ai auzit încă de el. E un fel de Adonis al locului și nici nu e căsătorit, deci îți dai seama câte inimi bat pentru el.

— Nu prea cred, totuși, că Eleanor i-a prea intrat în grații. Când am vorbit cu el la telefon ultima oară, mi s-a plâns că toți câinii ei fac caca pe terenul de joacă.

— Păi, da. Nu prea cred că Latimerii sunt genul lui de oameni. Nu prea îi agreează pe „baronii locali" care vin să-și arate influența, și Piers și Eleanor cam fac din astea. De curând au întrebat dacă nu ar putea copiii de la școală să-și țină pauzele de prânz înăuntru, zice, pentru că Piers pusese niște fazani la clocit pe un câmp din apropiere. Și zicea că zgomotul îi deranjează.

— Doamne sfinte. Și cum i-a mers?

— Păi, cam cum se duce pe gât o cană de vomă veche. Se pare că li s-a spus să joace în ziua aia un joc foarte gălăgios numit British Bulldog, care fusese organizat de însuși directorul școlii. Daniel Hunter nu e genul de om care să facă sluj la latifundiarii locali care se cred cine știe ce. Oricum, ai să-l cunoști mâine. Se pare că are obiceiul să facă mereu cunoștință cu copiii noi. Și mereu poartă o mică discuție cu ei.

— Aha.

Bine, asta suna chiar promițător, oricum. Hannah era destul de impresionată de Daniel Hunter; îi făcuse inima să-i bată-n piept ceva mai repede și sora mea nu era ușor de impresionat. Poate că ajungea cumva apărătorul și protectorul lui Rufus și totul avea să fie bine până la urmă. Sau poate o să-i recunoască lui Rufus înclinația de lider sau ceva de genul ăsta

şi o să-l pună – hmm – şef de clasă sau aşa ceva. Şi poate toţi ceilalţi băieţi or să ajungă să-l ia drept exemplu. O să vedem noi ce-o să fie, mi-am zis eu privind afară pe geam, unde Rufus zburda cu o plasă în mână, încercând să prindă fluturi. Am întins o mână spre castronul cu fructe şi am luat un măr de-acolo. Am muşcat din el. Era ceva mai acru decât ar fi trebuit.

Capitolul 11

A doua zi când am încercat să-l duc pe Rufus la școală, abia de-am putut să ieșim din casă.

— Vai, asta e de-a dreptul ridicol, am izbucnit eu când nici nu deschisesem bine ușa și douăzeci de găini cu ciocurile strânse amenințător și ochii bulbucați s-au aliniat toate în fața ușii de parcă erau specia aceea de martorii lui Iehova hotărâți și de neclintit. Hai, dragule, s-o luăm la goană!

Ne-am luat picioarele la spinare, am urcat în mașină, am trântit ușile și am lăsat în urmă pene zburătăcite.

— Dar unde locuiesc ele, mami? mă întrebă Rufus, care tocmai se ridicase peste banchetă și se uita pe geamul din spate. Adică unde se duc noaptea?

— Păi, majoritatea găinilor stau într-un țarc, dar astea sunt găini libere, așa că... Dumnezeu știe. Probabil că dorm în copaci.

— Aha. Și pot să zboare?

— Sigur că pot să zboare. Doar au aripi, nu?

Am privit înspre ceas. Doamne, o să întârziem. O să întârziem chiar în prima zi. Alex plecase foarte devreme și uitase să ne seteze și

nouă alarma, așa că mă trezisem, pe cuvânt, cu douăzeci de minute în urmă, cu ciripitul păsărilor și lumina galbenă palidă care cădea prin perdelele subțiri de muselină. Ne-am pus repede ceva haine pe noi și i-am turnat lui Rufus niște cereale pe gât, dar încă mai mesteca la pâinea prăjită cu Marmite lângă mine în mașină.

— Și sunt păsări migratoare? mă întrebă el cât se ștergea de unt la gură.

— Ce?

— Știi, adică, zboară înspre sud iarna, ca toate celelalte păsări?

— Nu prea știu, am zis eu neatentă, deschizând radioul ca să verific ora. Hai, Terry, las-o mai moale cu șarmul irlandez și dă-i înainte cu ora.

Era opt jumătate după ceasul meu. Sau era înainte. Se mai întâmpla.

— Adică se duc până în Africa?

— Ce? Nu, sigur că nu migrează. Stau prin zonă, la ferme și locuri din astea.

— Cam ca măcăleandrul?

— Da, cred că așa.

M-am uitat puțin în oglinda retrovizoare și mi-am trecut o mână prin păr.

— Dă-mi și mie parfumul, Rufus. E în geantă, la picioarele tale.

— Ia uite, s-a mai născut un mielușel! îmi aruncă Rufus geanta în poală și se aplecă pe geam afară unde, așa cum văzusem și cu o zi înainte, un miel micuț sugea de la mama lui dând din codiță.

— Doar două minute, mami, te rooog! Vreau să-l văd!

Am oprit mașina în timp ce-mi tot mușcam obrazul de nervi, uitându-mă cu un ochi la ceasul

de la mână și cu urechile ciulite la Terry, cât oaia-mamă se întorcea să-l dezmierde pe puiul ei care era născut probabil abia de vreo câteva ore, dar stătea deja în picioare, chiar dacă se cam clătina. Alex cu Rufus și cu mine văzurerăm niște miei nou-născuți ieri când am ieșit la o plimbare de seară și fuseserăm complet uimiți de cât de precoce erau. Acum, totuși, nu aveam două minute la dispoziție să ne uităm la ei cu uimire.

— Ai să-l vezi după-amiază, Rufus, am zis eu băgând în viteza întâi și accelerând agresiv pe potecă. Atunci când ajungi acasă.

— Dar n-am să știu care e! se întoarse înapoi înspre mine.

— Am să-mi aduc eu aminte, i-am promis eu. Mama lui e neagră la față.

— Toți sunt negri la față, zise Rufus pe un ton posomorât, întorcându-se pe scaun. Am văzut asta încă de ieri-seară.

Da, ieri-seară, când Alex a ajuns în fine de la lucru după ce-a făcut naveta.

— Două ore de-acasă până la slujbă și-napoi, îmi zisese el morocănos după ce și-a aruncat servieta pe un scaun. S-a zis cu o oră și 10 minute.

Am ieșit la o plimbare pe câmp toți trei, ca să ne aducem aminte ce naiba căutam aici. Ne-am plimbat un pic în tăcere și eu am simțit cum Alex fierbea de nervi pe dinăuntru; dar florile de măr crețesc făceau crengile să se aplece sub greutatea lor și, sub ele, miei nou-născuți zburdau și behăiau veseli prin iarba proaspătă de primăvară. Numai o inimă de piatră ar fi putut să reziste la un asemenea peisaj.

— Ei, ce zici, merită? am zis eu după o vreme, privind profilul soţului meu.

— Merită, încuviinţă el, iar trăsăturile feţei i se îndulciră şi mă strânse de mână cu afecţiune. Îmi pare rău că eram aşa de prost dispus mai devreme.

Ne-am oprit şi ne-am sprijinit de un perete de piatră acoperit de muşchi şi am privit înspre zările albastre. Alex făcu ochii mici ca să vadă mai bine priveliştea: nişte câmpuri ceva mai încolo erau străbătute de o vale în care un pârâiaş strălucea limpede şi frumos şi trecea printre grămezi de untişor galben şi, mai departe, dealurile se ridicau pline de o verdeaţă bogată şi liniştitoare. El dădu din cap de plăcere.

— Asta e exact ce mi-am dorit pentru noi, Imo. Ce-am visat. Doar tu şi cu mine şi cu Rufus departe de mulţimea clocotitoare. Nimic pe lume nu poate fi mai frumos!

Şi se aplecase să mă sărute.

Ceva care stătuse înverşunat şi strâns ca un cleşte se desfăcu în sufletul meu, cam cum face o ferigă atunci când se descolăceşte şi se întinde înspre lumină.

— Sincer, cred c-ar trebui, cu timpul, să cumpărăm un locşor numai al nostru pe-aici pe undeva, nu crezi c-ar fi bine? continuă el, ţinându-mă pe după umeri. Căsuţa e drăguţă pentru o vreme, dar, în vreo şase luni – hm, cine ştie. Ar fi mult mai ieftin decât la Londra.

— Cine ştie ce-o să fie, am fost eu de-acord fără griji când mă sărută din nou.

Vai, aşa, mi-am zis, sprijindu-mă de zid cu toată puterea, orice era posibil dacă Alex era la fel de iubitor ca acum. Orice.

Rufus se întoarse spre noi în momentul ăla și ne fluieră și amândoi izbucnirăm în râs și ne continuarăm plimbarea, dar expresia de mulțumire de pe fața fiului meu nu-mi scăpase. Probabil că nu prea era distractiv, când erai un copil singuratic de nouă ani și-i vedeai pe părinții tăi că urlă și țipă și se ceartă ca noaptea trecută.

Când Alex îl ridică pe Rufus în cârcă și mă luă de mână, îndreptându-ne înspre casă, deja mă simțeam de parcă eram o familie dintr-o reclamă la cereale care zburda pe-un câmp plin de margarete, cu părul strălucitor fluturând în urmă.

Dar asta era ieri, totuși, și în momentul ăsta, părul meu nu flutura de nici o culoare și trebuia să ajungem la școala din sat cât mai repede.

Copiii intrau ca o avalanșă în școală când am parcat mașina lângă Spar – dar nu foarte aproape de magazin – și am traversat strada ghidați de o femeie cu un indicator roșu pentru direcționat traficul, ce arăta ca o acadea, care ne-a zâmbit frumos. Gestul ăsta s-a dovedit foarte încurajator pentru mine și am zâmbit când i-am dat voioasă „bună dimineața". Și chiar dacă nu prea aveam timp, făcusem un mic efort ca să arăt bine în prima zi de școală a lui Rufus și-mi pusesem o jachetă Armani peste blugi și cizme: ceea ce s-a dovedit o mare greșeală, cum îmi dădeam seama acum, pentru că majoritatea mamelor arătau de parcă tocmai se dăduseră jos din pat. Picioarele dezgolite, tenișii și hanoracele erau la ordinea zilei, răsărind în toate părțile, și eu m-am simțit dintr-odată foarte vanitoasă față de ele, îmbrăcată în costumul meu

de mămică-bucățică, proaspăt sosită de la Londra. Oare exagerasem cu parfumul? Toate astea erau la ordinea zilei în Putney, mai ales în prima zi de școală – Kate mereu arăta de parcă era decupată din *Vogue* – dar aici, un palton peste pijama părea să fie vestimentația de rigoare. Una dintre mame părea să-i hrănească pe copiii ei – pe toți cei cinci copii ai ei – cu cereale în spatele mașinii Honda ruginite înainte să-i facă pachet, mai aplicând și câte-o scatoalcă în stânga și-n dreapta ca să se mai grăbească. În sinea mea eram complet îngrozită, dar, pentru că eram și înnebunită să mă fac plăcută, i-am zâmbit când am trecut pe lângă ea. Ea se uită urât la mine drept răspuns. Mi-am dat seama, extrem de jenată, că Rufus era singurul copil care purta sacou. Oare uniforma era opțională la școala asta?

Ca să ajung la porțile școlii a trebuit să trecem printr-o șleahtă de mame care deja își duseseră copiii la școală și tocmai se strânseseră la o bârfă. Mă priviră extrem de ostil când mă apropiam, cu maxilarele în mișcare de la guma pe care o mestecau, lucru care le făcea să semene mai degrabă cu vacile pe care tocmai le lăsasem în urmă acasă. Nici nu se sinchisiră să se dea la o parte ca să trecem.

— Pardon, mă scuzați, vă rog, am zis eu pe un ton îndatoritor.

O fată grasă și palidă îi dădu un cot tovarășei ei și se dădură la o parte morocănoase ca să-mi facă loc să trec, mișcând cărucioarele pe care le păzeau ostentativ și dând câte-un ghiont copiilor mici cu care erau.

— Hai, mișcă, Darren.

Amândouă aveau părul blond cu şuviţe şi rădăcinile negre şi multiple *piercing*-uri. Păreau să aibă cam optsprezece ani. Rufus şi cu mine le-am murmurat câte un „mulţumesc", dar roşiserăm amândoi teribil şi am simţit cum ochii lor ni se înfig în spinare după ce am trecut de ele. Prea mult parfum. În mod clar mă dădusem cu prea mult.

— Mă duc direct în clasă? mă întrebă Rufus extrem de emoţionat când am trecut de uşă şi am intrat pe un hol foarte gălăgios, plin ochi cu copii.

— Nu, mai întâi mergem până la director. E la căpătul coridorului pe dreapta, se pare, dar asta trebuie să fie clasa ta, am zis eu când am trecut pe lângă o uşă de sticlă pe care scria „Clasa a III-a". Nu-i aşa că arată drăguţ?

De fapt, nu arăta drăguţ deloc. Era o harababură de nedescris, căci doi băieţi din spatele clasei erau căţăraţi pe bănci şi aruncau cu cărţi în nişte băieţi de mai jos, care aruncau cu gume de şters drept la ţintă cu ajutorul riglelor şi-i aţâţau pe cei de pe bănci şi mai tare. În altă parte a clasei, copiii trânteau capacele de la pupitru şi strigau unii la alţii între cele două colţuri ale clasei. Nu era nici o profesoară la orizont.

Rufus păli de-a binelea. Mie mi se puse un nod în gât şi l-am grăbit pe coridor în jos înspre biroul din capăt.

Pe uşă scria „Domnul Hunter: Director" cu litere liniştitoare, aurii. Asta era ceva, cu siguranţă, nu? Cineva stătea la cârmă.

Am bătut la uşă şi o voce clară, dar nu foarte prietenoasă, mi-a răspuns:

— Da?

Am intrat pe ușă. Capul domnului Hunter era îngropat în niște hârtii, dar și l-a ridicat când ne-a văzut. Și ne-a zâmbit.

— Doamna Cameron?

Aproape că am leșinat de ușurare. Măcar cineva pe lumea asta ne aștepta și pe noi.

— Da, eu.

— Și tu trebuie să fii Rufus.

Se ridică, înconjură biroul și-i strânse mâna. Rufus dădu mâna cu el. Eu m-am relaxat. Bine. Așa primire mai ziceam și eu.

— Îmi pare bine că ai venit aici, i-a zis el lui Rufus, aplecându-se ca să stea față în față cu el. Ai să intri în clasa a III-a și sper să fii fericit aici la St. John.

— Mulțumesc, a șoptit Rufus foarte timid.

— Noi, hm, tocmai am trecut pe lângă clasa lui, de fapt, am zis eu arătând peste umăr în direcția aia în timp ce domnul Hunter se îndrepta de șale. Dar nu părea să fie nici o profesoară acolo...

— A, nu, doamna Harding e pe drum încoace. E blocată în trafic, tocmai m-a sunat. Luați loc, luați loc, vă rog.

Ne arătă două scaune și el se așeză la loc pe al său. Noi ne-am cuibărit în scaunele noastre de pe partea cealaltă a biroului.

— Fără nici o îndoială că ați văzut-o într-un balamuc indescriptibil atunci, ne zâmbi el. Dar nu vă faceți griji, în curând n-o să mai auziți nici pâs de la ei. A, uitați, tocmai a ajuns.

Se întoarse pe scaun ca să privească afară pe geam și eu m-am întors odată cu el. Mă așteptam pesemne să văd o hoașcă cu păr grizonant ieșind dintr-un Ford Escord ponosit, dar, în loc de asta,

am văzut cum un Mini roşu a oprit în faţa casei cu scrâşnet de frâne şi o blondă extrem de sexy îmbrăcată într-o fustă scurtă şi cu cizme negre înalte în picioare a coborât din el. Zâmbi către geamul directorului.

— Doamna Harding nu e genul de persoană care să fie luată de proastă, spuse el în vreme ce ea trântea uşa de la maşină.

Am înghiţit în sec. Pun pariu că nu e genul.

— Şi nici domnul Harding. El e şeful catedrei de sport, continuă el când din maşină coborî un bărbat blond înalt şi corpolent şi făcu un gest de disperare teatral, care probabil că se referea la traficul groaznic.

Domnul Hunter se întoarse spre mine.

— Ce credeaţi, că eu conduc o şcoală care seamănă mai mult cu o menajerie decât cu o şcoală normală?... Doamnă Cameron?...

— Vai, nu, am zis eu ruşinată. Doar că...

— Nu e chiar genul de şcoală cu care sunteţi obişnuiţi Rufus şi cu dumneavoastră.

— Cam aşa ceva.

Încuviinţă din cap.

— Înţeleg situaţia. Şi eu am predat înainte la o şcoală foarte asemănătoare cu aceea unde mergea Rufus. Nu era foarte departe de a dumneavoastră, The Falcon, din Barnes.

— Adevărat? m-am arătat suprinsă. The Falcon era o şcoală foarte drăguţă. Dar cum de...

— Am ajuns director la o şcoală de stat la ţară când încă aş mai fi putut să am o slujbă aşa de dorită în sectorul privat?

Am roşit toată. Hannah avea dreptate. Bărbatul ăsta arăta extrem de bine şi avea un fel de-a fi foarte direct şi interesant. Chiar dacă purta un

sacou din catifea reiată oarecum demodat și avea ochelari cu ramă de baga, avea și o podoabă capilară din bucle de culoarea spicului de grâu și o pereche de ochi albastru-deschis cu care mă fixa acum.

— Voiam o schimbare, spuse el direct, punându-și picioarele dintr-odată pe birou. Cât predam băieților bine-crescuți cam ca Rufus, dădu din cap aprobator înspre Rufus care stătea cuminte pe scaun, mă simțeam foarte bine, dar nu prea era o provocare. La un moment dat puteam s-o fac chiar și cu ochii închiși. Dar să fiu director la o școală unde disciplina e ca o înjurătură și copiii cam erau stăpâni peste tarla era ceva nițel mai interesant. Până una-alta, a fost o luptă contra curentului, dar care a dat rezultate și a trebuit să mai aduc niște forțe mai tinere ca să le înlocuiască pe cele mai în vârstă – dar se pare c-a funcționat. Veți fi mulțumită să auziți că nu ne onorați cu prezența în ochiul uraganului. Deja am câștigat lupta asta. Inspectoratul general ne-a recomandat pentru acreditare regională.

I-am zâmbit de-a dreptul impresionată.

El mi-a rânjit înapoi și s-a scărpinat un pic în cap.

— Îmi pare rău. Mi-au murit lăudătorii. De fapt, sunt cel mai mândru de copii, nu de mine însumi. Și, după ce v-am zis asta, trebuie să vă avertizez că nu sunt niște îngerași. Încă mai avem niște mere putrede și nu prea putem controla ce fac în afara școlii.

— Da, păi, am văzut semnul acela. Acela de pe peluza din față.

— A, rânji el și își luă picioarele de pe masă. Băiatul în cauză o să aibă ceva treabă cu niște

vaselină și spirt alb în după-amiaza asta, și oftă adânc. Din păcate, angajații de la magazin nu prea sunt plăcuți de copii și nu promovează o înțelegere cordială. Oricum, se îndreptă el de șale din nou, destul cu poveștile despre sat. Hai să-l ducem pe Rufus la el în clasă. Dacă nu ne grăbim, o să ajungă la ora de joacă.

O luă pe o parte a biroului și ne ținu ușa deschisă curtenitor, apoi o luă înainte pe coridor, conducându-ne spre clasă. Rufus și cu mine ne-am grăbit să-l urmăm. Camera pe lângă care trecuserăm mai devreme era cufundată într-o liniște totală. Prin ușa de sticlă am văzut cum copiii stăteau toți în bănci și lucrau în liniște, în vreme ce doamna Harding scria pe tablă niște operații cu spatele la ei.

L-am privit pe Rufus.

— E în regulă?

Rufus încuviință din cap, încă foarte palid la față.

— Noroc, dragul meu, i-am șoptit simțind că mi se face rău.

Daniel Hunter îl duse pe Rufus înspre ușă, ținându-i o mână pe umăr. O clipă aproape că m-am dus după el, dar o privire surprinsă pe care mi-a aruncat-o directorul m-a făcut să mă răzgândesc brusc. Am așteptat pe hol.

— El este Rufus Cameron, l-am auzit pe director zicând. Abia s-a mutat în sat și începe școala aici. Vreau să fiți toți foarte drăguți cu el și să-l ajutați să se obișnuiască aici. Hm... da. Damien Phillips, tu te vei ocupa de Rufus toată săptămâna și o să-i arăți cum merg lucrurile pe la noi etc. Mulțumesc, doamnă Harding.

Dădu din cap în semn de salut şi ieşi închizând uşa în urma lui şi se pregăti s-o ia în jos pe coridor. Eu încă mai eram lipită aproape de geam şi mă uitam cum Rufus se aşeza la un pupitru gol lângă geam, cu toţi ochii pironiţi asupra lui.

— Are alergie la roşii, am şoptit eu când Rufus îşi scotea penarul şi-l punea pe bancă.

Daniel Hunter se întoarse spre mine.

— Păi, poate să-şi aleagă mâncarea la prânz şi sunt sigur că e în stare să le evite şi singur. Veniţi...? încercă să mă conducă de-a lungul coridorului.

— Şi dacă faceţi activităţi sportive de maraton, ar putea să nu participe la ele? Singura oară când a participat s-a îmbolnăvit groaznic. Absolut groaznic.

— Vă asigur că nu îi punem să fugă la maraton de la 9 ani.

— Aha, şi dacă folosesc lipici şi rămâne cu lipici pe degete, aţi putea, vă rog, să vă asiguraţi că se spală foarte bine? Că are obiceiul să-şi frece ochii cu mâinile pline de lipici şi...

— Doamnă Cameron, o mână puternică mă prinse de cot. Vă promit că Rufus o să fie bine. Acum haideţi să-l lăsăm să se descurce singur, bine?

Nu m-a escortat în adevăratul sens al cuvântului din clădire, dar în felul în care m-a condus pe coridor şi afară pe uşa batantă se simţea ceva autoritar.

— Trei şi-un sfert?

— Da, trei şi-un sfert, încuviinţă el cu un zâmbet cuceritor, de parcă stabileam ora pentru o întâlnire, mi-am zis tresărind. Lăsaţi-l câteva zile şi o să vedeţi c-o să ajungă drept în mijlocul acţiunii.

— Da, sigur că da.

Am dat din cap şi m-am grăbit să plec, ştiind foarte bine că nu era aşa. Dacă Rufus nu era în miezul acţiunii nici la Carrington House, aici n-avea nici o şansă.

Am condus înapoi către casă pe diversele străzi, cu o mână pe volan şi cealaltă scărpinându-mă pe gât, care mă mânca oribil de tare. Dar totuşi, poate că un mediu complet diferit de viaţă era răspunsul la adaptare? Poate că lui Rufus i-ar merge mult mai bine într-o atmosferă de şcoală mult mai activă? Şi, desigur, învăţământul mixt era ceva grozav. Fetele au aşa o influenţă calmantă. Mi-am pus mâna cealaltă înapoi pe volan şi am observat în oglinda retrovizoare semnele prevestitoare ale unei eczeme.

Când am ajuns înapoi la căsuţă, am avut parte de primirea „bestială", evident. Am fugit cu puii după mine până la uşă şi apoi am trântit-o în urma mea, complet enervată. Doamne, oare asta avea să se întâmple în fiecare zi? Cum o să fie oare când voi fi încărcată de cumpărături până-n dinţi? Sau va trebui să fac echilibristică prin grădină încălţată în nişte pantofiori drăguţi cu toc – aşa cum aveam de gând, evident – când mă duceam la vreun restaurant mititel şi drăgălaş cu soţul meu? Nu voiam să mă trezesc cu pene peste tot agăţate de ciorapi. Dintr-odată îmi veni o idee. Ce zisese Kate despre pui când li se face foame? Mă întrebam oare când voia Piers să ne ocupăm de hrănitul puilor. Oare avea să treacă pe-aici să-mi facă o vizită, ştiind că l-am dus deja pe Rufus la şcoală? Am aruncat o privire pe lista pe care mi-a lăsat-o Eleanor lângă telefon

și l-am sunat, cât mai eficient cu putință, mi-am zis, direct pe mobil.

— E vreo problemă? se răsti Piers imediat.

— A, nu. Nu e nici o problemă.

— Bine. Scuze, Imogen, dar de-obicei când mă sună chiriașii vor să se plângă de ceva. Mașina de spălat blocată e cea mai obișnuită problemă și eu de-obicei le recomand ceva așa de prozaic cum ar fi un instalator.

Asta mi-a arătat poziția în care eram, nu? Un chiriaș.

— Nu, nu e nici o problemă. Doar că mă întrebam când vrei să încep să hrănesc animalele, am zis eu pe un ton drăguț.

Se făcu tăcere pe fir.

— Am crezut că ai început deja acum două zile, când v-ați mutat. Ți-am explicat atunci la masă, nu mai ții minte? Te rog, nu-mi spune că te așteptai să-ți arăt cum se face.

Pe geam, o șleahtă de pui cu ciocuri ascuțite și o turmă de vaci cu ochii mari și regret în priviri așteptau răspunsul meu.

— Nu, nu, sigur că nu, am zis eu gutural. Adică să le dau, știi tu, vitamine. Suplimente nutritive, lucruri din astea.

— A, nu, nu cred în prostii de genul ăsta, zise el nerăbdător să scape de mine. Producătorii domestici sunt împotriva suplimentelor alimentare. Vacile iau destule vitamine din fân și în mâncarea pentru pui sunt absolut de toate. Nu stau să-mi răsfăț animalele.

— Bine, am șoptit eu. Doar mă asiguram. Deci am să... renunț la vitamine.

Când am pus telefonul la loc în furcă mi s-a părut că toată priveliștea de pe geam se umpluse

de animale care parcă veniseră din Biafra: vacile cu burți schiloade, cu coaste ieșite în afară ca la suporturile pentru pâine prăjită, mă fixau cu ochii apoși ca niște lacuri de tristețe, iar ochii puilor nu mai erau amenințători deloc, ci năuciți de foame, iar capetele lăsate. Mâna mi s-a dus drept la gură de frică. Doamne sfinte! Le înfometam! Groaznic!

Am rupt-o la fugă afară – cu puii după mine – și am intrat cât ai zice pește în hambarul mare și acoperit. Acum gândește, Imogen, gândește. Mă învârteam ca o nebună, mă uitam prin diverse butoaie și stive. Oare ce spusese? Fân pentru vaci și porumb pentru pui? Sau poate invers? Am deschis capacul de la un coș de gunoi care era plin de ceva care semăna cu popcornul. Puii s-au strâns în jurul meu nerăbdători, cloncănind. A, da, aici era, probabil – avea și o lopățică specială înăuntru. Am băgat lopățica adânc și am umplut-o cu vârf, am scos-o în curte și am aruncat conținutul prin aer și când grăunțele au atins pământul, toate găinile s-au năpustit asupra lor, absolut moarte de foame cum erau.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, le-am șoptit eu când ciuguleau disperate. Îmi pare așa de rău pentru voi, puișorii mei. O să mă revanșez, vă promit!

O găină foarte mare și maro a ieșit dintr-un tufiș cu un șir de puișori abia ieșiți din ou după ea. Am făcut ochii mari de uimire. Puișori! Nici nu știam că există așa ceva aici! Vai, ce frumooos! Și când te gândești că aproape că i-am omorât! A – și apă? Trebuie să le dau apă! Din fericire, am descoperit că apa era într-o adăpătoare care părea să curgă apoi într-un bazin mititel.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Măcar nu-i făcusem să moară şi de sete. Am mai aruncat nişte porumb, dar probabil că eram Doamna Abundenţei deja, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre vaci. Capetele lor se iţeau pe după poarta de la curte şi mugeau trist ca de-obicei, cu genunchii pe jumătate în noroi. Nu prea era iarbă pe câmpul ăla.

— Vin, dragele mele, vin, bietele mele!

Am rupt-o la fugă înspre hambar. Fân, asta îmi trebuia acum. Patru baloturi, se pare. Vai, ce fraieră ai fost, Imogen, că l-ai ascultat pe soţul tău noaptea trecută. Ce spusese ieri-seară? Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala până nu ţi se zice ce-ai de făcut? Păi, mi se spusese ce-am de făcut la cină, dar, ca de-obicei, nu avusesem curajul să-mi susţin părerile. Nu în faţa lui Alex, care părea că ştie orice mai bine ca mine. Nu contează, nu contează asta, acuma faci ce trebuie, Imo. Apucă de unul din baloturile astea. Aşa. Am prins un balot de sfoara cu care era legat, dar, Doamne sfinte. M-am opintit foarte tare, greu mai era! M-am holbat la el un pic, era uriaş şi galben şi-mi zăcea în poală. Era aproape cât mine de greu. Aproape cât mine de mare. N-aveam cum să-l car. M-am eliberat de povară şi, acoperită din cap până-n picioare cu fân, am târât balotul după mine prin curte, apoi pe poartă, abia mai trăgându-mi sufletul, iar vacile mugeau şi mai tare, împingându-se şi foindu-se de colo-colo când au văzut balotul.

— Încă un pic, am bolborosit eu printre dinţii strânşi tare. Vine-acuma.

Într-un fel sau altul am reuşit să deschid poarta, să târăsc balotul după mine şi s-o închid după mine exact la timp. Vacile deja mă copleşiseră, trăgeau cu dinţii de fân şi, sincer, eram

complet îngrozită, dar nu voiam să mă dau bătută, nu voiam să las balotul baltă pur și simplu să fie călcat în picioare prin noroi. A, nu, nu, să fiu a naibii dacă nu o să-l pun în rondelele pe care mi le sugerase nenorocitul de Piers ăsta; și aveam să fac asta chiar dacă muream. Totuși, nu. Mă clătinam din toate balamalele, cu vacile care mă înghionteau. Nu voiam să fiu omorâtă. Și astea erau niște bestii uriașe.

— Ușor, Homer... ușor, Bart..., Rufus avusese un rol decisiv în numitul vacilor, ăla e piciorul meu... nu mă împinge... nu... au!

În clipa ce-a urmat, Spiriduşul lui Moş Crăciun îmi dăduse un brânci entuziast în fund și eu am plonjat cu fața drept în noroi. Și nu era doar noroi, dar, of... of... Doamne. M-am ridicat, mi-am șters cu mâneca fața plină de balegă, admirând modelul pe care l-am lăsat pe jacheta mea Armani pe care uitasem să mi-o scot de pe mine. Și totuși, reușisem, dacă puneai la socoteală și toată lungimea corpului meu întins în noroi, să ajung la rondel și, nerăbdătoare să-mi termin treaba – dar știind clar că n-aveam nici cea mai mică șansă să arunc balotul acolo, cum îmi sugerase Piers tachinându-mă –, am început munca extrem de laborioasă de a desface fânul din legătura de sfoară cu care era prins și a-l arunca snop cu snop. Am rupt sfoara și am aruncat snopii în sus, dar vântul bătea împotriva mea și, exact când aruncam, fânul îmi zbura înapoi în față și se lipea de crema mea de zi, de ruj și de balega de vacă. Minunat. Și nu mai aveam de pus decât trei baloturi de fân.

Fiecare balot, am socotit eu, bând o cană de cafea ceva mai târziu, avea să-mi ia fix cincisprezece minute să-l scot din hambar, să-l târăsc până

la câmp, să-l împart și să-l arunc în rondele. Deci, în fiecare zi, aveam să-mi petrec o oră întreagă hrănind vacile. Păi, asta era ok, gândeam eu bându-mi cafeaua îmbrăcată în halatul de casă, cu hainele rotindu-se în mașina din spatele meu și jacheta pusă într-o pungă ca s-o duc la curățătorie. Oricum n-aveam altceva de făcut, nu?

Am privit peste marginea căniі de cafea câmpurile din zare. Nimic altceva de făcut. Pieptul mi se umplu de frică. Acuma era liniște, odată ce animalele fuseseră hrănite, era foarte, foarte liniște. Ceea ce-aș fi făcut în mod normal acum, mi-am zis, trecându-mi mâinile peste marginea căniі, ar fi fost să dau o fugă până în atelierul meu de la etaj. M-am uitat în depărtare peste câmpuri. Ar trebui să mă duc să-mi iau blocul ăla de desen. Să mă duc chiar acum în sat și să-mi cumpăr și niște acuarele. În ciuda entuziasmului de care dădusem dovadă în fața lui Rufus, chiar nu îmi venea să fac asta. M-am apucat strâns de cana din mână. Dar nu stăteam mereu să pictez când eram în Londra, nu? Câteodată mă apucam de organizat lucruri. Și apoi mergeam vizavi la o cafea cu Kate, mi-am zis, cu încă un acces de panică în suflet. Dar acuma nu mai puteam să fac asta. Nu puteam să trec și să fac o vizită nimănui. Nu știam pe nimeni. Mi se puse un nod în gât. Sigur, în afară de Eleanor, mi-am zis repede, și știam că era nerăbdătoare să-mi facă și mie cunoștință cu prietenele ei, dar... cam știam cum o să fie. Hannah mi le descrisese deja în linii mari că probabil țineau de lesă câini de vânătoare cu o mână și organizau comitete pentru opere de caritate cu cealaltă. Prietenele Hannei atunci? Nu, la fel de înfiorătoare. Toate erau

extrem de merituoase și active. Probabil că împreună cu ele ar trebui să încerc să salvez jungla tropicală și să cânt „Gin Gang Goolie"[1]. Nici unul dintre cele două grupuri nu-mi surâdea prea tare, dar hei, probabil că mai erau și alte grupuri de fete prin preajmă, nu-i așa? Cum ar fi mamele de pe la școală. Am luat o înghițitură de cafea foarte fierbinte și ochii mi s-au bulbucat de groază la gândul ăsta. Sigur. Se părea că aveam să rămân fără prietene până la urmă. Mi-am trecut limba peste buzele proaspăt arse. Ca să nu mai vorbim că probabil și fără slujbă. Dar... ia... stai puțin... mi-am îndreptat ochii către fereastră. Era o zi minunată și soarele păta iarba proaspătă din livadă și învăluia dealurile din spate într-un fel de lumină reliefată neclară, de parcă te găseai pe fundalul unui film. Am stat nițel și am privit jocul de umbre al copacilor în iarba înaltă și vântul care clătina frunzele de deasupra, care păreau că mă cheamă la ele. Da, desigur. Desigur.

Cât ai bate din palme, am lăsat cafeaua baltă și m-am năpustit pe scări în sus, am aruncat halatul cât colo pe marginea scării și mi-am pus pe mine o pereche de blugi și o bluză la repezeală. Apoi am fugit jos din nou și am deschis dulapul de sub scări. Cu grijă și cu o oarecare ciudă pusesem acolo șevaletul și culorile mele, gândindu-mă că, pentru că nu mai aveam atelier, aveau să stea acolo neatinse ceva vreme. Dar de ce? De ce să stea înghesuite acolo când eu puteam să pictez în natură bine mersi! Le-am tras după mine afară. De ce să nu-mi pun șevaletul în

1. Cântec tradițional al cercetașilor.

grădină sau chiar undeva pe câmp? Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Tot în dulap mai erau câteva dintre tablourile mele – pe restul le băgasem într-un depozit – pe care le adusesem cu pretextul că poate o să mai vreau să mai lucrez la ele niţel, să le aranjez, dar, de fapt, mi-am zis uitându-mă la repezeală prin ele, ştiam că erau absolut perfecte. Nu, gândul meu era că poate vreun mic restaurant de ţară ar vrea să le agaţe pe pereţi cu o etichetă „de vânzare". Nu avusesem tupeul să fac aşa ceva la Londra, dar, într-o zi – mi-am târât după mine şevaletul pe hol – într-una din zilele astea, o să îmi iau inima în dinţi, o să le bag în portbagajul de la Volvo şi o să-mi încerc norocul. Astăzi, totuşi, mi-am zis în sinea mea, deschizând uşa din faţă cu piciorul, lăsând soarele să intre în casă de parcă era aur lichid; azi nu, azi era o zi de trudă creativă.

Mi-am pus şevaletul în livadă, căutând nu ştiu cât priveliştea perfectă, îl mutam în stânga şi-n dreapta, în faţă şi-n spate, dar, de fiecare dată, mă tot uitam pe furiş în jur. Mă simţeam vinovată că pictam exact când era cea mai ocupată perioadă din zi, pentru că nu era o meserie productivă financiar, dar aici, în aer liber, mă simţeam mai vulnerabilă ca oricând. Pentru că oricine putea să treacă pe-aici şi să se uite peste umărul meu şi să zică:

— Ce Dumnezeu mai e şi aia? Asta numeşti tu artă? Copilul meu de şase ani ar putea să facă lucruri mai frumoase ca ăsta!

Din fericire, în afară de câţiva miei curioşi care şi-au băgat nasul în geanta mea cu vopsele, nu era nici ţipenie de om prin preajmă. Mi-am

tras şorţul de pictat peste cap şi mi-am luat paleta şi am scos din tub albastru de Prusia şi galben Cameron în spirale groase din plin şi am savurat mirosul acela tare de care îmi fusese aşa de dor. Aproape că mi s-au muiat picioarele de uşurare. Apoi mi-am ridicat ochii către peisaj şi am pălit de uimire. Doamne, ce culori minunate! Ia uite cât de frumos bătea soarele pe câmpul acela de rapiţă din depărtare şi iarba – era mult mai închisă la culoare decât îmi imaginasem eu. Mai aveam nevoie de galben. Am mai scos din tub entuziasmată. Mult mai mult galben – şi alb. Acum. Mi-am ridicat pensula din nou. Nu făceam niciodată schiţe înainte să pictez pentru că mi se părea că era prea restrictiv, era prea coercitiv, dar rezultatul era că primele mele linii de pensulă erau de multe ori foarte fine. Dar azi, îmbărbătată de peisajul minunat şi, mai ales, de o grabă în suflet – sentimentul că trebuia să prind lumina perfectă înainte să dispară – m-am pus pe treabă cât ai zice peşte.

Lucram foarte repede, pensula mi se plimba între paletă şi planşă, planşă şi paletă, mişcându-se în ritm cu ochii mei; mintea mi se golea din ce în ce mai tare, iar simţurile mă conduceau acum. Culorile umpleau repede spaţiile albe, iar eu puneam strat de vopsea peste strat de vopsea groasă cu mişcări ample şi sigure. Nici n-am observat cum a trecut timpul, am văzut doar că soarele, care îmi trecea încet peste cap, arunca altfel de umbre pe câmpii: umbre mai ascuţite şi mai scurte. Dar asta nu era o problemă, peisajul care se schimba era din ce în ce mai interesant. Chiar lucram... lucram cu-adevărat, mi-am zis repede în sinea mea, încercând să-mi ţin în frâu

entuziasmul. Soarele se ascunsese după un nor şi pusese în relief câmpul arat din depărtare şi tocmai eram pe cale să-l prind cu nişte linii mai şterse, un pic mai puţin exagerate, scoţând din tub spirale de vopsea groase plină de nerăbdare, când am auzit un sunet cunoscut care-mi venea din spate.

— Muuuuu!... Muuuu!

Am ignorat zgomotul şi am continuat să pictez.

— Muuuu... Muuuuuuuuuu!

Mult mai insistent de data asta. Mai poruncitor.

M-am întors complet exasperată. Vacile stăteau aliniate într-un rând din nou şi se uitau înspre mine cu nişte ochi căprui şi mari, cu capetele băgate prin gard.

— Ce e? am exclamat eu nervoasă. Aţi fost hrănite, acuma să tăceţi dracului din gură!

Ele mă priviră cu durere în ochi. M-am pus din nou pe contemplat câmpul arat. Se lăsă un moment de tăcere, apoi începură din nou. Tare. M-am întors. Ele s-au oprit. Eu m-am întors înapoi la şevalet – ele au început din nou. Mă simţeam de parcă jucam „Unu, doi, trei, la perete, stai!". De fiecare dată când mă întorceam să mă uit la ele, tăceau din gură, dar, în clipa în care mă răsuceam înapoi la pictură, începeau să mugească din nou. Într-un final, mi-am aruncat pensula cât colo şi, cu o întoarcere spectaculoasă plină de enervare, m-am dus până la ele.

— Ce e? am întrebat eu pe un ton nervos drept în faţa lor.

Ele mă priviră cu un aer de înmormântare. Fânul, am observat, nu fusese atins. Aproape tot era încă în rondele, dar unele bucăţi fuseseră luate şi călcate în picioare.

— Care-i problema? De ce nu-l mâncaţi?

Am întins mâna înspre bârnele de la gard, am luat o mână de fân şi i-am dat cu ea pe la nas – într-un fel oarecum curajos, mi s-a părut mie – lui Marge. Ea întoarse capul în altă parte. Eu m-am încruntat şi am încercat s-o îmbii pe altă vacă, Spiridușul lui Moş Crăciun, dar ea îmi tuşi uscat în faţă. Tuşise? Oare vacile tuşesc? Oare erau bolnave? Ce-or avea oare, pentru numele lui Dumnezeu!? De ce nu mâncau oare? Dintr-odată mi-am dat seama că una dintre ele lipsea. Unde era a cincea vacă? Aceea mică şi maro pe care o chema – nu mă întrebaţi de ce – Prinţesa Consuela de Banană-Hamac?

Am fugit înspre marginea gardului, dar vacile nu schiţară nici un gest să mă urmeze. M-am grăbit într-acolo speriată, uitându-mă după ele, dar ele pur şi simplu stăteau locului cu capetele atârnând şi priveau înspre pământ cu nişte ochi blânzi şi goi. Am luat-o cu atenţie mai departe, încercând să nu mă afund în noroi, până am ajuns la iarbă şi apoi am fugit înspre pâlcul de copaci. Aveam un presentiment îngrozitor, absolut îngrozitor. Unde era oare a cincea vacă? Oare era în poieniţă? Am fugit cât m-au ţinut picioarele înspre pâlcul de fagi unde observasem că vacile se adăposteau de ploaie câteodată. În interiorul pâlcului era o poieniţă. Am intrat printre copaci încercând să mă feresc de desişul cu spini ţinându-mi mâna peste cap; şi acolo, în mijlocul poienitei, într-un şanţ mic, zăcea Prinţesa Consuela de Banană-Hamac. Zăcea pe o parte, cu ochii închişi şi cu gura căscată şi era înconjurată de muşte. Inima mi se făcu cât un purice. Am fugit acolo şi m-am uitat mai cu atenţie la ea. Nu tresărise. Nici măcar nu clipi, nici măcar nu ofta ca să pară că se lupta pentru viaţa ei. Doamne sfinte – era moartă!

Capitolul 12

M-am îndepărtat de ea, dar pe când mă duceam mai încolo, am văzut o secreție scârboasă, verde, care i se prelingea din colțul botului. Secreția era peste tot pe lângă botul ei, erau băltoace de secreție și făceau bule. Salivă. Făcea spume la gură. Privirea mi s-a mutat înspre picioarele ei cât ai zice peşte. Erau țepene, iar copitele despicate erau întinse în față și arătau ciudat în rigiditatea lor. M-am pus în patru labe și m-am aplecat să mă uit mai de-aproape. Pe dosul copitelor ei erau niște grămăjoare de ceva alb. Ca niște coșuri mari înșirate unul după altul. Ochii mi-au fugit înapoi înspre gura ei, apoi din nou către picioare; din cap... până-n picioare... din cap până în picioare... Și apoi m-am întors și am rupt-o la fugă. Am fugit de-a lungul câmpului, m-am stropit toată cu noroi, am sărit gardul, am străbătut livada și, opintindu-mă cu toată puterea, am dat poarta de fier la o parte, cu inima cât un purice, am fugit pe potecuța din grădină și am intrat în căsuță și nici nu m-am mai sinchisit să închid ușa după mine. Am fugit înspre bucătărie și, cu mâini tremurânde, am căutat prin grămada de hârtii de pe masă, de lângă telefon. Oare unde

era? Vai, unde era lista cu numere de telefon utile pe care mi-o făcuse Eleanor cu atâta grijă – aha, uite-o.

M-am năpustit asupra telefonului cu lista în mână, tremurând de-a dreptul, şi am format numărul veterinarului. De fapt, probabil că ar fi trebuit să sun la abator, mi-am zis în sinea mea disperată, în vreme ce telefonul suna şi tot suna, dar poate că cineva trebuia să vină şi să vadă ce era între pâlcul de copaci; s-o verifice.

— Clinica veterinară Marshbank, îmi zise recepţionera.

— Da, bună ziua, am îngăimat eu.

Respiram sacadat şi cu greu şi abia puteam să vorbesc. Am încercat să respir adânc o clipă, să mă mai liniştesc.

— Una dintre vacile mele a murit şi cred că ar putea să fie febră aftoasă, am zis eu în grabă.

Se lăsă liniştea.

— Unde sunteţi?

— Sunt Imogen Cameron, am continuat eu, şi doar am grijă de vaci, nu sunt ale mele, dar picioarele ei arată îngrozitor şi la gură are un fel de spumă verde – vai!

Ieşise de pe linie. Nişte muzică clasică se auzi pe fir drept în urechea mea, apoi o voce de bărbat foarte la obiect preluă apelul.

— Unde e vaca asta?

— Sunteţi veterinarul?

— Da, sunt veterinarul. Unde e vaca?

— E la Shepherd's Cottage. O căsuţă de pe domeniile familei Latimer. Treceţi de poarta principală şi...

— Ajungem imediat acolo. Staţi unde sunteţi şi nu vă apropiaţi de vite sub nici o formă.

— Nu, n-am să mă apropii, dar cum tocmai îi spuneam recepționerei dumneavoastră, nu, vacile, de fapt, nu sunt ale mele și...

Vai! Acum îmi închisese. Am rămas cu receptorul în care se auzea tonul în mână. Ce bărbat prost crescut. Nu voia oare mai multe detalii? Să-i spun cum să ajungă la căsuță? Deși bănuiam că toată lumea din jur îi știa pe Latimeri. Oare ar trebui să-l sun și pe Piers, m-am întrebat agitată în timp ce mă plimbam prin bucătărie complet disperată. Să-i spun oare că una dintre mult iubitele lui vaci exotice tocmai murise? Mi se strângea inima de frică să-i zic una ca asta, așa că m-am hotărât să-l las pe veterinar să-i dea vestea. Ar fi mult mai bine s-o audă de la el; să-i spună lui Piers că nu mai era nimic de făcut și că i-am fost devotată până când și-a dat obștescul sfârșit. Da, făcusem tot ce era cu putință. Acum să-i lăsăm pe profesioniști să-și facă treaba.

M-am pironit la ușa din față, cu mâinile încrucișate la piept și am privit cele patru vaci rămase care stăteau, cu un aer de doliu, aliniate la gard. Oare ele știau? Da, sigur că știau. Animalele simțeau lucrurile astea, nu? Și oare vreuna dintre ele avea avea boala asta? mă întrebam eu. Oare aveau să moară toate? Am început să tremur de frică. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu era și Rufus prin preajmă. Ar fi fost atât de supărat. Încă ar mai fi supărat, mi-am zis icnind de durere pentru el. Micuța vacă maro era preferata lui, era cea mai prietenoasă. Speram ca beleaua asta să se poată rezolva... într-un fel eficient. Să le ia cu ei până să se întoarcă Rufus de la școală. Dar oare ce puteai să faci cu o vacă moartă? S-o îngropi? Dar ar trebui să fac o groapă al

dracului de mare. Nu, s-o arzi, probabil. Am tresărit de groază.

„Să nu vă apropiați de restul vacilor", îmi spusese el, dar eu mă apropiasem, mi-am zis tresărind din nou de groază. Chiar înainte s-o găsesc pe văcuța maro, am încercat să le dau fân vacilor. Oare îmi linseseră mâna? Da, una mă linsese. Mi-am adus aminte limba ei mare și roz. Deși, acuma că mă gândesc mai bine, era galbenă pe mijloc. M-am uitat disperată la degetele mele. Am fugit la baie și m-am spălat pe mâini foarte atentă. Dar dacă mi-am ros unghiile sau ceva de disperare, oare încă mai puteam să mă molipsesc de ceva? Le-am băgat la subsuori și mi-am strâns brațele tare.

Peste vreo câteva minute, cum stăteam eu în fața porții cu ochii căscați bine în depărtare pe după căsuță, un Land Rover albastru închis a luat-o pe lângă tufișul ornamental de la intrarea proprietății lui Piers și a străbătut în goană poteca în zigzag dinspre casă, venind către mine, urmat de o camionetă albă. Land Roverul a oprit cu scrâșnet de frâne într-un nor de praf și din el a sărit un bărbat îmbrăcat într-un costum alb ca de carantină și cu o mască albă de astronaut pe față. Doi bărbați îmbrăcați cam în același stil au sărit din camionetă. Au fugit către partea din spate a camionetei și au deschis ușile, apoi au scos de-acolo un fel de cort acoperit cu o prelată pe care l-au cărat împreună. Arăta ca o chestie pe care o văzusem la știri cu ceva vreme în urmă, un fel de cort de izolare. Mi s-a urcat tot sângele la cap și m-am pregătit să mă duc sub prelată.

— Nu, stai acolo!

Unul dintre ei se întoarse către mine şi-mi strigă asta pe o voce groasă prin mască. M-am oprit şi m-am dat la o parte, ascultătoare.

— Pe-aici, a strigat cealaltă persoană îmbrăcată ca un astronaut, masca lui arătând înspre tăpşanul vacilor.

— Păi, da, dar... ascultaţi un pic, când am zis că are febră aftoasă nu eram foarte sigură că...

— E SEPARATĂ DE RESTUL CIREZII?

Asta îmi era urlată dintr-un megafon la maximum şi mă făcu să sar în sus de frică. Unul dintre oamenii cu mască era aplecat pe partea cealaltă a camionetei şi îşi îndreptase ţignalul înspre mine peste portbagaj. Celălalt bărbat părea să dea cu un fel de spray peste roţile maşinii, peste toată poteca şi peste maşina mea dintr-un furtun subţire. Doamne sfinte.

— Da, e în poienița din pâlcul acela de copaci, de-acolo, am strigat drept răspuns. Dar ştiţi, nu sunt foarte sigură că e chiar...

— STAŢI... ÎN... CASĂ!

Asta fusese ţipată la un milion de decibeli. Ecoul de la ultima strigare cu megafonul rămase în aer cu o solemnitate autoritară şi eu pur şi simplu am înlemnit, am paralizat de la reverberaţiile strigătului ăstuia. Când mi-am mai revenit niţel, ei erau departe de mine, toţi trei îşi luaseră picioarele la spinare de-a lungul câmpului şi fugeau cât îi ţineau costumele spaţiale, cu echipamentul şi cortul de plastic după ei; arătau ca un echipaj antitero. Cam ca ceva proaspăt scos din SAS, mi-am zis emoţionată. Doamne, oare chiar trebuiau să facă toate astea aşa? I-am privit până au dispărut printre copaci. Probabil că-şi făceau treaba ca la carte, dar totul părea

un pic cam exagerat, după mine. Am început să-mi rod unghia de la degetul mare, dar apoi mi-am amintit de linia galbenă de pe limba vacii și am băgat-o la loc la subsuoară. De fapt, mai bine nu. Cel mai bine era să fii cât mai prevăzător. Și, oricum, eram destul de sigură că orice moarte de animale domestice trebuia să fie controlată destul de atent în vremurile astea, din cauza tuturor restricțiilor UE impuse de Bruxelles. Nu, nu puteai pur și simplu să îngropi o vacă undeva pe câmp. Poate că are vreo boală sau ceva. Da, făcusem ce trebuia, mi-am zis în sinea mea, ducându-mă mai mândră înspre bucătărie ca să pun ceainicul cu apă la fiert. Acționasem foarte repede.

M-am agitat prin bucătărie căutând ceaiul cel bun din frunze, nu cel din pliculeț, și am pus și niște biscuiți pe o farfurie. Mi se părea că medicii veterinari erau cam ca preoții, trebuia să le oferi de toate. James Herriot[1] mereu părea să-și petreacă vremea în bucătării din ferme de țară, ca un fel de treabă scrisă în fișa postului.

Câteva minute mai târziu, ușa de la intrare se dădu de perete. Am sărit în sus de frică. Hm, bănuiesc că o închisesem doar cu zăvorul.

— Aici! am zis eu, punând apa fiartă în ceainic.

Un bărbat în costum alb veni înăuntru cu masca încă pe față. Ocupa aproape toată bucătăria. Nu puteam să-i văd decât ochii și gura prin mască.

— E vorba de Murray Grey? întrebă el direct.

---

1. Chirurg veterinar vestit pentru povestioarele pe care le scrie și pentru bestsellerul *All Creatures Great and Small*.

— Poftim?

Avea niște maniere cam grosolane băiatul ăsta pentru un veterinar. Nu era prea atent cu oamenii.

— Vorbim de aceeași vacă? De vaca Murray Grey?

— Păi, e vorba de vaca aceea mică maro închis care n-are coarne, am zis eu calm.

Pentru Dumnezeu, erau doar cinci vaci, dintre care una zăcea pe spate cu picioarele în aer. Poate că era proaspăt calificat? M-am dus la geam.

— Celelalte sunt mai deschise la culoare și au și coarne, am arătat la vacile care stăteau aliniate lângă gard.

— Ea e mai... vai!

— Aia? arătă cu degetul înspre pervazul geamului.

Mi-am dus mâna la gură de mirare. Prințesa Consuela de Banană-Hamac se ridicase și se întorsese la prietenele ei în mod miraculos și se uita peste gard la mine, împreună cu ele.

— Vai, Doamne, am zis și m-am prins de prichiciul ferestrei. Asta-i grozav! și m-am întors către el. Cum ați făcut asta?

— Sunt Iisus Hristos deghizat.

Am continuat să mă holbez.

— I-am dat un picior, doamnă Cameron. Vaca aceea tușea din cauza prafului. Nu are febră aftoasă.

L-am privit gură-cască încă o vreme.

— Vai, mi-am pus o mână pe piept ca să nu-mi mai bată așa de tare inima, dar... avea saliva verde...

— Era iarbă, de fapt, iarbă gata rumegată, mai exact, era regurgitată din stomac în timp ce dormea.

— Iarbă gata rumegată? Dar ce era cu urmele acelea albe de pe picioare?

— E cretă. Care se lipește de copite în grămăjoare când e umed.

— Aha. Hm, atunci asta-i o ușurare, nu? Am zis că s-ar putea să nu fie asta înainte să veniți aici în așa mare grabă, nu eram atât de sigură, dar... Doamne, ce piatră mi s-a ridicat de pe inimă, și am bătut din palme bucuroasă, zâmbindu-i larg. Rufus o să fie atât de mulțumit – el e fiul meu – are doar nouă ani. Și eram complet îngrozită că o să trebuie să-i spun că Prințesa Consuela de Banană-Hamac a dat colțul. E preferata lui. Vreți ceai?

Nu-mi răspunse la asta. Ochii din dosul măștii mă priveau bulbucați. Când chiar spuse ceva, o spuse pe un ton amenințător:

— Chiar nu vă dați seama ce dezastru ați cauzat? Ce haos ați creat?

Am făcut o mică pauză pentru că mă pregăteam să înclin ceainicul și să torn ceaiul. L-am îndreptat și am întrebat:

— Pardon?

— Venind încoace, a trebuit să dau ordin ca la toate fermele pe o rază de douăzeci de mile nici o vită să nu fie mișcată sau atinsă și la toate fermele pe o rază de cinci kilometri toate vacile să fie pregătite pentru dus la abator și incinerat.

Am lăsat ceainicul jos.

— Omorâte?

— Și apoi arse. Toate.

M-am holbat la el. Imagini cu munți de vaci arzânde îmi apărură în fața ochilor. Schelete, oase din care curgea carne arzândă; fumul și mirosurile... Gura mi se uscă de tot. M-am așezat pe un scaun.

— Adică... toate turmele lui Piers? Aţi ordonat să le...?

— Aşa se întâmplă când ai de-a face cu febra aftoasă, care e foarte contagioasă şi virulentă, n-am avut altă soluţie.

— Doamne sfinte! mâna mi se duse disperată înspre gură.

— Din fericire, am reuşit să contramandez ordinul chiar acum.

— Vai, slavă Domnului! am sărit în sus şi am i-am strâns mâna înmânuşată în mânuşă albă de plastic.

Aproape că i-am pupat mâna.

El o trase la o parte.

— Şi, din fericire, nu au existat vieţi curmate în van. Dar, doamnă Cameron, comportamentul dumneavoastră alarmist şi necugetat ar fi cauzat în mod clar falimentul comunităţii locale de fermieri şi probabil că al întregii zone din sudul Angliei. Efectul de val creat ar fi făcut ravagii prin toată ţara şi, din cauza ultimei epidemii, nu sunt prea sigur că creşterea animalelor în Anglia ar mai fi supravieţuit. Industria cărnii de vacă sigur nu şi-ar fi revenit, poate ar fi căzut şi guvernul.

Guvernul? Aproape că dădusem jos guvernul. M-am prăbuşit pe scaun din nou, de data asta un pic cam brusc. Scaunul se clătină.

— Îmi... îmi pare atât de rău, am şoptit eu cu un glas pierdut. Nu credeam c-o să se întâmple aşa ceva. Doar... doar ştiam că vacile fac boala asta. Era singura de care auzisem vreodată la vaci şi – vedeţi, eu m-am uitat şi la gură, apoi la picioare şi eu...

— Aţi aplicat aceeaşi logică impulsivă pe care aţi aplicat-o şi chiloţilor?

M-am încruntat.

— Ce?

Îşi scoase masca şi gluga. Eu îl priveam îngrozită. Doamne sfinte, era ţiganul buclat. Heathcliff. Vecinul meu de masă cu câteva seri înainte la Latimeri acasă, cel cu ochii strălucitori, doar că acuma nu-i străluceau aşa de tare.

— În mod clar, scosul chiloţilor în public şi creatul unui dezastru naţional sunt ceva obişnuit pentru dumneavoastră, doamnă Cameron. Nu sugeram, de fapt, că una dintre aceste acţiuni ar duce la cealaltă.

— A! m-am ridicat clocotind de furie. Cum îndrăzniţi? Cum îndrăzniţi să veniţi aici şi să mă... să mă păcăliţi aşa!

— Îndrăznesc, a zis el pe acelaşi ton cu mine, făcând un pas înspre mine, pentru că dumneavoastră îndrăzniţi să aterizaţi aici de la Londra şi să aplicaţi logica asta ridicolă şi exagerată la ceea ce e o problemă rurală obişnuită. Şi, dintr-un impuls, aproape aţi distrus o comunitate întreagă. Nici nu v-a trecut prin cap să vă gândiţi care ar fi repercusiunile telefonului dumneavoastră alarmist sau dezastrul pe care ar putea să-l creeze diagnosticul dumneavoastră dezinformat şi amator! Şi apoi aţi încercat să mascaţi totul cu nerușinare oferindu-mi o cană de ceai.

Am înghiţit în sec, prinsă în furia cu greu ţinută în frâu care se citea în ochii lui pământii.

— Îmi... îmi... pare rău, am îngăimat eu. Aveţi dreptate, nu m-am gândit la nimic. A fost o tâmpenie din partea mea.

Ochii lui au continuat să mă fixeze de parcă încercau să-mi găurească fruntea. Apoi şi-a dus mâna la fermoarul de la gâtul costumului şi l-a

desfăcut până în dreptul zonei inghinale, iar eu m-am uitat repede în altă parte. Aveam presimțirea cumplită că era dezbrăcat pe sub costum.

— E în regulă, mi-a zis el, ieșind din costum doar cu blugii și tricoul pe el.

Strânse costumul ca pe un balot, îl puse la subsuoară și se îndreptă spre ușă.

— Sunteți în siguranță.

Îl priveam cum se îndepărta, pironită locului pentru o clipă. Apoi am fugit după el cât m-au ținut picioarele. El o luase pe poteca din grădină și își pusese costumul în portbagajul Land Roverului. Camioneta albă dispăruse deja.

— Unde s-au dus ceilalți? am întrebat.

— S-au dus înapoi la laborator ca să raporteze la Ministerul Agriculturii c-a fost o alarmă falsă. Nu vrem să apară oamenii de la DEFRA[1] și să-și bage nasul pe-aici. N-o să mai scăpăm în veci de ei.

— Îmi pare tare rău, am zis eu pe un ton umil, frângându-mi mâinile agitată. Și atunci Prințesa Cons – adică vaca Murray Grey o să se facă bine? Adică o să-i treacă tusea?

— O să fie bine dacă nu-i mai dați de mâncare paie și în loc de asta îi dați fân. Paiele au foarte mult praf. Li se depune în gât.

— Vai, Doamne, adică...

— Nu știți care-i diferența? îmi zise el enervat în timp ce-și arunca cizmele groase în portbagaj și se așeza pe bara de la mașină, punându-și în picioare niște cizme de cauciuc. Veniți cu mine.

---

1. Department for Environment, Food and Rural Affairs = Ministerul Mediului, Alimentației și Afacerilor Sătești.

Peste câteva clipe, el se ducea înspre hambar şi eu îl urmam îndeaproape, încercând să nu mă bag prea tare prin noroi cu pantofii mei de piele întoarsă bej.

— Astea sunt paie, zise el luând o mână dintr-un balot din care le dădusem eu vitelor. Iar ăsta e fân, zise luând un snop identic din altă grămăjoară.

Am clipit.

— Ăă..

— Atingeţi-l, zise el nerăbdător. E mult mai fin. E iarbă uscată, spre deosebire de tulpinile de cereale uscate.

— Da, e, nu-i aşa? m-am mirat eu când îl atingeam. Doamne, ce groaznic, le-am dat ce nu trebuia!

— O să supravieţuiască, a zis el pe un ton mai puţin brusc. Vacile mănâncă şi paie in extremis. Sunt folosite pe post de culcuş pentru vaci iarna, dar dacă nu mănâncă şi fân, nu au de unde să scoată mineralele de care au nevoie, deci riscă să aibă deficienţe de magneziu. Şi-atunci chiar o să le vedeţi cum se clatină şi cad pe spate cu picioarele în sus şi cu spume la gură.

— Slavă cerului!

Se întoarse spre mine şi mă privi întrebător.

— Ceva de lins?

Eu m-am îndreptat de şale şi am zis înţepat:

— Cum adică?

— Adică un drob de lins, a zis el nerăbdător. Aveţi vreunul?

— Aha!

— Le dă vitaminele în plus de care au nevoie până să se facă iarba cum trebuie.

Se duse înspre butoaiele cu mâncare, scoase capacele și privi înăuntru.

— Aici sunt.

Bägă mâna și scoase de-acolo ceva ce semăna cu un săpun uriaș prins de-o sfoară, apoi o luă prin curte și ajunse până la vaci, unde legă drobul de gard. Vacile se strânseră în jurul drobului cât ai zice peşte.

— Vai, ia uite! am zis eu fericită. Le place!

— Normal că le place.

Am privit cum lingeau și tot lingeau.

— Dar de ce au nevoie de droburi și de fân? De ce nu pot să mânânce pur și simplu din păşunea aia minunată de-acolo, de după livadă? am arătat în direcţia păşunii. Se tot uită într-acolo cu jind. Aproape că le-am dat drumul acolo ieri.

— E prea deasă și are prea multă lucernă și lucerna are tulpina goală, umplută doar cu aer. Dacă mănâncă prea multă lucernă se umflă ca niște baloane de baraj.

Se uită la mine.

— Vacile nu pot să râgâie, nu ştiaţi asta?

— Nu, nu ştiam.

De ce aș ști așa ceva, mi-am zis eu în gând.

— Atunci... ce se întâmplă?

— Explodează.

M-am holbat din nou la el.

— Nu mai glumiţi.

El ridică din umeri și se duse înspre mașină.

— Ok, dacă nu mă credeţi pe cuvânt încercaţi singură. Să le daţi drumul în câmpul cu lucernă. Eu m-aș ține departe de asta, dac-aș fi în locul dumneavoastră.

Am privit în urma lui. Nu eram prea sigură că-mi plăcea cum se comporta omul ăsta: pe de-o

parte era agresiv, şi pe de alta mă simţeam de parcă făcea mişto de mine. Oricum, nu eram prea sigură că voiam să mă întorc după ce-l iau pe Rufus de la şcoală şi să găsesc bucăţele de vaci explodate prin toată curtea.

— Nu, nu, am să le dau fân, am zis eu pe un ton hotărât, urmându-l din nou.

Doamne, ce repede mergea bărbatul ăsta.

— Şi am să scot paiele din rondele.

— O să aveţi ceva de furcă. O mare parte din paie au fost călcate şi tăvălite prin noroi. Piers n-o să fie prea bucuros că i-aţi distrus produsul câmpiilor aşa.

M-am întors la vaci şi am văzut că într-adevăr luaseră paiele şi le călcaseră în picioare şi le târâseră prin noroi de-adevăratelea. Una dintre ele chiar zăcea pe ele.

— Nu-i spuneţi! am zis eu complet îngrozită.

— Ce să nu-i spun? Că vacile lui erau pe cale să fie trimise la moarte sau că le-aţi dat de mâncare paie pentru culcuş?

— Amândouă, am zis eu tremurând. Abia am venit aici de câteva zile. O să creadă că sunt incompetentă şi probabil că o să ne dea afară. Şi Alex o să mă omoare.

Dădu primul semn de zâmbet de când venise.

— Secretul dumneavoastră e în siguranţă cu mine. Din fericire, n-am reuşit să dăm de Piers în după-amiaza aceasta. Şi oricum, paiele vor putrezi cu trecerea timpului.

Se aşeză pe marginea portbagajului deschis şi-şi scoase cizmele de cauciuc. Îmi aruncă o ocheadă întrebătoare.

— Alex e soţul dumneavoastră, nu?

— Da.

— Cel care stătea lângă Eleanor la celălalt capăt al mesei acum câteva seri, nu?

— Așa e.

Îmi aruncă o privire ciudată.

— Ce e?

Dădu din cap.

— Nimic.

— Spuneți, ce e?

— Credeam că l-am mai văzut pe-aici înainte, asta-i tot.

— Da, probabil că l-ați mai văzut. Vine pe-aici destul de des. Piers și Eleanor sunt prieteni vechi de-ai lui.

— Aha, a zis el scurt.

Își băgă cizmele de cauciuc înapoi în portbagaj și puse în picioare niște pantofi de oraș.

— Și de ce nu hrănește el vacile? întrebă, uitându-se drept în ochii mei cu ochii lui negri. E o treabă grea și obositoare să duci baloții până la rondele.

— A, păi nu e aici ziua. Lucrează la Londra. Și, de fapt, am mințit eu, are alergie la fân.

— Chiar așa?

Spusese asta pe un ton în care se simțea o notă de batjocură ce mă călca pe nervi. Și toate astea le zicea cu accentul lui irlandez cântat. De ce oare nu-l recunoscusem din prima după accent? Pentru că masca îl înăbușise. Mă simțeam foarte proastă. Mă făcusem de râs. El își bătuse joc de mine.

— Bine. Păi, cam asta-i tot, am zis eu pe un ton tăios, îndreptându-mă de șale, cu toată statura mea de un metru șaizeci.

El se ridică încet și mă privi o clipă.

— Da, asta-i tot. Deși am văzut în fișă că, în curând, vacilor acestora trebuie să li se facă un

vaccin. O să aibă nevoie de el dacă vreți să le duceți în altă parte.

— Păi, nu, nu pleacă nicăieri, am zis eu pierzându-mi deja răbdarea.

Cum adică, să plece în vacanță? Cu niște valize și ochelari de soare? Nu trebuie să plece în vacanță.

— Ăsta nu e un vaccin anti-gripal opțional, mi-a răspuns el țanțoș, e obligatoriu. Dacă le mutați pe alte pășuni, ceea ce se întâmplă să știu că Piers face iarna, va trebui să-l fac, adăugă, închizându-și portbagajul cu zgomot. O să vin la timp când trebuie să-l administrez. Bună ziua, doamnă Cameron.

— Bună ziua, i-am răspuns eu când urcă în mașină și închise ușa.

Își porni motorul și demară pe drumul în zigzag, lăsând un nor de praf în urmă.

Ce bărbat nepoliticos, mi-am zis eu când îl priveam cum pleca. Ce bărbat de-a dreptul nepoliticos. Nu avea nici un drept să vorbească așa cu oamenii. Mai ales cu clienții lui. M-am îndreptat de șale. Adică, bine, l-am scos din sărite cu alarma falsă de febră aftoasă, dar asta doar pentru că-și făcea griji că o epidemie se va răspândi pe domeniul lui; în propria lui ogradă, cum ar veni. M-am întors în casă și am închis ușa după mine. Da, era mai interesat să-și salveze reputația profesională decât să salveze vacile.

La trei după-amiaza, m-am dus să-l iau pe Rufus. Mă îmbrăcasem mai puțin elegant de data asta: n-am reușit chiar să mă adaptez la moda cu picioare goale încălțate în tenișI, dar arătam destul de *casual*, mi-am zis, îmbrăcată în niște blugi mai vechi și un tricou alb, cu o pereche de ochelari de soare. Perfect. Am ajuns acolo mai

devreme cu bună știință, speram să apuc să leg vreo conversație în parcare sau ceva, dar în primul rând că nu era nici un fel de parcare și, în al doilea rând, singurele mame care veniseră după copiii lor – majoritatea copiilor mergeau acasă pe jos sau cu bicicleta – refuzau de-a dreptul hotărât să se uite la mine. Am zâmbit încurajator în stânga și-n dreapta, dar n-a avut nici un efect. Stăteau toate în cercuri impenetrabile, cu spatele la mine, cu cărucioarele în mijloc ca niște căruțe strânse în ultima sforțare a lui Custer[1], înarmate cu bebeluși și plase de cumpărături de la Tesco.

— Salut! i-am zis eu unei mame tinere care stătea izolată de restul grupului și fuma o țigară în liniște.

A căscat gura mare la mine și și-a scăpat țigara în cărucior.

Într-un final, a sunat clopoțelul, ușile s-au deschis și copiii au ieșit valuri-valuri. Nu ieșeau în șir indian, cum făceau la Carrington House, ci la nimereală, în viteză. Ieșeau din toate orificiile ca o pernă care plesnea pe la cusături, cu gălăgie din plin și târând după ei haine și ghiozdane în dezordine. Am privit în jur căutându-l pe Rufus prin mulțime. În sfârșit, l-am văzut și pe el, singur, în spate de tot, cu ciorapii căzuți peste glezne și capul plecat, târând după el sacoul și arătând extrem de palid și de obosit. Mi-a stat inima în loc.

---

1. În timpul războaielor cu indienii, ultima și cea mai cunoscută confruntare a fost „Custer's Last Stand", unde strategia de luptă a generalului american Custer a fost să-și strângă trupele la adăpostul căruțelor ca să nu poată fi împrăștiate de armata condusă de șeful de trib indian Sitting Bull.

— Bună, dragule!

N-am putut să mă abţin. Mâna mi-a ţâşnit în aer şi îi făceam energic semne. O grămadă de feţe cărora nu le venea să creadă ce făceam s-au întors înspre mine. Mai târziu am aflat că un mormăit de genul: „ok" era suficient.

— Bună, a mormăit el la mine când i-am luat haina şi rucsacul.

— Vai, Rufus, ce-ai păţit la faţă? Ce s-a întâmplat?

Avea o zgârietură urâtă deasupra ochiului drept.

— M-am împiedicat, zise şi trecu pe lângă mine în drum spre maşină.

— Chiar aşa? Bietul de tine. Cum s-a întâmplat? Când jucai fotbi sau aşa ceva?

— Nu se zice „fotbi", se zice „fotbal". Şi nu, nu atunci.

Când am ajuns la maşină, un grup de copii, care erau chiar puşi pe întins nervii Lindei, tocmai se înghesuiau buluc în Spar, dar se întoarseră spre noi şi se înghiontiră.

— Ham! spuse unul dintre ei către Rufus.

— Ham ham, spuse altul în chip de încuviinţare.

Am zâmbit către ei, crezând că erau nişte noi amici, dar ei se strâmbară la mine şi îmi întoarseră spatele.

— Păreau drăguţi, am zis eu veselă după ce-am pornit maşina.

— Nu erau, a zis amărât când plecam de pe loc. Nimeni nu e drăguţ.

Am înghiţit în sec şi am simţit cum mi se pune iarăşi nodul în gât.

— Şi ia zi, ai avut o zi bună azi?

— Nu.

Se uită pe geam.

Mi-am trecut limba peste dinți.

— Păi, bine, dar prima zi e mereu grea. O să te obișnuiești după o vreme.

El nu răspunse și rămase cu fața întoarsă spre geam. Când am ajuns acasă s-a dus drept în camera lui și a închis ușa. Am vrut să mă duc după el, dar apoi mi-am zis „mai bine nu, cred că are nevoie de niște mâncare". Și oricum nu avea să vorbească cu mine încă. Îl știam bine pe Rufus. O să vrea să stea singur. Cu mâinile tremurând, am curățat cartofi și am făcut cârnați cu piure, apoi l-am chemat de la capătul scărilor. O clipă m-am gândit că nici n-o să vină, dar, în sfârșit, a deschis ușa și a coborât agale scările. Mi-am dat seama că plânsese. Aș fi vrut să mă năpustesc asupra lui și să-l iau în brațe, dar Rufus nu era întotdeauna receptiv la comportamente de genul ăsta și probabil că n-ar face decât să stea acolo impenetrabil ca o statuie. Își bău ceaiul încet și eu am spălat vasele după el, povestindu-i vesel despre vaci și despre cât de proastă am fost, în speranța că măcar o să râdă. Dar n-a râs. Când am pus laptele la loc în frigider, i-am aruncat o privire pe furiș, sperând ca nivelul de zahăr din sânge să-i crească la loc și încercând să îmi pun tot felul de întrebări despre tăietura lui de deasupra ochiului.

— De ce mi-ai pus un nume de câine, mami? mă întrebă el după o vreme.

M-am întors spre el.

— Dar... nu ți-am dat nume de câine, dragul meu. Ți-am pus un nume minunat.

— Toată lumea zice că e nume de câine. Și, apropo, nu mai pot continua lecțiile de vioară

pentru că nu se fac aici. Şi nimeni nu mai poartă jartiere la ciorapi.

— Bine, am zis eu pierdută.

— Mă duc să mă uit la oi, a zis coborând de pe scaun şi dus a fost pe uşa din spate, înainte să-l întreb dacă pot să vin şi eu cu el.

Era destul de evident, totuşi, mi-am zis cât închideam uşa din spate, strângând prosopul de vase la piept, că nu voia să vin cu el. Felul cum îşi ţinea capul era un semn: lasă-mă în pace, tu eşti de vină că sunt aşa de nefericit şi din cauza ta sunt aici, te urăsc. M-am sprijinit de tocul uşii. Mi se rupea inima de mila lui.

Era mereu greu, totuşi, la o şcoală nouă, mi-am zis. Unii erau mai duri ca alţii, desigur, dar şi el o să ajungă aşa cum trebuie. O să se integreze. Şi e aşa de grozav să ai toată frumuseţea asta acasă, mi-am zis în sinea mea privindu-l cum stătea turceşte în livadă şi trăgea de firele de iarbă înconjurat de mieluşei, care, curioşi din fire, veniseră să-l adulmece şi să-i ciugulească firele de iarbă din mână. Slavă Domnului că nu se întorsese să găsească o vacă moartă prin preajmă.

În acea seară, când l-am dus la culcare, izbucni.

— E prea diferit, plânse el lăsându-mi lacrimi pe gât şi agăţându-se de mine, îmbrăcat în pijamalele lui cu Harry Potter. Totul e diferit şi nu mă simt bine. Nu sunt eu cum trebuie.

— Ce prostie, am zis eu cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Sigur că eşti cum trebuie. Cine zice că nu eşti?

— Un băiat, sughiţă el, trăgându-se mai în spate de lângă mine, cu faţa scăldată în lacrimi, îl cheamă Carl. El a început să latre şi toate alea şi după aia toată lumea a început să facă la fel

şi să mă întrebe dacă nu vreau să mă scoată la plimbare şi apoi el m-a împins şi-am căzut când veneam de la masă. Din greşeală, cred, zise el observând groaza întipărită pe faţa mea.

— Bine.

— Mama, n-ai să spui nimănui, nu-i aşa? mă imploră el.

— Sigur că nu, dragule, sigur că nu, am înghiţit în sec. Să mai citim puţin din *Hobbitul*?

El încuviinţă din cap şi se întinse în pat cu faţa palidă şi întoarsă spre perete. Am citit până la sfârşitul capitolului, aproape că nu-mi mai auzeam vocea câteodată, dar se pare că îl mai liniştea să asculte cadenţa cuvintelor mele. L-am pupat de noapte bună când am terminat şi am stins lampa de pe noptieră.

— Culcă-te.

— Mamă, promiţi că nu zici nimănui? se întoarse către mine.

— Promit.

Când m-am întors jos, Alex era la masa din bucătărie mâncând nişte plăcintă de porc, pe care o asezonase cu nişte salată drept din casoletă. Abia intrase pe uşă.

— E ameninţat la şcoală, am zis eu cu o voce răguşită.

Alex înghiţi ultima îmbucătură.

— Chiar aşa?

— Da, de un băiat pe care-l cheamă Carl şi care e cu un an mai mic, mi-am tras şi eu scaunul de vizavi şi m-am aşezat la masă. L-a împins şi a căzut când se întorcea de la masa de prânz.

— Bine, păi spune-i să-l împingă şi el. Trebuie să înveţe să-şi poarte singur de grijă. Tu îl cocoloşeşti prea mult.

— Nu vrea să spun nimănui nimic, am zis eu absentă luând staniolul în care fusese învelită plăcinta şi strângându-l tare în mână, până când unghiile mi se înfipseră în carne.

Am privit enervată peste umăr.

— Bine, păi atunci nu spune nimănui.

Alex îşi scoase nişte resturi dintre dinţi cu degetul.

— Şi ce-avem la masa de seară?

— Şi fac mişto de numele lui.

— Sunt copii, Imo. Toţi copiii fac asta. Or să se plictisească, oricum. Nu-ţi mai face atâtea griji.

— Ştiu, dar tot îmi fac.

El oftă.

— Vai, dragule, ai avut o zi bună la serviciu azi? Nu, groaznică, mersi că m-ai întrebat. Şi ai călătorit bine înspre casă? Păi, dacă poţi numi călătorie faptul că am stat două ore într-o cuşcă de oţel plină cu lasagna umană, atunci da, am avut o călătorie minunată, zise el cu zăduf.

M-am ridicat de la masă şi am aruncat folia la gunoi. M-am întors şi i-am studiat mai atent faţa.

— Cum ţi-a fost ziua?

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Şi apoi, a doua oară în seara aceea, încă un membru al familiei mele s-a bosumflat şi a apucat-o în sus pe scări.

Capitolul 13

A doua zi, după ce l-am lăsat pe Rufus la porţile şcolii, m-am dus înapoi la maşină. Am urcat, dar nu am luat-o din loc; m-am lăsat în jos lângă volan şi am aşteptat o vreme în maşină în faţa Sparului. Linda îmi tot arunca ocheade suspicioase cât îşi aranja rafturile cu hârtie igienică Andrex şi atunci m-am prefăcut că vorbesc la telefonul mobil. Peste vreo cinci minute, terenul de joacă era gol şi mi-am zis că toată lumea stătea cuminte la ora de biologie scoţând pe masă florile de primăvară ca să le prezinte clasei în ierbare, aşa că am trecut repede strada, am intrat pe poarta şcolii, evitând voit intrarea principală, şi am intrat apoi în şcoală pe uşa laterală. Îmi ţineam capul plecat, şi tare îmi mai doream să fi avut un şal pe faţă sau ceva, apoi m-am furişat în grabă pe coridor înspre biroul lui Daniel Hunter. Am bătut la uşă şi nu mi-a răspuns nimeni, am mai bătut o dată, un pic mai tare de data asta, apoi am băgat capul înăuntru.

Vorbea la telefon şi la început a părut un pic enervat, apoi m-a recunoscut şi mi-a zâmbit. Îmi făcu semn să intru cât el încă mai vorbea la telefon, iar eu m-am prefăcut că mă furişez teatral

şi m-am aşezat pe scaun vizavi de el, încercând să par că nu ascult discuţia de la telefon şi că sunt mai interesată de lucrurile din jur. De fapt, nu era prea mare lucru de văzut în jur: rafturi pline cu cărţi şi dosare ocupau doi dintre pereţii camerei şi pe ceilalţi doi erau câteva reproduceri după tablouri de Monet, dar pe birou n-avea nici un fel de fotografii, am observat repede. Nu avea soţie sau copii. Da, aşa e. Hannah îmi spusese că nu era căsătorit.

— ... da, bine, doamnă Carter... Da, înţeleg dacă Craig încă mai e bolnav, dar aceste dureri de cap devin din ce în ce mai dese... Bine, dacă aţi putea, vă rog, să vă asiguraţi că ajunge la şcoală mâine... Vă mulţumesc foarte mult. La revedere.

Puse telefonul la loc în furcă.

— Chiul, îmi zise el, închizând un catalog. Ajutat şi încurajat de părinţi.

— Adevărat? Doamne sfinte! Credeam că majoritatea mamelor de-abia aşteaptă să scape de micuţi de-acasă.

— Nu şi dacă micuţul prepară micul dejun cât mama doarme din cauza mahmurelii şi apoi face şi cumpărăturile şi duce cuponul de pariuri al tatălui la agenţie, apoi îl schimbă pe copilul mic şi devine aproape indispensabil în casă.

— Vai!

Eram complet uimită.

— Bietul băieţel.

— Aşa-i, oftă el, apoi se scărpină un pic în creştetul capului. Facem tot ce ne stă în putere să le dăm sărăntocilor dreptul la o educaţie, dar câteodată trebuie luptăm contra curentului cu ei. De multe ori părinţii ne dau mai multă bătaie

de cap decât copiii. Acum, spuneți, cu ce vă pot ajuta?

Lucrul ăsta era spus pe un ton destul de plăcut, dar mi-am dat seama că omul ăsta avea o școală de care trebuia să se ocupe și nu putea sta la taclale.

Mi-am îndreptat spatele.

— Din păcate, Rufus este amenințat de alți copii.

El se încruntă și puse catalogul puțin mai încolo.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, zise el. Știți cine în mod special?

— Da, îl cheamă Carl și e cu un an mai mic decât Rufus. A făcut pe toată lumea să latre la el ieri și apoi l-a împins după masa de prânz, iar Rufus a căzut și s-a tăiat deasupra ochiului.

— Aha.

Stătu un pic pe gânduri. Luă un stilou și începu să mâzgălească cu el, cu buzele strânse. Apoi puse stiloul jos, își împreună mâinile și se aplecă spre mine sprijinindu-se pe coate.

— Doamnă Cameron, asta a fost doar în prima zi și să știți că, după o vreme, se mai liniștesc apele. Eu aș putea să intervin acum și să vorbesc cu el, dar asta de-obicei agravează problema. Și din moment ce nu-i cu Rufus în clasă, n-or să se intersecteze prea des unul cu altul, și sfatul meu ar fi să lăsați lucrurile așa cum sunt. Carl Greenaway nu prea poate să se concentreze pe ceva prea mult timp și probabil că o să se plictisească să-l batjocorească pe Rufus – de la care bănuiesc că nu are parte de nici un fel de reacție – și o să se întoarcă la răfuielile lui cu Mark Overton, care-i răspunde cu aceeași monedă.

Eu l-am privit complet înlemnită.

— Adică... vreți să spuneți că n-o să-l chemați la dumneavoastră? Că n-o să-l pedepsiți?

El se stăpâni cu greu să nu zâmbească.

— Nu chiar imediat. Sigur că o să am o mică discuție cu doamna Harding și o s-o rog să urmărească situația cu atenție, dar nu vă recomand să-l faceți pe Carl să meargă pe cărbuni aprinși încă. Dacă, în vreo câteva zile, nu se ameliorează situația, atunci o să fac asta, dar cred că o să vedeți că așa e cel mai bine. Lucrurile astea se rezolvă de-obicei de la sine.

— Sper să aveți dreptate, pentru că evident că dacă lucrurile nu se rezolvă de la sine, o să trebuiască să fac alte aranjamente.

Vocea mea era un pic stridentă.

El se încruntă.

— Ce-ați spus?

— Păi, evident că dacă școala asta nu e potrivită pentru Rufus, va trebui să-l mut în altă parte. Chiar și la Londra, dacă nu se poate altfel. Sunt dispusă să locuiesc și-ntr-o mansardă, atâta timp cât știu că Rufus poate să meargă la o școală bună și să fie fericit.

Nu eram prea sigură că el pricepuse cam ce voiam să zic. Să vadă cum se petrec lucrurile mai departe? Să fie atent? Ăsta era copilul meu. Rufus al meu cel drag.

— Sunt sigur că n-o să fie cazul să faceți una ca asta, mă liniști el.

— Și dacă în seara asta o să vină acasă cu o încă o tăietură? Deasupra celuilalt ochi? Sau poate de-a dreptul în ochi de data asta? Sau, și mai rău, o cicatrice emoțională groaznică! Una

care să-i rămână pentru totdeauna şi să nu se vindece în vecii vecilor!

După ce-am zis asta am amuţit şi, spre ruşinea mea, m-au podidit lacrimile şi chiar dacă am încercat să mă uit în tavan, erau prea aproape de suprafaţă şi – of, Doamne! Următorul lucru pe care mi-l amintesc e cum domnul Hunter mi-a oferit o cutie cu şerveţele de pe birou şi peste încă un minut se ridicase de pe scaun şi trăsese un altul ca să se aşeze lângă mine.

— Îmi pare atât de rău, am bolborosit eu complet îngrozită cât îmi tot suflam nasul şi mă tot ştergeam de lacrimi. Nu ştiu ce m-a apucat.

El zâmbi larg.

— Aş zice că suferiţi de protecţie maternă puternică. Mamele înlăcrimate nu sunt ceva neobişnuit la mine în birou, doamnă Cameron, vă asigur.

— Am văzut eu că aţi scos şerveţelele cam prea repede, am îngăimat ştergându-mă la ochi.

— Am avut ani întregi ca să mă antrenez. Şi nici nu vă învinovăţesc pentru că sunteţi supărată. E foarte greu să-ţi vezi copilul nefericit, dar copiii de nouă ani se cam împung în general şi, când eşti copilul cel nou, e mereu greu. Copiii de vârsta asta sunt, de fapt, cumsecade în adâncul sufletului lor şi de aceea îmi place aşa de mult să-i educ, înainte să devină ceva mai duri când ajung prin gimnaziu.

— Asta n-o spuneau călugării iezuiţi? am zis eu trăgându-mi nasul cât strângeam şerveţelul ud şi-l făceam ghemotoc, clipind din toate puterile. Lasă-mi un băiat pe mână înainte să împlinească şapte ani şi am să scot bărbat din el.

— Exact. Poţi să licitezi valoarea lor foarte bine. Şi sunt foarte susceptibili să fie învăţaţi să se poarte cum trebuie.

Am încuviinţat din cap. Bărbatul din faţa mea era sensibil şi inteligent. Îmi dădeam bine seama că eram la cam patru centimetri de genunchiul lui drept şi dintr-odată am început să-mi doresc să fi făcut ceva mai mult efort să arăt bine în dimineaţa asta. De fapt, nu prea mă străduisem deloc. Nu eram machiată, purtam o fustă de blugi veche şi da, aveam picioarele dezgolite. Data viitoare, cine ştie, poate aveam să ajung să arunc ţigara în cărucior şi gata.

— Doamnă Cameron, aş putea să vă sugerez ceva?

— Imogen, am îngăimat eu, cu privirea în pământ şi trăgându-mi fusta mai jos. Şi, da, chiar vă rog.

— Imogen. Câteodată, din ce-am văzut eu, cel mai bine e să înfrunţi situaţiile astea indirect. Câteodată e mai bine să o iei pe ocolite ca să ajungi în casă, s-o apuci pe alt drum.

— Cum adică? am privit în sus.

Faţa lui era foarte aproape de a mea. Doamne, ce bine arăta. Ochii lui erau albaştri cu o dungă aurie, ca la un tigru, şi părul lui de culoarea spicului de grâu era ciufulit foarte atractiv, de parcă abia se trezise de dimineaţă. Nu arăta deloc ca un director de şcoală. Mai degrabă aducea cu un personaj din vreun film de Richard Curtis[1].

1. Scenarist de film care a scris comedii romantice de succes, precum *Patru nunţi şi-o înmormântare*, *Notting Hill* şi *Jurnalul lui Bridget Jones*.

— Păi, poate puteți să încercați să-l câștigați de partea dumneavoastră pe Carl. Să vă împrieteniți cu el cumva.

L-am privit cu ochii mari.

— Da! mi se aprinse dintr-odată beculețul. A – adică – să-l chem pe la noi la ceai sau ceva? Sau să doarmă la noi?

— Păi, eu n-aș merge așa de departe cu prietenia, dar...

— Vai, da, ce idee minunată, chiar aveți dreptate! Acum mi-am adus aminte că Kate, prietena mea foarte bună de la Carrington House, când avea o problemă de genul ăsta cu Orlando pentru că Torquill îi tot fura cubul Rubik, a făcut exact asta. A venit și mama lui Torquill, a fost un mare succes. A gătit *fromage fondue*!

— Da... a... a zis domnul Hunter trecându-și limba peste dinți într-un fel care îmi arăta că nu e prea sigur de ce zic eu. Totuși, nu cred c-ar trebui să vă chinuiți așa de tare ca să...

— Vai, domnule Hunter, sunteți un geniu, de-a dreptul un geniu. Vă mulțumesc așa de mult!

M-am ridicat de pe scaun cu ochii strălucind de entuziasm. S-a ridicat și el și ne-am uitat unul în ochii celuilalt și ca să vezi: aproape că l-am pupat. Abia am reușit să mă abțin să fac asta.

— Daniel, a zis el zâmbind.

— Daniel, am murmurat și eu.

Doamne. O clipă chiar eram parcă scoși dintr-un film de Richard Curtis. În curând, camera se va îndepărta și muzica se va porni din difuzoare și or să înceapă să cadă fulgi de zăpadă și...

— Hm, bine.

El se uită puțin în altă parte și aranjă niște hârtii de pe birou, stricând momentul.

— Şi acuma chiar că trebuie să mă apuc de treabă.

— Da, da, şi eu trebuie s-o iau la picior, am fost eu de-acord, revenindu-mi.

M-am grăbit înspre uşă. Dar înainte să ies m-am întors, ţinându-mi geanta strâns în mână şi zâmbind larg.

— Mulţumesc atât de mult!

El îmi zâmbi, ridică din umeri şi zise:

— Sper să meargă. Mult noroc.

Şi cu aceste ultime cuvinte răsunându-mi în urechi, m-am grăbit să plec, cu inima bătându-mi nebuneşte.

Timpul care mai rămăsese din restul zilei nu mai trecea odată. Mai întâi am hrănit vacile. Acum eram deja expertă: luam câte un balot pe rând cu ajutorul unei roabe şi, încălţată bine cu cizme de cauciuc, fără să uit să ţin un cuţit în buzunar ca să tai sfoara care ţinea balotul şi să desfac fânul în mănunchiuri ca să-l pun în rondele, căţărată pe o ladă goală pentru sticle de lapte şi am avut grijă să mă aşez în aşa fel încât să nu-mi bată vântul din faţă – vai, păi în ritmul ăsta puteam să fac asta şi cu ochii închişi. Apoi am trecut la pui şi le-am dat grăunţe – am hrănit şi puişorii mici şi mândra mamă şi m-am ferit din calea cocoşelului care era un pic mai agresiv când avea chef, toate astea înainte s-o iau către Waitrose ca să cumpăr de-ale gurii. Aveam un plan, ba chiar un proiect şi, cu el în gând, puteam să trec de la disperare la entuziasm într-un minut. Şi aveam toate astea în cap: Rufus şi Carl urmau să joace fotbi – adică fotbal – în livadă, pasau de la unul la altul – „Hei! Rufus, dă la mine! Bună

pasă, Carl!" – și dădeau goluri, apoi se luau în brațe ca să sărbătorească. Poate că ar trebui să pun pe-aici și niște porți de fotbal. Am intrat în goană în parcarea de la Waitrose. Poate să folosesc niște ghivece pentru asta? Sau poate chiar baloturi de fân! Când m-am întors de la cumpărături, am încărcat câteva în roabă, le-am târât pe jos și le-am pus pe fiecare la câte un capăt. Perfect. Apoi am făcut o mică plimbare pe câmp pentru că eram prea agitată ca să pictez și, la trei fix, am zburat spre școală.

În fața porții, cât îmi mestecam guma cu convingere și o, da, chiar găsisem la Primark un hanorac gri mohorât – le priveam pe celelalte mame cu un pic mai multă atenție. Oare care era mama lui Carl? Sau poate Carl mergea singur acasă. Dacă era un pic mai matur, probabil că așa și făcea. Păi, bine, dar la nevoie putem să-l urmărim până acasă. Să-i cerem voie mamei lui să vină la noi. Și speram sincer ca tipa de-acolo să nu fie mama lui, mi-am zis foarte intimidată de o femeie pe care o observasem de ieri. Era un specimen de speriat, incredibil de grasă, cu colaci de grăsime care ieșeau dintr-un hanorac asemănător cu al meu, dar de 10 ori mai mare, cu păr slinos și negru și cercei în toate găurile posibile. Avea o hoardă de copii mici – cinci pe puțin – și toți erau strânși în jurul unui cărucior dublu care era complet ocupat, plus un alsacian plin de noroi din cap până în picioare, care era legat c-o sfoară de mânerul cărucior ului. Chiar și celelalte mame păreau complet uimite la vederea ei și cum striga și administra câte-o scatoalcă trupei ei și trăgea de „lesa" câinelui. Se uită urât la mine și m-am întors repede să mă uit în altă

direcție. Acum, totuși, aia, am zis eu văzând o fată tânără care părea complet epuizată, cu păr ciufulit și cu un bebeluș în brațe, cu aia m-aș fi descurcat eu cumva. O hrănesc nițel, îi fac un ceai tare și foarte dulce; îi dau niște biscuiți, ceva.

Se auzi clopoțelul și, în timp ce suna, copiii au început să iasă în graba mare pe ușă. Ca de-obicei, Rufus era în spate de tot, dar am privit ușurată când am văzut că nu mai arăta așa de deprimat și pierdut ca ieri.

— Ai avut o zi bună, dragule? i-am luat eu geanta.

El ridică din umeri.

— A fost ok.

— Rufus, care dintre copii e Carl?

— Ce?

— Carl. Care e Carl?

El se uită prin jur.

— Acolo.

Și arătă spre un băiat înalt care părea dur și era ras în cap.

— Bine. Hai, vino, o să-l invităm la noi la ceai.

— Ce?

— O să-l chemăm la ceai azi, m-am aplecat să-i spun la ureche. E o strategie înțeleaptă, Rufus. Psihologie inversă.

— Dar, mamă, m-a lăsat în pace azi. Nici nu l-am văzut.

— Nu contează, o să ne folosească în viitor. Mai ai de stat aici încă o sută douăzeci și cinci de zile până la sfârșitul semestrului, am calculat eu aseară. Trebuie să câștigăm și noi teren.

M-am dus la el.

— Salut, Carl, am zâmbit prietenește. Sunt mămica lui Rufus.

Băiatul se întoarse de la prietenii lui și se holbă la mine cu gura căscată.

— Rufus și cu mine ne întrebam dacă n-ai vrea să vii la noi la ceai azi.

Se lăsă tăcerea între băieții de lângă el.

— Ce? se strâmbă cu fața lui pistruiată la mine.

— Da, ne-am gândit că poate ți-ar plăcea să vii să te joci cu Rufus, poate să vină și mama ta. E pe-aici?

— Nu, e închisă.

— Așa o fi? Păi, poate putem s-o sunăm, mi-am scos eu telefonul mobil din poșetă.

— Nu, adică e închisă la zdup.

Am înghițit în sec. Și mi-am pus telefonul la loc în geantă.

— Păi, atunci, poate să vină cine are grijă de tine?

— Buni are grijă de mine, dar nu vreau să vin la ceai.

Aveam deja public interesat la maximum: fiecare mamă și fiecare copil de lângă porțile școlii ascultau acest schimb de replici complet uimite. Rufus mă trăgea de mânecă, mov de rușine la față.

— Vino, mama.

— Păi, bine, ce păcat. Am niște înghețată Vienetta foarte bună și am pus fileul de badmington.

— Nah, nici o problemă.

Băiatul părea jenat de tot și s-a întors înapoi.

— Și Rufus are un PlayStation, am continuat eu complet disperată, începând să mă încălzesc la față. Și i-am cumpărat un joc nou azi, de fapt, *Cotropitorii stratosferei pierdute*.

— Vin eu, zise o voce în spatele meu.

M-am întors şi am văzut o fetiţă slabă cu codiţe şi o faţă ciupită de vărsat de vânt.

Am râs un pic isteric.

— Păi, nu sunt sigură că...

— Nu, nu, vin. Chiar vin.

— Bine, am zis eu. Cum te cheamă pe tine?

— Tanya. Sunt în clasă cu el, nu-i aşa? s-a întors sfidătoare către Rufus.

Fiul meu a încuviinţat din cap disperat.

— Şi ea e mama mea.

Se întoarse şi arătă spre mama-uriaş cu părul negru şi cu miliardele de copii, cu colacii de grăsime atârnând pe ea şi cu alsacianul care trăgea de sfoară.

— Da, bine, venim, fu mama de acord.

Se lăsă o tăcere mormântală şi toţi ochii erau pe noua mămică, doamna Cameron; cu picioarele ei albe şi strălucitoare, care vorbea pe un ton foarte snob, avea un hanorac gri cu glugă şi o poşetă Mulberry complet nepotrivită.

— Bine, am înghiţit în sec. Perfect, am reuşit să zâmbesc vag. Minunat. Venim...

Doamne sfinte, erau vreo douăzeci acuma, când luase de la şcoală jumătate dintre copiii de-atolo. Da, absolut minunat, mi-am zis, cu palmele transpirate de-acum, în vreme ce Rufus mergea complet disperat către maşina noastră şi cu versiunea din Little Harrington a familiei Von Trapp[1] care se ţinea după noi, urmaţi de o sută de priviri amuzate care ni se pironeau în spate. Nici nu puteam să-l privesc pe Rufus în ochi. Pur şi simplu nu puteam.

---

1. În filmul *Sunetul muzicii*, guvernanta, personajul principal, trebuie să aibă grijă de cei şapte copii ai comandantului naval Von Trapp.

— Vrei să mergi după mine cu mașina? am întrebat eu veselă deschizând portiera.

— Păi, noi n-avem mașină, mi-a zis mama stând în fața mea și studiind-o pe-a noastră.

Mi-am trecut limba peste buze. N-aveau mașină. Ok.

— Păi, nu sunt așa sigură că am destule centuri de siguranță ca să...

— Neah, n-avem nevoie de centuri de siguranță. O să se înghesuie toți în spate. Jason! Paula! Luați bebelușul și pe Darren și pe Jasmine și băgați-vă în portbagaj cu cei mici. Tanya, scoate gemenii din cărucior! Hai, băgați cărbuni!

Și fix asta au făcut. S-au înghesuit înăuntru. Toți doisprezece – i-am numărat – s-au așezat unii peste alții fiecare într-un ungher, unul în brațele altuia, chiar și în portbagaj, cu fețele lipite de geamuri: arătau exact ca o familie de imigranți ilegali care voiau să treacă de graniță.

— Ok, păi sper să nu dăm de vreun polițist pe drum, am zis eu cu o voce tremurândă și cu un mușchi zbătându-se pe față. Pentru că mi se cam pare că nu prea e legal ce facem. Și habar n-am unde o să stai tu, pentru că Rufus trebuie neapărat să poarte...

— Hai, ia vino încoa, micuțule. La mine în brațe.

Se trântise pe scaunul din față, îl luase pe sus pe Rufus, care era de-a dreptul speriat, și-l șezase în poala-i largă. Nasul lui era la câțiva centimetri de parbriz acum.

— Poate ați putea putea pune centura în jurul amândurora, am mai îngăimat eu.

— N-o să ajungă, mă asigură ea fără să încerce măcar, deși probabil că avea dreptate.

Nu eram prea convinsă că ar reuși s-o cuprindă fără Rufus la ea în poală, darămite cu el cu tot.

— Oricum, Ron al nostru e polițaiul satului. O să se facă și el că nu vede. Hai odată, urcă.

Crezând că se referă la mine, am ascultat-o cât ai zice peşte, dar, de fapt, vorbea cu alsacianul ei pe care-l trăgea de sfoară și, într-un fel sau altul, a reușit să-l facă să treacă de picioarele ei planturoase și să ajungă în spațiul dintre noi două. S-a așezat cu labele din față pe frâna mea de mână și respirând din greu în fața mea, cu fălcile larg deschise și limba scoasă de pe care picurau bale.

— Stai cuminte, băiatule, am zis eu dându-mă în spate.

— E o cățea, mârâi noua mea prietenă la cataramă.

— A, sunt sigură că nu e... a, am înțeles.

Cu nervii întinși la maximum, am scobit printre picioarele ei păroase, am ajuns la frâna de mână și i-am dat drumul. Fără să se mai poată sprijini pe frâna de mână acum, câinele s-a aruncat pe genunchii mei. Cum mergeam pe drum încet de tot, cu o bucată bună de câine păros și uriaș în poală și un nas rece băgat între picioare, mă rugam : Doamne, te rog, să ajungem acasă întregi. Te rog, nu face ca prima pagină a ziarelor de mâine să poarte titlul : „Mamă cu aparatul genital distrus de alsacian în timp ce conducea o mașină cu 15 oameni".

Am condus cu viteza melcului, încercând să nu-mi abat privirea de la drum, numai din când în când mai aruncam câte-o ocheadă înspre nasul fiului meu, care sărea alarmant înspre parbriz

când ea se mai întorcea în spate să-şi tragă de urechi tribul recalcitrant.

— Shauna, încetează! sau ceva de genul: Ryan! Gura!

În sfârşit, am ajuns la căsuţă şi au ieşit toţi afară într-o harababură de nedescris. În timp ce se ridicau şi se obişnuiau cu peisajul necunoscut, eu m-am dus înspre căsuţă şi am deschis uşa. După ce au ezitat o clipită, cei care puteau să meargă pe două picioare s-au năpustit pe uşa din faţă şi sus pe scări să vadă camera lui Rufus. Din fericire, chiar avea un PlayStation şi o masă de fusball, mi-am zis lipindu-mă de perete ca să le fac loc să treacă, şi mai avea şi un fort de lemn minunat, cu soldăţei de plumb pentru ale căror vieţi deja îmi făceam griji, dar nu conta.

Mă fâţâiam prin bucătărie încercând să pregătesc ceaiul, iar prietena mea nouă – Sheila îmi zisese ea c-o cheamă – se apucase să schimbe o tură de scutece murdare pe podeaua de la bucătărie. Se ocupă de toate cele în câteva secunde şi mă făcu chiar să mă întreb în sinea mea de ce oare s-or mai fi inventat mesele pentru schimbat copilul; se opri puţin cât să culeagă de pe jos o suzetă scăpată din gura unui bebeluş şi plină de praf, pe care apoi o băgă la ea în gură şi de-acolo în gura copilului, în timp ce cu cealaltă mână extrase un plod mai măricel care-mi umbla printr-un dulap şi se apucase să-mi cotrobăie prin veselă şi cât făcea toate astea mai arunca şi câte un:

— Las-o jos, Darren!

Sau:

— Dacă pui mâna pe-aia, Lorraine, te bat de nu te vezi!

Era ca femeia care locuia într-un pantof[1], numai că pantoful ăsta era chiar casa mea.

Cum aranjam eu vesela pentru ceai pe masă, ea s-a ridicat pe genunchi şi s-a uitat la toate cu îndoială în ochi.

— Şi asta ce e?

— E un fel de sos de brânză fierbinte, am zis eu veselă. Bagi bucăţele de morcovi şi de ţelină şi pâine în el şi mănânci. Rufus e mort după chestia asta.

Ea se ridică şi luă o bucăţică de conopidă, cu o privire uimită.

— N-or să mănânce din asta. N-ai nişte cartofi sau ceva?

Ba aveam, se întâmpla chiar să am o pungă în congelator, pe care am scos-o puţin emoţionată.

— Da, dar nu sunt aşa sigură că o să se potrivească la gust cu...

— Dă-o încoa.

Ea mi-o trase din mână, se îndreptă spre cuptor, găsi o tavă şi aruncă în ea tot conţinutul pungii, probabil că erau sute de cartofi acolo, după care închise uşa de la cuptor.

— Bine, am înghiţit în sec. Ce idee bună.

Sus era o hărmălaie de nedescris şi mă tot întrebam dacă Rufus încă mai trăia după toate zgomotele care se auzeau. Oare îl aruncaseră pe geam între timp? Oare îl ţineau de picioare şi îl legănau pe geam de baretele de la pantofi? Nu ştiam ce ar fi mai rău: că i s-ar întâmpla una ca asta sau că aveam să-l găsesc stând în mijlocul

1. Trimitere la o poezioară populară pentru copii, despre o femeie care locuieşte într-un pantof şi care are foarte mulţi copii.

dormitorului său mut de enervare, privind haosul care se desfășura în jur. Cu mâinile tremurându-mi, am aprins focul de sub *fondue*.

— Veniți la ceai! am strigat eu de la piciorul scării și peste câteva clipe mă copleși năvala de copii.

Când am reușit să mă dezlipesc de peretele de la marginea scării, m-am târât în bucătărie, unde i-am găsit pe toți așezați cum-necum la măsuța mea: pe scaune, pe tejghele, doi pe-un scaun sau pe lăzi de lapte puse cu fundul în sus sau pur și simplu în picioare. Se năpustiră asupra cartofilor lacomi nevoie mare, apoi priviră muți de uimire cum Rufus băga roșii *cherry* și bucăți de pâine în sosul care bolborosea pe masă.

O vreme au tot mestecat în tăcere la cartofi, dar, după ceva timp, deja devenise greu de suportat, așa că băiatul cel mai mare, Ryan, un băiat de o frumusețe greu de ignorat, care avea vreo 12 ani, scufundă un cartof prăjit în brânza fierbinte, chicotind. Toți îl urmăriră într-o tăcere plină de uimire cât mesteca.

— E în regulă, declară el șovăind.

Apoi n-am mai putut să-i opresc. Cartofii erau scufundați cu pumnul, iar eu țineam de vasul cu brânză bolborositoare care se clătina în stânga și-n dreapta amenințător, apoi Ryan luă o bucată de țelină.

— Asta ce mai e?

— Țelină, am zis privindu-l drept în ochi. Te provoc să încerci.

— Da? Și ce-mi dai?

— 50 de pence.

— O liră.

— Bine.

Părea complet năucit, dar bägă bucata de ţelină în *fondue*, cum ne-a fost înţelegerea.

— Da, ş-asta e în regulă, mestecă vesel. Şi unde-i lira mea?

Am băgat mâna în geantă, am scos o liră şi i-am dat-o.

— Dar pot să mai iau? mă întrebă el atent înşfăcând o bucată de ţelină.

— Sigur că poţi.

— Pot şi eu? întrebă Tanya.

— Sigur că da.

Mă simţeam un pic agitată şi veselă când m-am apucat să mai tai ţelină pentru toţi ceilalţi, care, evident, voiau şi ei să încerce.

— N-o să vă placă asta, îi sfătui Ryan pe toţi. E prea sofisticată. Dar poate o să vă placă mai mult cu morcov.

Sigur că toţi voiau să fie şi ei sofisticaţi, iar după asta tot ceaiul dispăru cât ai zice peşte. Pe furiş am văzut-o pe Sheila, care stătea într-un colţ pe un scaun şi-i dădea unui bebeluş lapte cu biberonul, cum se uită cu ochii mari. Puse copilul pe genunchiul ei cu capul în jos şi îl frecă puţin pe spate cu multă îndemânare, îl făcu să râgâie, apoi se uită pe geam cu o mişcare bruscă.

— Şi cine are grijă de vite?

— De vite? A, adică de vaci, eu.

— Chiar aşa? făcu ea şi se duse înspre uşa din spate, care era deschisă, legănând copilul în braţe. Şi toate sunt oi Jacob. Sunt ale Majestăţii Sale, nu? dădu din cap.

Oi Jacob. Fata asta chiar ştia despre ce vorbea.

— Da, chiar aşa, am zis eu luând o tavă deja pregătită cu ceai şi biscuiţi şi punând-o pe măsuţa din grădină. Sunt ale lui Piers, am adăugat,

aşezându-mă pe un scaun ca să torn ceaiul. Deci îi ştii pe Latimeri?

Ea veni după mine afară, se aşeză jos cu greutate şi se strâmbă.

— Toată lumea de pe-aici îi ştie pe Latimeri. Sunt proprietarii a jumătate din sat. Mama mea face curat pentru ei, nu?

— Vera?

— Da.

— A, deci eşti fata Verei. Păi, Vera şi cu mine suntem foarte apropiate! am zâmbit şi am ridicat două degete unul peste altul, sperând să-i intru în graţii în felul ăsta.

Ea îmi aruncă o privire suspicioasă şi apoi mi-am dat seama că s-ar putea să ştie totuşi dacă mama ei şi cu mine eram prietene la cataramă.

— Şi îi place să lucreze pentru ei? am continuat să zic, pasându-i o cană cu ceai.

Ea se uita la mine cu neîncredere şi mi-am dat seama că satisfacţia de la slujbă nu era un criteriu aflat prea sus pe lista de priorităţi a mamei ei. Slujba era chiar acolo, ei îi trebuia o slujbă, aşa că se descurca.

— E binişor, cred. E acolo de douăzeci de ani, deci nu cred că mai contează prea tare. Mama zice că ea e ok, dar că el e un pic cam ciudat.

— Piers?

— Da, Piers. Nu m-aş căsători cu el nici în ruptul capului doar pentru că are bani. Sigur, n-o învinovăţesc nici pe ea de chestia asta, dar umblă vorba pe-aici că ar trebui să aibă mai multă grijă.

— Cine? Eleanor?

— Da.

— Să o învinovăţească pentru ce? Să aibă mai multă grijă la ce?

Dar observațiile interesante despre menajul Latimerilor se opriră brusc atunci când ea se ridică în picioare, îmbujorată de furie și arătând cu degetul acuzator înspre tufișuri.

— CINDY, SCOATE COCOȘELUL ĂLA DIN GURĂ ACUM!

Ochii mi se căscară de groază și ceașca mea de ceai începu să se clatine. Doamne sfinte! Oare ce naiba se întâmpla? Oare cu cine era Cindy în tufiș? Unde era Rufus?!

Sheila se săltă de pe scaun și o luă drept spre tufiș și, câteva momente mai târziu, am văzut-o cu mare ușurare că iese de acolo încercând să scoată cocoșul Black Rock dintre fălcile alsacianului. Cocoșelul cârâi furios și o luă din loc indignat, cu câteva pene lipsă și o lovitură importantă în mândria sa, dar altfel complet nevătămat.

— Nu prea e obișnuită cu găinile, gâfâi ea cu fața îmbujorată, nu cu găini libere, oricum.

— Nu face nimic, am zis eu încercând s-o liniștesc, o să supraviețuiască. Deci, hm, Eleanor. Adică doamna Latimer. Nu poate fi învinovățită pentru...

— Probabil că nu le-a văzut niciodată în libertate până acuma. Și mai ales așa un cocoșel mare ca ăla.

— Nu. Da, chiar e mare. Dar, hm, Latimerii...

— Și e obișnuită să fugărească păsări, să știi. Dar nu le prinde niciodată, pentru că nu e suficient de rapidă, ca pisica, de exemplu, dar puii ăștia mari, hm, cu ăștia e altă mâncare de pește. E ca la fazani, nu? Ești o cățea rea, Cindy!

O admonestă smucind tare de lesă.

— Sincer, chiar nu contează, am asigurat-o eu.

— Da, dar cel mai bine e să mergem, a zis ea enervată, dând pe gât ceaiul și ridicându-se. Înainte să mai facem pagube sau cine știe ce. Nu vreau să se apuce domnul Latimer să-și numere puii. O să mă împuște dacă află. Mă duc să chem copiii.

— Sincer, chiar nu e nevoie să faci asta.

Dar ea o luase deja prin grădină și suna ca un sergent de stat-major adunarea către copii și mi-am dat seama atunci că nu mai puteam în nici un caz să abordez problema Eleanor fără să pară ciudat. M-am ridicat cu un oftat resemnat și am urmat-o. Majoritatea copiilor erau în grădină, unde Rufus îi arăta mândru de sine Tanyei cum să ridice un mielușel de jos și îi explica doct cum mieii orfani puteau fi convinși să bea lapte din sticlă, cu puțin efort. Trebuia să recunosc că era o scenă destul de bucolică și m-am sprijinit nițel de gard ca să admir mândră peisajul.

— Bunicul meu a avut toate astea, a zis Sheila, care a venit lângă mine la gard, uitându-se în jur și dând din cap aprobator.

Ryan se implicase și el și luase oaia din brațele lui Rufus.

— A fost țăran arendaș. Undeva lângă Pasterton. N-a avut niciodată pământul lui, dar noi acolo am crescut. Și e foarte bine pentru ei, nu-i așa? Pentru copii, adică.

— Păi, chiar e, am fost eu de acord cât ne uitam la unul dintre bebelușii mai mărișori care mergea clătinându-se prin livadă cu un scutec uriaș atârnându-i între picioare și tocmai se așezase pe vine ca să privească mai de-aproape un mielușel micuț.

— Ai ceva de furcă cu toate animalele, remarcă ea uitându-se în jur.

— Nu atâta cât trebuie să ai tu de furcă, am zis arătând cu capul înspre clanul ei.

Ea izbucni în râs.

— Da, dar numai cinci dintre ei sunt copii mei. Pe restul îi ținem ca părinți-gazdă.

— Părinți-gazdă? Chiar așa?

— Da, și nici n-o facem pentru bani, deloc, adăugă privindu-mă să vadă dac-o bănuiesc de așa ceva. Și primim niște alocații destul de mici de la Serviciile Sociale.

— Dar nici nu visam să zic una ca asta.

— Păi, gurile rele așa au zis, și să-i văd eu pe bârfitorii ăia cum taie 100 de unghii când vine vremea de baie și cum îi spală pe toți pe dinți. O să-și dea seama în curând că niște amărâte de lire în plus pentru asta chiar nu contează.

— Și eu sunt de acord, am zis eu cu convingere în glas. Mie mi se pare destul de greu să mă descurc cu unul singur.

— Și sunt copii foarte drăguți, oricum, mai zise ea. Doar că nu prea au avut parte de o șansă ca lumea, știi... Până acum, cel puțin.

Am încuviințat din cap. Da, chiar știam. Și ea le dădea o șansă copiilor. Doisprezece copii în total și toți locuiau într-o căsuță care, probabil, era plină până în tavan cu coșuri cu lucruri de spălat sau de călcat și pantaloni și ciorapi pe toate radiatoarele din casă puși la uscat, iar Sheila muncea de-i ieșeau ochii din cap. M-am simțit de-a dreptul smerită în fața ei, privind-o cum îi strângea pe toți și mi s-a năzărit și că strigătele ei erau pline de bunăvoință și toți copiii le ascultau cu urechile ciulite. Și numai

Dumnezeu știe ce-aș mai striga eu dac-aș avea de-a face cu atâția copii, mi-am zis în sinea mea. Mai degrabă aș urla. O priveam cum îi strângea pe toți și îi făcea pe cât mai mulți să se scoale de jos și să vină să spună la revedere și să-mi mulțumească. Sheila îmi refuză oferta de a o duce înapoi mașina ; mi-a zis că stătea jos în vale și nu și-a dat seama că noi stăteam aici, pentru că altfel ar fi mers toți pe jos. Apoi, cu doi copii în căruciorul dublu, încă doi în spatele căruțului pe axa dintre roți și Ryan la împins căruciorul, ea îi luă pe cei doi mici de tot în brațe și îi mână pe restul de-a lungul pajiștii, apoi se făcură nevăzuți pe partea cealaltă a văii. Cei doi băieți care stăteau pe cărucior se dădură jos și-l ajutară pe Ryan să împingă căruțul în sus pe deal, iar Rufus și cu mine am dus mâna la ochi ca să-i vedem cum se îndepărtează în soarele care apunea în depărtare. Când au ajuns în vârful dealului, Sheila le-a zis tuturor să se întoarcă și să ne facă semn cu mâna. Le-am răspuns și noi foarte energic.

După o clipă, mi-am lăsat mâna jos și mi-am strâns mâinile pe lângă corp.

— Îmi pare rău, dragul meu, i-am șoptit eu când îi privea dispărând în depărtare.

— Pentru ce-ți pare rău?

— Pentru că sunt o mamă așa de jenantă. Că am chemat jumate de școală în vizită la ceai și că am înțeles totul greșit, ca de-obicei.

— Nu-i așa, de fapt, îmi zise el încet. Chiar îmi place de Tanya.

Și, rânjind larg la mine, o zbughi să vadă puișorii. L-am tot privit cum se depărta cu pantofii care ridicau praful în urma lui. Apoi m-am dus printre mănunchiurile de untișor să recuperez

tava cu lucrurile de ceai din grădină. Măcar asta era ceva, mi-am zis eu în sinea mea, ridicând tava și îndreptându-mă încet spre bucătărie cu pas sprințar. O dată în viața mea reușisem și eu să nu încurc borcanele.

Capitolul 14.

A doua zi, Rufus ieşi de la şcoală fugind înspre mine şi cu un zâmbet până la urechi pe faţă.

— Cum a fost? am întrebat eu uşor emoţionată.

— Mişto. Tanya şi cu mine ne-am jucat pe aparatul de gimnastică în ambele pauze şi am stat lângă ea la prânz. Apoi mi-a arătat văgăuna ei cu bunătăţi.

— Ce ţi-a arătat?

— Văgăuna ei cu bunătăţi. E un fel de tabără secretă în tufişuri, unde stă ea împreună cu gaşca ei.

— Vai! Păi, asta chiar că-i o uşurare. Şi Carl ce făcea?

Rufus ridică din umeri.

— Nu l-am văzut. Nu stă cu noi în pauze. Stă cu fraierii.

— A! Bine!

— A încercat să vină şi el, dar Damien i-a zis să se ducă dracu'. Damien are zece ani.

În gândul meu, l-am binecuvântat de o mie de ori pe Damien pentru înjurătura asta. Dar oare aranjamentul ăsta avea să dureze? Mi-am cam făcut griji, dar toată săptămâna povestea s-a repetat.

— I-am dat de capăt! i-am zis foarte mândră Hannei când a trecut pe la mine să îmbuce un sendviș peste vreo câteva săptămâni, în pauza ei de prânz. E chiar grozav. Rufus are mai mulți prieteni decât a avut vreodată la Londra și e în gașca băieților mai duri. Nu mai stă să facă schimb de timbre și să cânte la oboi cu tocilarii, ci e chiar în miezul acțiunii, cu fotbaliștii și cu băieții care joacă țintar[1].

— Vrei să spui, cu viitorii dealeri de droguri, îmi zise ea luându-și niște salată de pe masa mea micuță din bucătărie. Și cum ai reușit să faci una ca asta?

I-am zis despre Sheila.

Hannah puse jos cleștele de salată, complet mirată.

— Sheila Banks? Nevasta lui Frankie „Degețel" Banks? Mamă, Imogen, te-ai băgat drept în inima mafiei locului. Ea și bărbatu-su dau tonul pe-aici. Nimeni nu poate să tragă un pârț fără consimțământul Sheilei și-al lui Frankie. Nici nu mă mir că Rufus s-a adaptat perfect. În curând o să se apuce de spălat bani în camera de-alături și când o să crească mare și-o să devină naș, tu, în calitate de mamă a lui, vei trăi o viață numai de plăceri și lux undeva în Capri.

— Să curgă plăcerile! am zis eu veselă. Nu sunt chiar așa de putrezi, nu, Hannah? Mie mi-a plăcut de ea, să știi.

— Nu sunt chiar *așa* de putrezi, dar sunt cam aproape de curent. Au o afacere cu centrul local

1. În original, jocul se numește *conkers*. Doi băieți, care au fiecare câte o castană pe o sfoară, se întrec să o spargă pe a adversarului.

de amanet din Rushbrough și se ocupă de ea cu o mână de fier. Cam așa merg lucrurile: peste vreo zece ani, n-o să prea vrei ca Rufus s-o lase pe Tanya cu burta la gură și să se care. S-ar putea să te trezești noaptea și să dai peste un cap de cal mort lângă tine în pat.

— Mersi, o să țin cont de asta, am zis eu oarecum iritată gândindu-mă că totuși speram ca el să fie deja la universitate atunci și să se învârtă în altfel de cercuri decât varianta din Little Harrington a fraților Corleone.

Hannah se uită la mine peste puiul încoronat[1]:

— Ce? Aveai în cap o imagine cu Rufus la Cambridge îmbrăcat la patru ace ducând-o la Balul de Mai pe Lucinda Hectare-Multe?

— Sigru că nu, am zis eu înțepată. O să fiu foarte mulțumită cu orice fată pe care o alege Rufus ca să – știi tu – iasă cu ea.

Ea rânji la mine.

— Sunt sigură că familia Banks o să-l accepte. Poate c-o să-i dea și-o rulotă drăguță drept zestre Tanyei. E absolut delicios puiul, să știi. Mai ai?

— Mai e, am zis eu cu îndoială, ridicându-mă să iau vasul cu pui încoronat, dar spunându-mi în sinea mea că sora mea mâncase destul.

Aproape că-l terminase, oricum. Și mai mâncase și jumătate de pâine și un castron întreg de salată. Oare unde băga atâta mâncare? Sub rochia aia largă și albastră pe care o avea pe ea, probabil, mi-am zis privind rochia de la Monsoon pe care o purta. Oare cum găsea haine care să-i mai și vină? Oare ăsta era un moment bun să-i

1. Mâncare de pui gătită cu sos de caise, cu mirodenii și multă smântână.

spun? Am ezitat. Momentul propice să vorbim despre asta nu venea niciodată când era vorba de Hannah.

— Chiar, vorbind de Lady Hectare-Multe, îmi zise ea cu o gură plină ochi de pui şi de maioneză, ce se mai întâmplă pe-acolo? Vă vedeţi des?

— Ba chiar surprinzător de rar. Nu ne-am mai văzut de când cu recepţia din prima seară, ceea ce chiar mă mulţumeşte, de fapt. Nu prea aveam chef să trăiesc la doi metri de ea şi, de fapt, casa asta e la jumătate de milă depărtare. Aveam un presentiment groaznic că o să-mi trag perdelele în fiecare seară şi o s-o văd şi pe ea când le închidea pe ale ei şi o să trebuiască să-i fac cu mâna veselă şi să zâmbesc ruşinată.

— Sunt destul de sigură că Eleanor nu-şi trage singură perdelele, zise Hannah acră.

Eu am chicotit.

— Păi, nici ea nu se simte obligată să-mi facă vizite, oricum, ceea ce e o binecuvântare. Deşi a trecut pe lângă mine acum vreo câteva zile şi mi-a admirat tabloul pe care-l pictam în livadă. Dar nu s-a oprit să stea la taclale, totuşi.

— Da, ţi-am văzut şevaletul când am venit. E destul de idilic, nu-i aşa? Să stai acolo afară printre mănunchiurile de untişor, nu? Probabil că te inspiră mai mult decât un pod de undeva din Putney.

Am ridicat din umeri. Nu voiam să par lipsită de loialitate faţă de atelierul meu minunat de la Londra, dar, chiar dacă nu prea voiam să recunosc, în ultimele câteva zile chiar simţeam ceva care mă emoţiona foarte tare când pictam acolo în iarba înaltă şi florile de ochiul-boului îmi dezmierdau genunchii, iar soarele îmi încălzea

spinarea și răspândea o lumină frumoasă și ușoară pe dealuri. Un fel de năvală de sentimente, un fel de lumină sufletească pe care chiar n-o simțisem la Londra.

— Da, e ok. Adică, evident că nu e chiar ideal să nu ai propriul atelier, dar... vai, Hannah, nu se poate să mai vrei o porție!

Ea se uită la mine dintr-odată cu lingura suspendată în aer deasupra vasului cu pui încoronat, în mijlocul acțiunii de a-și mai lua.

— De ce nu?

— Hm, nu, de fapt. Chiar, de ce nu? am zis eu complet enervată.

M-am sculat ca să iau o sticlă de Evian și ca să-mi ascund fața roșie de mânie în adâncul frigiderului. Doamne, în curând o să trebuiască să poarte două caftane. O să-i trebuiască două locuri în autobuz. O să fie ca una dintre femeile alea despre care citești în *Daily Mail* – dar de ce nu mai pot să zbor cu avionul? Doamne ferește, oare ce avea?

— Imogen, vrei să-mi spui ceva? zise ea rece.

Eu m-am schimonosit, punând sticla de apă pe masă. Avea un ton mai înghețat decât vremea în Siberia. Am săpat un pic și am găsit un filon metalic în vocea aia.

— Nu, absolut nimic, Hannah. Dacă vrei să înfuleci la nivel olimpic, să aduci medalia de aur Angliei și să te căpătuiești și c-o boală de inimă sau de plămâni și poate chiar și diabet, n-ai decât, cine sunt eu ca să-ți spun să te oprești? Te rog, continuă! E corpul tău, la urma urmei.

Ea mă măsură cu o privire de gheață, dar eu nu m-am lăsat; o priveam drept în ochi și mi-am

păstrat calmul. Ea se întinse după lingură ca să-mi facă în ciudă și să-și mai pună în farfurie, apoi puse lingura la loc în vas. Fața i se schimonosi și o clipă groaznică mi s-a părut că o să izbucnească în plâns.

— Îmi pare rău, am zis eu repede, n-am vrut să zic asta.

Ea se tot chinui să se adune. Trase aer în piept cât de adânc putea și înghiți în sec.

— Nu, ai dreptate. Și cam venise vremea să-mi spună cineva asta. Eddie chiar n-a avut pic de curaj să-mi zică.

— Pentru că lui îi e frică să-ți zică, am spus eu, grăbindu-mă să mă așez lângă ea pe un scaun. Hannah, ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Ești atât de strictă cu toate celelalte lucruri din viața ta, atât de disciplinată – de ce nu poți fi și cu asta?

Ea oftă.

— Tu n-ai cum să înțelegi, Imo. Tu ești slabă. Cum să înțelegi una ca asta?

— Nu sunt slabă, i-am răspuns eu. Am un fund cât casa și burta mea tremură ca jeleul – sunt cam ca toate femeile de vârsta mea. Dar nu sunt... hmmm, nu...

— Nu te îndopi cu mâncare de câte ori ai ocazia? Nu te furișezi noaptea jos din pat ca să mănânci un bol cu cereale? Nu ții biscuiți în mașină? Viața ta nu se învârte în jurul mâncării, știu asta.

— Atunci de ce?

Ea ridică din umeri tristă.

— Nu pot să mă abțin. Mă simt bine când mănânc și atâtea altele din viața mea nu prea mă fac să mă simt bine. Și, într-un fel, e singurul

lucru pe care de-abia aştept să-l fac. Şi mi se mai face şi îngrozitor de foame, pe cuvânt. Chiar simt că am nevoie de mâncare, chiar dacă, evident, n-am de ce, pentru că uită-te un pic la mine, sunt cât o balenă, în curând oamenii or să vină să se uite la mine ca la bâlci, împreună cu femeia cu barbă. Dar pur şi simplu nu mă pot opri din mâncat şi sigur că după ce mănânc mă urăsc pentru asta.

— Pe bune? am prins eu repede şansa.

Credeam că poate că nu-i pasă prea mult, că pur şi simplu se lăsa în voia sorţii şi sfida viaţa asta.

— O, da, îmi zise ea uimită. Mă urăsc din tot sufletul. Aşa de mult încât ieri tocmai mă gândeam că aş putea să-mi bag două degete pe gât ca să vomit doar ca să scap de mâncare.

— Nu pot să cred!

— Nu, n-am făcut-o. Dar mi-am dat seama că trebuie să fac ceva în legătură cu asta. M-am înscris la Weight Watchers[1] până una-alta. Mă duc acolo mâine.

— Chiar aşa? am bătut din palme fericită.

— Oricine altcineva ar crede, după reacţia ta, că tocmai ţi-am zis că am câştigat la loterie. Da, mă duc să mă întâlnesc cu un psiholog specialist în nutriţie. De fapt, nu, chiar am fost la psiholog.

— Vai!

Nici nu mai puteam vorbi de uimire. Asta era de-a dreptul nemaiauzit, Hannah să admită că are nevoie de ajutor?

— Care evident că mi-a zis că mănânc ca să mă liniştesc, ca să mă simt mai bine cu mine şi că toate

1. Program care ajută persoanele obeze să slăbească prin regimuri personalizate şi programe de exerciţii.

astea se nasc din nesiguranță, dar a mai zis și că mâncatul din nevoia de a te simți bine e ceva foarte comun la femeile de vârsta mea. Se pare că foarte multe din femeile peri-menopauzale...

— Peri-menopauzale? Nu fi ridicolă, Hannah, ai doar treizeci și opt de ani!

— Da, și mama a ajuns la menopauză la patruzeci de ani.

— Chiar așa?

Eram complet năucită de vestea asta.

— Da. Și să știi că e ereditar. Și evident că trec printr-o schimbare.

— Doamne! Chiar nu știam! Mi-am zis că poate pe la cincizeci, cincizeci și unu de ani...

Ridică din umeri.

— Asta-i media, dar mereu ai parte de puțină variație.

Doamne. Alex și cu mine ar cam trebui să n-o mai lungim atunci, mi-am zis. Dacă voiam să mai... știți voi. Și eu chiar mai voiam. Chiar dacă părea cam lipsit de delicatețe să aduc vorba. Hannah a simțit asta și a schimbat rapid subiectul.

— Deci mâine am să mă ridic în picioare într-o cameră plină cu femei cu osânză și am să zic: „Salut, eu sunt Hannah și am 90 de kilograme", asta înainte ca vreo femeie scândură să-mi pună în mână o listă cu alimente pe care am voie să le mănânc și care nu i-ar ajunge unui iepure nici pe-o măsea. Dar acum... se lăsă pe spătarul scaunului și-și roti ochii într-un fel lasciv, ia zi, ce-ai la desert?

Eu am chicotit.

— Păi, din moment ce e ultima ta zi de libertate, primești o cană de cafea și o bucată de tort

de ciocolată. Bravo, Hannah, sunt foarte mândră de tine.

Am luat-o pe după umeri şi am îmbrăţişat-o repede până să mă ridic. Am văzut că era măgulită de gestul ăsta; clipea şi înghiţea cât eu mă mişcam cu tact prin bucătărie, cu spatele la ea. Nu eram genul de surori care să-şi afişeze afecţiunea în public şi nici nu fuseserăm vreodată, din cauză că ea se cam ferea de asta, dar eu voiam să ştie că sunt de partea ei.

— Şi Alex ce mai face? mă întrebă ea veselă schimbând subiectul, când eu m-am întors cu tortul, trădând-o doar tremurul vocii.

— Bine, i-am spus, după ce i-am pus o cană de cafea în faţă, deşi...

— Deşi ce? prinse Hannah şansa să mă descoasă, simţind că ezitam şi mai ales nerăbdătoare să ajungă într-o poziţie mai puţin vulnerabilă faţă de mine şi să adopte din nou felul ei de-a fi autoritar.

— Păi, nu poate să suporte să facă naveta. E mult mai rău decât i s-a spus. Şi trebuie să se scoale la şase şi ajunge acasă abia la nouă seara.

— Credeam că durează doar o oră şi ceva de aici până în oraş...

— Aşa se zice, şi dacă lucrezi undeva în West End probabil că aşa şi e, dar mai faci încă o jumătate de oră până în City. Se gândeşte să-şi închirieze un apartament sau ceva, de fapt.

— Ce? a rămas Hannah cu gura căscată când a auzit.

— Păi, nu e chiar un apartament, am zis eu repede, deşi reacţia mea fusese aceeaşi cu a ei când îmi spusese el cu o seară înainte.

— Nu de unul singur, poate să stea cu un prieten. Un amic de-al lui are un apartament de două camere în Chiswick şi zicea că poate să stea şi el acolo. E foarte ieftin, de fapt.

— Cine?

Mi-am muşcat amărâtă unghia de la degetul mare.

— Charlie Cotterall.

— Charlie Cotterall?! Porcul ăla care şi-a părăsit soţia pentru că avea o aventură cu secretara şi în tot timpul ăsta mai ţinea şi o amantă şi a descoperit că trei femei deveniseră deja cam prea multe pentru el?

— S-a schimbat acum, am zis eu hotărâtă. Alex mi-a zis. Că s-a despărţit de secretară – cu care avea doar o aventură trecătoare – şi că e înnebunit după Trisha, de fapt. Adică, um, prietena lui de ceva vreme. Şi or să se şi căsătorească imediat ce termină cu divorţul.

Ea pufni.

— Şi apoi o s-o înşele din nou, fără îndoială. Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba, doar ştii asta, Imo.

Am ignorat comentariul ăsta şi mi-am amestecat zahărul în cafea.

— Şi eşti fericită că Alex o să-şi petreacă toată săptămâna cu el? continuă ea.

— Sigur că sunt, am răspuns eu tăios, deşi nu fusesem aşa de încântată cu o seară înainte.

Nu, după ce Alex ajunsese acasă la nouă şi jumătate şi se prăvălise pe canapea, susţinând că era prea obosit ca să mai stea la masă să mănânce şi mă întrebase dacă n-ar putea totuşi să mănânce la televizor, cu o sticlă de vin, fusesem complet îngrozită. De fapt, *chili con carne* pe care-l gătisem

aproape că-mi scăpase din mână și alunecase pe covorul Conran când i-am pus tava în față.

— Cum adică să petreci toată săptămâna la Londra?

— Doar patru nopți, Imo. Doar jumătate din săptămână, de fapt. Pentru că, să fiu sincer, până ajung la lucru sunt așa de obosit, că uneori abia mai pot gândi ca lumea. Am făcut două ore azi din cauză că a căzut curentul la o legătură și n-am avut timp nici măcar să beau o cană de cafea, pentru că am aterizat drept în miezul unei prezentări și a trebuit să gândesc în timp ce vorbeam și să discut despre cifre și... e prea greu pentru mine.

M-am așezat pe brațul unui fotoliu vizavi de televizor și l-am privit în timp ce-și băga în gură lacom *chili* cu furculița. Mi-am trecut limba peste buze.

— Dar Charlie Cotterall nu e cam aventurier, nu-i așa?

— Nu mai e, îmi zisese el cu gura plină și cu un ochi la meciul de fotbal. El și cu Trisha sunt cât se poate de fericiți împreună, deși umblă vorba că ea ar cam vrea copii, rânji el. Și cred că știu ce simte Charlie în legătură cu asta. Deja mai are doi din prima căsnicie. Am luat azi prânzul cu el și mi-a zis că se gândea să-și facă vasectomie fără să-i spună.

L-am privit cu ochii mari.

— Asta ar fi ceva groaznic. Dacă tot vrea să se căsătorească...

— E doar o glumă, Imo, mi-a zis el luându-și ochii de la meci. Charlie n-ar face așa ceva. Nu, doar se plângea de faptul că oricât de mult te-ai

strădui, tot ajungi să intri în belea și să divorțezi cu aliniatul 2.4[1].

— Vai, chiar așa! Doi copii în prima tură, acum îl ai pe Rufus și, cine naiba știe, poate încă unul. Da, Doamne, ce groaznic!

El își lăsă furculița jos din mână. Și mă privi complet năuc.

— Adică n-ar fi mult mai distractiv dacă tu și Charlie ați putea, pur și simplu – pur și simplu să vă faceți mendrele în stânga și-n dreapta când aveți voi chef, cu oricâte femei aveți chef și să nu trebuiască să aveți nici un fel de răspunderi și legături de familie, nu?

— Imo...

— Nu-i așa că ar fi grozav?

Și după ce am zis toate astea am aruncat prosopul de bucătărie pe care-l țineam în mână, am izbucnit în plâns și m-am năpustit pe scări în sus.

Un pic mai târziu, când stăteam și-mi plângeam de milă cu capul în pernă, Alex veni și se așeză lângă mine. Mă mângâie pe spate. Îmi masă omoplatul.

— N-o să accept oferta, Imo. N-o să mă mut în apartament.

— Nu! strigasem eu, întorcându-mă cu fața scăldată în lacrimi înspre el. Sigur că trebuie să accepți oferta. E inutil să continuăm așa. Ești complet epuizat. Sigur că trebuie s-o accepți. Doar că aș vrea...

---

1. Paragraf la care se specifică decizia judecătorească într-un caz de divorț în care nevasta primește casa, custodia copiilor și soțul trebuie să plătească pensie alimentară copiilor minori.

— Știu, ai vrea să nu trebuiască să fac asta.

Oftă. Și a fost un oftat de extenuare totală care părea să-i iasă din adâncurile sufletului.

— Imo, eu nu vreau să stau într-un apartament cu Charlie Cotterall. Nu vreau să trebuiască să locuiesc cu un puștan de liceu care n-a crescut mare și care încă își mai dă note la pârțurile pe care le trage și se scobește între degetele de la picioare și lasă unghiile tăiate pe covor. Nu vreau să stau într-o cocină undeva în Chiswick, să văd cum hainele murdare stau grămadă sub chiuvetă și nu găsești niciodată nimic de mâncare în frigider, doar sticle de bere și singurul fel de mâncare posibil e cel care vine într-o cutie adusă de un tip călare pe-o motocicletă. Nu vreau să dorm într-o cameră din pod și să-i ascult pe Trisha și pe Charlie cum și-o trag în dormitorul de dedesubt. Să știi că asta nu făcea parte din planul meu de viață la vârsta asta.

Vocea lui era cam gâtuită când a zis asta. Și, dintr-odată, mi-a venit în cap o imagine cu Alex cu zece ani în urmă; cum pleca el dimineața din casa lui mare din Chelsea ca să se ducă la slujba sa din City; cum o pupa de Tilly cea frumoasă de bun-rămas în prag, cum le ducea pe cele două fetițe ale sale îmbrăcate cu sacouri și pălăriuțe de pai la școala lor din Eton Square. Mă întrebam în sinea mea, și nu era prima oară, de fapt, dacă nu cumva îi era dor de vechiul mers al lucrurilor. Dacă nu cumva îi era dor de viața lui de mai demult. Chiar dacă nu-i era dor de viața de-atunci, îmi era clar că statul cu un coleg de cameră într-un amărât de apartament din Chiswick nu prea era ce-și dorea el pentru vârsta a treia.

— Dar dacă trebuie, trebuie, spusese el pe un ton hotărât, privind în jos înspre covor şi, de fapt, acum, draga mea, nu prea pot să-mi permit să caut calul de dar la dinţi. Charlie nu vrea să-i plătesc chirie şi...

— Ştiu, am zis eu repede, ridicându-mă în capul oaselor şi întrerupându-l, trebuie să faci asta. Şi sigur că trebuie să accepţi oferta lui.

Doamne, asta era oricum destul de umilitor pentru el, l-aş fi rănit în orgoliul masculin şi mai tare dacă-l mai lăsam să-mi spună şi asta.

— Sunt doar egoistă, Alex. E foarte drăguţ din partea lui Charlie şi eu sunt doar...

Nesigură pe mine, cam ăsta era cuvântul pe care nu mă puteam hotărî odată să-l zic. Nu puteam să-i spun că mi-era frică: nu trebuia să vadă că eram o soţie neputincioasă şi dependentă de el, care nu putea să-l scape din ochi pe bărbatul ei de frică să nu se dea la vreo fată frumoasă. Şi, să fim serioşi, aici s-ar fi oprit totul, s-ar fi dat la ea. Şi, să fim sinceri, Alex chiar flirta, da – păi, cine nu face asta? – era doar vorba de el. Şi nu trebuia să uit chestia asta. Trebuia să fiu încrezătoare şi sigură.

M-am întins după cutia cu şerveţele de lângă pat, am luat unul în care mi-am suflat nasul, apoi i-am zâmbit.

— Sigur că trebuie să accepţi oferta, dragul meu. Şi fii atent: o să mai trec şi eu pe-acolo din când în când, ce zici? Am să-l las pe Rufus la Hannah – şi poate am să vin şi eu să stau o noapte pe săptămână acolo la apartament. Să le dăm lui Charlie şi Trisha material didactic.

El mă îmbrăţişă vesel. Aşa îi plăcea lui să fiu: veselă, pozitivă şi cu mult umor – cam ca

Eleanor, mi-am zis. Și așa aveam să fiu în viitor, m-am hotărât. Stilată. Încrezătoare. Nu nesigură și plângăcioasă.

— De fapt, ce-ar fi să nu așteptăm până ajungem în raza lui Charlie și-a Trishei? îmi șopti el. Ce-ar fi să le dăm vacilor niște material didactic?

Și zicând asta, ne-am băgat sub plapumă. El îmi sărută fața înlăcrimată încet și apoi mă sărută pe buze, după care am făcut dragoste: fără pauze, frumos, absolut minunat.

Când îmi umplusem cada, chiar dacă încă mai zâmbeam prosteşte, îmi doream ca într-o zi să pot face dragoste cu soțul meu fără să mai țin socoteala și să mă bucur așa de tare de fiecare dată. Oare alte neveste țineau scorul la viețile lor amoroase așa de mult ca mine, mă întrebam eu în sinea mea încercând apa din cadă cu piciorul. Poate că făceau asta. Sau poate că numai soțiile de-a doua.

M-am întors către Hannah acum și am pus laptele înapoi în frigider, amintindu-mi de hotărârea mea de a gândi pozitiv: să văd paharul pe jumătate plin.

— Păi, da, eu l-am convins de fapt să accepte apartamentul. I-am zis că ar fi nebunie curată să nu accepte. Și că altfel o să înceapă să sufere rău de epuizare. Nu vreau să-l țin la mănăstire, să știi.

— Da, dar cu un apartament în oraș, zise ea cu îndoială în glas. Cu antecedentele lui Alex? E cam riscant, nu crezi?

Am încolțit-o, închizând ușa de la frigider cu un brânci zdravăn.

— Hannah, oare eu fac remarci răutăcioase despre lipsa de control a lui Eddie? Oare mă mir

în batjocură că predă la o şcoală numai de fete? Oare stau şi fac aluzii că poate mai pipăie niţel din greşeală câte o fată de clasa a VIII-a când stă s-o înveţe cum e cu pentametrul iambic şi i-l arată pe *Regele Lear* cum trebuie? Oare sugerez eu vreodată că şi-o trage cu profesoara de biologie în catedra goală după ore când vine târziu acasă?

— Nu, nu, ai dreptate, zise ea repede. Am zis asta fără să gândesc. Era doar o exprimare aiurea.

— Nu avem altă soluţie, din păcate. Îţi dai seama că nu vrem să trebuiască să stăm cu colegi de apartament la vârsta noastră, nu? am spus eu parodiind ce zisese Alex cu o seară înainte fără pic de ruşine. Nu vrem să trăim în stil bere-şi-*biryani*[1] toată ziua şi, de asemenea, nu vrem să stăm într-o căsuţă împuţită la ţară pe care am primit-o de pomană graţie afurisitei de Lady Noroi!

Hannah mă privi complet înlemnită. Ochii ei cenuşii erau încărcaţi cu un mesaj pe care nu prea putea să-l comunice şi capul îi era un pic întors spre stânga. Se uita drept spre uşa din dos, la care eu stăteam cu spatele. M-am întors şi aproape că mi-am înghiţit amigdalele de uimire. Eleanor stătea în prag trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul, jenată.

— Îmi pare tare rău, aş fi bătut la uşă, dar era deschisă larg şi am...

— Vai, Doamne, da, sigur, poftеşte înăuntru, poftеşte înăuntru! am zis eu ridicându-mă repede, roşie ca para focului, lăsând scaunul să-mi scape din mână.

1. Mâncare asiatică din orez şi carne, peşte sau legume.

L-am ridicat de pe jos complet îngrozită. Doamne, oare auzise? Sigur că auzise. Cât de groaznic.

— Bine-ai venit. O ştii pe sora mea, nu?

Îmi dădeam foarte bine seama că eram roşie toată la faţă de ruşine.

— Da, cred că ne-am cunoscut, nu? zâmbi Eleanor şi îi întinse mâna peste masă. Hannah te cheamă, nu?

— Exact, zise Hannah şi se ridică în picioare ca să dea mâna cu ea, uimită că Eleanor îi ştia numele.

Îşi trase fusta nitel mai jos, îşi dădu părul pe spate şi se aşeză pe scaun.

În ciuda năucelii mele, am observat fără să vreau diferenţa foarte mare dintre Hannah, uriaşă şi ca un pepene în rochia ei hippie şi Eleanor strălucind de sănătate, cu buclele sale arămii şi cu silueta ei extrem de armonioasă, îmbrăcată cu pantalonii de călărie foarte mulaţi pe coapse şi o cămaşă roşie pe deasupra.

— Ai călărit? am întrebat eu prosteşte.

— Păi, e o zi aşa de frumoasă că mi-am zis că trebuie neapărat să-l scot pe Cracker la o plimbare. L-am legat de gardul tău. Sper că nu te superi.

— Nu! Nu, sigur că nu. La urma urmei, e totuşi gardul tău, am zis eu oarecum stângace.

Se făcu tăcere, pentru că toate trei ne gândeam la asta. Faţa mea era deja de culoarea cămăşii ei.

— Vrei nişte cafea? am continuat eu veselă. Tocmai am terminat de mâncat de prânz, dar mai am nişte prăjitură, deci te rog, serveşte...

— Vai, mersi, nu, nu pot să stau, drăguţ din partea ta. Nu, am venit doar să văd dacă o să fiţi prin zonă weekendul ăsta, pentru că vremea o

să fie așa de frumoasă duminică încât mi-am zis că ar trebui să organizăm un grătar. Spune-mi că veniți, te rog!

Păi, dacă auzise ce-am zis, probabil că mă iertase imediat.

— E foarte drăguț din partea ta, dar i-am invitat deja pe Eddie și pe Hannah la noi la prânz duminică. Și o să vină și mama în vizită.

— Atunci, grozav – veniți și voi! se întoarse înspre Hannah. Veniți! O să fie minunat să vă văd pe amândoi. Mi se pare că nu prea m-am ocupat să vă cunosc pe tine și pe Eddie prea bine. Și am auzit foarte multe despre tine de la prietenele mele. Ești olar, nu?

— Păi, da, zise Hannah încântată, e cam mult spus olar, de fapt, doar încerc și eu una și alta.

— E mai mult de-atât. Știu oameni care ți-au cumpărat unele dintre vasele pe care le faci și le-am și văzut – sunt foarte frumoase. Mi-ar plăcea să trec pe la tine pe la atelier să arunc un ochi într-o zi.

— Ce drăguț din partea ta, zise Hannah roșindu-se de plăcere și dându-și părul pe spate din nou, evident încântată până-n străfundul sufletului. Da, să vii neapărat. Nu am așa de multe acasă pentru că nu prea am loc, dar am o roată de olărit la școală. Și ne-ar face mare plăcere să venim la tine la masă, numai că, așa cum a zis și Imogen, o să vină și mama și...

— Vai, dar îmi place la nebunie de mama voastră! Și poate o să mă mai sfătuiască și pe mine ce să mai fac cu grădina mea formală, îngrozitoare și să-mi mai zică despre grădina ei superbă din plastic, chicoti ea. Chiar mi se pare o idee foarte inspirată, vouă nu?

— Mama e... foarte inspirată, încuviință Hannah.

— Bine, atunci o să ne vedem cu toții duminică pe la ora unu, ce ziceți? O să fie extrem de *casual*.

— Atâta timp cât Alex n-o să aibă prea mult de lucru, sigur că da, am zis eu hotărâtă. E foarte ocupat acum, lucrează în weekend. Și va trebui să verific.

— Vai, nu te îngrijora, deja am vorbit cu el. N-am reușit să dau de tine, așa că l-am sunat și i-am zis, iar el a spus că o să termine toată treaba sâmbătă și duminică o să-și ia liber.

Am privit-o cu neîncredere.

— Bine.

— Și nu-i așa că ideea cu apartamentul e absolut grozavă?

— Ap... artamentul?

— Păi, da, o să îl scape de stresul cu naveta, nu? Sincer, chiar nu știu cum se descurcă bărbații ăștia care fac naveta. Eu ajung în oraș complet stoarsă de câte ori mă mai duc pe la Londra.

— Și mergi des pe la Londra? întrebă Hannah pe un ton foarte prietenos, lăsându-și coatele pe masă și prinzându-și fața în mâini.

I-am aruncat o privire plină de ură.

— Mult mai mult decât ar trebui, zilele astea, se plânse Eleanor. Lucrăm la colecția de iarnă acum. Nu știu dacă știai, dar am o afacere cu cămăși și bluze. Facem doar cămăși și bluze albe, dar în stiluri diferite. M-am apucat de ea cu o prietenă.

— Da, am auzit de ea, zise Hannah repede. Se cheamă The White One, nu? Ați avut o reclamă de curând în *The Guardian*, nu?

— Da, chiar așa! Ce perspicace ești.

Şi-au zâmbit cu drăgălăşenie una alteia. Mie îmi venea să vomit. Am înşfăcat cuţitul ca să tai prăjitura şi îl ţineam ca pe un pumnal, întrebându-mă în care dintre aceste două piepturi să-l implânt. Oare mi-ar trebui mai mult de o împunsătură ca să le omor? Şi oare o să facă mizerie? O să stropească pervazul de la geamuri?

— Şi acuma suntem de-a dreptul în febra pregătirilor. Suntem cum nu se poate mai ocupate. De fapt, aşa de albastră e situaţia, încât m-am hotărât să stau o vreme numai la Londra. Chiar nu pot să mă plimb de colo-colo toată ziua.

— Da. Şi ai un apartament acolo, să înţeleg?

— Mama lui Piers are un apartament undeva în South Ken[1].

— Vai, perfect. Nu, mersi, Imo.

— Nu vrei tort?

— Nu.

Şi dădu din cap cu atâta veselie, de parcă nici nu se atingea vreodată de aşa ceva, apoi se întoarse către Eleanor.

— Pardon, ce ziceai?

— Da, păi, stă degeaba acolo. Ea nu-l foloseşte niciodată, e chiar lângă Muzeul de Istorie Naturală. Şi câteodată chiar îmi doresc să scap niţel de tot noroiul ăsta. Chiar mi se face dor de un cappuccino cu asfaltul sub picioare şi de o gură de monoxid de carbon!

— Da, ştiu cum e, zise sora mea. Da, ar fi tare drăguţ să mai scoţi paiul din gură din când în când. Imogen a găsit un pai în chiloţi acum vreo câteva zile, nu-i aşa, Imo?

---

1. Prescurtare de la South Kensington, zonă londoneză selectă.

— Nu, am zis eu rece.

Se lăsă tăcerea.

— Ok, atunci eu o s-o iau din loc, zise Eleanor hotărâtă, pocnindu-se cu cravaşa peste cizma de piele. Cracker e cam nerăbdător de felul lui. A fost drăguţ să ajung să fac cunoştinţă cu tine, în sfârşit.

Îi zâmbi cu subînţeles Hannei, iar sora mea era complet prinsă în plasă.

— Pa-paaaa! Ne vedem duminică. Sunt aşa de fericită că veniţi toţi!

Şi după ce ne-a zis asta, ne-a făcut veselă cu mâna şi ne-a lăsat cu imaginea funduleţului ei bombat care se mişca frumos în timp ce ea mergea sprinţară de-a lungul pajiştii înspre calul ei. Am privit-o cum dezleagă hăţurile ca nişte odgoane şi cum se saltă în şa fără nici cel mai mic efort, struneşte calul bine şi o ia la galop înspre zările albastre, lăsând în urmă un nor de praf.

Capitolul 15

Când a dispărut în depărtare, m-am întors s-o privesc pe sora mea.

— De ce n-ai şi pupat-o?

— Ce?

— Păi, la cât ai flirtat cu ea, cum te dădeai la ea, de ce n-ai mers până la capăt, n-ai pus-o pe podea şi nu i-ai băgat şi limba pe gât?

— Hm, nu fi caraghioasă! îmi zise ea pe un ton înţepat.

Eram atât de furioasă că abia mai puteam vorbi. Trânteam lucrurile peste tot, am aruncat de-a dreptul farfuriile în maşina de spălat vase şi am trântit în chiuvetă castronul de salată.

— Şi nu pot să cred că ai zis că mergem la ea la prânz, am zis eu tremurând de nervi. Credeam că nu-ţi place de ea, că nu poţi să-l suporţi pe Piers şi că felul lor de-a fi te scoate din sărite.

— De fapt, mi s-a părut că a fost extrem de drăguţă, făcu ea tăindu-şi o felie de tort şi luând nişte glazură cu degetul. A fost tare drăgălaş din partea ei să pomenească de oalele mele.

— Se cheamă linguşire, Hannah, i-am servit eu, luându-i bucata de prăjitură din faţă. Şi nu mănânci din asta.

— De ce nu? zise ea și se uită în sus spre mine, năucă.

— Pentru că ai zis că nu vrei! i-am răspuns fixând-o cu niște ochi plini de mânie și am luat prăjitura, am băgat-o într-o cutie, i-am pus capac și-am îndesat-o într-un dulap. Doamne sfinte, tu ești aia care mi-a zis să fiu atentă ce fac și că e cu ochii doar pe soțul meu.

— Da, dar cred că m-am înșelat. Adică, totuși, a trecut ceva timp de-atunci, nu? Și nu cred că v-ar fi chemat aici dacă se ținea după Alex, ar fi prea evident. Nu, cred că mi-am schimbat părerea.

— A, da? m-am răstit eu. Așa-ți trebuie!

— Ar fi destul de interesant să-i văd și eu casa.

Se uită pe sub sprâncene viclean și se lăsă pe spate pe scaun, încrucișându-și mâinile peste pieptul lat.

— N-am fost pe-acolo niciodată.

— Exact asta și vrea de la tine! m-am răstit eu în continuare. Că instinctul tău de băgăreață o să biruie orice alt instinct real și n-o s-o mai judeci cum se cuvine! am zis, răzuind resturile de pui încoronat de pe farfurie și aruncându-le la gunoi cu zgomot cu ajutorul unei furculițe.

— Nu-ți mai trebuie alea? Aș fi putut să le duc acasă să i le dau lui Eddie la cină.

— Păcat.

Am aruncat și vasul în chiuvetă. Și m-am întors s-o privesc.

— Și cum dracu' îndrăznește să fi vorbit cu Alex deja? tremuram de furie. Doamne, eu am aflat abia ieri de apartament și ia uite, tot ea se trezește să-mi zică despre asta! Ce dracu' face? Îl sună în fiecare zi?

— Cred că ți-a zis că l-a sunat ca să-l întrebe dacă vine la ei la prânz când n-a reușit să dea de tine, mai ții minte?

— Cum de n-a reușit să dea de mine? Doar sunt aici tot timpul! Sunt înțepenită aici, nu merg niciodată nicăieri, nu ies decât ca să-i hrănesc vacile ei împuțite!

— Calmează-te, Imogen. Parcă ești o fetiță geloasă. Și oricum, dacă voia să se dea la el, nu cred că ți-ar fi spus că l-a sunat, nu-i așa? Ar tăcea mâlc fix de-aia.

— Și aici te înșeli amarnic, am adăugat eu cu o voce un pic cam prea stridentă, gesticulându-i în față cu o furculiță murdară. De-asta e așa de deșteaptă! La fel a făcut și cu Tilly, același gen de prietenie, vacanțe împreună în străinătate și apoi – zbang! – trece drept pe sub radar. E ca un paravan comportamentul ăsta – vai, cum, Alex și cu mine? Am făcut ochii mari imitând-o pe Eleanor. Doamne, nu, suntem doar prieteni foarte buni, prieteni dintotdeauna. Vai, e atât de deșteaptă, Hannah, atât de deșteaptă, nici nu-ți dai seama. Manipulează oamenii în draci, îi atrage la ea în plasă. E punctul ei forte. Adică, uită-te nițel la tine! Acum vreo câteva zile ți se părea că e intrigantă și că nu poți avea încredere în ea. Mai ții minte povestea cu tipa cu *gymkhana*, Sue, care avea o echipă unde voia să-l bage și Eleanor pe Theo sau cea cu perdelele dinainte de Crăciun, pe care a ignorat-o apoi la biserică? Doamne, păi nu ți-a luat prea mult să uiți toate astea, nu? Nu prea i-a luat mult timp să te ademenească!

— Nu m-a ademenit, pur și simplu m-a invitat la masă la ea cu Eddie cu tot și eu am acceptat. Maturizează-te odată!

— Și acum o să stea la Londra exact când o să fie și Alex acolo, am continuat eu în culmea furiei.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

— Și nu-i așa că mi-a zis fuguța despre asta ca să nu mă pot întoarce apoi asupra ei și să zic – păi nu știam! Nu știam că o să fiu cea care e obligată să stea aici înțepenită în noroi în vreme ce ei stau liniștiți în oraș. Așa face ea lucrurile, Hannah, nu vezi? Ea nu se furișează niciodată, nu, nu, are mult mai mult curaj decât să se furișeze. Ea, ea e tupeistă!

Am privit-o pe Hannah cu niște ochi plini de ură.

Ea se uită la mine plină de milă și se ridică de pe scaun, își luă geanta de pe spătar și și-o puse pe umăr.

— Imogen, stă la Londra pentru că trebuie să se ocupe de afacerea ei, ți-a și zis asta. Are de scos o colecție de iarnă. Sincer, începi să pari cam prea sărită de pe fix. Mă întreb cine o avea nevoie cu-adevărat de consiliere psihologică dintre noi două.

Și zicând acestea, ridică din sprânceană și trecu pe lângă mine, ieși din căsuță și porni prin noroi până la mașină.

După ce-a plecat, m-am așezat la geam și am privit absentă peste câmpiile mustind de apă, care erau delimitate de niște ziduri mititele de piatră uscată, cu mâinile încrucișate pe piept și palmele strânse tare. Tremuram nițel. Dintr-odată, ca un făcut, m-am repezit la unul dintre sertarele din bucătărie, am scos un creion și un carnețel și m-am așezat din nou la masă. M-am oprit să mestec nițel capătul creionului, apoi am scris o

listă cu toate motivele pentru care trebuia sau nu trebuia să-mi fac griji din cauza lui Elenor. Când am terminat, m-am uitat la ea cu atenție.

Dedesubtul titlului „Să-mi fac griji" scrisesem:

1) Încă e frumoasă.
2) A fost îndrăgostit de ea odată, deci s-ar putea îndrăgosti de ea din nou.
3) Se prea poate să se întâmple asta, pentru că acum e atât de aproape de ea.
4) Ea e cu ani-lumină înaintea ta din punct de vedere social (are farmec, *savoir faire*, încredere în sine etc.).

Și sub „Nu-mi fac griji" scrisesem:

1) S-a terminat cu ani în urmă.
2) Oamenii nu se întorc asupra deciziilor.
3) Nimeni nu face caca la el în bătătură.
4) E soțul tău, pentru numele lui Dumnezeu!

Am privit a doua listă. În dreptul numărului patru. Da. Sigur că da. Hannah avea dreptate, eram ridicolă. Complet ridicolă. Dintr-odată am început să mă simt prost pentru că i-am făcut așa o criză de nervi. Și slavă Domnului că fusese numai Hannah de față, mi-am zis în sinea mea pe când rupeam bucata de hârtie din carnețel și o mototoleam. Doar sora mea de față. Slavă Domnului că nu începusem să mă descarc în felul ăsta când era și Eleanor aici, înainte să fi încălecat pe Cracker și să fi dispărut. Mi-am imaginat cum i-ar fi povestit ea lui Piers la masa de seară:

— Vezi tu, dragul meu, îmi cam fac griji pentru ea.

M-am ridicat de la masă și am aruncat gogoloiul de hârtie în coș. Apoi l-am scos, l-am rupt în bucăți și l-am aruncat din nou. Mă uitam la bucățelele de hârtie care stăteau acolo pe frunzele de salată ca și când cineva încercase să le ascundă ca să scape de ele. Le-am pescuit rapid din coș și m-am uitat în jur prin bucătărie după un chibrit. N-aveam chibrituri. Dintr-odată mi-am îndesat hârtiile în gură. Și apoi, prin ușa deschisă de la hol, m-am văzut în oglindă cum încercam să înghit și m-am îngrozit. Încet, am scos gogoloiul de hârtie și l-am aruncat în coș. Mi-am ținut capul în piept și am stat o clipă în tăcere, cu gândurile aiurea.

După ce-au trecut câteva clipe, m-am dus calm înspre dulapul de sub scări. M-am aplecat și mi-am luat șalul tricotat și am observat că-mi tremura mâna. Am privit-o mai cu atenție. Am strâns pumnul. Oare ce mi se întâmpla? De ce oare mă tot purtam așa? Și cum rămânea cu noul capitol din viața mea pe care voiam să-l încep, acela care urma să mă facă mult mai încrezătoare în propriile forțe, să fiu mult mai pozitivă și să mă schimb? Pe când îmi îndreptam spatele și îmi puneam geanta cu vopsele pe umăr, mă simțeam de parcă aceasta mi s-ar fi împotrivit.

Ceva mai târziu, când stăteam cu șevaletul meu în livadă, știam foarte clar că mai am doar încă vreo oră până să trebuiască să-l iau pe Rufus de la școală, ceea ce nu-mi ajungea în mod sigur, dar era singurul fel în care puteam să mă calmez și să-mi mai alung din demonii care mă copleșiseră, așa că m-am mai liniștit. Lucru care nu mi-a luat prea mult timp. Chiar dacă nu voiam

nici în ruptul capului să recunosc, ceva din locul ăsta era foarte special; avea de-a face cu mișcările naturii – fagii ăștia, de exemplu, cu frunzele lor de culoarea lămâii verzi care făceau umbre dantelate prin iarbă sau castanii ăștia cu frunzișul des și adâncimi ascunse – ceva de-a face cu reacția imediată la lumina și culorile din jur, totul era așa de îmbătător, așa de entuziasmant, că mă ținea cu sufletul la gură. Și nu mai lăsa toate grijile acelea îngrozitoare să-mi bântuie prin cap.

Lucram repede, trăgând linii sigure și rapide pe pânză până am ajuns la punctul – și afară ajungeam mai repede în starea asta – când liniile mele erau mult mai puțin măsurate și gândite și mult mai impulsive, și intram în starea aceea minunată în care aproape că nu mai eram conștientă de nimic și pictam numai din instinct, de parcă vopselele zburau singure pe pânză și adânceau mai tare norii și copacii și văile într-o manieră care, mai târziu, când priveam rezultatul și trăgeam aer în piept, mă făcea extrem de mulțumită.

Din când în când, în momentele astea de dulce uitare, se întâmpla neprevăzutul: îmi cădea o picătură pe nas, apoi încă una și, în cele din urmă, mă trezeam cu una pe pânză și până să reușesc să-mi deșurubez pânza de pe șevalet și să fug disperată cu ea înspre casă ținând-o cu fața în jos, se producea o rupere de nori.

Astăzi timpul îmi era potrivnic. Mă tot încovoiam sub rafalele unui vânt puternic de la nord-vest și îmi dădeam nerăbdătoare părul din ochi, care se tot încăpățâna să-mi fluture în jurul feței. Din când în când, câte-o frunză mi se lipea de pânză, ba chiar și câte-o pană. O pană? Am cules-o de pe pânză și am continuat să pictez, dar apoi

încă una îmi ateriză pe paletă și încă una. M-am încruntat, scoțându-le din albastrul meu de Prusia, și m-am trezit suficient din visare cât să mă întreb de unde oare veneau penele astea. Am privit în jur și apoi am rămas cu gura căscată. În fața ochilor mei se petrecuse o scenă îngrozitoare. O găină mare – Cynthia, una dintre frumoasele mele moțate – zăcea decapitată la vreo cinci metri de mine.

Am înlemnit toată, cu pensula în aer și cu groaza întipărită pe față. Apoi, aruncând paleta cât colo în iarbă, am zbughit-o cu amândouă mâinile la gură. Doamne! Doamne! Am privit în jur complet speriată și mă tot întrebam în gând dacă încă mai era aici. Mă întrebam dacă mai erau și altele. Oare le omorâse pe toate? Pentru că aceasta era – sigur era chiar vulpea – și oare le lăsase în aceeași stare mizerabilă ca pe mult iubita mea lady Cynthia? Cu inima bătând să-mi spargă pieptul am fugit înspre grămada de bălegar unde știam că le place să stea, zburătăcind și scurmând, și am descoperit, spre marea mea ușurare, că majoritatea din echipa obișnuită era cocoțată în vârful grămezii și ciugulea larve și râme. Chiar erau aproape toate, nu? Am început să număr agitată nevoie mare. Zece, unsprezece, douăsprezece... nu. Trebuiau să fie 14 în total. Cynthia era una dintre ele, dar mai lipsea una în afară de ea. Vai, găina mare maro, Maica Tereza și – vai, Doamne! – puișorii!

Am fugit cât mă țineau picioarele înspre hambar, unde stătea Tereza de obicei, pentru că îi plăcea mai mult acolo, în umbra sa răcoroasă ca o peșteră și la adăpost pentru puișorii ei și, cât îmi obișnuiam ochii cu întunericul, am văzut-o,

stătea lângă baloturile de fân şi păzea un pui mort, dar ceilalţi nu erau nicăieri prin apropiere. Vai, Doamne, oare fuseseră toţi...? O priveam pe cloşcă. Ochii ei întunecaţi şi rotunzi se uniră într-un fel de jale cu ai mei. Vai, Doamne, toţi fuseseră luaţi şi mâncaţi, mai puţin micuţul ăsta, puişorul ăsta care... da. M-am lăsat pe vine. Încă se mai mişca. Încă mai era în viaţă. Spre consternarea găinii, l-am luat de jos, am privit cu groază în jur – nu, toţi dispăruseră, chiar toţi – şi am fugit cu el în mâinile mele făcute căuş până în casă. Oare ce-ar fi zis Rufus? Of, oare ce-ar fi zis? Trebuia să salvez măcar unul. Trebuia!

Tereza m-a urmat nerăbdătoare, cu picioarele depărtate şi cu capul în piept, fugind cu fustele-i penate fluturând în urmă, ţinându-se după mine până în casă, unde am năvălit pe uşă şi m-am întins drept spre telefon.

— Clinica veterinară Marshbank, spuse o voce cunoscută în vreme ce Tereza ţopăia pe lângă masă în jurul meu, pe linoleumul de pe jos.

— Cu veterinarul, vă rog, am îngăimat eu. Repede.

— E plecat pe teren la un consult acum. Pot să-i transmit un mesaj din partea dumneavoastră?

— Da, spuneţi-i că e o urgenţă. Spuneţi-i să vină repede la Shepherd's Cottage, pe domeniul familiei Latimer, vă rog...

Am pus receptorul la loc în furcă. Puiul era din ce în ce mai neputincios, mi-am dat seama de asta, corpul lui mititel şi galben era din ce în ce mai amorţit în mâinile mele, ţinea ochii închişi pe jumătate. Avea nevoie de mai multă căldură şi asta imediat. Cu Maica Tereza la picioare, care îmi urmărea emoţionată orice mişcare, m-am

năpustit înspre cuptorul cu lemne Rayburn, pe care-l înjurasem din suflet în prima zi când am ajuns, întrebându-mă în gând cine oare mai are timp în ziua de azi să stea să bage cărbuni sub cuptor, dar acum îl binecuvântam pentru faptul că emitea o căldură constantă. Am deschis ușa de la cuptor și mi-am băgat niței mâinile înăuntru de probă, ținând grămăjoara prețioasă de pene în palmele făcute căuș. Prea fierbinte? O să avem pui la cuptor? Am privit-o repede pe mamă. Da, poate că era prea fierbinte. Poate că ar fi trebuit să-l las în hambar, unde stătuse până atunci, unde mama putea să-l mai supravegheze singură? Chiar că avea mai multă vlagă atunci când l-am luat.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, i-am șoptit și am fugit înapoi afară.

Am trecut prin curte, cu Tereza după mine, și am ajuns înapoi în hambar, unde am lăsat puișorul jos pe aceeași grămăjoară de fân. Poate că ar trebui să se așeze pe el să-l învăluie în căldura corpului ei pufos. Nu prea părea că vrea să facă asta și, după ce îl ciuguli puțin cu ciocul ca și când ar fi vrut să-l certe, o zbughi în curte ca să caute râme prin pământ. O priveam cum se îndepărta, de-a dreptul îngrozită. Nu! Nu! Întoarce-te! Tocmai țopăia către ușă. Se ducea înspre celelalte găini care stăteau călare pe grămada de bălegar. Mi-am strâns toate puterile pe care le mai aveam și m-am întins spre ea cu respirația tăiată și am luat-o în brațe. O grămadă de oase tăioase și de pene zburătăcite mi se zbătea în mână și dădea din aripi, dar eu am ținut-o strâns și am pus-o să se așeze pe puiul

ei. Cloncăni indignată și o zbughi înapoi afară cât ai zice peşte. Am privit-o neputincioasă cum se îndepărta.

— Dar trebuie să-i ții de cald, am implorat-o eu cu o voce pierdută. O să moară!

Ea mă învrednici doar cu o privire rece și se duse înapoi la tovarășele ei.

Acum ajunsesem deja pe culmile disperării și am îngenuncheat în fața puiului care zăcea pe fân. Am suflat peste trupușorul său mic și galben ca și când aș fi făcut abur pe un geam iarna. N-am putut chiar să-i dau „sărutul vieții" – n-am putut să-i fac respirație cioc la cioc – și mirosea groaznic, cam ca un șnițel de pui stricat, dar eu eram convinsă că îl ajut cumva. Abia îmi intrasem în mână, mă aplecam în față ca și când făceam un fel de mătănii și expiram cu un zgomot care îi zburătăcea penele, când mi-am dat seama că în spatele meu se auzeau pași.

Pat Flaherty, luminat din spate de o rază de soare ca un reflector, intra pe ușa de la hambar, o siluetă înaltă și deșirată îmbrăcată cu o pereche de blugi ponosiți și un tricou alb, ținând în mână geanta de piele.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Vai, slavă Domnului! am zis și m-am întors spre el, aproape zdrobind puișorul cu genunchiul. Uuuups! Doamne sfinte..., și l-am aranjat repede în fân. Slavă Domnului că ați venit!

— Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat în picioare și am arătat cu degetul înspre trupușorul care zăcea în fân.

El îl privi.

— Ce e?

— Păi, e pe moarte, trebuie să-l salvați!

El se lăsă pe vine, îl privi puțin, apoi îl aruncă înapoi în fân.

— E mort. Ce e așa de urgent, deci?

— Mort?

— E rece ca gheața, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă aici?

— Vai, m-am aplecat asupra lui și l-am ridicat cu grijă. Atunci trebuie să-l îngropăm. Rufus o să vrea să-l îngropăm. Vai, e groaznic! m-am lăsat pe vine și am izbucnit în plâns.

— Doamnă Cameron, pentru ce m-ați chemat aici?

— Pentru pui, am zis eu printre lacrimi, sunt toți morți. Și Cynthia.

— Cynthia?

— Moțata. Vulpea aia blestemată i-a omorât pe toți!

— Păi, ghinion, a zis el nerăbdător, dar de ce m-ați chemat aici? Ce să fac?

Mi-am întors fața înlăcrimată către el.

— Păi, credeam că o să-l salvați pe ăsta! Nu asta faceți? Nu salvați vieți?

Se enervase teribil.

— M-ați chemat până aici pentru un pui? Mi s-a zis că aici s-a întâmplat ceva groaznic; am presupus că e cel puțin un câine turbat care-a intrat în turma de oi și le sfâșie!

— Oare ce-o să-i spun lui Rufus? tremuram eu plângând.

— Că așa e viața la țară! se răsti el la mine. Doamnă Cameron, mi s-a zis că aveți o urgență în timp ce asistam la o naștere de viței gemeni, dintre care unul a ieșit cu picioarele înainte, iar celălalt încă urmează să se nască, dar, din fericire,

probabil că a fost fătat de-acum. Sigur, nu mulţumită dumneavoastră!

— A, deci puii mei sunt mai puţin importanţi decât vaca altuia, nu? m-am răstit eu la el.

— Sigur că da!

— De ce? Pentru că nu sunt la fel de mari?

El se aplecă peste mine cu ochii săi negri sclipind de mânie.

— Da, chiar aşa e. În situaţia asta, mărimea chiar contează!

— Dar eu...

— Şi valoarea, doamnă Cameron. Viţicile premiate ale lui Ted Parker sunt mult mai valoroase decât puişorii dumneavoastră de Paşte, vă asigur. Asta e a doua oară când mă chemaţi de pomană. Să nu se mai întâmple. Bună ziua.

Se întoarse pe călcâie şi o luă la picior.

M-am ridicat şi m-am grăbit să-l prind din urmă.

— Dar nici măcar nu vă uitaţi un pic la Cynthia? A fost decapitată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Păi, atunci nu prea am ce să-i fac, nu? Acum, în loc să vă mai agitaţi pe-aici ca o găină decapitată, vă sugerez să închideţi puii mai devreme. Vulpea iese la vânat pe la ora cinci în perioada asta a anului.

— Să-i închid?

— Da, când îi băgaţi înăuntru seara, zise aruncându-şi geanta pe bancheta din spate a Land Roverului său decapotabil.

— Vai, m-am oprit eu.

Se întoarse spre mine.

— Ce e?

— N-nu. Nu-i nimic.

Mă privi cu o mină aspră. Făcu un pas spre mine.

— Nu-i băgaţi înăuntru noaptea?

— Păi, eu... mi-am trecut limba peste buze, credeam că se culcă singuri.

El mă privi complet uimit.

— Unde?

— Păi, nu știu, am privit și eu în jur disperată. În copaci?

— În copaci? repetă el. Cum adică? La fel ca rândunicile și mierlele? Poate credeți că dorm în cuibușoare călduroase?

— Păi, nu știu. Credeam...

— Ați văzut vreodată găini zburând prin grădina dumneavoastră, doamnă Cameron? Găini care-și iau zborul prin stratosferă într-un stol compact? Care fac acrobații în aer?

— Nu, dar...

— Sau poate, de fapt, se cațără în copaci, nu? Ca să ajungă până la cuiburile lor? Se agață de ramuri cu picioruşele lor lungi, nu?

— Păi le-am văzut cum s-au urcat, am bolborosit eu, pe o bară înaltă în hambar ca să se culce.

— Da, în cazuri extreme, pot zbura undeva sus ca să se culce, dar aripile le-au fost retezate, deci nu pot zbura în copaci. Unde e coteţul dumneavoastră?

L-am privit cu ochii mari.

— Eu... Nu știu.

— Nu știți? Atunci, unde fac ouă?

Mi-am frecat fruntea cu vârfurile degetelor. Ouă. Da, mă întrebasem despre chestia asta. Mi-am dres glasul.

— Păi, am observat că nu fac ouă, de fapt, dar am crezut că o fi perioada aceea din lună sau ceva de genul ăsta.

— Perioada aceea din lună? se holbă la mine fără să-i vină să-și creadă urechilor. Cum adică

perioada aceea din lună? Acestea sunt cloști care se ouă, doamnă Cameron, nu sunt o turmă de femei plângăcioase care se vaită de migrene!

După ce-a zis asta, s-a întors brusc pe călcâie și s-a dus în dosul căsuței. Eu m-am grăbit să-l urmez. O luă înspre potecuța de pământ și apoi trecu de tufișurile de forsythia și de pășunea noroioasă, o luă pe poteca pietruită care ducea spre căsuța de păpuși[1]... vai.

— Ce naiba credeți că e asta, atunci? zise el ridicând ușița de lemn.

Am înghițit în sec.

— Da, acuma văd că e probabil un coteț, dar... Rufus și cu mine am crezut că...

Nu. Nu-i spune ce ai crezut. Că din prostie au făcut ușița de la casa de păpuși prea mică pentru a intra copii în ea și că am încercat să-l băgăm pe Rufus înăuntru pe ușă într-o după-amiază.

— E pentru liliputani, ca în *Călătoriile lui Gulliver*! îmi zisese el când ne-am prăvălit pe iarbă puțin mai târziu râzând amândoi.

— Doamne ferește, zise Pat ridicând o acoperitoare undeva în spatele căsuței, pe care eu n-o observasem.

Într-un șir de cutii mici și pline de paie, duzini, și când zic duzini chiar la duzini mă refer, de ouă străluceau în întuneric.

— Doamne, am spus târându-mă până acolo. Și toate astea oare sunt stricate acum?

— Sunt de o mie de ori mai proaspete decât orice ouă găsești pe la supermarket. Asigurați-vă doar că nu plutesc.

---

1. În original, *Wendy house* – casă de păpuși în care poate intra un copil ca să se joace.

— Să plutească?

— Da, zise el, fără pic de răbdare în glas. Le puneți într-o oală cu apă. Cele care plutesc sunt stricate, restul sunt bune de mâncat, adăugă, ridicând un alt capac. A, da, am știut eu. Aveți o cloșcă aici. Clocește acum, deci n-o deranjați, pentru că din ouăle astea s-ar putea să iasă pui.

— A, adică o să am mai mulți puișori mici?

— Cam așa se pare că se întâmplă, zise el sec. Ciclul vieții.

— A, și asta e găina care a dispărut acum ceva vreme. Și arată exact ca Cynthia, e identică! Am să-i spun lui Rufus că e chiar Cynthia și n-o să-și dea seama că nu-i așa!

— Ați putea! se uită la mine cu atenție. Sau ați putea să-i spuneți adevărul.

Puse capacul la loc și o luă pe poteca pietruită înapoi. Parcă mereu fugeam după bărbatul ăsta.

— Și la ce oră ar trebui să-i duc la culcare?

El se opri la câțiva pași distanță de Land Roverul său. Se întoarse și am văzut cum își stăpânea un zâmbet.

— Cum la ce oră? Păi, după ce și-au băut ceașca de cacao și le-ați citit o poveste, evident.

M-am roșit toată.

— Nu, doar voiam să spun...

— Doamne sfinte, când se întunecă! Dar dacă vă faceți griji din cauza vulpii, puțin mai devreme zilele astea, ok?

Am dat din cap a înțelegere. Sări în Land Rover, fără să mai deschidă ușa.

— Mai am o întrebare, am murmurat eu.

El dădu din cap a lehamite și porni motorul.

— Nu-mi spuneți. Stați, lăsați-mă să ghicesc. Cum le faceți să se culce mai devreme? Atunci

când nu puteți pur și simplu să le stingeți televizorul și să le trimiteți în pat?

Eu am dat din cap pe mutește, cu ochii încă închiși.

— Păi, le mânați înăuntru, pentru Dumnezeu, ca pe animalele sălbatice, și, apropo de asta, se întoarse pe scaun ca să ajungă față în față cu mine, lăsându-și brațul bronzat să treacă peste ușă înspre mine, cu motorul încă pornit. Dacă antropomorfizați animalele domestice și le dați nume tuturor, o să vă fie foarte greu când mor. Mai ales copiilor le e greu. Dacă e doar ceva de genul „cea maro" sau „cea albă" și nu mai știu eu ce nume, și când zise asta arătă exasperat spre un cocoș care se plimba prin apropiere, ăsta e Coco-Șoco? presupuse el.

— Îl cheamă Nobby, am îngăimat eu.

— Nobby?

— E mereu singur. N-are prieteni.

— Aha, zise el încet. Să sperăm că totuși la înmormântarea lor n-o să fiu și eu chemat. Se pare că nimănui n-o să-i pese când o să dea el colțul. Ce încerc să zic e că-i o mare tentație să ajungi să sentimentalizezi toate animalele domestice și așa devine foarte greu de suportat când mor.

— Mulțumesc, am dat eu din cap a încuviințare, un pic amorțită, iar ochii lui întunecați erau ceva mai îngăduitori decât până acum. O să țin cont de asta.

— Așa să faceți.

Ambală motorul și mai tare și întoarse mașina, lăsând urme în formă de cerc în curte.

— Acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă ocup de încă o femeie cu hormonii razna la

Ted Parker acasă. Va trebui să-mi bag o mână în fundul vacii respective.

Şi zicând asta, dispăru într-un nor de praf pe drumul de pământ în zigzag.

Trebuia neapărat să strice tot fasonul, nu? mi-am zis eu privindu-l cum se duce. Trebuia să mai bage o insultă, să-mi mai facă o caricatură. O clipă îmi zicea despre cum să-l fac pe Rufus să suporte moartea animalelor mai uşor, aproape că detectasem un pic de compasiune în observaţia asta, apoi imediat revine la vechile ifose de veterinar scârbit şi enervat. Ar trebui să înveţe odată şi-odată, mi-am zis când am intrat înapoi în casă şi am trântit uşa în urma mea, că era în industria serviciilor şi că pacienţii erau cei mai importanţi. Şi dacă voia să aibă succes cu clinica aia a lui privată, ar trebui să aibă şi nişte maniere mai alese!

Capitolul 16

A doua zi am sunat-o pe Kate şi i-am povestit şi ei tărăşenia.

—Vai, Doamne, biata de tine. Dar să ştii că are dreptate, din păcate, spuse ea şi mă lăsă cu gura căscată de uimire, nu poţi să chemi veterinarul pentru găini, şi mai ales nu pentru puişori. Tata pur şi simplu le sucea gâtul când arătau un pic bolnavi.

— Nu!

— Nu sunt animale de companie, Imogen. Nu poţi să te ataşezi de animalele domestice. De unde crezi că vine puiul Kiev de la Marks and Spencer?

— Aşa o fi, am încuviinţat eu pe un ton umil.

Mi-am zis că într-un fel era cam aspră azi. Şi mi-am dat seama că uitasem să o sun înapoi după ce mi-a lăsat un mesaj pe robot săptămâna trecută şi mă întrebam, simţindu-mă de-a dreptul vinovată, dacă nu cumva se simţea jignită. Mesajul zicea pe un ton plângăcios, „Când ai niţel timp liber", dar chestia groaznică era că nu prea avusesem vreme. În ultimul timp, pictam aproape mereu sau mă ocupam de animale. Şi pur şi simplu nu avusesem pic de timp pentru asta.

— Rufus s-a supărat rău, nu, continuă ea pe un ton mai blând, poate că acum regreta tonul ăla de „termină cu prostiile" pe care-l adoptase mai devreme.

— Da, de fapt, s-a supărat, dar a fost mai degrabă furios decât trist. Toată seara trecută și-a petrecut-o punând capcane pentru vulpe.

Chiar așa și era, când am venit acasă de la școală, fața lui se făcuse albă ca varul.

— Cum adică, chiar pe toți? I-a omorât pe toți? Și pe Cynthia?

— Din păcate, da, dragul meu, am zis eu temătoare, frângându-mi mâinile. Dar veterinarul mi-a zis că toate astea s-au petrecut foarte repede și că nici nu și-au dat seama ce li se întâmplă de fapt.

Nu i-am povestit și ultimele clipe de viață ale unui anumit puișor ale cărui chinuri fuseseră prelungite degeaba de o femeie nebună care l-a băgat în cuptor și apoi l-a sufocat cu respirația ei urât mirositoare.

— Împuțita! a zis el, roșindu-se tot de nervi.

— Rufus!

— Chiar așa și e! Vreau s-o omor.

Și luându-și bucățica de pâine cu dulceață F.R.O.G.[1], s-a năpustit afară din bucătărie cu lacrimi în ochi, ca să vadă restul găinilor.

Din fericire, am avut inspirația și curajul, mi se părea un mare curaj, să scap de corpul scurtat

1. Tip de gem de fructe asortate compus din smochine (în eng., *fig*), zmeură (*raspberry*), portocale (*orange*) și ghimbir (*ginger*). Împreună, inițialele acestor fructe formează cuvântul *frog*, care, în engleză, înseamnă „broască". Denumirea pentru copii este *„frog in a jar"* („broască la borcan").

de cap al Cynthiei. Cu o pereche de mânuși de cauciuc Marigold am băgat-o mai întâi în pubelă, dar apoi, de frică să nu putrezească și să atragă vulpea cu mirosul, am luat-o de pe culcușul ei de coji de cartofi, cu mâinile cât mai departe de corp posibil, năucă și cu fața schimonosită de scârbă, am dus-o undeva pe pășunea unde stăteau vacile care s-au strâns toate în jurul meu, am săpat o groapă gâfâind și, lac de sudoare, înarmată cu un târnăcop, așa de tare era pământul că mi-a trebuit un târnăcop (asta, evident, venind de la o femeie care e mai obișnuită să fie dotată cu o poșetă și să se plimbe pe strada principală din Putney) și am scăpat de dovezi. Deci, atunci când s-a dus în curte, Rufus a văzut doar găinile care supraviețuiseră ciugulind vesele și hotărâte de parcă nici nu le păsa că fuseseră decimate.

A lipsit vreo jumătate de oră, cred că a plâns niței, apoi a venit repede înapoi în casă și a dat un telefon. Peste zece minute m-am uitat pe geamul de la bucătărie și am văzut-o pe Tanya îmbrăcată cu un tricou galben și colanți albaștri care cobora dealul și sărea peste pârâiașul din vale; avea în mână ceva ce părea să fie o bucată de sfoară. Când am ieșit în curte un pic mai târziu, i-am găsit pe amândoi în hambar, cățărați pe cea mai înaltă căpiță: Tanya era cocoțată în cârca lui Rufus și se clătina destul de periculos dintr-o parte într-alta când încerca să treacă un capăt de sfoară peste o bârnă transversală, pe când celălalt capăt era legat în formă de laț de spânzurătoare și atârna pe jos. Prin lațul acesta, se pare că avea să treacă vulpea ca să ajungă la o coțofană moartă și plină de viermi pe care o prinsese unul dintre frații Tanyei și care zăcea

instalată într-o cutie de pantofi; când vulpea va ajunge la coţofană, laţul se va strânge în jurul ei şi se va spânzura. Sigur, bănuiam că Departamentul de Sănătate şi Siguranţă Publică ar avea nişte obiecţii, dar Tanya pretindea că instalaţia avusese un succes nebun, aşa că eu i-am povestit şi lui Kate despre ea.

— Se pare că Rufus chiar s-a descurcat de minune pe-acolo, mi-a zis ea. Şi şi-a mai găsit şi-o prietenă bună deja. Vai, nu, să ştii că-i e foarte dor de Orlando, am zis eu repede. Aşa mi-a zis ieri. Doar că, vezi, ştii şi tu, copilul nou e mereu foarte interesant. Tanya probabil c-o să se întoarcă înapoi la prietenii ei mai vechi în curând.

— Şi e în toate echipele? întrebă Kate. Adică echipele de la şcoală?

— Păi, nu prea au echipe aici, Kate. Dan – adică domnul Hunter – crede că vârsta de nouă ani e cam prea mică pentru a organiza competiţii sportive de crichet şi de fotbal. Zice că zece ani e o vârstă mult mai bună pentru lucruri de genul ăsta şi înclină spre jocuri cu mingea la sport, iar lui Rufus îi place chestia asta, pentru că nu e niciodată cel care-i ales ultimul şi nu se întâmplă să nu-l aleagă cineva şi e din ce în ce mai bun la ele. Joacă mereu fotbal, deşi până acum nu juca, pentru că i se părea că n-are nici o legătură cu fotbalul. Şi domnul Hunter crede că mai încolo o să fie destul timp pentru sporturi competitive.

— Şi, ia spune, în curând domnului Hunter o să-i crească şi aripioare şi-o aureolă pe cap, nu-i aşa? Nu-ţi place de el, nu-i aşa?

— Evident că nu! Am roşit toată şi mi-am dorit din tot sufletul să n-o fi sunat deloc pe Kate într-un moment în care avea chef de

împunsături. E directorul de la şcoala lui Rufus, pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta nu i-a stat în cale Ursulei Moncrief, nu? îmi răspunse ea. Îţi mai aduci aminte de bietul domn Pritchard la balul şcolii?

Am chicotit vesel, pentru că mi-am adus aminte de Ursula Moncrief la balul de la Carrington House, beată pulbere, cu o rochie care-i lăsa un umăr gol, dar ajunsese să o dezgolească până la cot, cu faţa îngropată în gâtul domnului Pritchard şi ciugulindu-l uşor de umăr, în vreme ce el o conducea emoţionat de ringul de dans pe melodia *Lady in Red*, cu ochii cât cepele de frica ei.

— Da, bine, păi nu cred că sunt în pericol de-a face asta. Un bal este, cred, ultima grijă pe care o s-o am la o şcoală de provincie ca asta, sincer.

— La naiba. Sună la uşă. Mă aştepţi puţin?

— Sigur, am fost eu de acord, uşurată că fusese distrasă de asta, mai ales că tocmai lovise drept la ţintă şi lucrul ăsta mă cam enervase.

Îmi dădeam seama că-l cam plăceam pe domnul Hunter şi că atunci când mă plictiseam puţin, când stăteam să-mi curăţ pensulele sau îmi spălam paleta cu vopsele, gândul îmi zbura către el. Nu era ceva nepermis sau cotropit de dorinţă, dar aşa, într-un fel mămos, dacă era să-i spunem pe nume. Eram destul de sigură că era mai tânăr decât mine şi avea nişte ochi aşa de blânzi şi un păr moale şi strălucitor şi purta un sacou vechi şi ponosit de catifea reiată pe care, chiar dacă n-aveam nici pic de simţ domestic, tot îmi venea să i-l peticesc la coate. O pereche de petice din acelea de piele ar fi fost perfecte, i-ar fi dat un aer intelectual. Se găseau la supermarketul din sat şi ieri m-am trezit la raionul de croitorie că

le mângâiam. Şi era doar din cauză că era aşa de drăguţ cu Rufus, îmi ziceam eu când ieşeam din magazin, fără să fi cumpărat peticele pentru coate, din fericire, şi că ne dăduse un sfat aşa de bun despre cum să ne descurcăm cu bătăuşul şi îi eram atât de recunoscătoare. Chiar aşa de recunoscătoare încât făcusem ceea ce mi se păruse un gest cât se poate de normal – chiar dacă fusese un pic cam necugetat: am cules un buchet de clopoţei din păduricea din spatele casei şi i le-am dus la şcoală într-o dimineaţă când ştiam că toată lumea era la careu; i le-am lăsat pe birou împreună cu un bileţel de mulţumire. Din păcate, îşi uitase notiţele cu ce urma să spună la careu aşa că se întorsese în birou exact când eu plecam.

— Vai! mă roşisem toată. Eu tocmai venisem să las astea. În semn de mulţumire.

Făcu ochii mari de uimire şi se uită în spatele meu, unde văzu florile.

— Pentru ce?

— Păi, ştiţi, pentru sfatul pe care mi l-aţi dat. Să nu îl confrunt direct pe bătăuş. A funcţionat perfect. Şi Rufus e foarte fericit acum.

— Vai, bine, atunci sunt foarte fericit pentru el. Dar nu trebuia, sincer... zise el arătând înspre flori, uşor jenat, în timp ce eu îmi treceam mâna prin păr.

Nu eram oare amândoi cam prea în vârstă să ne roşim aşa de tare? Amândoi chiar?

— Aveţi cumva o vază? am întrebat eu.

— O... vază? Păi, nu, se bâlbâi el, eu...

— Nu contează, am adus eu o vază, am zis eu scoţând dintr-o plasă de la Tesco o carafă veche şi observând cu groază că secretara Harris avea ochii cât cepele de uimire în timp ce bătea la calculatorul ei în dosul uşii de sticlă.

— Eu cam trebuie să plec, zisese el venindu-şi în fire şi întinzându-se după un teanc de hârtii de pe birou. Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Cameron.

— Imogen mă cheamă, i-am adus eu aminte.

— Imogen, zise el şi o clipă ne-am privit drept în ochi.

Apoi ne-am îndreptat convulsiv spre uşă în acelaşi timp şi un moment jenant de genul: „dumneavoastră întâi, ba nu, dumneavoastră" s-a petrecut în prag.

Da, un bal la şcoală ar fi minunat, mi-am zis eu, legănând receptorul sub bărbie cât o aşteptam pe Kate şi privind pe fereastră la vacile care păşteau mestecând ritmic pe păşune. Să profit de o şansă de genul ăsta şi să – ştiţi – să mă îmbrac elegant. Să arăt cât mai dichisită într-o rochie cu flori, ceva gen Sarah Jessica Parker – eram destul de sigură că nu ar fi fost nevoie de ceva stil londonez sau prea provocator –, cu Alex la braţetă, care, desigur, ar fi îmbrăcat şi el la patru ace, cu papion şi frac. Sau poate aici trebuia să porţi un costum *casual*? Chiar nu puteam să mi-l imaginez pe soţul Sheilei Banks în frac.

Îl cunoscusem ieri la porţile şcolii pe Frankie Banks. Mă speriase de moarte când mi-a răsărit în spate, mi-a pus o labă uriaşă pe umăr şi mi-a zis:

— Eşti mama lui Rufus?

— D-da, mă bâlbâisem eu, întorcându-mă înspre el şi observând că era ras în cap, muşchii îi plesneau prin bluză şi avea braţele acoperite de tatuaje.

— E un puşti bun, îmi spusese el cu o voce răguşită şi aspră.

Iar eu îi bâiguisem ceva de mulțumire. Da, ar fi tare drăguț să-l văd într-o ambianță mai sociabilă. Pe Daniel Hunter, nu pe Frankie Banks. Poate că aș putea să-l invit la cină într-o seară? Să-l cunoască și pe Alex mai bine? Ceva total fără pretenții la care să gătesc o lasagna sau ceva... Deși, sigur, de luni încolo Alex o să lipsească de-acasă toată săptămâna. Mi s-a strâns inima la gândul ăsta. O să fie plecat și-o să stea în apartamentul din oraș.

— Imo? Mai ești pe fir?

— Ce? A, da, încă mai sunt. Cine era la ușă?

— Caroline Harvey, care a venit să-mi dea un fluturaș despre nu știu ce concert de muzică de cameră în care cântă și ea. Doamne, parcă văd ce față o să facă Sebastian; cred c-ar plăti bani buni doar-doar să nu se ducă. Oricum, din fericire, o să fim la Veneția weekendul ăla. Ascultă, cred că trebuie să închid, am cam pierdut noțiunea timpului și trebuie să mă duc la magazin. Te sun eu mai târziu.

— Ă, Kate, înainte să închizi, aș cam vrea să-ți cer o favoare. De fapt, e o favoare cam mare.

— Spune, zise ea un pic precaută.

— Mai întâi trebuie să-mi promiți că dacă ți se pare curată nesimțire din partea mea ai să refuzi imediat, ok?

— Despre ce-i vorba?

— E o chestie destul de mare și destul de deranjantă, deci gândește-te bine ce răspunzi...

— Imo, ce e?

Mi-am trecut limba peste buze.

— E doar... păi... știi că Alex o să stea de-acum încolo la Londra în timpul săptămânii, nu?

— Chiar așa? zise ea surprinsă. Nu, nu știam.

— O, Doamne, nu ţi-am zis? Probabil că i-am zis Hannei atunci. Da, chiar aşa, din cauză că naveta asta îl deprimă îngrozitor şi o să stea câteva nopţi pe săptămână la Londra.

— Aha, unde?

— Păi, asta-i şi problema, Kate. I-a fost oferită o cameră de către un prieten de-al lui Charlie Cotterall, dar Charlie tocmai şi-a părăsit nevasta şi e un bandit şi jumătate. Adică e mereu la vânătoare şi mereu se dă la tipe şi chestia e, mă întrebam doar – da, e chiar o favoare uriaşă – dacă acuma, că s-a mutat Sandra de la voi şi aveţi camera pentru dădacă liberă, mă gândeam – că dacă nu aţi închiriat-o încă – dacă nu cumva aţi vrea să i-o închiriaţi lui Alex o vreme?

Am închis ochii strâns. Mi-am ţinut respiraţia. Gata. Am zis-o. De când Kate îmi zisese că se săturase să aibă o dădacă prin casă mereu, acum că aproape toţi copiii ei erau la internat şi se tot întreba dacă să ţină camera aceea pentru oaspeţi sau să o închirieze, tot cugetasem dacă mi-aş putea lua inima în dinţi s-o întreb. Dintr-odată m-am roşit toată. Ce proastă sunt. Nu trebuia s-o întreb; era un gest foarte nepoliticos şi-o punea într-o situaţie aiurea pe ea.

— Kate, îmi pare rău, nu...

— Adică doar pentru câteva zile sau vrei să se mute la noi cu-adevărat?

M-am roşit toată.

— Păi, cred că am vrut să zic să se mute la voi, dar, Kate, lasă. Nu, nu trebuia să te mai întreb aşa ceva, am bâiguit eu. Doar că am fost aşa de îngrijorată zilele astea şi nu ştiu de ce, pentru că sunt sigură că Charlie n-o să-l abată de la calea cea bună – adică oricum, Charlie are

o relație stabilă, dar știi cum sunt băieții când sunt împreună și cum se iau la întrecere și mi-am zis că – of, nici nu știu ce mi-am zis, am încheiat eu pe un ton cam aiurea. Oricum e penibil, nici n-ar trebui să-mi fac griji din astea. Și nu sunt îngrijorată de fapt, Kate, sincer nu sunt, dar... of, lasă, Kate.

— N-am s-o las baltă, zise ea încet. Am să mă gândesc bine la asta.

Mi-am ținut respirația.

— Chiar așa?

— Și va trebui să-l întreb și pe Sebastian, desigur.

— Sigur, sigur că va trebui să-l întrebi și pe el, am zis eu agățându-mă de firicelul ăsta de speranță.

Doamne, măcar de l-ar întreba...

— Și desigur că o să vă plătim la prețul pieței, am continuat eu.

— Imo, nu voiam să închiriez, deci n-am nici un fel de preț al pieței.

Am lăsat capul în pământ, îmbujorată toată. Da, așa era, spre rușinea mea. Știam că Kate se cam hotărâse să țină camera pentru oaspeți și să n-o închirieze, așa că, deși mă oferisem să plătesc chirie, știam destul de sigur că n-ar lua bani de la noi. Fața îmi era fierbinte. Dintr-odată mi-am dorit să nu fi avut un soț pentru care să trebuiască să-i manipulez pe prietenii mei.

— Vedem, a zis ea repede. Ok? Am să vorbesc și cu Sebastian despre asta și am să-ți spun ce hotărâm.

— Da, mulțumesc mult, Kate, mulțumesc că măcar ți-ai pus problema. Mă simt ca naiba că ți-am spus asta în față...

Dar m-aș fi simțit și mai rău, mi-am zis în sinea mea, punând telefonul la loc în furcă, dacă n-aș fi întrebat deloc. Probabil că aș fi fost îngrijorată până la Dumnezeu în săptămânile care ar urma. Mai ales că știam că și Eleanor o să fie în oraș. Mi-am trecut iarăși limba peste buze, care erau foarte uscate acum. M-am uitat în depărtare pe fereastră. În viața mea viitoare aveam să fiu, m-am hotărât eu cu spatele drept pe spătarul scaunului, nu numai foarte încrezătoare în forțele proprii, aveam să fiu și foarte bogată. Poate că banii n-aduc fericirea, dar lasă calea fericirii mult mai liberă.

Am stat o clipă acolo, puțin amețită de amestecul de vinovăție și ușurare pe care-l simțeam, până am văzut o furgonetă roșie pe geam. Poștașul Paul intra pe poartă și își parca mașina în curtea mea. I-am făcut cu mâna și m-am dus să-l întâmpin, strângându-mi puloverul mai tare în jurul corpului ca să mă feresc de vântul rece de-afară, foarte mulțumită că puteam să-mi iau gândul de la probleme. La Londra nici nu știam cum arată poștașul nostru, darămite cum îl chema, dar aici lucrurile erau un pic diferite. Oamenii erau mult mai prietenoși. Când i-am zis asta mamei, m-a privit surprinsă.

— Dar e normal, draga mea. Viața la țară e mult mai civilizată. În Franța, poștașul stă să bea o dușcă mică. Când m-am mutat în Provence, am ieșit să-l salut și i-am zis: *Bonjour monsieur. Un petit calvados?*[1], iar el mi-a răspuns: *Oui, mais pourquoi petit?*[2]

---

1. „Bună ziua, domnule! Aș putea să vă ofer un pahărel de calvados?" (în fr. în orig.)
2. „Da, doamnă, dar de ce doar un pahărel?"

Am râs la auzul povestioarei, dar am decis să nu-i ofer lui Paul un whisky la ora zece dimineaţa. Aş fi pornit tot lanţul slăbiciunilor prin sat dacă se afla că, după ce că îi mulţumeam directorului şcolii cu un buchet de flori pentru servicii, acum mai îmbătam şi poştaşul.

— 'Neaţa, Paul, ce mi-ai adus oare? am zis eu veselă şi plutind de fericire că mi-am luat piatra de pe inimă: eram gata să-mi încep ziua cu brio.

— Doar un plic c-o factură şi nişte reclame.

— Păcat. Chiar nimic interesant?

— Nu, sigur, dacă nu pui la socoteală catalogul cu furtunuri de grădină.

— Cine ştie, am rânjit eu. Trebuie să-ţi faci viaţa interesantă cu ce ai la îndemână, vorba aia.

Imediat ce-am zis asta, mi-am dorit să n-o fi făcut. Paul părea complet îngrozit, apoi s-a roşit tot şi a sărit repejor în furgoneta lui. Când se îndepărta pe drumul plin de cretă, mi s-a strâns inima de nervi.

Există glume vesele şi glume idioate, Imogen, mi-am zis închizând uşa după mine. Ce-ar fi să nu mai pari casnica frustrată aşa de tare, hm?

Când am intrat în bucătărie ca să arunc reclamele la gunoi, am şi deschis plicul cu factura şi m-am încruntat toată. Apoi m-am aşezat pe un scaun. O sută cincizeci de lire? Pentru ce? Aveam privirea fixată pe hârtia cu antet, care era al Clinicii Veterinare Marshbank şi apoi am citit pentru ce era factura:

5 aprilie... Vizită la domiciliu şi consultaţie 75 £

18 mai... Vizită la domiciliu şi consultaţie 75 £.

Am făcut ochii mari de uimire. O sută cincizeci de lire? Pentru două vizite la domiciliu? Pentru numele lui Dumnezeu. Am înşfăcat telefonul şi am format numărul.

— Clinica Veterinară Marshbank? mi-a zis în ureche prietena mea recepţionista.

— Pot vorbi cu Pat Flaherty, vă rog?

— Domnul Flaherty este pe teren acum, zise ea tăios, poate că îmi recunoscuse vocea care cerea socoteală.

— Chiar aşa? La telefon e Imogen Cameron. Poate aţi putea să-l întrebaţi de ce oare trebuie să plătesc o sută cincizeci de lire pentru o nimica toată! N-a făcut decât să dea cu piciorul într-o vacă şi să-mi arate unde e un coteţ. Oare pentru asta a făcut facultatea de medicină veterinară?

— Percepem o taxă de bază pentru o vizită la clinică, doamnă Cameron. Vizita la domiciliu este ceva mai costisitoare.

— Păi, nu prea puteam să aduc o vacă până la clinică, nu?! Deşi probabil că data viitoare chiar asta am să şi fac!

— Aşa să faceţi, doamnă Cameron. O să avem parte de un spectacol pe cinste atunci.

Şi cu aceste cuvinte mieroase îmi închise telefonul în nas. Mă uitam la receptorul care cârâia, complet scoasă din minţi de nervi. Ooooo... bolboroseam eu pe dinăuntru. Ce femeie împuţită. Asta avea să fie ultima dată când o să mai apelez la serviciile clinicii Marshbank. Probabil că mai erau şi alţi veterinari prin zonă; pe care o să-i privesc eu de sus, nu viceversa. Am să-mi duc animalele în altă parte. Până una-alta, aveam această mică şi încurcată problemă cu nota asta de plată. M-am ridicat de la masă rozându-mi

unghia de la degetul mare cu furie. Alex făcuse o criză de nervi grozavă ieri pentru că observase o pungă nouă de la magazin – oare ce-o să spună despre asta?

— Pantofi noi, Imogen! strigase el scoțându-i din punga pe care o pitisem eu foarte bine în fundul dulapului. Ce naiba faci tu aici? Doar știi că trebuie să strângem cureaua acum!

— Sunt doar șlapi, pentru Dumnezeu, am zis eu luându-i de la el din mână. Nu sunt chiar saboți de piele italienești și nu pot să stau toată vara doar în adidași transpirați!

Și nu puteam să fac asta, ce-i drept, dar o notă de plată de la veterinar de-a dreptul inutilă probabil c-o să-l facă să explodeze pe drept cuvânt. Nu, trebuia să mă ocup de asta singură.

Iarăși bani, mi-am zis, așezându-mă și trecându-mi mâna prin păr, de-a dreptul exasperată, simțind cum mi se strânge stomacul de nervi. Dacă aș reuși măcar să fac niște bani de-ăștia împuțiți. Dacă n-aș fi așa de inutilă. Of, dacă aș putea și eu să fac ceva...

Peste o jumătate de oră eram în mașină și conduceam ca vântul și ca gândul, schimbând benzile ca o nebună către sat. Conduceam repede, pentru că dacă aș fi încetinit și aș fi judecat un pic ce eram pe cale să fac, s-ar fi putut să mă opresc, să mă întorc brusc și să mă duc drept acasă. Aveam mâinile transpirate pe volan și inima îmi bătea tare de tot și tremuram toată și nu era numai agitația mea, cât și faptul că mașina era foarte plină. Plină ochi chiar. Și fără îndoială că aveam să mă întorc acasă tot cu mașina plină și cu coada între picioare, dar, vorba lui tata, dacă nu te uiți peste gard, cum să

ştii când o să-l dărâme careva? Sigur, mereu ne atenţiona înţelept:

— Dar să nu jucaţi niciodată *Macbeth* costumaţi în femeie!

Un sacrificiu pe care el îl făcuse şi suferise de pe urma lui. Totuşi, eu nu mă duceam să fac chiar asta. Nu, nu, mă duceam să fac ceva care era mult mai înfricoşător.

Am parcat drept în faţa barului cu cramă despre care îmi zisese Sheila cu câteva zile în urmă că era fix ce-mi trebuia:

— Abia s-a deschis, dragă, şi e plin de fiţe.

Şi l-am privit foarte emoţionată: chiar arăta plin de fiţe.

Avea o prelată *vert-bouteille* şi firma de deasupra geamurilor curbe cu perdele încreţite strânse în formă de arc era „Moulin Rouge", scrisă cu litere aurii sinuoase, chiar arăta şic şi elegant şi scump; exact cum nu mă simţeam eu în momentul ăsta.

Abia după cinci minute mi-am luat inima în dinţi, am coborât din maşină şi am intrat pe uşă. Înăuntru era întuneric şi totul era luminat difuz şi mi-a luat ceva să-mi obişnuiesc ochii cu adâncimea ca de peşteră a barului. Pereţii erau vopsiţi într-un fel de roşu închis şi mat, iar scaune cu spătarul curb şi fundul rotund erau aşezate în jurul măsuţelor de lemn bine lustruit răspândite în interior. Un bar cu tejghea lungă de mahon ocupa un colţ în partea stângă cum intrai, iar o fată frumoasă, brunetă, cu tunsoare franţuzească şi buze în formă de arc ştergea pahare. În afară de ea nu mai era nimeni înăuntru. Îmi zâmbi.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Da, eu... managerul e cumva aici?

— Eu sunt managerul.

— A.

— Da, știu, ar trebui să beau *café cognac* în cămăruța din spate citind *Paris Match* cât altcineva face ce fac eu acum, dar, din cauza afacerilor care se mișcă repede ca melcul, sunt și spălător de vase, ștergător de pahare și, în general, omul bun la toate pe-aici, spuse ea zâmbind.

Eu i-am zâmbit înapoi și m-am mai calmat un pic.

— Știu cum e. Pe mine mă cheamă Imogen Cameron, apropo, și sunt artistă.

Era o șmecherie de când lumea, dar ea păru destul de impresionată când dădu mâna cu mine.

— Bună, eu sunt Molly. Oare ar fi trebuit să aud de...?

— Nu, nu, am zis eu umilă, regretând bravada mea de mai devreme, sigur n-ai auzit de mine. Doar că mă întrebam dacă nu cumva – cineva mi-a zis că, din când în când, expuneți tablourile artiștilor locali aici și mă întrebam dacă n-ați vrea cumva să expuneți câteva dintre lucrările mele?

Gata. Am zis-o.

— Aha. Cine ți-a zis asta?

— Sheila Banks.

Ea își dădu capul nițel pe spate și râse.

— Sheila Banks? Păi, ai fost prost informată. N-am expus niciodată tablouri aici, pentru că n-am deschis de prea mult timp – dar dacă te-a trimis Sheila, mai bine arunc o privire peste lucrări. Nu vreau să mă trezesc că mă scurtează de picioare, nu? Își strânse prosopul de pahare și îl aruncă pe bar. Ce sunt, acuarele?

— Nu, de fapt sunt în ulei. Sunt destul de mari. Sunt în maşină, le...

— A, se opri ea şi păru un pic dezamăgită. S-ar putea să nu fie chiar ce caut, totuşi. Se pare că acuarelele se vând cel mai bine. Cred că e aşa pentru că sunt mai ieftine şi oamenilor li se par mai accesibile.

Şi atunci cred c-a observat cum mă pleoştisem brusc.

— Dar ştii ce? Hai să ne uităm la ele puţin.

Ieşi din dosul barului, era slăbuţă şi elegant îmbrăcată, cu o pereche de blugi negri şi o cămaşă albă şi cu un şort tot alb peste blugi.

— Du-te şi adu-le şi o să le punem pe masa asta mare de-aici.

Sigur că până să termin de făcut toate drumurile de la maşină şi până la bar, opintindu-mă şi gâfâind să le aduc înăuntru cât Molly privea cu ochii cât cepele, am descoperit, evident, că nu prea au încăput pe masă, aşa că am ajuns să le punem pe jos sau să le sprijinim de pereţii roşu rubin. Şi mai era încă o cămăruţă mai mică în care se intra printr-o arcadă joasă undeva mai în spate şi Molly a dus câteva tablouri şi acolo, lucru care mi s-a părut foarte încurajator. Apoi am aşteptat câteva minute, simţeam că erau cele mai lungi minute din viaţa mea, în vreme ce ea se plimba pe lângă toate şi se uita la ele muşcându-şi din unghia de la degetul mare şi privindu-le mai serios, cu capul uşor aplecat într-o parte, se aşeza pe vine să se uite mai de aproape, apoi se îndepărta ca să le vadă în perspectivă. În sfârşit, se îndreptă de şale, se întoarse şi-mi zâmbi.

— Le iau pe toate, spuse ea. Ce Dumnezeu, or fi ele uriaşe, dar arată grozav. Şi chiar dacă n-or să le placă clienţilor, mie tot îmi plac. Şi chiar o să-mi mai lumineze şi mie atmosfera în bar.

Îmi venea să sar în sus de bucurie, să dau din mâini prin aer şi să urlu „Uraaaaa!" înainte să mă arunc, ca la fotbal, drept în braţele ei, dar am reuşit să mă abţin şi să-i zic un „Mulţumesc!" plin de uimire.

— Să zicem că împărţim – şaizeci şi patruzeci la sută din preţul de pe etichetă dacă se vând? Şaizeci pentru tine, desigur.

Am făcut ochii cât cepele.

— Perfect, am zis eu uimită.

Doamne, i-aş fi dat chiar şi nouăzeci la sută; aş fi fost de-acord să fac orice, vai, dac-ar şti cât de disperată eram. Apoi ne-am petrecut următoarele zece minute scriind preţuri pe etichete care se lipeau – după părerea mea, erau preţuri cam mari, dar n-aveam de ce să fiu nemulţumită – şi punând tablourile în rame, apoi Molly s-a dus sus la etaj ca să împrumute un ciocan şi o mână de cuie de la muncitorii care lucrau la apartamentul ei de deasupra barului. Când veni înapoi jos, ne-am pus pe treabă şi ne-am apucat să atârnăm tablourile pe perete. Pe când îi băteam fiecare cui mă simţeam de parcă plutesc de fericire.

— Oricum nu există moment mai bun ca acum, zisese ea cu un picior pe scară, bătând un cui în perete, luând tabloul din mâinile mele şi agăţându-l cu grijă, deasupra arcadei joase. Şi nu e ca şi cum aş avea clienţi sau ceva!

Le-am agăţat pe toate unsprezece şi cel mai mare tablou, preferatul meu, l-am pus în spatele

barului, sub o lumină care arăta foarte bine. M-am îndepărtat de tablou și l-am studiat atent, văzând cum arăta cuibărit acolo printre sticle de Martini și de vermut, apoi m-am întors încet și am privit și restul lucrărilor mele, puse pe deasupra meselor și peste arcadă, câteva dintre ele chiar în camera din spate, și chiar dacă toate erau înrămate cu rame ieftine, măcar erau atârnate pe pereți și nu zăceau pe un șevalet sau într-un dulap, și m-am simțit așa de copleșită de bucurie că aproape mi s-a făcut rău de la atâta entuziasm.

— Arată minunat, a zis Molly uimită și învârtindu-se prin jur. Știi – chiar profesionist. Și au schimbat locul. Arată ca o cafenea franțuzească autentică.

Și chiar așa și era. Unde înainte fusese un bar întunecat și cam mohorât, acum arăta foarte vesel și cu o atmosferă plăcută, ca un bârlog al impresioniștilor din secolul al XIX-lea. Aproape că-i și vedeam, cu șorțurile lor de pictori și beretele pe cap, cum pufăiau din țigările lor Gauloise și dădeau pe gât *pastis* și îl bârfeau pe Toulouse-Lautrec înainte să o șteargă spre șevaletele lor din atelierele de la mansarde.

— Ți-ar trebui niște scrumiere, am exclamat eu dintr-odată, din acelea galbene în formă de triunghi pe care scrie ceva...

— Pernod! Am câteva, dar n-am apucat să le scot încă.

Se repezi în dosul barului și deschise o cutie din care se revărsară biluțe de polistiren expandant și ne-am distrat foarte bine punând câte o scrumieră pe fiecare masă. Ea ezită un pic și apoi zise:

— Aş vrea nişte lumânări aici. Ştii, din alea care sunt înfipte în sticle cu ceară care s-a scurs pe margine, dar e cam ţipător şi parcă e scos din anii şaptezeci, dar totuşi...

— De ce nu? am zis eu pe un glas hotărât. Asta e o cafenea franţuzească retro la urma urmei, nu-i aşa? O să fie kitsch intenţionat.

Mă privi o clipă gânditoare, apoi, cât ai zice peşte, scoase o armată întreagă de sticle cu ceară pe ele dintr-un dulap din dosul barului, unde le pusese evident cu grijă, pentru că nu era aşa de sigură dacă erau ce-i trebuia.

— Hai să le aprindem, am zis eu la fel de hotărâtă şi am luat câteva din mâna ei, pe care le-am răspândit prin cameră, devenind de-a dreptul autoritară din cauza adrenalinei care se strânsese în venele mele.

— Să le aprindem la prânz?

— Păi, e o zi mohorâtă şi oamenii or să le vadă cum sclipesc primitor în geamuri. S-ar putea să-i atragă.

Le-am aprins pe toate până la urmă, ba chiar am pus şi câteva pe bar şi apoi, cu tot locul luminat de flacăra plăcută şi somptuoasă a lumânărilor, cu tablourile mele sclipind ca-ntr-o poveste magică pe pereţi, Molly se duse la frigider, de unde scoase o sticlă de vin. Scoase dopul cu uşurinţa unui cunoscător.

— Vino, trebuie să bem un pahar de ceva. Chiar dacă nimeni altcineva din sătucul ăsta nu are chef de ceva de băut.

Am râs şi ne-am mutat pe scaunele de la bar. Molly a turnat câte un pahar mare de Chablis şi, în vreme ce ne beam vinul prietenește, mi-a povestit despre speranţele pe care şi le făcuse cu

locul ăsta: cum cafeneaua asta era visul ei de a aduce un colțișor de Paris, unde lucrase câțiva ani, în târgul ăsta mititel; cum petrecuse nu știu câte nopți nedormite din cauză că împrumutase din ce în ce mai mulți bani ca să ajungă s-o deschidă și cum managerul de la banca de unde luase împrumutul îi făcuse tot felul de greutăți și cum era din ce în ce mai îngrijorată și disperată pentru că posibila clientelă trecea nepăsătoare pe lângă *Rața și ogarul*. Ca s-o mai consolez, i-am povestit despre îndoielile care mă rodeau, cum că n-aș fi artistă cu-adevărat și că de fapt eram o diletantă – sigur, poate că nu era una dintre cele mai înțelepte strategii, având în vedere că tocmai îmi luase 11 picturi – dar ea păru să suporte foarte bine discuția și deja ajunseserăm pe punctul de a trece de la slujbele noastre la viețile noastre personale – lucru care sunt sigură că, după două pahare de vin pe stomacul gol, m-ar fi făcut să-mi dau drumul și să-mi vărs toate necazurile cât ai zice peșteș, dar am fost salvată de clopoțel. Un clopoțel drăguț și cristalin, care sunt sigură că lui Rufus i-ar fi plăcut foarte mult. Un cuplu de tineri intră pe ușă. Bărbatul părea să-și ceară scuze.

— A. Nu știam dacă era deschis sau nu, dar...

— Da, sigur că e deschis, zise Molly, aproape prăbușindu-se de pe scaun de entuziasm; abia se ținu să nu cadă și sări jos toată numai zâmbete, apoi se duse în dosul tejghelei.

— Ce ați dori oare?

Mi-am golit paharul, i-am făcut cu ochiul și am strâns unul dintre peisajele pe care nu reușiserăm să le agățăm pe pereți, am încercat să-i

las lui Molly niște bani pe bar, pe care ea i-a refuzat instant, zicându-mi:

— A fost din partea casei! și am ieșit afară în stradă.

Afară aerul era liniștit și picura o ploaie mărunță din văzduh, era atât de fină că aproape semăna cu o ceață. Am rămas locului o clipă, bucurându-mă de ploaie și lăsând picurii să-mi mai răcorească obrajii îmbujorați de la vin și de la succes. Îmi găsisem un loc pentru tablouri. Îmi găsisem o nouă prietenă, care, sinceră să fiu, avea mai multe șanse să-mi devină suflet-pereche decât Sheila. Și avusesem o zi bună. Sigur, nu era prima zi bună pe care o avusesem de când venisem, dar cea mai bună de ceva vreme. Având încă un zâmbet larg pe față și cu căldura din suflet care aproape o egala pe cea dintr-un furnal, mi-am aruncat tabloul singuratic care nu mai încăpuse pe pereți în portbagaj și am luat-o înspre oraș.

Mulțumesc, Pat Flaherty, mi-am zis în gând strângând de volan și ridicându-mi bărbia cât mașina mea trecea pe străduțele înguste cu pâlcuri de mărită-mă mamă care mi se frecau de aripi și oglinzi. Chiar dacă ai făcut-o fără să vrei, mi-ai dat șutul în fund care m-a propulsat cu un pas înainte de care aveam nevoie.

Capitolul 17

Grătarul de la familia Latimer a început cu stângul. Mă pregăteam de plecare sus, chinuindu-mă să aleg între o fustă înfoiată de mătase sau niște pantaloni de in eleganți – vara trecută Eleanor mă prinsese pe nepregătite când ne chemase la un grătar *casual* și avusese două sute de invitați, cu tot cu un cort pentru petreceri, caterer și friptură de porc îngrășat – și tocmai mă întrebam dacă nu cumva o să am nevoie și de o coroniță cu pietre prețioase, când sună telefonul.

— Alo?

— La naiba. Speram să-ți las un mesaj pe robot.

— Hannah, tu ești? De ce? Ce s-a întâmplat?

— Hm, păi, n-o să fii prea fericită de vestea asta.

— Nu vii?

Inima îmi sări un pic vinovat. M-ar fi ajutat enorm de mult să nu trebuiască să mă ocup de familia mea azi.

— A, nu, venim. Dar vine și tata.

— Tata?! m-am așezat repede pe o parte a patului.

— Da. Nu te enerva de pomană, Imogen. N-am avut ce să fac. M-a sunat ieri ca să-mi aducă aminte că e ziua lui...

— La naiba!

— Exact, dacă mi-aş fi amintit din timp de ea, poate că i-aş fi sugerat să ieşim la o bere, ceea ce sigur că nu i-am şi spus, aşa că i-am zis, tata, îmi pare tare rău, dar am fost invitaţi la masă mâine. Şi sigur că apoi am pus receptorul în furcă şi m-am simţit ca dracu', aşa că am sunat-o pe Eleanor şi i-am zis că, din păcate, nu mai putem veni, pentru că am uitat că azi era ziua lui tata şi ea mi-a zis să-l luăm şi pe el, unde-s mulţi puterea creşte.

— La care i-ai răspuns că, vai, nu putem să facem una ca asta, m-am răstit eu pe un ton ameninţător.

— Da, normal că asta i-am şi zis, dar n-a vrut să mă asculte. Mi-a zis că trebuie neapărat să venim şi să o chemăm şi pe prietena lui şi că are destulă mâncare cât să hrănească un batalion şi că... of, ce puteam să fac?

— Puteai să insişti, asta puteai să faci! am strigat eu. Of, Doamne, vin mama, tata, Dawn – dar nu-mi spune că o să vină şi Haina Mov?

— Păi, nu prea cred că o s-o lase de căruţă tocmai acum, nu-i aşa?

Mi-am închis ochii de groază.

— Nu, nu cred c-o s-o lase baltă. Bravo, Hannah!

— Nu trebuie să o iei aşa, a zis ea nervoasă. Nu e vina mea şi, dacă vrei să ştii, mă simt destul de rău azi şi mi-ar fi mai bine dacă aş sta dracului acasă!

— Îmi pare rău, am zis eu spăsită. Ce-ai păţit?

— Am constipaţie cronică şi mă doare stomacul de mor. Ne vedem mai târziu şi nu uita să-i iei o felicitare tatei.

Şi, zicând asta, mi-a închis.

Minunat, mi-am zis în sinea mea când trăgeam pe mine fusta vaporoasă şi aplicam rapid nişte ruj pe buze. Sora mea se dădea Sfânta Filofteia acum, sub egida zilei tatălui nostru, când adevărul gol-goluţ era că tata nu şi-o sărbătorea niciodată. Pe motiv că vanitatea nu-l lăsa, nu voia să i se amintească de trecerea anilor, se simţea de-a dreptul insultat dacă îl sunai de ziua lui ca să-l feliciţi sau îi dădeai vreo felicitare sau cadou, totuşi tocmai anul ăsta şi-l alesese ca să nu se mai prefacă şi să sărbătorească acasă la Latimeri. Absolut perfect.

— Tot nu eşti gata? îmi strigă Alex de la piciorul scărilor.

— Vin acum!

Mi-am înşfăcat poşeta şi şalul şi am coborât. Alex tocmai ieşise de la duş şi arăta de parcă tocmai coborâse dintr-una din pozele de la *Sunday Times Style*: era îmbrăcat cu o cămaşă rozalie, pantaloni de bumbac deschişi la culoare şi avea un pulover de caşmir în jurul umerilor, iar părul său blond era pieptănat pe spate. Un bărbat la prima tinereţe, ar fi scris sub el.

— Hai odată, draga mea, îmi zise el nerăbdător. Trebuia să fim deja acolo acum douăzeci de minute.

— Ştiu, dar nimeni nu vine la timp la chestiile astea. Trebuie să găsesc o felicitare pentru tata.

Am cotrobăit prin sertarul de la bucătărie – ceea ce era un gest complet inutil – şi am găsit o bucată de hârtie albă, am împăturit-o în două şi l-am obligat pe Rufus să-i deseneze pe felicitare. În timp ce Rufus era înarmat şi muncea de zor cu cariocile în mână, sună din nou

telefonul. Alex dădu ochii peste cap şi ieşi din cameră.

— Alo? am zis eu pe un ton acru, deja imaginându-mi că mai vine încă un membru al familiei noastre la masă.

— Da, Sheila la telefon, dragă. Şarpele Tanyei e cumva la voi?

— Ce al Tanyei?

— Şarpele ei. Şi l-a pierdut şi Rufus a fost pe la noi vineri, nu? Şi se mai strecoară în genţile oamenilor din când în când.

— Vai! Păi, aşteaptă niţel. Rufus, şarpele Tanyei e cumva la tine? i-am şuierat eu.

— Nu, dar caută la mine în ghiozdan.

— Caută tu singur la tine în ghiozdan! i-am zis eu, complet îngrozită.

— Ce naiba se întâmplă aici? tună Alex venind înapoi în bucătărie şi scuturând nişte mărunţiş, nervos nevoie mare. Rufus, nu mai termini odată felicitarea aia? Cine-i la telefon?

— Hannah, am minţit eu.

Alex încă nu prea o îndrăgise pe Sheila. Prima şi singura oară când a întâlnit-o a fost când a venit mai devreme de la muncă într-o zi, pe nepusă masă, şi a găsit-o pe ea şi tot neamul ei ocupând întreaga căsuţă şi înfulecând toate crochetele de peşte pe care le aveam prin casă.

— Parcă nu eram preşedintele unei minirepublici umanitare, nu? îmi şuierase el după ce au plecat.

— Păi, a lăsat ceva ieri la noi. Vrea să poarte lucrul ăla. Mă duc să-l caut.

— Nu poate să mai aştepte? îmi urlă el pe când urcam scările două câte două.

M-am năpustit în camera lui Rufus. Ghiozdan, ghiozdan, unde ești – a, uite-l. L-am luat de pe pat și, ținându-l cât mai departe de mine, m-am uitat înăuntru precaută. Înăuntru doar caiete și creioane, ca de-obicei. Aha, ia stai puțin, să mă uit și în geanta de la înot. Am luat-o de pe jos și am scos repede din ea prosopul ud și slipul, apoi mi-am dat seama, complet împietrită de groază, că în fundul genții era ceva alunecos. Cu buza tremurând de frică, am fugit la baie, am răsturnat geanta în cadă și mi-am închis ochii când a picat...

— AAAAAA!

Încă mai tremuram când a intrat Alex în baie.

— Ochelari de înot? zise el pescuindu-i din cadă. Asta voia Hannah?

— Da, am șoptit eu deschizând ochii.

— Ca să-i poarte azi.

— Ăă...

— Ca Biggles?

— N-nu. Mâine. La o petrecere elegantă.

— Slavă Domnului. Sora ta are un gust cel puțin excentric când e vorba de haine. Acum putem să mergem, te rog?

Până să ieșim pe ușa căsuței – ne deciseserăm să mergem pe jos ca să putem să bem amândoi, pentru că eu chiar aveam nevoie de un întăritor – întârziaserăm deja. De fapt, eu eram mulțumită în sinea mea. Dacă Eleanor avea foarte mulți invitați, mi-am zis eu trecându-mi o perie prin păr pe când mergeam pe potecă, puteam pur și simplu să ne strecurăm pe margine și să ne pierdem discret în mulțime, ceea ce speram să se întâmple și cu tata și anturajul său. Am gesticulat cu peria înspre părul lui Rufus, dar acesta s-a ferit din

calea ei și atunci am pus-o la loc în geantă și am tras strașnic aer în piept ca să mă mai calmez. În vreme ce mergeam liniștiți în sus pe deal, cu soarele dezmierdând mănunchiurile de untișor – era incredibil de cald pentru perioada asta a anului – cu Rufus care țopăia înainte, mi-am zis că pentru cineva care ne observa fără să ne cunoască păream probabil familia perfectă: un bărbat extrem de arătos împreună cu nevasta lui care nu arăta nici ea așa de rău – se cam lățea în șolduri, dar mai era încă tânără – și cu băiatul lor cu bucle arămii care sufla puf de păpădie în vânt. Și chiar eram, de fapt, familia perfectă, mi-am zis eu aruncându-i o ocheadă lui Alex.

El îmi zâmbi repede și încercă să treacă peste enervarea de mai devreme.

— Ești în regulă acum? îmi zise el un pic aspru.

— Da, bine. Tu?

— Sigur că da.

Inima începu să-mi bată foarte repede. Era prea rigid. Eram prea rigizi ca să fim cuplul perfect. Unde era oare mâna în jurul taliei mele ca semn de împăcare? Sau să ne cuibărim unul la pieptul celuilalt ca să ne sărutăm? Vai, Imogen, dar totul trebuie să fie perfect, nu-i așa? Asta numai din cauză că sunt emoționată, mi-am zis în gând, chiar dacă n-ar fi trebuit să fiu, pentru că, totuși, mă hotărâsem eu aseară într-un moment ca din Sfântul Ion din Damasc[1], când zăceam în cadă înconjurată de spumă, că eram de-a dreptul nevrozată din cauza lui Eleanor Latimer și probabil că revelația asta a venit din

1. Se referă aici la lucrarea Sfantului Ion din Damasc despre puterea credinței oarbe în Dumnezeu.

cauza pasiunii pe care o făcusem pentru Daniel Hunter. Cei căsătoriţi mai făceau câte-o obsesie din când în când, vedeţi voi, dar asta nu însemna nimic. Chiar nimic. Şi nu era chiar prima pasiune pe care o făceam în viaţa mea. Nu, mai fusese şi băiatul acela franţuz care vindea măsline la piaţa Turnham Green; cu bucle blonde şi mătăsoase şi cu un zâmbet care lumina ca un far; şi cu mâini minunat de frumoase. Doamne, am cumpărat măsline de la el săptămâni întregi, ba chiar aproape că mă hrăneam doar cu măsline de la el şi, într-o noapte, l-am şi visat chiar. Am visat mâinile lui. M-am trezit năduşită toată, pentru că tocmai îmi imaginasem cum mâinile lui îmi alunecă peste pulover şi cum îmi cuprind sânii... Vai!

— Ce e? Alex se trezise cu ochii lipiţi lângă mine.

— Am visat urât! am îngăimat eu vinovată, trăgându-mi plapuma bine sub bărbie în vreme ce braţele lui Alex mă cuprindeau.

— N-avem lighioane sub patul ăsta, îmi spusese el somnoros şi se cuibărise la gâtul meu meu, în vreme ce inima mea bătea să-mi spargă pieptul. Culcă-te la loc.

Dar eu am mai stat trează, gândindu-mă cu groază... Doamne, e oribil! Am avut un vis erotic! Sunt femeie căsătorită, pentru Dumnezeu! Dar... oare chiar era aşa de groaznic? Sau era perfect normal să se întâmple aşa ceva? Oare şi lui Alex i se întâmplau aceleaşi lucruri? Nişte fantezii inofensive? Un fel de pasiune perfect normală pe care o aveau unul pe altul? Şi oare m-ar fi ajutat dacă pur şi simplu făceam mişto de asta? Să zic lucruri de genul:

— A, Alex, deci azi luăm prânzul la gagică-ta? De-abia aştept!

Şi atunci el ar fi râs, s-ar fi scărpinat agale în cap şi ar fi răspuns:

— Da, chiar aşa, cred că mereu am avut o slăbiciune pentru ea.

Şi aş putea să glumesc aşa şi cu Piers, să zic:

— Vai, Piers, numai când trec pe lângă ei mă îmbujorez toată de la căldura pasiunii lor!

(Şi să-mi fac vânt cu mâna în timp ce zic asta.)

— Vai, dar ar trebui să ne cuplăm şi noi doi, atunci. (Să-l iau şi de mână cât zice asta.) Chiar c-am face o echipă pe cinste.

Şi el atunci şi-ar da capul pe spate şi ar râde vesel. Da, exact aşa trebuia să procedez ca să mai dezamorsez bomba care eram şi dacă rolurile ar fi inversate, nu-i aşa că Eleanor fix aşa s-ar purta?

Când am ajuns, luând-o printr-o parte laterală a casei înspre gazonul din spate, prin grădina de trandafiri, mi-am dat seama că era cam linişte: nu auzeam zgomotul de voci pe care tocmai mă aşteptam să-l aud, nu se auzea clincănitul paharelor de şampanie şi râsetele obişnuite. Ce ciudat. Când am ajuns aproape de terasă, l-am văzut pe Piers care stătea ţeapăn şi serios lângă Dawn. Hannah era căzută într-o rână pe o canapea de răchită, de parcă tocmai ajunsese la capătul unei călătorii lungi şi obositoare, cu mama lângă ea, Eddie întorcea cârnaţi pe grătar şi discuta cu tata, iar Eleanor era îmbrăcată cu un tricou roz de culoarea somonului şi pantaloni scurţi de blugi – se fâţâia prin jur, arăta absolut minunat, cu o carafă de Pimm's[1].

1. Un fel de gin folosit ca bază pentru cocteiluri răcoritoare.

Alex făcu feţe-feţe înspre mine:

— Toată familia ta e aici!

— Da, am... uitat să-ţi spun. Am crezut că era o petrecere mare. Nu ştiam că o să fim doar noi. Şi Eleanor i-a invitat pe toţi, am adăugat eu repede.

Doamne, fusta asta era mai bună pentru o petrecere la Ascot decât aici. Am încercat s-o mai ridic puţin. Abia am putut s-o mai îndes niţel în chiloţi.

— Doamne sfinte, mi-a şoptit Alex scârbit, Piers o să se ia cu mâinile de cap.

Am completat în gând că deja se luase cu mâinile de cap.

— Cine e fata aia dezbrăcată?

— E Dawn, i-am răspuns eu, e prietena tatei.

Uitasem că Alex n-avusese încă onoarea să îi fie prezentat.

— Doamne păzeşte, parcă e curvă!

Evident că şi Dawn se aşteptase la o sindrofie mare şi se îmbrăcase conform ocaziei – sau, mai bine zis, se dezbrăcase conform ocaziei, depinde din ce unghi priveai: era machiată foarte tare şi avea pe ea o bluză roz mult deasupra buricului şi o fustă, bine, dacă puteai să consideri cureaua pe care o avea legată în jurul brâului fustă.

— Imogen, Alex, ce bine că aţi venit! Eleanor chiar părea foarte încântată că ne vede, deşi am încercat să ignor modul foarte drăgăstos în care l-a sărutat pe Alex de bun-venit şi mi-am zis că era doar un sărut drăguţ şi prietenesc.

Nu fusese prea lung, doar un pic prea cochet.

— Şi nu trebuie să vă fac cunoştinţă acum pentru că deja îi ştiţi pe toţi! chicoti ea. Nu-i aşa că-i nostimă situaţia?

— Foarte, zise Alex sec apropiindu-se ca să dea mâna cu tata, care venise de lângă grătar tot numai zâmbete şi cu un aspect de parcă era motanul care tocmai luase caimacul de pe lapte.

Era îmbrăcat cu pantaloni albi mulaţi şi purta o cămaşă cu model hawaiian, colorată atât de strident că la soare te puteai uita, dar la dânsa ba.

— La mulţi ani, tată! i-am zâmbit şi l-am pupat pe obraz şi i-am dat felicitarea desenată de Rufus. Îmi pare tare rău că am uitat de ziua ta.

— Vai, nu-ţi face probleme, când ajungi la vârsta mea deja nu mai ţii socoteala anilor. Dar ce locşor au prietenii tăi aici, zise el privind în jur peste balustradă către pământurile nesfârşite ale moşiei, care străluceau frumos în soare. Aţi căzut în patru labe şi aţi mai pus şi piciorușul aici în mijlocul frumuseţii, nu-i aşa? Să înţeleg că Ellie a fost gagica ta mai demult, nu, Alex? zise şi îmi dădu un ghiont prietenesc. Să stai cu ochii în patru, draga mea, cine ştie, se mai trezesc vechile pasiuni!

Eleanor chicoti şi îi umplu paharul:

— Eh, Martin, nu vorbi prostii. Îi sfârâie călcâiele prea tare după fiica ta!

— Of, nu ştiu ce să zic, am spus eu curajoasă, cu tonul glumeţ pe care-l stabilisem. Alex pare mereu că poate să mai facă loc încă uneia.

Se făcu brusc o tăcere plină de uimire. Nu voisem să sune chiar aşa.

— Păi, atunci e un bărbat mai bun ca mine! exclamă tata ca să mă scutească de situaţia jenantă. Tocmai admiram cu Imo locul minunat de frumos al prietenilor voştri, Alex. Nici nu mă mir că aţi acceptat căsuţa.

Alex încuviință și eu m-am deplasat nițel mai încolo ca s-o salut pe mama. Nu eram încă prea pricepută la glume de societate. Poate că mai trebuia să exersez până să-mi intru în mână. Atunci când m-am aplecat s-o sărut pe mama de bun-găsit, m-am mai relaxat nițel. Era elegantă și părea să nu-și fi dat câtuși de puțin silința, fiind îmbrăcată într-o rochie de pânză topită crem și cu o pălărie de paie cu boruri mari și ondulate, cu ochii strălucindu-i pentru că se distra copios trăgând din țigară.

— Nu-i așa că-i grozav? chicotea ea cât eu mă așezam alături. Ia uite la bărbatul ăla. Aproape că leșină de groază!

Piers, chiar așa, rămăsese tablou: avea venele de pe frunte umflate și ochii holbați, aproape ieșind din orbite, în vreme ce Dawn îl bătea pe umăr cu unghiile sale negre; ca să-i atragă atenția, îi povestea foarte tare despre un prieten de-al ei pe nume Malcolm – care avea o casă mare – aproape la fel de mare ca asta – undeva în Peckham.

— Crește lame, să știi, zicea ea, și struți. Se cheamă fermă *new-wave*, înțelegi?

Piers clipi de uimire.

— Doamne sfinte, chiar în Peckham?

— Da, e o afacere foarte fainã. Ar trebui să încerci și tu să crești niște struți, că ai așa multe dealuri.

— Da, chiar e o idee, zise Piers un pic pierdut.

— Păi, da, vinzi carnea la magazinele locale și vinzi și penele, zise, dându-i un ghiont cu unghiile ei negre. Și e, ăăă, din punct de vedere economic... cum se zice?

— Viabil?

— Da... așa.

— Dar cine ar cumpăra penele alea?

— Naiba știe. Dar eu am un pampon la chiloții tanga, deci probabil că unii cumpără! Probabil că le bagă în perne sau ceva.

— Și unde... se pun?

— Păi pernele se pun pe paturi, Piers.

— Nu, pamponul.

— A, în față. Doamne, doar nu se pune în spate. Aș arăta ca Iepurașul de Paște dacă ar sta în spate! râse ea tare și îi dădu un ghiont în coaste.

El păru de-a dreptul amuzat și izbucni la rândul lui în râs.

— Unde naiba a mai cunoscut-o și pe asta? îmi spuse Alex la ureche.

— Cine?

— Tatăl tău! De unde naiba a mai cules-o și pe asta?

L-am privit în ochii care sclipeau de mânie și i-am zis:

— Păi, la operă, evident, apoi m-am ridicat ca să-mi iau ceva de băut.

Nu aveam nici un chef să-i iau apărarea tatei. M-am dus apoi să schimb o vorbă și cu Hannah.

— Nu-i așa că-i distractiv? îmi zise ea când m-am așezat pe canapeaua moale. Dawn nu și-a mai tras și ea sufletul de când am venit.

— E o chestiune din aia din *Star Trek*, de genul „Teleportează-mă, Scottie". Tu cum te mai simți?

— Groaznic. N-am mai fost la baie de nu știu când și stomacul meu parcă e făcut din fier-beton.

Chiar că arăta rău, era palidă și un pic transpirată, respira greu și se schimonosea de durere.

— Atunci du-te la doctor mâine. Să-ți dea un supozitor sau ceva.

— Minunat, și apoi o să trebuiască să merg la umblătoare cât e ziua de lungă. Nu, sper să fac indigestie de la mâncarea de-aici și să scap de toate cele din stomac. Eddie e absolut sigur că respectivii cârnați sunt expirați, așa că s-a hotărât să-i ardă până se fac crocanți.

— Mă gândeam eu că trebuie să aibă un motiv ca să se ocupe de grătar. Dar chiar suntem doar noi invitați, Hannah?

— Mama lui Piers se ascunde pe undeva pe aici, zise privind în jur ca să vadă dacă era prin apropiere. A intrat în casă, cred, zicând că era prea cald afară, dar era limpede ca lumina zilei că o deranja anturajul.

— Vai, Doamne! am chicotit eu. Dawn și Lady Latimer în aceeași cameră!

— Da, da, și ai pierdut cea mai importantă scenă. Dawn a întrebat-o dacă era doamnă cu adevărat, la care grozava femeie i-a răspuns: „Nu știu, așa mi-a zis ginecologul".

Am izbucnit într-un râs răutăcios.

— Dar n-a venit și Haina Mov?

— Nu, se pare că are spectacol. Cântă în salon la hotelul din târg, cel cu piano bar.

— La Regal? Uau, bravo ei!

— Nu-i așa că-i de admirat? A, da, și mai e cineva pe-aici, un tip de prin partea locului care stă și el pe moșie, dar, în afară de el, nu mai suntem decât noi. Sincer, trebuia să mă previi, Imogen. Sunt îmbrăcată ca pentru o petrecere în aer liber. Și trase de rochia ei lungă, foindu-se pe scaun cam stânjenită.

— Păi erai și tu acolo când ne-a invitat, de unde să știu eu? și i-am zâmbit lui Eddie care îmi trimisese o bezea prin fumul de la grătar. Mă

duc să-l pup şi pe cumnatul meu, am zis eu ridicându-mă de pe scaun.

— Te rog, chiar. Cred că o să fie cel mai interesant lucru care i s-a întâmplat săptămâna asta.

Eddie se opri din întorsul insistent al cârnaţilor ca să mă salute.

— Avem nişte salmonela tip C şi nişte dizenterie numai bună în meniu azi, mă informă el cu glas scăzut. Nu te apropia de friptura de porc sub nici o formă şi ţine-te cât mai departe de hamburgeri până nu îi incinerez cum se cuvine. Şi să-l previi şi pe Rufus, da?

— Am să fiu foarte atentă, l-am asigurat eu. Dar Hannah ce-a păţit? A mâncat creveţi stricaţi sau ceva?

— Nu la mine în bătătură, asta-i sigur. Cred că exagerează. A început programul ăsta Weight Watchers, ştii, şi merge şi la sală. Sincer să fiu, mă tem că nu e destul de în formă ca să meargă la sală încă. Şi cred că a făcut o întindere sau ceva.

— Hannah se duce la sală? am zis cu ochii cât cepele.

— Doar noaptea foarte târziu. Şi nu, nu poartă costum mulat din spandex.

— A, am zis eu încet.

— Nu-i aşa că face o treabă pe cinste? zise Eleanor cu un zâmbet uriaş şi cu ochii ei căprui strălucitori, care tocmai îmi apăruse în spate.

— Aşa e, am încuviinţat eu. Eddie e un bucătar nemaipomenit.

— Păi, e trimisul Proniei azi. Piers niciodată nu face grătarul şi mereu pică pe mine sarcina asta şi pur şi simplu mă încălzesc toată şi mă enervez. Ce ţi-e şi cu povestea că bărbaţilor le place să se dea macho cu cleştele de grătar.

Imogen, tu încă n-ai făcut cunoştinţă cu mama lui Piers, nu?

Se uită spre mine ca să-mi atragă atenţia şi eu m-am întors şi am văzut undeva în umbră, prin fereastra cu glasvand a terasei, o siluetă care era o versiune mai în vârstă a lui Piers, cu ochii albaştri spălăciţi şi nasul coroiat, şi care mă privea acru. Vorbea hotărâtă cu cineva care stătea cu spatele la mine şi se întreba oare de ce această nou-venită nu o salutase. Sau să i se prezinte. Am întins pasul ca să mă ţin după Eleanor pe terasă.

— Louisa, ea este Imogen Cameron, soţia lui Alex, zise Eleanor cu voce tare. Îţi mai aduci aminte ce ţi-am spus? Ea şi cu Alex stau într-una dintre căsuţe.

— Ce-ai spus? se încruntă Lady Latimer şi puse mâna pâlnie la ureche.

— Mai ţii minte că ţi-am povestit că vor lua una dintre căsuţe! striga Eleanor, dar fix în clipa aia mi-am dat seama cu cine vorbea soacra ei. Mi-am ţinut respiraţia.

— Şi Pat, pe care-l ştii, evident. Ai stat lângă el la recepţie, îmi aminti Eleanor.

Am strâns mâna cea uscată ca hârtia pe care mi-o întinsese doamna cea în vârstă.

— Îmi aduc aminte, am zis eu rece. Îmi pare bine, Lady Latimer.

Pat Flaherty părea pe cale să mă salute cordial, dar apoi văzu privirea mea rece şi ţeapănă şi nu mai zâmbi deloc.

— E veterinar, mi-a zis Lady Latimer pe un ton ca din mormânt. Un veterinar chiar bun.

— Ştiu. Adică ştiu că e veterinar, am adăugat eu, clarificând pentru el cu care parte a propoziţiei ei eram de acord.

— Mulțumesc tare mult pentru scrisoarea dumitale, care a ajuns la timp vineri. Îți voi răspunde cu proxima ocazie, i-am zis apoi, întorcându-mă spre el.

Pat părea complet năucit de asta, iar Eleanor era un pic uimită. Bine. Să se învețe minte să nu-mi mai trimită note de plată exorbitante prin poștă. Nu-i plăcea să fie umilit în fața oamenilor ăstora, nu?

— Vorbeam de onorariul domnului Flaherty, am explicat eu ca să înțeleagă și publicul exact ce voiam să zic. Pentru serviciile prestate.

— A. Da, răspunse el și se uită el la mine amenințător. Cam așa e în lume, nu? Dai ceva contra altceva.

— Da, sigur că da, am răspuns eu mieroasă și eram pe cale să continui într-o notă sarcastică spunând că ăsta e *quid pro quo*-ul, dar n-o mai zisesem cu voce tare înainte, așa că mi-a ieșit ceva de genul:

— Așa e puid cro po-ul.

O clipă am crezut că nimeni nu observase, dar urmă un:

— Ce-ai zis? și Lady Latimer puse mâna pâlnie la ureche. Cro ce-ul?

— Po-ul, îi spuse Pat pe un ton sobru.

Ea se încruntă, neînțelegând. Apoi se întoarse către mine.

— Are niște mâini grozave, zise ea cu voce tare. Are grijă de Codița mea.

— Adică Yorkshire Terrierul ei, îmi șopti Eleanor repede.

— A avut o infecție oribilă la vezică la Crăciunul trecut, dar cred că i-ai dat de cap imediat, băiete, spuse ea bătându-l pe umăr cu mâna ei cu pete de ficat. Ai instincte foarte ascuțite.

— Eh, nu știu dacă-i chiar așa, a zis Pat jenat.

Da, așa-i trebuia, să se simtă jenat. Deci veterinar de-ăsta era: genul ăla care se gudură pe lângă bătrânele și potăile lor răsfățate. Chiar dacă această bătrânică, mi-am zis hotărâtă, privind la rochia ei de șifon și la colierul uriaș de diamante, probabil avea bănuți de aruncat. Și el chiar părea să-și intre bine în rol, cu zâmbetul gata pregătit, cu cămașa asta albastru safir și blugii de pe el. Mă simțeam de-a dreptul prost îmbrăcată în rochia asta cu flori și cu saboții ăștia înalți.

— Eleanor, nu vrei să-i spui lui Piers să oprească muzica aia agitată odată? o întrebă soacra ei cu mâna în dreptul urechii.

Din difuzoarele din salon se revărsa o muzică reggae foarte liniștită.

— Nu pot să suport genul ăsta de muzică. Mă simt de parcă sunt mereu pe cale să fiu jefuită.

— Sigur că da, zise Eleanor strângând din buze când se întorcea să iasă.

— Și oare cine sunt oamenii ăia îngrozitori de pe terasă? continuă soacra pe o voce șuierată, apucând-o de mânecă. A trebuit să mă prefac că mă gonește căldura în casă, dar chiar sunt ceva de speriat.

— Oh, ă...

— Sunt chiar familia mea, am zis eu calmă, observând că bătrâna avea vârful nasului un pic rozaliu.

Părea genul care trage la măsea și îi mirosea gura a gin.

— De fapt, sunt oameni drăguți dacă ajungi să-i cunoști. A, uite că s-au făcut cârnații, mă duc să-l hrănesc pe Rufus.

Am ieșit afară cu inima bătând să-mi spargă pieptul și am coborât pe gazon ca să-l chem pe Rufus la masă. Se juca cu cel mai mic copil Latimer, dându-se în leagăn.

— Haideți, băieți. E ora mesei.

Rufus se prinse din tonul meu că ceva nu era tocmai în regulă:

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, am răspuns, și apoi am urcat pe trepte mână în mână, cu Theo după noi. Ia stați amândoi pe bancă aici lângă Eddie. Se pare că nu există o ordine de locuri la masă de data asta. Vă aduc câte un hot-dog fiecăruia.

Eleanor veni într-un suflet spre mine când luam mâncarea de la Eddie.

— Îmi pare așa de rău, Imogen. E o snoabă bătrână. Adică... și se opri în mijlocul propoziției, ușor stânjenită.

Eu i-am zâmbit și dintr-odată am îndrăgit-o. Măcar nu eram singura de-aici pe care o lua gura pe dinainte.

— E ok, știu cum e. Și de unul sau doi dintre ei chiar trebuie să râzi copios.

Și cu coada ochiului l-am văzut pe tata, care îl imita pe Kenneth Williams[1] pentru Piers, cu o mână în șold, cu nările umflate și cu capul dat pe spate. Lucru care, din fericire, îl distra pe Piers mai tare decât pamponul lui Dawn.

— Apropo, cum se face că Pat Flaherty e în vizită? am întrebat eu pe un ton prietenos în vreme ce îndesam un cârnat în chifla lui Rufus. Mi se pare că parcă e mereu prin preajmă la voi acasă.

---

1. Scriitor și comic englez foarte cunoscut.

— A, păi stă în casa de oaspeţi, aşa că trece pe la noi destul de des. I-am închiriat-o cât muncitorii îi renovează casa, e o casă parohială veche din satul cel mai apropiat. E drăguţ, nu?

I-am ignorat întrebarea şi m-am prefăcut că mă concentrez să aduc ketchup-ul de la o masă alăturată. Când m-am întors lângă grătar cu el în mână, ea plecase deja.

— Îi spunem „Casa de curve", zise Piers care stătea la coadă în spatele meu la grătar, cu farfuria strânsă la piept, ca un băieţel bine-crescut de la şcoală.

— Ce-ai spus?

— Casa lui Pat. Pare să primească un cârd de femei acolo. Norocosul, chicoti vesel. O friptură de porc şi un burger pentru mine, te rog.

Aha, aşa deci, mi-am zis în sinea mea, aşezându-mă lângă Rufus şi Theo cu hot dog-ul meu în mână şi prefăcându-mă că ascult ce-şi ziceau ei acolo. Deci era şi armăsarul locului, pe lângă rolul său de veterinar şarmant, gândeam eu în vreme ce Pat îşi lua burgerul de la Eddie, glumind cu el şi zâmbindu-i frumos, apoi s-a dus să se aşeze lângă Hannah pe canapea. Bine, asta era una dintre femeile pe care nu le putea câştiga de partea lui, mi-am zis muşcând din chifla mea. O păsărică pe care nu putea s-o vrăjească. L-am urmărit cum se apleca să vorbească cu ea şi cum stătea ea – sau mai bine zis zăcea –, complet năucită de el. Bine, dacă nu s-ar fi simţit în aşa hal, sigur că i-ar fi dat cu flit instant unui asemenea linguşitor. Nu prea îi avea la inimă pe junii primi şi îl acceptase pe Alex doar pentru că mă căsătorisem eu cu el. Dar oare Alex chiar era june prim? mi-am zis tresărind. L-am privit cum

stătea lângă grătar și când mă uitam așa la el, se întâmplă ceva îngrozitor. L-am văzut cum i-a aruncat o ocheadă secretă lui Eleanor. L-am văzut cum i-a făcut cu ochiul lui Eleanor, care stătea pe terasa aglomerată, și ea i-a zâmbit din colțul gurii și a ridicat din umeri. M-am uitat în altă parte, complet îngrozită. Apoi mi s-a urcat tot sângele la cap. Am dat pe gât paharul meu cu Pimm's și am făcut asta un pic cam brusc, iar jumătate din băutură îmi curse pe lângă gură. Am înșfăcat un șervețel și m-am șters repede. Doamne, Imogen, calmează-te odată. Probabil că nici nu era genul ăla de ocheadă. Probabil ceva de genul: vrei și tu un cârnat? Nu! Nu vreau un cârnat. Aha. Atunci un burger? La care răspunsese ridicând din umeri. Da, poate că vreau. Da, aia era.

Am privit disperată printre gene cum Eleanor așeza pe toată lumea la masă; nu la modul formal în jurul mesei, ci răspândiți pe terasă, cu farfuriile așezate în poală, apoi distribuia cuțite și furculițe învelite în șervețele tuturor. Și când m-am întins din nou după pahar, am văzut că-mi tremura mâna. Poate că Hannah avea dreptate. Poate chiar trebuia să mă duc la psiholog. Poate chiar trebuia să stau în aceeași cameră cu un străin căruia să-i povestesc că aveam o bănuială de-a dreptul nefondată; o fixație că soțul meu avea o aventură cu o fostă prietenă. Sau poate că, mi-am zis eu, ținându-mi strâns paharul, ar trebui să îi spun în față chiar ei – lui Eleanor – când mă îmbăt bine la sfârșitul petrecerii, după ce ea le-a zis la revedere ultimilor oaspeți, să-i strig: „Ia-ți labele de pe bărbatul meu, împuțito!". Și apoi să urmăresc cu atenție cum încremenește locului și toată familia mea rămâne mută de

uimire. Sau poate că n-am să fac nici una, nici alta și am să las lucrurile în plata Domnului, ca de-obicei și am să tot presupun și să-mi fac griji și să mă prefac mereu până la nebunie. Da, așa am să fac, probabil. Am tras aer în piept și i-am dat drumul încet și sacadat.

Prânzul continuă. Pentru că nu mă simțeam în stare de discuțiile adulților, am rămas cu băieții și m-am tot jucat cu mâncarea din farfurie. În spatele meu sună telefonul mobil al lui Pat și el se duse înăuntru ca să vorbească. Am încercat din răsputeri să nu mă uit după fundul lui perfect care se vedea bine prin blugi când intră în casă prin ușa cu glasvand. Apoi m-am hotărât că, dacă încă mai observam fundurile tipilor din jur, chiar și pe cele ale bărbaților incredibil de aroganți ca el, era probabil un semn bun. Probabil că nu avem chiar tendințe suicidale.

— Nu mănânci? am zis eu uimită, pentru că Hannah a refuzat burgerul pe care i-l oferea Eddie.

Asta era prima oară că vedeam așa ceva.

— Nu, mulțumesc. De fapt, se ridică în picioare clătinându-se, cred că am să mă duc până la closet.

— Noroc, am zis rânjind înspre ea și am observat că era foarte palidă. Dar sigur te descurci singură?

Mă pregăteam să mă ridic și eu să merg cu ea, fiind de-a dreptul îngrijorată.

— Nu, nu, sunt ok, mi-a făcut ea semn cu mâna să nu mă ridic, în vreme ce se deplasa chircită de durere de-a lungul terasei.

— Pare într-o stare groaznică, i-am șoptit eu mamei la ureche, care se așezase cu farfuria ei în mână lângă mine.

— Știu și sunt de acord cu părerea lui Eddie. Cred că a făcut o întindere sau ceva la sală. E aceeași sală la care merge și Dawn, să știi, și ea zice că acolo chiar te hingheresc până faci efort. Și chiar nu știu ce caută Hannah acolo.

Am privit-o un pic surprinsă pe mama.

— Tu chiar te înțelegi bine cu Dawn, nu?

— Da, dar n-o să mai dureze prea mult. Se mută la Newcastle săptămâna viitoare și-l lasă baltă pe tatăl tău.

— Nu știam asta.

— Se pare că acolo sunt cele mai bune cursuri de cosmeticiene și ea a aplicat la unul dintre ele și a fost acceptată. Și cred că nici criza vârstei a treia prin care trece tatăl tău nu include nevoia de a sta în camere studențești cu perne pe podea și cu ficuși, așa că rămâne aici.

— Eh, atunci cam asta le-a fost relația. Oricum, el e mult prea leneș ca să vină în weekenduri în Newcastle, și ei probabil c-or să i se scurgă ochii după vreun flăcău local.

— Ce păcat, a zis mama.

— Dar stai să vedem ce mai scoate din pălărie data viitoare, am rânjit eu.

Ea se strâmbă.

— Fâța aia de Tessa Stanley l-a invitat la masă la Hurlingham săptămâna viitoare. Sper din suflet să nu se încurce cu ea.

I-am aruncat o privire piezișă. Era ciudat. Mama se bucura când tata avea vreo prietenă gen Dawn, dar nu voia să-și bage coada printre vechii lor prieteni de la Londra. Acolo era teritoriul ei. Peticul ei de pământ. Și se părea că era foarte fericită dacă el se făcea de râs la țară,

unde nu-l cunoştea nici dracu', dar nu printre cunoştinţele lor.

— Şi cine e irlandezul ăla extrem de arătos îmbrăcat într-o cămaşă albastră? mă întrebă ea în şoaptă.

— E Pat Flaherty, care-i extrem de arogant. E un veterinar foarte scump, să nu cumva să-l laşi să se apropie de Samba.

— Păi, ştii cum e Samba: e cea mai neprietenoasă pisică din lume. Şi ea e teribil de arogantă, oricum, deci probabil că ea ar fi cea care nu l-ar lăsa pe el să se apropie câtuşi de puţin. Ba chiar ieri am încercat s-o duc la veterinar să-i facă o injecţie şi... draga mea, ce e?

Mă ridicasem în picioare. Eram toată îmbujorată de furie şi de uimire. Pentru că acolo, în dosul geamului cu glasvand, într-un colţ al salonului, coşmarul meu cel mai groaznic mi se înfăţişa reflectat în oglinda de deasupra şemineului. Am auzit că atunci când e în şoc, organismul uman receptează trauma cu întârziere; fragmentând dovezile ca să le poată procesa creierul. Şi fix asta a făcut mintea mea, a rupt secvenţa de imagini în bucăţi, ba chiar m-a ameţit niţel. Dar chiar şi în starea de caleidoscop dezordonat, câteva dovezi tot rămăseseră de neschimbat. Privirea soţului meu, care credea că nu-l vede nimeni după uşă şi că era singur cuc, când a luat-o pe Eleanor în braţe; şi dorinţa care se citea în ochii lui Eleanor când el a luat-o în braţe; şi felul în care corpurile lor se uniseră ca unul singur în îmbrăţişare. Adevărul gol-goluţ.

Capitolul 18

Mâna mea tresări brusc și din pahar zbură un râu de Pimm's, care ateriză drept în poala mamei.

— Vai! zise ea sărind în sus și scuturându-și rochia.

Am rămas cu ochii pironiți pe pata întunecată de pe fusta ei de parcă nu mai văzusem niciodată așa ceva, apoi m-am întors înspre ușa de la salon. Nu mai puteam să zic nici pâs.

— Nu te îngrijora, dragă, se spală perfect, zicea mama, care tocmai luase un șervețel și începuse să-și șteargă energic rochia. Am vărsat niște oțet balsamic pe ea ieri și mi-am zis... ei bine, s-a dus și asta, dar, vai...

Mi-am dat seama oarecum că făcuse o pauză și mă privea cu ochii cât cepele cum mă îndreptam înspre ușile de la salon, fără ca măcar să-mi cer scuze. M-am năpustit în cameră și m-am uitat în jur. Dar acolo nici urmă de cuplu în toiul acțiunii care să sară repede în lături la vederea mea, nici urmă de mâini duse la gură cu groază sau ochi cât cepele de frica mea. Eleanor stătea într-un fotoliu și vorbea veselă la telefon, iar Alex era în genunchi într-un alt colț al camerei, cu capul băgat într-un dulap plin cu pahare.

— Da, așa e foarte bine, zicea Eleanor, și dacă ați putea să le aduceți chiar marți ar fi perfect.

— Nu le găsesc nicăieri, murmură Alex din dulap.

Scoase capul afară și privi în jur.

— A, bună, dragă. Eleanor m-a pus să scot niște pahare pentru apă din dulap înainte ca toți să se amețească. Se pare că oamenii de la petrecere au nevoie de niște „diluant".

Se dădu un pic pe spate și se încruntă la mine un pic.

— Ești bine?

L-am privit complet năucă.

— Bine, puse Eleanor receptorul la loc în furcă, hotărâtă. Era compania de flori de mătase care o să-mi aducă niște mostre marți, îmi spuse și zâmbi. Mama ta chiar m-a făcut să mă entuziasmez cu chestia asta. Mi-a intrat în cap de-a dreptul să-mi fac o grădină artificială. De-abia aștept să văd ce față o să facă Louisa când o să se aplece să atingă un crin și o să rămână mască!

Râse. Apoi fața i se întunecă un pic.

— Ești bine? Pari un pic cam palidă.

— Da... nu... Sunt ok.

— Vorbeai de astea? zise Alex scoțând niște pahare înalte de apă din dulap.

— Sunt perfecte. Ia și tu câteva și du-le afară și asigură-te că ajunge unul și la Louisa. Deja se învârte de ametită ce e. Am pus câteva sticle de Perrier pe masă, zise și se ridică. Sigur nu te simți rău, Imogen?

— Da, da, sunt... ok, m-am bâlbâit eu, încercând din greu să-mi trag sufletul.

Respiram greu și sacadat.

— E groaznic de cald afară, zise Eleanor privindu-mă mai de-aproape.

— Da. Da, cred... cred că o să beau şi eu un pahar cu apă.

— Chiar aşa să faci. Te rog, serveşte-te. A, şi nu-i aşa că poţi şi tu să duci nişte pahare afară?

Am luat câteva pahare şi m-am dus înapoi pe terasă, complet uimită. Mă simţeam foarte slăbită. Apoi mi-am turnat nişte apă într-un pahar. Dintr-odată m-am întors şi m-am uitat peste umăr la Alex. Venise în spatele meu, pusese paharele pe masă şi vorbea cu Eddie lângă treptele de la terasă, cu mâinile în buzunare, cu umerii căzuţi şi râdea foarte tare la ceva ce Eddie tocmai zisese. Eleanor era aplecată în faţa lui Rufus şi a lui Theo cu o cutie de îngheţată şi îi lăsa pe cei doi să-şi pună singuri din ea în cornete. Nu schimbaseră nici o ocheadă pe ascuns, nici unul dintre ei nu părea să fie neliniştit sau enervat. Mi-am pus paharul pe masă şi mi-am dus o mână la frunte. Era plină de sudoare. Înnebuneam. Chiar eram pe cale să înnebunesc, aveam vedenii, vedeam lucruri care chiar nu se întâmplau. Nu îmi imaginam cel mai rău lucru care se putea întâmpla, ci chiar îl vedeam aievea. Chiar îmi sărise o doagă.

Am mers clătinându-mă către locul unde stătea mama şi m-am aşezat tăcută lângă ea. Ea încă mai clătea şerveţelul cu apă şi apoi freca locul unde era pata. Se uită la mine lung când m-am aşezat.

— Te simţi bine, draga mea? Arăţi de parcă tocmai ai văzut o fantomă.

— Sunt bine, am bolborosit eu drept răspuns. Îmi pare rău că ţi-am pătat rochia.

— Nu contează. Tocmai îţi ziceam asta, se duce la spălat.

Mi-am luat farfuria de pe masa cu faianţă de York, dar n-am putut nici să mă ating de mâncare. Asta pentru că simţeam că mă urmăreşte cineva cu coada ochiului. Pat, care stătea lângă măsuţa cu băuturi, vorbea cu tata şi cu Piers, dar se tot uita la mine. Oare mă văzuse cum mă ridicasem de la masă şi-mi vărsasem băutura şi mă năpustisem în casă ca o nebună? Da, oricum mă făcusem de râs în faţa bărbatului ăstuia de atâtea ori, ce mai conta că o făcusem lată încă o dată, mi-am zis privind pierdută înspre salon. Eram aşa de sigură că-i văzusem împreună, dar totuşi asta chiar era povestea de când lumea, nu? Vedeniile arhicunoscute cauzate de gelozie, mintea care-mi tot juca feste, ghearele geloziei ca un monstru cu ochii verzi de invidie, care se hrănea din slăbiciunea altora. Sigur că da. Realitate sau iluzie. Iluzie sau realitate. Şi, în cazul meu, chiar iluzie era. Şi era foarte cald. Mult prea cald pentru luna mai. M-am uitat la tata, care îşi făcea vânt cu un şerveţel şi la mama, care tocmai se întindea după pălăria ei de paie. Da, de la asta mi se trăgea. Mă bătuse soarele în cap. Şi băusem şi prea mult Pimm's.

În spatele meu, Piers râdea cu gura până la urechi şi îl tachina pe Pat.

— Hai, mă, Pat, nu te mai preface. Acasă la tine e un magnet de fete! E plin de gagici care intră şi ies la orice oră. Am văzut cu ochii mei una chiar ieri!

— Ce prostie, s-a apărat Pat. Aia era străbătuşa mea, Phyllis.

— Străbătuşa ta are păr lung, blond, poartă ochelari de soare şi se îmbracă în blugi roz?

— A, tu te referi la verişoara Dorothy?

— Nu te cred nici cât negru sub unghie, băiete. Pun pariu că e soţia vreunui amărât!

Toată lumea îşi face de cap, am zis eu enervată, mototolindu-mi şerveţelul în pumn. Şi mai ales bărbatul ăsta. Şi Dumnezeu ştie mai cine, cum prind o şansă. Era de-ajuns să te uiţi niţel pe câmpii şi să vezi cum veveriţele se hârjoneau prin desişuri, iepuraşii şi-o puneau prin tufişuri, iar vrăbiuţele şi-o trăgeau de săreau în aer. Oare şi soţul meu îmi punea coarne?

— Nu ştiu ce-o fi cu Hannah, sunt cam îngrijorată, îmi zise mama în ureche. Lipseşte de cam multă vreme.

— Mă duc s-o caut, am zis eu şi m-am ridicat de pe scaun cât aş zice peşte, fericită că mi-am găsit o scuză să mă duc înăuntru; să scap de soare şi să mă stropesc cu nişte apă pe faţă.

Inima deja îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Faci asta pentru mine? Ce drăguţ din partea ta, scumpo!

M-am dus – mergeam cu paşi mici şi grijulii, traversând terasa – şi am intrat pe uşa cu glasvand în salon. Când să trec pragul, m-am oprit o clipă şi m-am privit în oglinda care tocmai mă păcălise aşa de urât cu imaginea aceea falsă şi acum mă şocase din nou când mă uitam la reflexia mea în ea. Mi-am dus mâna la obraz complet năucită de cât de palidă eram. Eram aşa de palidă, mă uitam cumva încurcată şi chiñuită, cu ochii cât cepele. Am plecat de-acolo cât mai repede şi era cât pe-aci să ies din cameră, când privirea mi-a aterizat pe telefon. Era un telefon cu fax, din acela mare, pus pe o masă aproape de fotoliul pe care stătuse Eleanor mai devreme. M-am uitat repede peste umăr ca să verific dacă nu cumva

mă urmărea cineva, am ridicat receptorul şi am apăsat repede pe „redial". După ce sună de vreo câteva ori, o voce cristalină ca de flaut îmi răspunse.

— Bună ziua, aici Marlborough College. Cu ce vă putem ajuta?

Marlborough College. Acolo era pensionul unde învăţau copiii mai mari ai lui Eleanor. Nu era compania de flori de mătase de la care îşi comandase florile pentru grădina artificială.

— Alo? zise nerăbdătoare vocea de la celălalt capăt.

— Eu... vai, îmi pare rău. Greşeală.

Am pus receptorul la loc în furcă şi inima îmi bătea iar să-mi spargă pieptul. Poate că o sunaseră ei, cei de la compania de flori de la care îşi comanda grădina artificială, ca să-i spună că puteau să-i livreze mostrele marţi. Am format 1471[1] şi apoi am apăsat pe cifra 3, dar am nimerit la băcănia din Little Harrington, nu la magazinul de flori artificiale. Mi s-a uscat gura de tot. Abia mai aveam salivă. Auzeam cum îmi bate inima în gât. Oare înnebuneam? Sau mă făceau ei să înnebunesc de-a binelea? Cei doi adică... Am făcut o mică pauză şi m-am sprijinit de braţul fotoliului o clipă. Nu, mi-am zis dintr-odată. Nu, n-ai dreptate, Imogen, pentru că, evident, vorbise la telefonul mobil, nu-i aşa? Oare? Îmi răscoleam disperată toate amintirile cu ea pe scaun, dar memoria mea era alandala. O vedeam cum stătea pe scaunul ăsta, cum vorbea foarte veselă la telefon dându-şi buclele după ureche...

1. Serviciu care permite aflarea ultimelor patru numere de telefon de la care un post telefonic a fost apelat.

Oare chiar vorbise la telefonul mobil? Da, mi-am zis eu încet. Da, cred că vorbea la mobil. Eram oricum destul de sigură. Cel mai solid motiv era că receptorul ăsta era conectat cu un fir la aparat. Nu era portabil, deci... oare ajungea? Până la fotoliu, adică? Am scos receptorul din furcă şi am încercat să stau jos pe scaun, cu el în mână. Abia ajungea. Mi l-am pus la ureche. Nu prea era confortabil să stau aşa. Firul era foarte întins; oare n-aş fi observat asta? Dacă firul ar fi fost...

— Apasă pe 9 pentru ton de exterior, Imogen, Piers băgase capul prin uşa cu glasvand. Ăsta n-are linie directă.

— A! am încercat eu să pun receptorul la loc în furcă, dar n-am nimerit.

Receptorul se învârtea acum pe covor ca un şarpe. M-am roşit toată când l-am cules de pe jos.

— A, nu, e în regulă.

— Nu, te rog, nu te sfii, doar că trebuie să apeşi pe 9.

— Aşa am să fac. Dar mai târziu. Suna ocupat acum.

— Da, dar probabil că ai format numărul greşit, zise el intrând pe uşă. Dacă nu apeşi pe 9 nu poţi suna, uite, încearcă din nou, dar de data asta...

— Aşa am să fac. Dar mai stau o clipă, am mârâit eu printre dinţi de parcă voiam să-l muşc, nu alta.

Se opri şi mă privi uimit. I-am zâmbit jenată şi am plecat repede din cameră.

Eşti aşa de fraieră, Imogen! mi-am zis în sinea mea când mă îndepărtam, să ajungi să te prindă cineva asupra faptului când îţi bagi nasul peste tot şi încerci să reconstruieşti scena crimei, când nici măcar nu existase vreun fel de delict.

Ai văzut şi tu cu ochii tăi cât de nevinovaţi erau amândoi. Eleanor vorbea la telefon şi soţul tău căuta ceva într-un dulap; te înşelase privirea. Da, chiar îmi jucaseră o festă ochii, mi-am zis tresărind. Aşa se spunea, nu? Aşa era clişeul. Şi clişeele nici n-ar exista dacă alte perechi de ochi n-ar fi fost în aceeaşi situaţie cu ai mei de-a lungul timpului, nu?

După gălăgia şi lumina de-afară, casa aceasta mare şi goală părea foarte rece şi liniştită. Pe holurile decorate cu lemn închis la culoare şi lambriuri de stejar începusem deja să mă liniştesc. Asta nu prea era lumea mea, nu era nici măcar o lume adevărată, dar era mult mai plăcut decât afară, unde lanternele acelea ale perechilor de ochi mă urmăreau peste tot şi mă bătea soarele în cap. Am intrat în holul principal, cu scara aceea masivă şi sculptată baroc şi cu galeria de la etaj, care ocupa trei sferturi din spaţiul de sus şi, un moment, nici nu mi-am mai adus aminte ce căutam acolo. M-am oprit. Mi-am dus mâna la frunte. A, da. Pe Hannah. M-am dus repede şi am încercat la closetul de la uşa din faţă. Era mai degrabă ca un birou, nu ca o baie, pentru că pe pereţi erau atârnate stampe înrămate cu caricaturi şi avea şi o bibliotecă plină cu cărţi cu coperte subţiri, un closet de epocă trona într-un colţ, dar nu era nici urmă de Hannah aici.

Am străbătut din nou holul şi am luat-o pe coridor, ieşind apoi pe uşa căptuşită cu postav verde. Aici iarăşi intrasem în altă lume şi paşii mei se auzeau tare pe duşumele, pentru că trecusem de la parchetul gros de stejar şi covoarele persane moi pe nişte plăci de teracotă strălucitoare. Mirosea a câini şi a fier de călcat cu

aburi: se auzea un radio dat tare. Am trecut prin fața ușii deschise de la bucătărie și am văzut-o pe Vera, care stătea cu spatele la mine și spăla vase, fredonând liniștită. Mai era un closet pe-aici, cel unde încercasem să intru eu când cu petrecerea, dar nu era nimeni nici în acela. Am băgat capul pe ușă și am zis:

— Vera, dar vocea asta nu prea suna ca vocea mea obișnuită.

Era mult prea răgușită. Mi-am dres glasul pe când ea se întorcea către mine.

— Vera, n-ai văzut-o cumva pe sora mea, Hannah, pe-aici?

— E cumva cea grasă... adică... se opri, jenată de gafă.

— Da, ea e, cu o rochie albastră.

— S-a dus sus, dragă. Era cineva aici jos, așa că am trimis-o sus.

— Mersi.

Am luat-o pe unde am venit și am urcat pe scara principală ținându-mă de balustrada din lemn de stejar. Strămoșii lui Piers mă priveau acru din pânzele lor cu vopseaua înnegrită de timp, cu aceeași mină disprețuitoare și rece care era întipărită pe fața lui Piers. Nu era prima oară când îmi ziceam în sinea mea că nu prea invidiez cum și-a așternut Eleanor viața. Dar inima îmi stătu în loc o clipă. Asta nu înseamnă că ea ar vrea să trăiască așa ca tine, mi-am zis eu repede. Cum adică, să se mute ea la Shepherd's Cottage, în cămărușele minuscule și cu igrasie, cu vedere la grămada de bălegar din spate? Nu fi fraieră.

Sus era foarte mult spațiu între pereții vopsiți crem și se tot întindea, iar primele câteva camere

arătau de-a dreptul neatinse și complet goale. Nici urmă de Hannah. Oare cât de departe în casa asta s-o fi dus? Începusem deja să mă enervez. Oare cât de curioasă și indiscretă putea să fie? Am continuat să merg pe coridor și am ajuns la altă scară, unde camerele erau mai colorate: câteva aveau postere cu vedete rock și fotomodele pe pereți, una dintre ele avea ponei pe pereți și toate trei își așteptau ocupanții să se întoarcă de la școală. Doar camera lui Theo arăta locuită: avea soldăței și mașinuțe răspândite pe podea și o pată de vopsea roșie pe covor. Și Theo avea să plece anul viitor, mi-am amintit eu închizând ușa de la camera lui, așa că și camera asta avea să fie goală. Și mă întrebam dacă eu aș putea să-l trimit pe Rufus de-acasă, și imediat am știut că n-aș putea. Doamne, eu nu eram sigură nici că aș reuși să-l las să plece la facultate. Toată lumea zicea că atunci când se făceau înalți de doi metri și stăteau toată ziua la televizor, încălțați cu pantofi numărul 43, brusc n-o să mă mai simt așa, dar știam că Rufus n-o să ajungă așa. El o să aibă mereu nouă ani, gropițe în obraz și bucle roșcate-arămii.

Am trecut de un geam de pe hol și l-am văzut jos în grădină, cu Theo; se dădeau în leagăn. M-am oprit puțin și m-am uitat la el drăgăstos cum sălta în aer și râdea cu vântul prin plete. Chiar sub locul unde stăteam eu, tata discuta cu mama. Ea îi atinse cu degetul cămașa hawaiiană și își dădu ochii peste cap descriind cu mâinile o mișcare de dans hula-hula. Tata râse și luă gluma cu bunăvoință, ca și Dawn, de altfel, care apoi chiar făcu câteva mișcări de hula-hula, iar Eddie înșfăcă cleștele de grătar și mimă că bate

în tobe bongo bongo. Atunci tata simți că a venit momentul să facă niște mișcări de limbo și mama dădu capul pe spate și râse copios. Eu am zâmbit. Zică oricine ce-o vrea, dar familia mea chiar era amuzantă și veselă. Și, oricum, cui îi pasă de ce cred alții? Mie îmi păsa, mi-am zis eu întinzând gâtul pe geam să văd dacă Piers observase spectacolul, dar el părea cu mintea complet în altă parte și își turna, cam pe furiș, un gin tonic de pe măsuța cu băuturi. Eleanor discuta cu Lady Latimer și Alex era și el acolo și se scobea în nas, părea tare plictisit. Am tresărit de ușurare. Oare ar fi arătat complet plictisit și s-ar fi scobit în nas dacă era îndrăgostit de ea? Normal că nu! Ești o fraieră, Imogen Cameron, mi-am zis hotărâtă și am luat-o din loc. Ești o fraieră și mai ești și nevrotică, pe deasupra.

La următoarele trepte, totul arăta plușat și intim și am presupus că asta era partea lui Eleanor și al lui Piers, ghicind asta după pozele de familie care erau agățate pe pereți. Tocmai mă întrebam după care dintre cele patru uși lambrisate cu alb se ascundea baia, cu nerușinata de soră-mea în ea, când am auzit un icnet de durere din dosul uneia.

— Hannah? am zis și am încercat să apăs pe clanță.

Era încuiat. Am mișcat de ea.

— Ești acolo?

— Da! îmi răspunse ea cu greu.

M-au trecut frisoane brusc.

— Hannah, ești bine?

— Nu sunt bine, la naiba! Stai puțin.

Am auzit că ceva se mișca înăuntru și apoi a descuiat ușa, ținându-se bine de clanță înainte

să cadă ca o pleașcă pe covorul crem. Am sărit repede s-o ajut.

— Doamne sfinte, Hannah, cum te simți?

Ea respira greu și se ținea de o parte a burții.

— Apendicele, zise ea. Sau cred că e de la apendice. E mult prea dureros ca să fie doar constipație.

— Apendicele! Doamne, ești sigură?

— Păi, am avut ceva asemănător acum vreo trei luni, zise ea gâfâind, și doctorul a zis că s-ar putea să fie apendicită pe cale de declanșare – și se pare că pot fi pe cale de declanșare o mie de ani până să se întâmple ceva. Dar acum s-a transformat în Muntele Vezuviu și – aaaau! țipă tare, în vreme ce durerea o săgeta și mai rău.

— Mă duc să sun la ambulanță, m-am ridicat repede.

— Nu, nu vreau ambulanța, du-mă cu mașina acolo, Imo, și cheamă-l pe Eddie să mă ajute să cobor scara. Nu vreau să fac scandal, nu vreau să fac scandal aici, nu... AAAAAAAAU! și ochii îi ieșiră din orbite de durere.

— Doamne, acum chiar mă duc să sun la ambulanță, Hannah! Am să-l chem pe Eddie, dar dacă e de la apendice, trebuie să ajungi la spital imediat.

M-am întors și eram pe cale s-o tulesc, dar ea m-a apucat de mână.

— Analgezice, îmi șuieră ea cu fața albă ca varul, sunt în dulapul de acolo de sus. Dă-mi un pumn, te rog!

Cu mâinile tremurânde, am găsit folia și i-am scos de-acolo câteva, i-am pus apă într-un pahar și i-am dat să bea.

— Mersi, îngăimă ea și le înghiți. Nu cred c-o să mă ajute prea tare cu erupția asta în stomac.

— Eh, oricum, sunt mai bune decât nimic. Acum stai aici și nu te mișca. Mă întorc.

— Nu pot să mă mișc!

— Și, poftim, pune asta sub cap.

Am înșfăcat o pernă de dantelă de pe un scaun Lloyd Loom și i-am îndesat-o sub cap, sprijinind-o cu spatele de cadă. Părea că stătea un pic mai comod.

— E mai bine? am zis eu speriată.

— Un pic. S-ar putea chiar să reușesc să mă târăsc până la scaunul acela.

— Nu încerca, i-am zis eu pe un ton amenințător. Stai acolo. Mă întorc imediat. A, slavă Domnului, uite un telefon.

Îl văzusem din cauză că una dintre ușile care dădeau spre dormitorul principal – era clar că era dormitorul principal, pentru că avea un pat cu baldachin de pânză albastră de Jouy – era deschisă. M-am năpustit spre el. Când formam 999 mi-am dat seama că nu mai făcusem asta niciodată în viața mea și am rămas tablou când am auzit cu ce voce plictisită mi-a răspuns centralista, care mă întrebă dacă voiam să mă transfere la poliție, pompieri sau ambulanță.

— Ambulanță, am strigat eu. Și repede, pentru că sora mea are apendicele perforat!

Doamne, oare era deja perforat? Am fugit disperată prin hol și am străbătut coridorul care ducea înspre grădină, făcând o mică pauză să-mi trag sufletul. Ce ți-era și cu împuțita asta de casă așa de mare! Da, pe-aici se ieșea spre terasă. Am luat-o la goană ca la sprint, dar acolo mai erau doar mama și Lady Latimer, care vorbeau în liniște sub o umbrelă. S-au uitat la mine uimite de graba mea.

— Unde-i Eddie? am exclamat eu abia stăpânindu-mi panica din voce.

Mama îşi scoase ochelarii şi se încruntă spre mine.

— Piers i-a dus pe toţi la colivii, draga mea. Rufus voia să vadă papagalii. De ce întrebi? Ce s-a întâmplat?

— Cred că Hannah are apendicită, am zis eu cât de calm puteam.

— Doamne! a spus şi s-a ridicat repede.

— Am chemat ambulanţa, dar, mamă, trebuie să-l chemi pe Eddie.

— Te duc eu, zise Lady Latimer, trezită dintr-odată şi sărind în picioare.

— Ştiţi unde sunt?

— Păi, mai demult erau coliviile mele, domnişoară, deci sigur că ştiu! zise ea destul de brusc, apoi o luă din loc cu mama după ea şi se duse înspre grajduri.

Am fugit înapoi înăuntru şi am urcat scările din nou, câte două trepte odată. M-am repezit pe coridorul cel lung, am trecut de camerele goale, de camerele copiilor şi am ajuns la următoarea scară, apoi m-am năpustit în baie. M-am uitat în jur. Nici urmă de Hannah. Nici urmă de sora mea icnind de durere, întinsă pe jos, ţinându-se de stomac şi nimeni nu ţipa la mine de ce nu am venit înapoi suficient de repede, de ce am zăbovit atâta; în jur era doar covorul mare şi crem.

— Hannah! am strigat eu disperată.

Nu răspunse nimeni. La naiba. Oare încercase să se târască undeva unde să stea mai comod? Poate într-unul dintre dormitoare? Doar i-am zis să nu se mişte de-aici.

Chiar atunci am auzit un țipăt groaznic. Era un sunet ca din peșteră, o jelanie plină de durere și teamă, care trecu fix prin mine și mă făcu să înghețe pe loc.

— Auuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

M-am năpustit înspre sursa strigătului. Venea din dormitorul principal, a cărui ușă era acum închisă. Am intrat înăuntru și am văzut ceva absolut groaznic: sora mea zăcea întinsă pe patul cu baldachin, cu rochia ridicată până la gât, cu genunchii dezgoliți și îndoiți și cu picioarele răschirate – de fapt, erau desfăcute cu forța de Pat Flaherty, care era întins peste ea și o ținuise de pat, cu ochii lui întunecați strălucind, în vreme ce-i rupea chiloții de pe ea.

Capitolul 19

— Ce naiba faci aici? am urlat eu din prag, cu pumnii strânşi înspre el.

— Moşesc un copil, ce credeai că fac? îmi răspunse, cu spatele la mine, aruncând chiloţii Hannei pe jos.

— Un copil?! am îngăimat şi aproape am leşinat de groază.

Mâinile mi-au zburat şi s-au prins de prag ca să nu cad; de parcă eram pe cruce.

— Sora ta a intrat în travaliu. Eram la baia de jos şi am auzit-o cum striga de-acolo... am venit cât am putut de repede până la baia de sus şi am găsit-o pe podea, pe cale să nască acolo. Într-un fel sau altul, am reuşit s-o aduc aici, ceea ce, crede-mă, n-a fost prea uşor.

Se opri niţel ca să vadă care era situaţia, cu mânecile suflecate până la cot.

Am rămas pironită locului, nu puteam să leg nimic coerent. Apoi am exclamat:

— Doamne, Hannah!

Dar Hannah nici nu putea să mai vorbească din cauza gâfâitului şi a uimirii ei proprii, doar mă privea cu o faţă pe care se citeau groaza şi durerea, abia trăgându-şi sufletul. Dintr-odată, dădu capul pe spate şi începu să urle ca un câine. M am repezit lângă ea.

— Am chemat ambulanța, am îngăimat eu, cu capul învârtindu-mi-se, încercând să accept vestea. Un copil!

— Prea târziu, îmi zise Pat. E deja dilatată la maximum. Uite, deja a început să împingă.

— Doamne! Și ea care credea că e constipată! Hannah, ești gravidă, tu nu știai?

— Sigur că nu... mă-sa... nu știam, aaaaaaaaa! urlă din cauza următoarei contracții. Vreau să împing!

— Păi, împinge când vine următoarea, îi porunci Pat, ținându-și mâinile într-un loc al ei foarte intim.

— Tu știi ce faci aici? am urlat eu sărind de lângă Hannah spre el, temătoare nevoie mare, frângându-mi mâinile. Ai mai făcut asta?

— Chiar am mai făcut asta, din întâmplare, și din niște motive foarte complicate, plus am ajutat la multe nașteri de animale foarte dificile, dar, te rog, încearcă tu dacă crezi că te pricepi mai bine.

Își scoase capul dintre picioarele surorii mele și se uită urât la mine.

— Nu, m-am dat mai în spate, nu, Doamne păzește, eu n-am nici cea mai vagă idee ce ar trebui să fac, dar n-ar trebui să mai așteptăm nițel? N-ar trebui să – știi tu – să-și țină picioarele îndoite și să nu-l lase să iasă până nu vine ambulanța?

— Da? Și să oprească rezervele de oxigen ale copilului, ca să-l afecteze? Ăla e cel mai periculos lucru pe care poate să-l facă. Nu, dacă bebelușul vrea să se nască, o să se nască și n-ai ce să-i faci. Uite, se dădu un pic în spate, ca să văd și eu, e dilatată de tot și capul iese deja. I se vede vârful, uite.

Mi-am învins scârba şi m-am aplecat să mă uit acolo jos unde ... vai... Doa... mne! Mi-am dus amândouă mâinile la gură. Se vedea... vârful unui cap – şi vedeam chiar şi păr pe cap, păr negru!

— Vai, Hannah! am zis asta pe un ton plângăcios şi m-am dus la căpătâiul ei şi-am luat-o de mână.

Acum respira foarte sacadat şi faţa îi era lividă de-a dreptul, iar ochii îi ieşeau din orbite. L-am văzut, era un copil, un copil adevărat!

— Da, chiar speram să fie un bebeluş, zise Pat, ştergându-se la gură cu mâneca şi aplecându-se ca să se aşeze din nou pe vine, nu prea cred că mi-ar plăcea să iasă cu totul altceva de-acolo. Ce-ar fi să-mi aduci şi mie nişte apă?

— DA! Doamne, da, nişte apă! Caldă?

— Da, şi nişte prosoape.

— Prosoape! am strigat eu dând fuga la baie, fericită că puteam şi eu să ajut cumva.

Simţeam deja că eram pe cale să intru în panică. Prosoape, prosoape, îngânam eu acolo tragând de pe suportul de prosoape câteva, cu mâinile tremurând. Stai calmă, stai calmă.

— Nu, din dulap, îmi zise el repede când am ajuns în goană, târându-le pe jos. Trebuie să fie perfect curate.

— Prosoape curate, prosoape curate, am încuviinţat eu luând-o din nou la fugă, cu mâinile tremurând de-a binelea, învârtindu-mă prin baie şi deschizând larg uşile de la dulap.

Vai, slavă Domnului, aici erau o grămadă de prosoape de culoarea salviei, împăturite frumos pe un raft.

— Apă caldă de la robinet? am strigat eu.

— Da, e bună și aia, adu-o într-un vas.

Singurul vas pe care am reușit să-l găsesc a fost o oliță de copil:

— Asta-i tot ce-am găsit, i-am șoptit eu, când m-am întors cu olița stropind în toate părțile.

— Nu fi absurdă, nu pot să folosesc aia. Stai aici și ține-o de mână.

— S-o țin de mână, s-o țin de mână.

— AAAAAAAAUUUUUUAAAAU! strigă Hannah când m-am năpustit înspre ea.

Mă apucă de mână așa de strâns că mi se părea că o să-mi frângă oasele și capul îi căzu de pe pernă, cu ochii închiși într-un spasm de efort și durere și, exact în clipa aia, intră și Eddie.

Stătea în ușă complet năucit, cu gura căscată, și clipea prin dosul ochelarilor lui.

— Ce nai...?

— Naște, am strigat eu! Naște un copil!

Năucit de-a binelea și nemaiînțelegând nimic, Eddie mai făcu câțiva pași, abia ținându-se pe picioare. Încerca să se împace cu starea soției lui și o privea din cap până în picioare.

— Dar nu se poate! șopti el.

— Ba se poate, la naiba! urlă Hannah, cu fața roșie și schimonosită de atâta durere. Uită-te la mine! Nu fac toate astea ca să atrag atenția!

— Doamne, Doa... mne... sfinte!

Fața lui Eddie trecu printr-o gamă întreagă de emoții în câteva secunde: groază, surpriză, uimire – iar apoi se hotărî să rămână la uimire. Veni la căpătâiul Hannei și se așeză pe pat lângă ea, ținând-o strâns de mână.

— Vai, draga mea, scumpa mea. Dar... dar cum? întrebă cu ochii cât cepele de mari și părea să nu

priceapă ce se întâmpla. Dar cum s-a întâmplat așa ceva?

— Păi, sunt sigură că ai avut și tu ceva de-a face cu asta! strigă ea.

— Vai, scumpa mea, îngerul meu! îi duse mâna în dreptul buzelor lui și îi sărută degetele cu multă grijă. Te doare?

— Cum adică, dacă mă... încercă să îi răspundă cu dispreţul pe care-l merita o asemenea remarcă, dar încă o contracție îi curmă vorba: ΛΛΑΑΑΑΑΑUUUUU! LA NAIBA! DOAMNE!

— Împinge, îi zise Pat care se așeză din nou pe vine în fața ei. Hai, împinge odată cu contracția!

— Da, și respiră adânc, mai adăugă Eddie, nerăbdător, aplecându-se asupra ei și încurajând-o. Trebuie să respiri adânc, am citit eu undeva că trebuie să te relaxezi și să nu te încordezi și...

— ȘI TU POȚI SĂ TE DUCI LA NAIBA! urlă ea și îi dădu un pumn, nimerindu-l drept în tâmplă cu inelul ei cel mare de logodnă.

Eddie o privi o clipă cu ochii lui albastru spălăcit holbați, pălind bursc. Apoi, când începu să-i curgă sânge din cap, se clătină un pic, leșină și căzu lat pe podea.

— Doamne! Eddie! am sărit înapoi panicată. Pat, și-a pierdut cunoștința!

— La dracu'!

Pat ezită o clipă, neștiind de care să se ocupe mai întâi, apoi se grăbi să-l pună pe Eddie într-o poziție mai bună.

— La fix, prietene, îi bolborosi el lui Eddie, punându-i mâna pe piept și dându-i o palmă peste față. Urâtă zgârietură mai ai tu acolo. Hai, soră, pune un prosop peste ea.

Îmi aruncă un prosop.

— Oprește sângerarea.

— Doamne, mai respiră? m-am aplecat asupra lui și mi-am pus urechea pe piept să-i ascult inima. Nu-l aud cum respiră! E mort?

— Evident că nu-i mort. I se ridică și-i coboară pieptul. Ține prosopul acolo bine.

— ȘI... EU... CE SĂ FAC? urlă sora mea amenințător de-a binelea, sprijinindu-se în coate ca să se ridice, ca un monstru marin din adâncuri, exact când ușa se deschise larg.

Piers și mama lui apărură în prag și făcură ochii cât cepele la vederea acestei scene.

— Ce Dumne...? încercă Piers să zică, absolut inadecvat situației.

— Hannah tocmai naște și i-a dat un pumn soțului ei, care a leșinat, pentru că a încercat s-o ajute prea mult, îi explică Pat calm, grăbindu-se să ajungă înapoi între picioarele Hannei. Și dacă nu vreți să ajutați în vreun fel, vă sugerez să ieșiți din cameră. Nu vrea să aibă public și dacă îndrăzniți să faceți vreun comentariu nepotrivit, probabil că o să vă lase lați pe podea. Așa, bravo, începu el s-o îmbărbăteze! Bravo, bravo, acuma iese!

— Doamne sfinte! strigă Piers exact când, de parcă era ceva dintr-o farsă franțuzească, pe o altă ușă din colțul opus al camerei, care părea să ducă spre un budoar verde închis, apărură Alex și Eleanor, care făcură și ei ochii mari.

Alex rămase cu gura deschisă la vederea cumnatei lui întinsă pe pat.

— Sfinte Sisoe! exclamă el.

Când dădea de pericole adevărate, soțul meu se întorcea la limbajul de gimnaziu.

— O să nască!

Se uită complet năuc o vreme, apoi se întoarse către mine şi zise:

— Imogen!

— Nu e vina mea! am strigat eu. Nu eu am lăsat-o gravidă. Dă vina pe Eddie! De fapt, mai bine nu face asta, pentru că s-a ocupat Hannah deja. Vai, Hannah, iese, iese! am strigat eu cu pumnii strânşi de emoţie, nereuşind să mă hotărăsc dacă vreau să mă duc să-l văd cum iese sau s-o ţin de mână.

— Dar n-ar trebui să fie la spital? murmură Piers. Cuvertura... asta e camera Tudor!

— Doamne, Piers, e prea târziu acum. Nu vezi că iese copilul? îi tăie vorba Eleanor, care se grăbi să ajungă la cealaltă mână a Hannei.

Chiar aşa şi era. În vreme ce Hannah trase un ultim răcnet din toţi rărunchii, de parcă venea de undeva de foarte departe, de undeva din vremuri imemoriale, şi împinse cu toate venele încordate, dintr-odată apăru tot capul roşu ca para focului şi plin cu păr negru, urmat rapid de un corp micuţ şi lipicios, plin cu un fel de mucus.

— Vai! am exclamat toţi când Pat l-a prins cu indemânare în braţe.

Se lăsă o clipă de linişte şi apoi:

— E băiat, zise el privind copilul.

Printre oftaturile de şoc şi uimire care au urmat, Pat a reuşit cumva să taie cordonul ombilical, să cureţe puţin bebeluşul, să-l înfăşoare într-un prosop şi să treacă pe o parte a patului ca să i-l dea cu grijă şi duioşie mamei lui.

Hannah, cu părul năduşit şi lipit de cap, se chinui să se ridice în capul oaselor sprijinindu-se pe coate şi să-şi ia în braţe bebeluşul. M-am

năpustit înspre ea și i-am aranjat pernele ca să stea mai bine; ea privea bebelușul, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Un băiețel, murmură ea, am născut un băiețel.

Am izbucnit în lacrimi care îmi curgeau din plin pe obraji, privindu-i fața uimită.

— Vai, Hannah, i-am zis eu.

Peste câteva clipe, am auzit pași pe scări.

Se auzi și vocea mamei mele:

— Aici sus, e aici sus. Repede!

Cât ai zice pește, echipa de la ambulanță intră pe ușă; năvăliră toți îmbrăcați cu jachetele lor galbene, cu targa și echipamentul de intervenții, iar mama mea veni după ei. Se opriră și încremeniră la vederea priveliștii ăsteia: mama și copilul întinși pe pat, ca un fel de imagine de Crăciun modernă; lângă ea zăcea un bărbat inconștient care sângera într-un prosop ca-n patimile lui Isus și mulțimea care privea uimită. Primul doctor de la ambulanță se uită prin cameră năuc. Își scoase șapca și se scărpină în cap:

— Deci cine are apendicele perforat aici?

Mai târziu, mult mai târziu, îi ziceam mamei undeva la bufetul spitalului că era ironia sorții că până la urmă Eddie a fost cel care a ajuns să fie dus pe targă la spital. Și Hannah a fost cea care a coborât scările – poate că un pic cam ametită, totuși – cu bebelușul în brațe, a trecut pe lângă Dawn și tata, care au rămas tablou pe hol, și pe lângă Rufus și Theo, care au făcut o pauză de la jocul lor cu bile de pe scările din față, pe lângă Vera care strângea cu grebla frunze

pe aleea din fața casei și pe poteca pietruită, drept în ambulanța care-i aștepta. Eddie mi-a povestit apoi că mai târziu, în timp ce ambulanța mergea, și-a revenit din leșin și doctorii au declarat că era destul de bine cât să se ridice în capul oaselor și să țină și el copilul în brațe. Deci, familia fericită a mers înspre spitalul Milton Keynes General cu privirea luminoasă și cu bucurie mirată în suflet, iar mama și cu mine ne-am ținut după ei cu mașina.

— Dar cum de nu și-a dat seama? insistă mama dând pe gât cea de-a doua cafea tare pe care i-o comandasem ca să se mai împace cu șocul. Nu-mi vine să cred că nu știa că era gravidă.

— Dar, mama, i se spusese că nu poate să aibă copii; i s-a zis că era aproape o imposibilitate fizică, pentru că ea are uterul neospitalier și sperma lui Eddie nu e prea activă. Și n-avea cum să-și dea seama că era gravidă.

— Da, dar probabil că nu i-a venit ciclul! exclamă ea.

Am privit jenată prin cameră și am văzut câțiva oameni care se uitau curioși înspre masa noastră. Cana mamei se clătină când o puse la loc pe farfurie.

— Luni în șir! șuieră ea.

M-am aplecat în față.

— Mamă, Hannah credea că a ajuns la menopauză.

Se lăsă pe spate și mă privi complet îngrozită.

— Chiar așa?

— Da, pentru că și tu ai ajuns la menopauză mai devreme și atunci când nu i-a mai venit ciclul a zis, asta e. Colac peste pupăză, acum am

ajuns și devreme la menopauză, grozav! Și era și normal să aibă tulburări de comportament...

— Da, de la toți hormonii ăia de la sarcină...

— Exact, și se simțea foarte obosită și transpira...

— Și probabil că avea bufeuri, cred...

— Da, cam așa ceva. Și cred... am ezitat un pic simțindu-mă de-a dreptul nedevotată, că dacă mereu a fost așa de mare...

— Ce mai contează un pic de slană pe burtică? Și, hai să fim serioase, deja era enormă, dar... of, Doamne, cum de nu mi-am dat seama? Arăta de-a dreptul tristă. E numai vina mea.

— Nu te mai învinovăți, i-am zis eu luându-i mâinile între ale mele.

— Putea să fie atât de periculos. Cine știe, poate ajungea să nască într-un autobuz sau ceva...

— Hannah nu merge cu autobuzul, și cel mai important e că totul a fost în regulă. E în regulă. A născut un copil și își dorea asta dintodeauna. E un vis împlinit pentru ea și Eddie.

— Da, și fața i se înmuie brusc privindu-mă. Da, chiar așa și e, nu-i așa? Și slavă Domnului că a fost omul ăla prin preajmă. Cum ai zis că-l cheamă?

— Pat, am zis eu luând o gură de cafea.

— Pat, da. A fost așa de stăpânit și de priceput. A ajutat mai mult decât oamenii ăia de la ambulanță, care parcă voiau doar s-o facă pachet și s-o ducă de-acolo, fără s-o ajute să se mai curețe. Ai văzut ce bine s-a descurcat?

— Da, păi, e veterinar, mama. E meseria lui.

— Nu prea, zise ea. E obișnuit cu vaci și oi. Nu, mi se pare că s-a descurcat grozav. Și Piers – ai văzut ce față a făcut? Credeam că și el o să

leşine! Mai-mai să-l ducem şi pe el cu targa la spital!

— Da, cred că n-o să mai fim invitaţi sâmbăta viitoare la ei la grătar, am zis eu sec. Numai ce-mi imaginez cum ar fi scena – Piers, sigur că venim, dar te-ar deranja dacă încă un membru al familiei noastre naşte între felul principal şi desert? N-o să mă mir dacă o să ne dea afară din căsuţă, am zis eu pe un ton sceptic.

— Vorbeşti prostii. Eleanor a fost foarte drăguţă. A zis că nu erau prea mulţi care puteau să pretindă că li s-a născut un copil din senin în dormitorul principal; şi că o să fie senzaţia serateloŕ săptămâni în şir.

Da, chiar fusese drăguţă. Se dusese să caute o cămaşă de noapte curată şi o periuţă pentru Hannah ca să aibă la spital şi îi gonise pe toţi bărbaţii care priveau cu gura căscată şi mă îmbrăţişase strâns: îmi spusese că era ceva extraordinar. Fusese tare drăguţă.

Mi-am dres vocea nitel.

— Mamă, mai ştii când te-ai dus să-l iei pe Eddie de la colivii?

— Da?

— Era şi Alex acolo cu ei?

— Nu, el şi cu Eleanor au intrat înăuntru când toată lumea s-a dus într-acolo. Voia să-i arate ceva sus la etaj. A restaurat unul dintre dormitoare, cred. Undeva în aripa de vest a casei.

— Aha.

Deci asta era explicaţia faptului că intraseră pe uşa care dădea în budoar. Normal că auziseră urletele şi Eleanor îl condusese pe altă cale. Da, aşa era. Am înghiţit în sec.

— Şi tu eşti bine, draga mea? Mama se aplecă înspre mine, se întinse şi-mi luă mâna de pe gât. Nu mai face aşa. Îţi faci rană dacă te mai scarpini aşa.

Mi-am pus mână înapoi în poală. Mă privi sincer îngrijorată.

— Ştiu că asta ne-a băgat pe toţi în priză, dar tu ai fost agitată de când ai venit. Ai păţit ceva?

I-am zâmbit.

— Totul e bine. Foarte bine. Hai să mergem şi să vedem ce mai face Hannah.

Doctorul tocmai ieşea de la Hannah din salon, trăgea perdelele şi îl liniştea pe Eddie, spunându-i că Hannah se simţea foarte bine. Eddie îi zise un „mulţumesc" bâlbâit şi uşurat, apoi se duse să-şi recapete poziţia de la căpătâiul Hannei. O luă de mână, părea aproape să leşine de dragoste când s-a aplecat asupra ei şi i-a zâmbit larg şi frumos. Hannah părea foarte obosită.

— Unde e bebeluşul? am întrebat eu când m-am aşezat lângă Eddie.

— Are puţină gălbinare, deci stă sub lampa de la incubator, îmi zise ea.

— Aha.

— Asta e destul de normal, să ştii, a zis mama repede aşezându-se şi ea pe marginea patului. Şi tu ai avut nişte pete de gălbinare, Imogen.

— Ba chiar şi Rufus a avut. Vai, Hannah, ce grozav, ai un copil!

Ochii mi s-a umplut de lacrimi de fericire din nou. Nu puteam să mă ţin nici un pic.

Ea îmi zâmbi vag; părea complet extenuată.

— Şi mândrul tată, mama îl bătu pe umăr, tu cum te simţi?

Pieptul lui Eddie, care şi-aşa era slab şi osos – arăta ca un piept de porumbel –, păru să se umfle până luă dimensiuni uriaşe şi zise:

— Sincer îţi spun, începu el pe un ton solemn, că în afară de ziua în care am cerut-o pe Hannah de nevastă şi ea a acceptat, asta e cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Mă simt de parcă sunt în stare să fac orice. Să ţin piept lumii, să omor dragoni, să urc pe vârful munţilor... împreună cu soţia mea minunat de frumoasă şi fiul meu nou-născut.

— Vai, Eddie! nu am mai putut să mă abţin să nu plâng, mi se umpluseră ochii ca nişte burlane. Şi v-aţi gândit la ce nume să-i daţi?

— Nu încă. Eu am miliarde de nume în cap – Evrika e primul pe listă –, dar Hannah încă se mai gândeşte, nu-i aşa, dragă?

Hannah zâmbi palid şi nu răspunse.

— Nu vreţi să-l vedeţi? ne întrebă Eddie arzând de nerăbdare.

— Chiar te rugăm, am exclamat mama şi cu mine bucuroase.

Ne-am ridicat amândouă dintr-odată şi eram pe cale să ieşim din salon, dar eu i-am aruncat o ultimă privire Hannei. Lăsase capul într-o parte şi nu se uita la noi. Se uita în gol pe fereastră.

— Vă prind din urmă, am zis eu repede, iar Eddie şi mama merseră mai departe pe coridor.

Eu m-am grăbit să mă întorc lângă pat şi am luat-o de mână.

— Ce s-a întâmplat? am zis eu aşezându-mă lângă ea.

— Nimic.

Am privit-o îngrijorată. Nu i se citea nimic pe faţă.

— Hannah, ce ţi s-a întâmplat e grozav, nu-i aşa? Nu-i aşa că e cel frumos lucru pe care l-ai trăit vreodată?

— Sigur că da, a răspuns ea sec.

— Şi... şi nu contează...

— Ce nu contează, mi-a tăiat ea vorba şi s-a întors repede cu capul înspre mine. Nu contează că am avut un bebeluş în burtă nouă luni de zile şi că nu mi-am dat seama de asta?

— Sigur că nu! Doamne, să ştii că lucrurile astea se întâmplă mereu, Hannah, mult mai des decât crezi tu!

— Da, li se întâmplă adolescentelor care cresc în rulote, poate, dar nu oamenilor ca mine. Nu li se întâmplă femeilor la vârsta a treia care sunt consilieri parohiali şi profesori şi stâlpi ai comunităţii locale – chiar dacă sunt stâlpi graşi. Mă simt aşa de proastă!

Izbucni în lacrimi şi se lăsă pe o parte a pernei ca să nu-i văd faţa. Eram îngrozită.

— Şi ce dacă, Hannah? i-am zis eu scuturându-i mâna moale şi încercând s-o mai însufleţesc cumva. Şi ce dacă? Rezultatul e important, un băiat sănătos, un bebeluş-minune, ce ţi-ai dorit mereu! Gândeşte-te niţel la asta: o să ai o familie adevărată acum, o să-ţi schimbe viaţa complet!

— Dar chiar asta e problema, a exclamat ea repede. O să-mi schimbe viaţa complet şi nu sunt aşa de sigură că vreau să se întâmple asta. Nu cred că am să pot face faţă la toate astea!

Eram complet uimită: sora mea autoritară, care putea să le facă pe toate, care mereu domina scena, care mă speria un pic şi mereu judeca pe toată lumea, care era în stare să se ocupe şi de Cercetaşii Mării, şi de meseria ei de profesoară,

care avea grijă de comitetele parohiale și mai făcea și prăjituri pentru petreceri – sora mea să spună că nu se descurcă?

— E așa de mic, murmura ea pe un ton pe care nu 'i-l recunoșteam, așa de fragil și mi-e, mi-e așa de frică să-l ating! Vai, Imo, sunt sigură că n-am să reușesc să mă descurc!

În ochii ei se citea frică.

— Și Eddie, continuă ea, Eddie e minunat. Lui toate lucrurile astea îi vin dintr-odată, îl ia și îl alintă; să-l fi văzut în ambulanță cum era. Și totul s-a petrecut așa de repede și m-a luat pe nepregătite și toată lumea se așteaptă să fiu extaziată și fericită peste poate și să prind totul din zbor, dar nu sunt sigură că am să pot!

— Sigur că ai să reușești, i-am zis eu foarte sigură pe ce spuneam, foarte îngrijorată în sinea mea. L-ai alăptat?

— Nu, se întoarse cu capul înspre geam din nou. Și trebuie să stea sub lampă, acolo. Le-am zis asistentelor să-i dea cu biberonul.

Am încuviințat din cap.

— Bine, am înghițit în sec. Hannah, eu... eu sunt sigură că totul o să fie bine până la urmă. Chestia asta are de-a face doar cu hormonii din corpul tău și ți se trage de la șoc. O să fii o mamă grozavă.

— Oare? zise ea amărâtă. Nu sunt așa de sigură.

Se întoarse spre geam. Stătu așa cu ochii goi.

— Și nici nu sunt așa de sigură că-l vreau.

O priveam cu ochii cât cepele, uimită de-a binelea. Nu știam ce să-i mai spun. Peste o clipă, am respirat adânc.

— Hannah, vin înapoi, bine? Mă duc să-i caut pe mama şi pe Eddie, dar mă întorc repede.

Ea dădu din cap a înţelegere fără să mai zică nimic, n-o interesa ce făceam, era complet pierdută în gânduri.

Am ieşit din cameră, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. I-am găsit pe mama şi pe Eddie în salonul pentru nou-născuţi, aplecaţi deasupra unui pătuţ şi gângurind deasupra unui bebeluş mititel gol puşcă şi a altora doi care stăteau sub o lampă cu ultraviolete.

— Puteţi să-l luaţi în braţe, îl sfătuia o soră medicală pe Eddie. Nu trebuie să stea aici toată ziua, doar câteva ore odată.

— Bine.

Eddie părea foarte emoţionat, dar totuşi ridică bebeluşul şi îl înfăşură într-o păturică pe care i-o dădu asistenta, apoi îl legănă drăgăstos în braţe, cu ochii strălucind de fericire.

— Bună, fiule, îi şopti. Bine ai venit pe pământ.

Îl dezmierdă şi îi gânguri ceva, apoi îl pupă pe vârful nasului şi, după vreun minut, i-l dădu mândru şi mamei să-l ţină. Bebeluşul oftă, iar mama îl legănă cu foarte mare îndemânare ţinându-i capul sprijinit de braţ cât îl plimba prin cameră.

— Eddie, l-am luat eu de braţ şi l-am tras într-un colţ al camerei cât se plimba mama cu bebeluşul în braţe şi îi cânta. Eddie, sunt un pic îngrijorată pentru Hannah.

— De ce? păru chiar speriat. Doctorul a zis că era bine, nici n-a fost nevoie s-o coasă sau ceva. A zis că bebeluşul a ieşit perfect.

— Nu e nimic de genul ăsta. Doar că... ar cam trebui să fie aici cu bebeluşul.

El păru să se îndoiască de asta.

— Dar are voie să stea aici?

— Da, uite.

Mamele altor doi bebeluşi erau aici, în halate, aplecate peste pătuţuri, privindu-şi bebeluşii care stăteau sub lămpi. Una dintre ele îi mângâia degetele de la picioare bebeluşului ei.

— Abia a născut, Imogen. Poate să-l vadă mâine.

Am încuviinţat.

— Da, da, şi vezi dacă poţi s-o convingi să-l alăpteze. Să ştii că e mare diferenţă, le întăreşte sistemul imunitar, chestii de genul ăsta.

— Dar nu contează, nu-i aşa? Adică poate să-l hrănească şi cu biberonul?

— Da, merge şi cu biberonul, am zis eu repede. Dar cred că... cred c-ar ajuta-o mai mult. Ar ajuta-o pe Hannah.

El se încruntă.

— Ar ajuta-o pe Hannah să ce? Adică... chiar cred că ăsta e domeniul ei, Imo. Nu pot să-i spun eu ce să facă.

Părea îngrijorat.

— Şi clar nu pot să-i zic să-l alăpteze dacă vrea să-i dea cu biberonul.

— Ştiu şi sunt de-acord, Eddie. Trage aer în piept şi poate... să încerci să dai tonul. Să-i spui că ai auzit că e o idee mai bună. N-o să ştie. Nu se aştepta să nască un copil, n-a citit nimic despre asta.

— Să dau tonul?

Mă privi complet năuc. Aşa ceva nu pomenise cumnatul meu.

— Da, ştii, să fii un pic mai autoritar. E într-un şoc teribil. Corpul ei e întors pe dos. Şi are nevoie s-o ajuţi.

Eddie părea să se teamă. M-am întors către asistentă:

— Nu vă supărați, am putea să luăm bebelușul cu noi în salon un pic?

— Sigur că da, zise ea cu un accent moale, irlandez, în vreme ce amesteca laptele praf pentru biberoane. Să-l aduceți înapoi într-o oră și poate să vină și mama, dacă vrea.

— Ai văzut? i-am șoptit eu.

Eddie ezită un pic.

— Am să încerc.

Eu i-am zâmbit larg.

— Bravo, așa te vreau.

Toată chestia asta era foarte nouă pentru ei, mi-am zis. Foarte, foarte nouă. Și nu voiam să-i forțez. Se întoarse înspre geam ca să îi ia mamei bebelușul din brațe și să-l ducă la Hannah, când, dintr-odată, se întoarse înapoi la mine. Părea foarte speriat.

— Imo, zise el în șoaptă, luându-mă la o parte, mai am doar o singură întrebare. O întrebare groaznică, de fapt.

Înghiți în sec și încercă să nu se uite în ochii mei.

— Gălbeaza asta pe care o are copilul...

L-am privit drept în ochii plini de teamă și i-am zâmbit. Apoi l-am bătut pe mână ca să-l liniștesc.

— Nu, Eddie, relaxează-te. Nu e molipsitoare.

Capitolul 20

Când mama m-a dus la mine acasă nițel mai târziu în seara aceea, am deschis ușa de la intrare și l-am văzut pe Alex care tocmai cobora scările înspre mine. Puse degetul la buze ca să-mi zică prin semne că abia îl pusese pe Rufus la culcare : și că dacă îmi auzea vocea avea să mă strige să vin sus. Eram mult prea obosită ca să mai urc, așa că am încuviințat din cap, l-am urmat în liniște până în sufragerie și am închis ușa după mine.

— Cum se simte? mă întrebă el.

— E foarte bine, am zis eu scoțându-mi haina foarte obosită.

— Și bebelușul?

— Și bebelușul e bine. E sănătos, chiar dacă e un pic cam micuț. Doctorii au zis că s-a născut cu vreo câteva săptămâni mai devreme, deci are doar 3 kilograme.

— Dar nu l-au băgat la terapie intensivă, nu?

— A, Doamne ferește, nu, nimic de genul ăla.

— Bine.

Mi-am aruncat haina pe un scaun și umerii mi s-au lăsat când îl priveam.

— Îmi pare tare rău, Alex.

— Pentru ce-ți pare rău?

Mi-am ridicat mâinile deasupra capului și le-am lăsat să cadă, complet neajutorată.

— Îmi pare rău că sora mea a născut, cred. Că toată chestia asta a fost așa de îngrozitoare și de jenantă și că s-a întâmplat la Piers acasă. În blestemata de cameră Tudor.

— Nu mai vorbi prostii.

Străbătu camera și mă luă pe după umeri.

— Atâta timp cât Hannah și bebelușul sunt în regulă, numai asta contează, da?

— Vai, dragul meu, am spus cu o ușurare teribilă și mi-am lăsat capul pe umărul lui când m-a luat în brațe. Mulțumesc. Mulțumesc pentru asta.

— Pentru ce? zise el făcând un pas înapoi și studiindu-mă cu atenție. Crezi că eu nu știam asta? Că numai lucrul ăsta contează? Toată lumea știe. Toată a lumea a fost într-o stare de euforie aproape după ce ai plecat. Eleanor s-a dus repede și a scos niște șampanie din frigider și noi toți ne-am ridicat și am toastat pentru copilaș. A fost foarte drăguț.

— Chiar așa? m-am înseninat la față.

Da, chiar mi-o imaginam cum făcuse așa ceva, cum luase conducerea situației și cum zisese:

— Vai, e așa de grozav! Un bebeluș care s-a născut la noi în casă, e chiar fără precedent! Să sărbătorim. Bravo ei.

— Și Piers?

Alex tresări un pic.

— Bucuria lui Piers a fost un pic mai stăpânită, trebuie să zic.

Am chicotit.

— Pun pariu c-așa a fost!

— A pus-o pe Vera să schimbe toate așternuturile de pe pat foarte repede, dar Eleanor l-a

obligat să bea ceva când a venit jos după inspecția camerei. Tatăl tău era în culmea fericirii, desigur. Ba chiar a luat-o pe Dawn la un vals pe terasă.

Am oftat și m-am aruncat într-un fotoliu.

— Oare o să ajung vreodată să nu-mi mai fie atât de rușine cu părinții mei? am început să-mi masez tâmplele cu degetele.

— Nu prea cred, a zis Alex vesel, ștergând-o până în bucătărie, de unde venea miros de sos bolognez care făcea bulbuci pe aragaz. Cel puțin nu de tatăl tău. Eleanor crede că sunt amândoi foarte drăguți, să știi, mai ales mama ta.

Aha, deci, așa stătea lucrurile, dacă lui Eleanor i se păreau oameni mișto, așa și era. Mi-am lăsat capul pe spatele fotoliului și îl urmăream cum se agita prin bucătărie și pregătea cina, cum punea spaghetele la scurs într-o sită în chiuvetă, înconjurat de un nor de aburi.

— Și recunosc, zise el peste vreo câteva minute, chiar are niște idei drăguțe câteodată.

Am făcut loc pe măsuța de cafea și am pus farfuriile cu paste pe ea când le-a adus Alex, care a aprins televizorul.

— Credeam că mama ți se pare plină de toane și ciudată. Că vine de pe altă planetă.

— A, da, sigur că e așa, răspunse și îmi turnă un pahar de vin, dar tot e amuzantă.

A, iar vorbește Eleanor în el. Vai, oprește-te odată, Imogen! Doamne, a făcut cina și l-a pus și pe Rufus la culcare, ce mai vrei de la el?

Alex se așeză pe un fotoliu vizavi de mine și începu să se uite la un reality show cu celebrități. Mi-am luat furculița în mână și m-am jucat încet cu pastele din farfurie.

— Mi-a zis că probabil că o să treacă să vadă bebelușul mâine, dacă e în regulă, îmi zise el învârtind pastele în jurul furculiței cu ochii lipiți de ecran, unde o fată de pagina 5 tocmai era pe cale să mănânce niște viermi în junglă, cu sânii ei umflați artificial care se bălăngăneau într-un bikini negru.

Doamne, asta-i îndeajuns cât să te distragă de tot de la paste. Bagă niște paste în gură și le mestecă încet.

— Știi, să ducă un cadou sau ceva. Poate niște flori.

— Minunat, am încuviințat eu. Hannei i-ar plăcea.

El privi în farfurie și se strâmbă.

— Am pus prea mult vin în paste.

— Nu, chiar ți-au ieșit foarte bine.

— Cred că ar fi trebuit să le mai fierb puțin. A, da, și a sunat Kate cât ai fost plecată.

— A? m-am uitat în sus din farfurie.

— Se pare că mă mut la ei, în camera de jos, săptămâna viitoare.

M-am roșit toată. Am pus furculița jos.

— Vai, Alex, îmi pare așa de rău. Am tot vrut să-ți spun. Am întrebat-o pe Kate săptămâna trecută pentru că mi se părea că o să stai așa de incomod în cămăruța aia mică și murdară de la Charlie din pod. Și Kate și Sebastian au camera aia mare și frumoasă cu care nu fac nimic acolo jos și știu că trebuia să te întreb, dar Kate trebuia mai întâi să discute treaba asta cu Sebastian și mi-am zis că mai bine să aștept să-mi spună ce-a hotărât înainte să...

— E în regulă, mă întrerupse el râzând. Nu te mai îngrijora atâta. Ai dreptate. Ar fi mult

mai drăguț să am un mini-apartament numai al meu, mult mai matur. Doar că am fost niței suprins. Kate mi-a zis să-i plătesc cât îi plăteam lui Charlie.

— Chiar așa? m-am înseninat toată.

Trebuia să știu că ar zice asta. Nu le trebuiau banii ăștia și ne făceau o favoare, dar se purtau foarte atent cu noi în situația asta delicată, încât ne ceruseră o chirie simbolică, să nu-l jeneze pe Alex.

— Vai, dragule, eu sunt așa de fericită, tu nu? am spus, toată îmbujorată de plăcere.

— Da, sigur că da. Lux versus o cămăruță de doi bani în Chiswick – dar tu de ce ești așa de bucuroasă? mă privi cu ochii strălucind.

— Nu... nu știu.

M-am întins după sticla de vin de pe măsuța de cafea și mi-am umplut paharul până la buză, dar era deja plin, așa că am vărsat un pic peste margine.

— Cred că mă bucur pentru că atunci când o să vin în oraș o s-o văd și pe Kate.

— Așa e, încuviință el dând din cap. Și până una-alta, am să pot să stau cu ochii pe chiriașii ăia îngrozitori de vizavi. Să mă asigur că nu ne distrug casa.

— Exact! am fost eu de acord pe un ton jovial.

Deja zâmbeam mult mai ușurată și mi se luase o piatră de pe inimă. Vai, mulțumesc, Kate, mulțumesc din suflet!

— I-am spus de Hannah. Sper că nu te superi.

— A. Da, e în regulă.

Mi-am dat apoi seama că pe moment eram oarecum dezamăgită că o asemenea informație suculentă îi fusese transmisă prietenei mele de

soţul meu, dar totuşi Alex nu prea avea cum să evite asta.

— Pardon, se strâmbă un pic. Trebuia să-i zic unde eşti.

— Sigur că trebuia. Şi pot s-o sun niţel mai târziu să-i dau toate detaliile scabroase.

— Scabros descrie cel mai bine situaţia.

— A fost şocată?

— Până în străfunduri! Doamne, toată lumea o să fie şocată. Sper că-ţi dai şi tu seama.

— Da, ştiu, am zis eu lăsând furculiţa din mână. Şi Hannah e extrem de îngrijorată din cauza asta.

— Dar cum dracu' de n-a ştiut? mă privi cu ochii cât cepele. Ştiu că e grasă şi nu mai contează nişte kile în plus, dar, Doamne sfinte, la naiba, ar fi fost doar o bagatelă; probabil că oricum are cam 100 de kile, dar totuşi o femeie îşi cunoaşte corpul, nu?

— A avut nişte motive mai complicate, Alex, şi chiar n-a ştiut, am zis eu încet şi am început din nou să mă scarpin pe gât. Şi să ştii că se simte extrem de prost pentru chestia asta şi îi e teamă că toată lumea o să creadă despre ea că e o tâmpită, cum mi se pare că faci şi tu.

— Poate ştia că era gravidă, dar nu a vrut să zică nimănui. Poate că ea şi Eddie ştiau de ceva vreme, dar nu voiau să-şi facă lumea speranţe pentru ei?

— Cum adică... să mintă?

— Doar o minciună inofensivă. Ca să spună că voiau să ne facă tuturor o surpriză, dar că surpriza a venit niţel mai devreme decât plănuiseră.

— Să mintă, am repetat eu. Să facă economie de adevăr? Tu asta ai face, Alex?

El începu să râdă și zise:

— Dacă numai așa aș putea să scap cu basmaua curată, da, aș face orice să ies bine. Eleanor și cu mine am zis amândoi că... La naiba!

O farfurie de spaghete era cât pe-aci să-l nimerească drept în ureche, dar zbură pe lângă el și se făcu țăndări pe peretele din spatele lui. Eu am sărit brusc în picioare.

— Așa? tremuram toată. Așa ai face, nu?

El se holba la mine cu gura căscată. În spatele lui se vedeau cioburi de porțelan, spaghete lipite de perete și sos bolognez care aluneca încet pe zidul zugrăvit cu vopsea de culoarea magnoliei.

— Doamne, Imo, îmi zise. Ce-i cu tine?

Îl priveam drept în față, de-a dreptul perplexă. Drept în ochii lui care mă priveau consternați. Aveam pumnii strânși și mă simțeam de parcă tot corpul meu va fi mistuit de flăcări. De parcă avea să intre în combustie spontană. Am icnit abia auzit, m-am întors cu spatele și am rupt-o la goană în sus pe scări.

Peste vreo oră, când a venit și el în cameră, eu zăceam chircită în poziție de fetus pe partea mea de pat cu fața la perete. Auzisem cum făcuse curat jos: cum șterse peretele, cum măturase într-un făraș cioburile de porțelan, cum le aruncase în coșul de gunoi, apoi cum spălase vasele la bucătărie. Nu aveam mașină de spălat vase în căsuța asta minusculă. Am ascultat apoi și cum s-a dus să închidă găinile în coteț – care era datoria mea – și a încuiat ușa după aceea și a urcat sus la etaj. Urcase încet și cu pași apăsați. Apoi l-am auzit cum se agita de colo-colo și cum își făcea toaleta, cum se spăla pe dinți, cum își

sufla nasul, cum trăgea apa la closet: toate zgomotele pe care le face un soț. După aceea l-am auzit când a venit în cameră și s-a dezbrăcat cu lumina stinsă. A tras perdelele cu grijă mai sus pentru că eu le trăsesem în grabă și o rază de lună ca un morcov lung bătea pe pat lângă mine. Am stat întinși unul lângă altul în tăcere o vreme. Am auzit chiar și o bufniță care uhuia în pădure, undeva departe. După o vreme, am vorbit:

— Îmi pare rău, i-am șoptit lui Alex.

El se trase înspre mine și mă cuprinse cu brațele pe la spate și își sprijini bărbia pe creștetul capului meu. Zăceam acolo în pat ca niște linguri care se uitau înspre geamul întunecat. Era foarte liniște în jur.

— E în regulă, a zis el încet.

Eu i-am cuprins mâinile care mi se odihneau în jurul taliei și le-am strâns tare. Întreabă-l, m-am îndemnat eu pe mine însămi dârză. Întreabă-l acum. Drept în față. Am tras aer în piept. Și tot n-am reușit să zic nimic. N-am reușit decât să scot pe gură aerul pe care-l inspirasem și să tremur.

— Ești obosită, mi-a zis el, ascultând respirația mea sacadată. Ai avut o zi foarte lungă și ești stoarsă emoțional. Nu ai parte în fiecare zi de nașteri neașteptate ale surorii tale.

Apoi mă strânse în brațe, afectuos.

— Da, i-am șoptit eu, ai dreptate.

Chiar și-așa. Totuși întreabă-l. Curmă-ți suferința asta sufletească. Curmă îndoielile astea care-ți mănâncă stomacul. Cere-i să-ți spună adevărul.

— Și eu sunt cam stors de oboseală, zise el căscând. Mi-ar prinde bine și mie să dau de perete cu niscai farfurii de paste.

Oftă și mă strânse în brațe din nou.

— Noapte bună, draga mea.

Am deschis gura complet neputincioasă pe întuneric și am căscat ochii către perete. Întreabă-l, striga o voce din capul meu. Întreabă-l, lasă ce ești!

— Mă scol la șase jumate, mormăi el. Nu le e scris să aibă tihnă celor răi. Și totuși ar putea să fie mai rău de-atât. Aș putea să mă mut într-o cămăruță dintr-un pod din Chiswick mâine; vai, ce neagră ar fi fost situația!

Și își cuibări fața în ceafa mea.

Și totuși, vocea îmi înghețase. Frica îmi sugrumase corzile vocale. Și nu voiam să știu, dar parcă voiam să știu. Voiam să vorbesc cu el, dar de fapt parcă nu voiam să vorbesc cu el. În loc de asta, cum eram așa de agitată, m-am întors înspre el. Mi-am întins mâinele spre el pe întuneric. I-am ținut fața în palme de parcă era un giuvaier nemaipomenit și mi-am pus buzele peste ale lui. Și l-am sărutat tandru și foarte precis. Apoi l-am mai sărutat o dată. Mi-am trecut limba peste buzele lui și i-am strecurat-o în gură. Alex și cu mine nu dormeam niciodată cu ceva pe noi, mi-am trecut mâna, dezmierdându-l, peste spatele lui gol, apoi am ajuns la fund și l-am tras înspre mine.

— Și, tu, micuța mea, îmi șopti el în ureche, mângâindu-mi fundul, ai avut o zi foarte obositoare. Și trebuie să tragi un pui de somn. Și ar mai trebui să-ți mai cumperi niște cremă pentru gât. Ți-a apărut din nou eczema.

Se întoarse spre ceasul deșteptător. Oftă adânc.

— Cred că mai bine îl pun să sune la șase și un sfert.

Priveam tăcută cu ochii cât cepele în bezna desăvârșită cât el potrivi alarma de la ceasul deșteptător și îl puse la loc pe masă. Apoi, trăgându-și cuvertura peste umăr, se întoarse pe partea cealaltă.

— Noapte bună, dragă.

Priveam silueta lui cocoșată în întuneric, îi priveam spatele. După ceva vreme, l-am auzit cum respira ritmic și adânc; am văzut cum pieptul lui se ridica și se cobora în somn. Apoi am simțit cum îmi vin iarăși lacrimi în ochi și îmi curg încet pe față și apoi pe pernă, cum mi se strecoară în ureche. Nasul mi se umplu de muci și m-am șters pe față cu colțul cuverturii încercând să nu fac zgomot, să nu audă că plângeam. Strângeam de cuvertură ca un copil mic care își strânge la piept păturica și o țineam așa de strâns de parcă era tot ce-aveam mai scump și în curând avea să-mi alunece din mână. Și ultimul lucru care mă așteptam să se întâmple cu mine a fost c-am adormit, dar de multe ori când sistemul nervos a suferit un șoc, asta e singura apărare a corpului. Și așa a fost și pentru mine în seara aceea.

A doua zi am descoperit că eram aproape ușurată când a plecat la Londra.

— Ne vedem vineri, mi-a șoptit el în ureche, aplecându-se înspre mine pe pat și gâdilându-mă cu cravata.

Când mi-am deschis ochii, mi-am adus aminte. Mă simțeam de-a dreptul bolnavă. Ca un bolovan. Dar apoi mi s-a ridicat o piatră de pe inimă. Da, hai, pleacă, mi-am zis în sinea mea. Atâta timp cât era departe de ea, mă gândeam eu, e în regulă. Eu eram numai bine. Și mama mi-a zis

ieri, când ne întorceam de la spital, că așa și era: o să fie departe de ea. Eleanor și cu el aveau să fie la multe mile depărtare unul de altul, măcar din punct de vedere geografic.

— Louisa Latimer o să vină la Londra săptămâna viitoare, îmi zisese ea în treacăt când trăgea mașina pe aleea din fața casei mele. Vine la Chelsea Flower Show[1]. Și a rămas că poate ne vedem.

— Dar... Eleanor cică folosește apartamentul săptămâna asta, am zis eu întorcându-mă spre ea. Lucrează la Londra.

— Da, dar apartamentul are un singur dormitor. Și Louisa îl vrea. Deci cam așa o să stea treaba. Eleanor va trebui să lucreze de-acasă. De la Stockley.

— Doar n-o să se ducă la festival în fiecare zi, nu-i așa? spusesem cu capul vâjâind.

Făcu o pauză.

— Cred că Louisa mi-a zis că o să stea toată săptămâna, a zis mama pe un ton vesel. Să mai facă niște cumpărături. Oricum, am zis că poate luăm un prânz când vine. E o femeie tare drăguță.

Ieșisem din mașină uluită de capacitatea mamei de a se înțelege bine cu toată lumea, începând cu Dawn și terminând cu Lady Latimer și, la cât de obosită eram, nici nu m-am mai gândit la asta, dar acum când mă dădeam jos din pat îi mulțumeam în gând lui Lady Latimer care îi încurcase lui Eleanor planurile fără să vrea. Da, îmi ziceam eu în sinea mea când îmi

1. Festival londonez al florilor, foarte cunoscut pentru aranjamentele florale extrem de rafinate, spectacolele de divertisment și concursurile de grădinărit exotic.

puneam halatul pe mine: faptul că știu sigur că sunt la mile depărtare mă lăsa să respir mai ușor. Să mai scap nițel de îndoielile care mă rodeau. Să fac și eu o pauză și să mă întorc în lumea normală.

Ceva mai târziu în dimineața aceea, după ce l-am dus pe Rufus la școală și am întins rufele pe sârmă – ba chiar cântasem și-un cântecel când le prindeam cu cârlige – mi-am făcut o cafea și am sunat-o pe Kate ca să-i mulțumesc din suflet.

— Vai, dar nu e nici o problemă. Camera aia era oricum goală. Măcar așa o s-o mai folosească cineva, zise ea nelăsându-mă să-i mai mulţumesc atâta. Dar treaba cu sora ta, Imo! Doamne sfinte! Zi-mi tot ce s-a întâmplat!

Așa că i-am povestit tot și n-am uitat nici un detaliu.

— Vai, zise ea încet, după ce mi-am terminat eu povestea. Și credeau că nu pot să aibă copii. Cred că sunt încântați. Și ea probabil că-i în al nouălea cer.

— Cred că o să fie, am zis eu precaută, nu prea știu dacă a acceptat chestia asta încă. A fost un mare șoc pentru ea, și știi doar că Hannah e cam obsedată să-și plănuiască viața ca la armată și să controleze totul. Nu prea-i plac surprizele.

— Nici nu cred că există supriză mai mare ca asta. Și totuși e un vis care li s-a împlinit, nu?

— Da, păi fac prinsoare că e mai fericită ca oricând. Doar că e foarte obosită acum.

— Ha, pun pariu că-i așa. Dar să-i spui din partea mea că problema cu oboseala nu prea trece. Cred că și-acuma mai sufăr de depresie post-natală și Orlando aproape a împlinit nouă ani. Și tot în patru labe stau mereu.

Am izbucnit în râs.

— Hai, vino să-mi faci o vizită, Kate. Ia-ți picioarele la spinare. Tot n-ai venit încă în vizită. Ia și tu o pauză de la agitația londoneză.

— Știu că ar cam trebui și am să și fac asta. Dar știi cum e totul pe-aici.

Oftă.

Da, știam. Mie îmi era destul de greu cu un singur copil, dar cu trei copii, o casă uriașă pe mână și viața mondenă agitată, Kate se strofoca mereu până cădea lată. Eu, pe de altă parte, mi-am zis, luând-o încet spre șevaletul meu de pe islaz, cu tabloul la care lucram în mână, urma să am la timp de pierdut de-acum încolo... Da, viața mea avea să fie mult mai ușoară de-acum încolo, mi-am zis înșurubând tabloul pe șevalet. M-am dat puțin mai în spate și l-am privit cu atenție. Acum că aveam un soț „plecat la internat" toată săptămâna, puteam să nu mai țin cont de așa de multe lucruri. Nu mai trebuia să fac friptură de porc, Rufus și cu mine ne mulțumeam doar cu câteva ouă proaspete de găină; nu mai trebuia să fac patul, puteam doar să mă bag sub cuvertură și gata. Doamne, mi-am zis eu cu musca pe căciulă, nu-i așa că era ciudat? Mi-am înșfăcat pensula. Și voiam să-l am lângă mine așa de tare, dar dacă știam că se ține departe de de ea, de dușmanca mea de moarte, eram destul de fericită că nu era prin preajmă. Eram destul de fericită și fără el. Și am tresărit brusc când îmi spuneam asta. Dar – cred că mi se trăgea doar de la faptul că acum aveam mult mai mult timp să pictez – mi-am zis eu în sinea mea. Și activitatea asta, o dată în viață, nu mă mai făcea să mă simt vinovată. Zâmbeam în timp ce amestecam

culorile pe paletă. Nu, de data asta chiar se întâmplase ceva care îmi crease starea asta de nu mai simțeam nici măcar un strop de vinovăție.

După ce l-am dus pe Rufus la școală în dimineața aceea, aveam chef să mai conduc puțin, să mă duc oriunde, numai nu acasă, ca să văd pata aia de pe perete, care-mi amintea mohorâtă de cum mă metamorfozasem ieri în nebuna aruncătoare de spaghete – așa că am luat-o înspre târg și, pentru că am văzut că bistroul cu cramă era deja deschis, am oprit în fața lui. Molly spăla treapta de la pragul de intrare din restaurant ca o veritabilă proprietăreasă de cafenea pariziană, stând în genunchi, cu un șorț alb până în pământ pe deasupra hainelor și o găleată alături. Se uită în sus când mă văzu și se așeză în genunchi.

— Am vândut unul! îmi zise ea rânjind înspre mine.

Am făcut ochii cât cepele în dosul geamului deschis de la portieră. Am rămas cu gura căscată de tot.

— Fugi de-aici!?

— Da, weekendul ăsta, se ridică ea în picioare, râzând copios când văzu ce față făcusem.

— Care dintre ele?

— Cel cu vacile pe pășunea udă, care era atârnat deasupra arcadei. Trebuie să te pui pe treabă. Am nevoie de încă unul să-l agăț acolo.

— Nu se poate! am spus, încă uluită de veste. Cu cât l-ai vândut?

— Păi, cu prețul de pe etichetă, normal.

Își luă găleata de jos și intră înăuntru.

— Dar... am zis eu coborând din mașină și grăbindu-mă după ea, am zis că-l dăm cu patru sute de lire pe ăla și mi-am zis că e o glumă bună!

— Cine râde la urmă... Tu iei trei sute de lire și eu restul – grozav!

— Doamne... mi se învârtea capul. Cine l-a cumpărat?

Ridică din umeri.

— Habar n-am. Nu eram aici ieri, iar Pierre, noul meu angajat de duminică, nu știa cine era. A zis că omul respectiv a plătit cash.

— Vai! m-am prăbușit pe un scaun de bar care se clătină un pic.

Rânji la mine.

— Ce, nu credeai c-o să se vândă?

Am ridicat privirea la ea.

— Sincer, nu. Nici într-o mie de ani de-acum încolo.

Ea izbucni în râs.

— Așa mă simțeam și eu când a intrat cineva aici pentru prima oară și a comandat ceva de băut. Am zis ceva de genul: „Și vrei să bei aici? La mine la bar?". Când cineva a comandat ceva de mâncare, aproape că am leșinat. Trebuie să începem să credem în noi înșene, Imogen. Dacă alți oameni cred în noi și ne mai dau și bani pentru asta, de ce să nu ne luăm după ei?

— Ai dreptate, mi-am zis eu, privind-o cu alți ochi acum.

— Putem să facem orice, a zis ea, orice ne punem în cap. Trebuie doar să credem că putem.

La nouă jumătate dimineața parcă era un pic cam devreme ca să sărbătorim succesul meu cu ceva alcoolic, așa că ne-am mulțumit cu câte un cappuccino și un croasant la mesele însorite de pe trotuarul de-afară. Și când am plecat eram foarte veselă.

Da, mi-am zis eu acuma, ţinându-mi pensula în sus şi privind cu atenţie peisajul cu vaci; da, aveam să mă încred în mine. Asta era cariera mea acum, asta era slujba mea: nu era un hobby care pur şi simplu consuma timpul aiurea, de care să mă simt mereu ruşinată şi să mă tot scuz pentru el, devenise ceva din care câştigam bani. Deci călcatul şi făcutul patului puteau să aştepte. Acum aveam treabă.

Rufus, totuşi, mi-am zis tresărind peste un timp, nu putea să aştepte şi dacă mai voiam să mai trec şi pe la Hannah pe la spital înainte să-l iau de la şcoală – m-am uitat la ceas, era ora unu. Ora unu? Doamne sfinte, trebuia s-o iau din loc. Mi-am aruncat repede pensula într-un borcan cu terebentină şi m-am repezit să-mi duc în casă tabloul ud. Mi se întâmplase să-l mai las afară pe şevalet şi să mă trezesc că păsările se uită la el, dar acum vreo câteva zile un ropot de ploaie care se stârnise din senin mi-a cam dat de gândit.

Hannah stătea pe pat, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte drăguţă şi alăpta copilul când am intrat eu pe uşa de la salon, şi mi se luă îndată o piatră de pe inimă. Eddie spăla pe jos în jurul ei cu un mop şi o găleată lângă el, lucru care nu mă surprinse deloc. În salon mai erau încă cinci proaspete mămici şi era cald înăuntru şi mirosea a vată, lapte şi nou-născuţi, iar mulţumită lui Eddie, mai mirosea şi a dezinfectant. Se opri din dat cu mopul ca să mă privească mândru când mă aşezam lângă sora mea şi o pupam pe obraz. Ea se uită înspre mine repede şi îmi zâmbi rapid, apoi se întoarse şi continuă să privească cu drag la bocceluţa din braţele ei. Ochii mi s-au întâlnit cu ai lui Eddie şi acesta îmi făcu cu ochiul.

— Am văzut cum v-aţi făcut cu ochiul, mi-a zis Hannah, cu ochii nedezlipiţi de pe copilul pe care îl alăpta şi ştiu exact ce înseamnă.

Îi aruncă o privire lui Eddie, care o privi cât se poate de neprihănit.

— Înseamnă că voi doi aţi fost înţeleşi, apoi îmi aruncă mie o ocheadă, şi l-ai convins pe Eddie să încerce să mă convingă.

— Nu-i adevărat, am zis eu hotărâtă.

— Şi i-ai zis să-mi spună să nu-mi mai plâng de milă, să nu mai fac pe jenata şi să mă uit în gura lumii, ci să mă apuc să mă concentrez pe cel mai important lucru din toată viaţa mea, zise privind înspre căpşorul plin de puf al copilaşului ei şi ochii i se umplură de drag pentru el. Şi ai avut dreptate. Sigur c-ai avut dreptate. Cui îi pasă? Cui îi pasă ce crede lumea când îl am pe el?

Apoi ridică spre mine ochii plini de lacrimi, cu o privire un pic îngrozită.

— Oare cum am putut să cred că gura lumii contează mai mult decât el?

— Era de la hormoni, am zis eu zâmbind. Hormonii le fac pe femei să se poarte aiurea. Ar trebui interzişi.

— Şi pe băieţi îi fac să se poarte aiurea, adăugă şi Eddie.

— Prostii, tu n-ai şti cum arată un hormon nici dacă ţi-ar da un pumn în faţă, zise Hannah batjocoritor înspre Eddie. Bărbaţilor nici nu le trece prin cap aşa ceva.

— Dar măcar am câteva lucruri care funcţionează, zise Eddie cu ochii strălucitori în dosul ramelor de la ochelari, ducându-se înspre găleată. Am măcar un brav înotător care a biruit şi-a

urcat pe țeava primordială, nu? ridică din sprâncene când își storcea mopul.

Hannah îl privi contrariată. Se întoarse către mine.

— Incredibil. In... cre... di... bil! Amestecă și el nițel la vopsea și-și închipuie că a și decorat casa. Acum crede c-a născut el copilul!

Am zâmbit larg, pentru că eram tare bucuroasă să-i văd că s-au întors la călcatul pe coadă regulamentar și că balanța puterii se înclinase în fine către cea cu biciul, iar Eddie își revenise la rolul lui obișnuit de tovarăș credincios, alias „Stânca Gibraltarului".

— Și ce nume îi dați, v-ați hotărât?

— Păi, lui Eddie îi place Sidebottom, dar n-o să-i facem una ca asta.

— De ce nu? Mie îmi place.

Ea ridică din sprâncene.

— Cu numele nostru de familie? Sidebottom? *See more sidebottom*[1]?

Am izbucnit în hohote de râs.

— Măcar nu iese *Frontbottom*[2]!

Ea îmi aruncă o privire numai bună de intimidat.

— Cred că poți să pariezi o mie de dolari că dacă exista cea mai slabă șansă să mă cheme doamna Frontbottom îmi schimbam numele prin decret-lege. Fie asta, fie nu mă căsătoream cu el.

Își schimbă poziția în pat.

— Și îi mai place și Cyril, dar nici pe-asta nu o să i-o facem.

---

1. În engleză, la fesă se mai spune și „sidebottom", iar „see more sidebottom" s-ar traduce „Vezi mai multă bucă".
2. „Fundul din față."

Am exclamat:

— Vai, nu, Eddie. Nu-i zice Cyril!

— De ce nu? obiectă Eddie. E un nume frumos, de modă veche, zise, salutând cu mopul. Sir Cyril Sidebottom. Colonel Sir Cyril Sidebottom. Amiral Sir Cyril Sidebottom... şi dispăru afară din salon cu mopul la subraţ, continând enumerarea de grade din ce în ce mai sus.

— Nu-i aşa că-i nostim? îmi şopti Hannah la ureche. Eddie e cel mai moderat dintre toţi liberalii din lume, dar cum îi dai un fiu în braţe, deja se apucă de cucerit Balcanii. A, bună, că tot vorbeam de cavalerie...

I-am urmat privirea şi i-am văzut pe părinţii mei care tocmai intrau pe uşă încărcaţi cu flori. Tata zâmbea cu gura până la urechi şi faţa lui rozalie arăta chiar ţipătoare pe fondul cămăşii portocalii.

— Unde e băiatul? zise el cu accentul cel mai galez pe care-l avea, aşa încât câţiva bebeluşi se opriră din suptul de la mamele lor lăptoase şi ridicară mâinile sus de frică. Unde-i nepoţelul meu?

Toţi cei şase bebeluşi se puseră pe plâns.

— Şşşş, tată, i-am zis eu.

— Mă scuzaţi, doamnelor, şopti el vinovat cerându-şi scuze în stânga şi-n dreapta când intra pe vârfuri în salon ca-n desenele animate. Îmi pare tare rău. Vai, ia uite-l! se însenină tot. Ia uite-l pe băieţelul meu. Ia vino la mine – vai, e minunat!

Şi se aplecă să ia copilul din braţele fetei lui, oprindu-se doar s-o pupe pe obraz şi să-i zică: „Bravo, fata tatii".

Din fericire, nepotul lui era sătul, deci nu se opuse prea tare schimbării de posesor. Mama şi

cu mine zâmbeam cât ne ţinea gura când tata îl legăna în braţe. Tatei îi plăceau grozav copiii mici. Se pare că atunci când eram mici el fusese cel care se trezea noaptea şi ne încălzea biberoanele cu lapte şi ne legăna pe genunchi şi se uita la reluări de la *Kojak*[1] până la cinci dimineaţa. Acum încă se mai uita în cărucioare când era la supermarket şi se strâmba ca să-i distreze pe bebeluşi.

— Da' Dawn unde-i, am întrebat eu în timp ce îl legăna pe bebeluş şi îi cânta, tot numai zâmbet.

— E afară, în maşină, zise el niţel răguşit peste capul nepoţelului lui. Spitalele o ameţesc rău. Da, da, aşa-i fac, nu-i aşa? îi cântă el bebeluşului care se uită la el cu ochii mari încercând să se concentreze la el. Vaaaai, ia uite, are ochi albaştri ca bunicul lui! Ia uite – albaştri ca ai mei!

— Toţi bebeluşii au ochi albaştri, Martin, îi zise mama.

— Nu chiar aşa de albaştri. Da' e un pic cam galben, nu? zise tata încruntându-se niţel şi privind de la bebeluş la Eddie. Ai sânge de chinez prin vene, nu-i aşa, Eddie, băiete? Nu că m-ar deranja sau ceva, dar măcar puteai să ne spui şi nouă.

— E icter, i-a zis mama. Nu mai ţii minte c-a avut şi Imogen? Şi nu-l mai clătina aşa de mult. Abia i-a dat de mâncare, o să vomite dacă-i mai faci aşa. Lasă-mă pe mine să-l iau.

Se duse să-l ia şi ea pe bebeluş în braţe, dar tata i-l trase de sub nas.

— A, nu ţi-l dau. Dacă abia l-a alăptat, atunci trebuie să scoată aerul ăla de pe gât, să râgâie, nu-i aşa, băiete?

1. Serial poliţist din anii '70.

Şi-l aburcă pe umăr cu grijă, îi ţinu capul micuţ cu palma, iar cu cealaltă mână îl frecă uşor pe spate, plimbându-l încet prin cameră.

— Nani, nani, puişor, noaptea s-a lăsat uşor, dragul mamii puişooor... L-aţi văzut pe nepoţelul meu? se opri el zâmbind cu gura până la urechi ca s-o întrebe pe mama care stătea în celălalt pat: Nu-i aşa că-i chipeş?

Ea îi zâmbi şi fu de acord că aşa era.

— Poate-i mai bine că n-a venit şi Dawn, zise Hannah în vreme ce tata se plimba pe la fiecare pat şi îi făcea pe oamenii complet necunoscuţi care veniseră în vizită pe la nepoţii lor să îi admire lui nepotul şi să-i atingă degeţelele de la picioare. Doar n-am vrea să devină brusc doritoare.

— Doamne, asta cred că m-ar stoarce de vlagă, zise mama pe un ton cam prea sobru, dând ochii peste cap.

Oare aşa ar fi? mi-am zis eu surprinsă. Chiar nu ştiai unde să baţi cu mama: unele lucruri erau extrem de amuzante pentru că era vorba de Martin care se prostea, şi ce-ar putea fi mai amuzant decât asta? Dar prietena lui de douăzeci şi şase de ani apucându-se să facă copii, asta chiar nu era deloc distractiv.

— Alăptezi, draga mea, îi zise mama Hannei. Ce bine!

— Da, nu prea voiam să alăptez, dar sora asta a mea mi-a pus pistolul la tâmplă.

— Vai, Hannah sper că n-am...

— Glumeam, începu ea să râdă. Slavă Domnului c-ai făcut-o. Aveam doar nevoie de un şut în fund, nu prea aveam încredere în mine. Nu credeam că o să pot s-o fac.

Doamne, acum ieşea adevărul la iveală, nu? Ceva ce eu am putut să fac din prima cu ochii închişi, surorii mele îi trezea frici imense. Chestia asta cu bebeluşii era tare revelatoare. M-am ridicat.

— Eu trebuie să plec. Trebuie să mă duc să-l iau pe Rufus de la şcoală, dar mai trec şi mâine dacă mai stai aici, Hannah.

— A, nu, nu mai stau. Mă duc acasă imediat, îl aşteptam doar pe doctor să vină să-mi dea avizul. Dar vino la mine acasă, mi-ar plăcea tare mult. Şi sunt aşa de multe lucruri pe care nu le ştiu, Imo. Am aşa de multe lucruri să te întreb.

Am încercat din răsputeri să nu le arăt celorlalţi cât de uluită eram, dar era tare greu, iar mama şi cu mine am făcut feţe-feţe. Doamne sfinte!

— Mă duc până la baie mai întâi, am zis eu privind în jur.

— Ia-o pe-acolo, a zis Hannah arătând spre uşa turnantă. Dar va trebui să te întorci tot prin salon.

— Atunci îmi las geanta aici.

I-am pupat pe toţi de rămas-bun şi m-am repezit până la toaleta pentru femei. Şi când am găsit o cabină liberă şi mi-am ridicat fusta, tot încercam să-mi amintesc dacă mai aveam din hainele lui Rufus de când era bebeluş. Eram destul de sigură că le mai aveam încă. Toate body-urile şi cămăşile de noapte pentru alăptat probabil că erau într-o valiză pe undeva, o să le caut când ajung acasă. A, daaa, şi cartea scrisă de Penelope Leach care a fost biblia mea câţiva ani buni şi cum Hannah era aşa de pricepută să facă lucrurile ca la carte... Am să i-o aduc mâine, asta o să-i placă la nebunie. Am ieşit de la baie

tot chinuindu-mă să-mi aduc aminte cu ce-aș mai putea s-o ajut, fericită nevoie mare că jucam rolul de sfătuitoare, așa de importantă și complet uluită de cum s-a înclinat balanța. Dar când tocmai intram pe ușile batante înspre salon ca să-mi iau geanta, cineva mi-a deschis ușa galant. M-am uitat în sus și am rămas perplexă pentru că acolo, ținându-mi ușa ca să intru eu prima și dându-se la o parte ca să mă lase să trec pe sub brațul lui, era extrem de chipeș, ca de-obicei, cu o cămașă roz pal și cu buclele lui negre ciufulite, cu un zâmbet mare și un buchet de trandafiri sălbatici, era chiar Pat Flaherty.

Capitolul 21

— Ce naiba cauţi aici? am zis eu, luându-mă gura pe dinainte.

El părea complet uluit de reacţia mea şi zise:

— Păi, nu moşesc copii în fiecare zi, deci mi-am zis că... dar nu mai termină, pentru că era complet jenat.

— Vai, Doamne, da, îmi pare rău, am bâiguit eu şi m-am roşit toată. M-a... m-a luat gura pe dinainte. Sigur că vrei şi tu să vii să vezi ce mai...

— A, saluuuut, ia uite cine-a venit! o voce care parcă era sirena oraşului se auzi din cameră cu ecou şi îmi întrerupse scuzele bâlbâite, iar tata, emiţătorul vocii ăsteia, nu ştiu cum să străbată salonul mai repede, să depună bebeluşul în braţele Hannei şi să-l îmbrăţişeze pe Pat mai cu aplomb pe după umeri, cu ochii strălucind de bucurie.

— Iată-l pe omul zilei! strigă el din toţi rărunchii, bătându-l bine pe spate pe Pat. Ăsta-i omul care l-a adus pe lume pe nepotul meu şi care a salvat viaţa fiicei mele – şi pe-a bebeluşului, vă garantez – acest bărbat absolut minunat! declară el publicului care era năucit de-a dreptul şi strângându-l pe Pat la piept, apoi bătându-l pe spate,

mai-mai să-i rupă splina, dându-i doar un pic drumul din strânsoare, cât să-i strângă mâna și Eddie, care se luminase de bucurie, și să-i bolborosească mulțumirile lui.

— Îți sunt atât de recunoscător, zicea Eddie sincer, clipind în dosul ramelor de la ochelari. Foarte recunoscător. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

— Te-ai fi dus învârtindu-te, băiete, strigă tata. Ai fi fost băgat adânc, cât se poate de adânc în rahat, băiatul ăsta-i un geniu!

— Nu prea cred că-i chiar așa.

— Eeeee.... euuuu chiar așa cred că eeeee; chiar așaaaa eeee! urlă tata parcă din fundul văii. Doamne sfinte, băiete, cum ar fi fost dacă nu erai tu acolo?! Nu, nu, nu, nici nu te gândi la asta, e prea groaznic să-ți închipui una ca asta. Mulțumesc, mulțumesc taaare muuult! zâmbi larg și îi strânse mâna lui Pat foarte entuziast.

Pat zâmbi.

— Cu multă plăcere. Dar, sincer să fiu, n-am venit să culeg laudele aici. Am trecut doar ca să văd ce face micuțul.

— E foarte bine, zise Hannah zâmbind de pe pat și ridicându-l mai sus ca să-l vadă și Pat pe bebeluș. Arată grozav și asta-i doar mulțumită ție!

— A, chiar arată foarte bine. Și am cules florile astea de pe drum pentru tine, m-am oprit când veneam încoace.

Mama luă din mâinile lui trandafirii și îi zâmbi cu voioșie.

— Ești un om tare drăguț și atent și chiar nu știm cum să ne revanșăm față de tine și cum să-ți mulțumim.

— Știu eu cum, zise tata pe un ton răsunător. Îl scoatem la o bere sau mai multe, asta-i clar. Hai, băiete, hai să mergem să găsim un butoi cu bere și să le lăsăm pe femeile astea la șueta de mame. Hai, Eddie, băiete, vino și tu.

Pat râse.

— Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să mai rămân treaz, din păcate, pentru că trebuie să operez peste o oră.

— Prostii! O să bei o bere cu noi!

— Nu, chiar vorbesc serios.

— E, atunci o să iei o dușcă de-aici, zise tata și scoase o ploscă de buzunar, luă el o dușcă și apoi i-o dădu lui Pat, care luă politicos o înghițitură și apoi i-o dădu înapoi.

— Imogen? mi-o pasă tata și mie.

— Nu, mulțumesc, tată.

Era primul cuvânt pe care îl scoteam de când îl întrebasem așa de necioplită ce naiba făcea el acolo – adică pe Pat Flaherty îl întrebasem – și, din nu știu ce motive de neînțeles, acuma nu mai puteam să dau ochii cu el.

— Conduc, am îngăimat eu. Trebuie să-l iau pe Rufus de la școală, am zis și m-am îndreptat spre ușă cu ochii în pământ.

— Și nici eu n-am să mai stau, zise Pat repede. Am venit doar să...

— Nuuu, nuuuu, ia să mai stai tu nițel, strigă tata, care îi trase un scaun să stea jos. Stai jos, cumetre, stai. Vrem s-auzim mai multe, nu-i așa? Imogen ne-a zis că ai mai făcut asta o dată, că ai mai moșit un copil. Așa-i?

— Da, păi, da. Era copilul nevestei mele. A născut pe bancheta din spate a unui taxi din Dublin, era în drum spre spital.

Ajunsesem până la ușa de la salon. M-am oprit. Nevasta lui. Bine. Adică fosta lui nevastă. Pe care o părăsise. Și pe copil.

— Nu se poate! exclamă mama. Ce groaznic! Dar te-ai descurcat până la urmă.

— A trebuit s-o scot la capăt cumva. M-a ajutat și șoferul de taxi.

— Doamne, a fost mai rău ca la mine, a zis Hannah. Măcar eu am avut un pat. Dar ai reușit apoi s-o duci cu bine la spital.

M-am prefăcut că mă opresc în ușă să-mi caut cheile de la mașină prin geantă.

— Da, am ajuns acolo, până la urmă.

— Și ce a născut? Adică ce e?

— Fetiță, a zis Pat repede.

— Minunat! Cât are?

— Acuma are doi ani și două luni.

— Vai, ce vârstă minunată!

— Da, uitați, chiar trebuie să plec, zise el jenat. Voiam doar să mă asigur că sunteți în regulă amândoi.

— Suntem grozav de bine, zise Hannah zâmbind.

— Și toate astea numai mulțumită ție! zise tata strângându-i mâna vârtos lui Pat într-ale sale.

Peste o clipă, Pat venea în spatele meu. Mi-am luat cheile din geantă și am trecut prin ușile batante.

— La revedere! strigă familia mea veselă după Pat și exact în clipa asta era cât pe-aci să mă întorc spre el.

Chiar așa. Eram pe cale să mă întorc, să-i zâmbesc și fac conversație cu el în vreme ce străbăteam amândoi coridorul, dar, când m-am întors cu zâmbetul vesel întipărit pe buze, am văzut că dispăruse. Proababil c-o luase în cealaltă

direcție, probabil înspre altă ieșire de la capătul coridorului. Era prea târziu să mă mai iau după el.

Am ajuns în parcare și m-am uitat peste tot în jur după el, dar nici urmă. Am plecat înspre școală și mă simțeam supărată și confuză. De ce oare nu putusem să-l privesc în ochi? Sau să vorbesc cu el? Nici măcar nu-i mulțumisem împreună cu toți ceilalți membri ai familiei mele, dar și el plecase ca din pușcă, nu-i așa? Și chiar intenționam să merg cu el pe jos și să-i mulțumesc, dar nu de față cu toată familia mea, care, dintr-un motiv sau altul, mă făcea să mă jenez; și ar fi stat toți cu ochii pe mine, dar de ce să fi stat cu ochii pe mine, totuși? Și de ce mă simt așa? Și evident că se simțise jenat și el și dispăruse în ceață. Vai, eu îl făcusem să se simtă jenat pentru că mă purtasem așa de neprietenos cu el.

M-am tot fâțâit pe scaun enervată în timp ce conduceam pe străduțele înguste de țară înspre sat, cu oglinzile retrovizoare tot măturând pâlcuri de mărită-mă mamă. Da, bine, mie ce-mi păsa de el? Mi-am trecut o mână prin păr, enervată. Nici măcar nu-mi plăcea de omul ăsta. M-am încruntat uitându-mă în oglinda retrovizoare și trăgând mai pe marginea drumului ca să las altă mașină să mă depășească. Dar, totuși, el îl adusese pe lume pe nepotul meu, nu? Și probabil că îi salvase viața pentru că reușise să-l moșească în siguranță. Mi-am trecut limba peste buze. Îmi doream să-i fi zis măcar un mulțumesc. Îmi doream să fi reușit măcar atât.

Rufus fugi de-a lungul peluzei înspre mine când am parcat mașina la școală, cu un aligator făcut dintr-un carton de ouă într-o mână și ținând-o

pe Tanya cu cealaltă mână. Am zâmbit, chiar dacă eram nervoasă. Asta-mi plăcea la şcoala asta: copiilor nu li se părea ceva prea imatur să faci un aligator dintr-o cutie de ouă şi nici nu vedeau ţinutul de mână ca pe un gest doar pentru fraieri.

— Mama, poate şi Tanya să vină la noi la ceai? Vrem să vedem dacă am prins iepuri.

Dezamăgiţi că n-au reuşit să prindă vulpi în capcana lor demnă de Heath Robinson[1], totuşi nu s-au lăsat bătuţi, dar s-au hotărât să se concentreze pe iepuri, proiect poate mai puţin ambiţios decât vulpile, şi au creat o capcană care era mai degrabă un *salad bar* cu o uşă capcană. Salatele şi morcovii mei dispăreau ameţitor de repede, dar, până acum, iepurii încă mai săreau veseli pe câmpii.

— Te lasă mama ta, Tanya?

Am privit pe deasupra căpşorului ei blond şi am văzut-o pe Sheila la poarta şcolii, strângându-şi miliardele de copii. Ea mă văzu şi zâmbi dând din cap a încuviinţare ca să-mi arate că ştia de aranjament.

— O aduc eu mai târziu acasă, Sheila, i-am strigat eu.

— Să nu faci una ca asta. Poate să vină singură pe jos, mi-a urlat ea.

Am zâmbit vesel şi, când am luat-o din loc, m-am apucat să ascult discuţia copiilor de pe bancheta din spate. Orice fel de temă pentru acasă putea fi terminată în câteva minute înainte să o şteargă afară la joacă pe câmpii, spre deosebire

1. Ilustrator şi caricaturist pentru copii, care inventa tot soiul de maşinării complicate pentru cele mai uşoare operaţii.

de Londra, unde câteodată dura o seară întreagă să facă toate temele şi pentru ce? Ca să mai avanseze un pic în tabelele de ligă? Ca să se mai opintească să urce încă un centimetru pe bara tinereţii? Dar mintea nu-mi prea stătea nici la teme, nici la copii şi nici la clasamentul în ligă; îmi stătea, în mod absurd, tot la Pat Flaherty. Îl ofensasem pentru că îl tratasem aşa de urât şi acum îmi crăpa obrazul de ruşine.

— Haide!

Cum am parcat în curte, Tanya şi cu Rufus s-au năpustit afară din maşină şi au luat-o la sănătoasa pe poarta dinspre câmp, apoi înspre islaz şi capcana lor.

M-am dus înăuntru să le pregătesc ceaiul, făcând un scurt popas ca să mai arunc nişte grăunţe găinilor. La naiba, mi-am zis eu amărâtă nevoie mare. Acum, dacă ne vedem din maşină, am să ajung din nou să-i zâmbesc jenată, să-i dau bună dimineaţa mormăit şi cu ochii în pământ dacă ne întâlneam pe strada principală. Ei, şi ce dacă, mi-am zis eu tresărind, în vreme ce aruncam porumb prin jur. De ce Dumnezeu să-mi pese mie de asta? Cum o să-ţi afecteze ţie viaţa faptul că te înţelegi prost cu veterinarul din sat, hm? Am pus capacul de la butoiul cu porumb şi l-am trântit cu zgomot. Nu contează deloc, nici măcar o fărâmiţă.

— Mami!

M-am întors şi l-am văzut pe Rufus care venea în goană.

— Mama, vino repede, îmi zise el gâfâind de la efort, îmbujorat la faţă de entuziasm. Am prins unul! Am prins un iepure!

— Vai, Rufus, nu se poate!

— Ba da!

— Da, dar ştiţi că trebuie să-i daţi drumul acum, nu?

— Ştiu, o să-i dăm drumul, dar vino să-l vezi mai întâi.

M-am grăbit să mă ţin după el, am traversat curtea şi am luat-o pe poteca pietruită, apoi pe poartă către lanul mare de lângă câmpul unde stăteau vacile, cel cu lucernă. Tanya stătea în mijlocul lui, în genunchi, aplecată peste o cutie de lemn mare.

— E uriaş, ia uite! îmi zise ea. Uite!

Şi m-am aplecat lângă ea să-l văd. Prin uşa care fusese mascată mai devreme se vedea un iepure gri cu ochi rotunzi şi speriaţi şi cu urechile lipite de spinare, care se holba la mine.

— Chiar e uriaş, şi e foarte drăguţ, dar cred că-i un pic cam speriat. Cred că ar trebui să-i dăm drumul.

— Ştiu, ştiu, o să-i dăm drumul, dar vrem să-l mai ţinem puţin aici. Sub observaţie.

— Să-l cercetăm, îmi zise Tanya pe un ton solemn. E pentru un proiect de la şcoală. E foarte educativ. Trebuie să-l ţinem măcar o oră. Şi oricum cred că o să trebuiască să-l ţinem ceva mai mult timp, pentru că şchiopătează.

— Chiar aşa? se aplecă Rufus să vadă şi el, nefiind prea obişnuit să recurgă la şiretlicuri din astea ca să i se facă voile.

— Tanya, am zis eu strâmbându-mă la ea, nu şchiopătează.

— Ba şchiopătează un pic, insistă ea, poate ar trebui să-l ducem la veterinar.

Am râs şi m-am îndreptat de şale.

— Nu-l ducem pe iepurele ăsta la ve... apoi m-am oprit.

Am privit-o o clipă. M-am așezat pe vine din nou lângă ea.

— Zici că șchiopătează? am întrebat-o eu blând.

— Da, uite! zise ea extrem de entuziasmată că i-a mers șiretlicul așa ușor. Cred că la piciorul din spate!

— Unde? întrebă Rufus care se tot holba în cutie.

— O, Doamne. Așa e. Bietul de el, am zis eu. Poate că ar trebui să-l ducem la veterinar, într-adevăr.

Ochii lui Rufus aproape că-i ieșiră din orbite de uimire, pentru că nu era obișnuit ca mama sa să fie fraierită cu una, cu două.

— Chiar așa, mamă? Putem să-l ducem la veterinar?

— De ce nu? am zis eu ridicându-mă. Doar ca să, hm, ca să-l examineze. Să vedem dacă e sănătos înainte să-i dăm drumul. Doar n-o să-l lăsăm în libertate cu un picior bolnav, nu-i așa?

— Daaaaa!

Copiii au sărit în sus și s-au bucurat că măcar o dată în viață îi ia și pe ei un adult în serios, deși vedeam pe fața Tanyei o expresie care aducea mai degrabă a batjocură. Nici într-un milion de ani n-ar fi reușit s-o convingă pe Sheila să facă asta, dar totuși, nici Sheila nu avusese vreodată nevoia patologică să se ducă să vadă un bărbat în legătură cu un iepure.

Fără să-mi mai las vreun pic de răgaz de gândire, dacă tot aveam cheile de la mașină încă în mână, am luat-o înapoi pe câmp și ne-am năpustit toți trei în mașină, cu iepurele speriat

de moarte în cutia lui, undeva în portbagaj. În vreme ce mergeam pe poteca în zigzag, mintea mea procesa cu viteza luminii.

— Ascultați, copii, am strigat eu peste umăr înspre bancheta din spate, nu prea cred că veterinarul consultă animale sălbatice, deci s-ar putea să trebuiască să-i spunem că e al nostru.

— Ok, a zis Tanya repede.

— Chiar așa? a zis Rufus cu ochii cât cepele pe care îi vedeam în oglinda retrovizoare.

Asta era o nouă latură a mamei sale: nu numai că fusese fraierită, dar mai și mințea ca să-și salveze pielea. O latură foarte interesantă, chiar așa. Zâmbi și țopăi vesel pe banchetă.

— Da, am putea să-i spunem că l-am cumpărat săptămâna trecută, îmi zise el intrându-și repede în rol. Că l-am primit de ziua mea, eventual.

— Dar ziua ta n-a fost săptămâna trecută.

— Știu, dar el n-o să știe asta, nu? zise el un pic agasat că eu găsisem neajunsuri în minciunelele lui, pe când el le acceptase pe ale mele cu totul.

Bravo, Imogen, ești un exemplu de integritate desăvârșit, mi-am zis eu trecându-mi limba peste buze, enervată. Minunat. Băiatul ăsta o să aibă un simț moral extraordinar.

Eram la marginea târgului acum și am parcat pe aleea cu copaci de-o parte și de alta, în fața unei case destul de impunătoare în stil victorian, care avea o placă de bronz în față pe care scria „Clinica veterinară Marshbank". Tresăream de fiecare dată când treceam pe lângă ea și îmi lăsam capul cât mai în dosul volanului, dar acum, când copiii au sărit jos din mașină foarte hotărâți, m-am dus și eu în spate să iau iepurele, destul

de încrezătoare. Da, mi-am zis eu mergând pe aleea din față înspre ușa verde de la clinică; când avea să vadă că iepurașul n-avea nimic – el, adică Pat – puteam pur și simplu să – știți voi – să fac o scenă de-aia de femeie blondă. Să zic: vai, Doamne, chiar așa? Ce fraieră sunt, puteam să jur că șchiopăta și copiii erau așa de siguri și ei – sau ceva de genul ăsta. Și apoi el ar râde vesel din cauza drăgălășeniei mele zăpăcite și apoi copiii s-ar plimba să vadă și alte animale bolnave și el ar zice – că ce-ar fi să bem o cafea împreună dacă tot am venit? Și apoi ne-am așeza la masă și am trăncăni câte ceva și gata. Gata ce, Imogen? mă întrebam eu în trecere când intram pe ușa cea verde. Dar numai în trecere, pentru că, la naiba, acum ajunsesem deja.

Am respirat adânc când mergeam înspre biroul recepționistei din sala de așteptare. Nu sunasem ca să fac programare dinadins, pentru că nu prea aveam nici o șansă să prind ceva în ultimul moment. Nu, venisem de urgență și când el avea să audă cine era, sigur avea să vină.

Blonda drăguță de la recepție se uită la noi și ne zâmbi: eram o mamă cu doi copii și aveam un iepuraș într-o cutie.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Da, îmi pare tare rău, nu avem programare, dar avem un iepure cam bolnav și ne întrebam dacă n-ar putea să-l vadă veterinarul un pic.

— Vai, bietul de el.

Se aplecă peste birou și se uită în cutie, apoi în agenda ei.

— Să vedem cum vă putem ajuta. S-ar putea să pot să vă strecor. Cum vă numiți?

— Doamna Cameron.

Brusc ridică ochii din agendă și fața i se schimbă cu totul. Nu mai era așa de prietenoasă și de zâmbitoare. De fapt, se răcise de tot.

— Suntem destul de ocupați, de fapt, mi-a zis ca încet închizându-și agenda.

— Da, dar ne-ați spus că ați putea să ne strecurați, am zis eu nerușinată, mai ales pentru că i-am recunoscut tonul scârbos. Copiii v-ar fi atât de recunoscători.

Ochii ei albastru închis mă priveau cu răceală. Mă privi așa o clipă care păru o eternitate.

— O clipă, vă rog, zise ea și se ridică, dându-și părul peste umăr și extrăgându-și fundul bombat din dosul biroului.

Apoi ieși pe undeva prin stânga și o luă în jos pe coridor.

— O să-l examineze? întrebă Rufus.

— Nu știu, dragule, mai vedem.

Mai era un singur om în sala de așteptare: un bărbat masiv cu un nas cât el de mare și roșu și cu un bull terrier legat cu un lanț gros. M-am întors către el și i-am zâmbit ca să mă dezvinovățesc într-un fel, dar el se uită urât la mine, evident nemulțumit că mă băgasem în fața lui la rând. Bull terrierul mârâi răgușit și se lăsă cu capul pe labele din față, care stăteau între picioarele stăpânului lui. Așă că am renunțat să mai zâmbesc și m-am întors spre copii.

Peste o clipă, recepționista se întoarse. Îmi zâmbi forțat.

— Da, ok, veterinarul vă poate vedea acum. Dar o să intre într-o operație peste cinci minute, deci va trebui să vă grăbiți.

— Mulțumim foarte mult, am zis eu foarte neinspirat.

— Pentru nimic, mormăi ea, apoi se aşeză din nou. Acum. Numele?

— Doamna Cam...

— Al iepurelui.

— Aha.

Rufus, Tanya şi cu mine ne-am uitat unul la altul disperaţi, apoi am vorbit toţi deodată.

— Rilă.

— Bocănilă.

— Pupăciosul.

Recepţionera ridică din sprâncene.

— Păi, da, ăla e numele lui întreg. Rilă Bocănilă Pupăciosul.

— Aha, zise ea completând formularul cu faţa de nepătruns. Şi cât are Bocănilă Pupăciosul?

Ne-am uitat încă o dată unul la altul disperaţi. Le-am făcut semn copiilor să tacă.

— Are douăzeci şi două de luni, am zis eu repede, gândindu-mă la fata lui Pat, dintr-un motiv sau altul.

— Douăzeci şi două de luni, repetă ea încet scriind în carnet. Cât de precis, zise ea sec.

Am înghiţit în sec.

— Şi sex?

— Doamne, nu, e doar un copilaş!

— De ce sex e iepurele, doamnă Cameron?

— A! Bine. E... e un mascul. E un iepure-bărbat.

Ea se apucă să mai scrie ceva, apoi se uită la noi.

— Bine. Vă rog să luaţi formularul acesta, zise ea pe un ton dulce, împreună cu iepurele dumneavoastră bărbat şi să mergeţi pe coridor, să intraţi pe prima uşă la dreapta şi acolo vă va examina veterinarul.

— Mulţumesc, am îngăimat eu, aproape înşfăcând formularul din mâna ei şi ignorând sarcasmul muşcător pe care tocmai mi-l servise.

Am luat-o pe coridor bucuroasă că, în fine, reuşisem să scap de sub privirea ei glacială. Când învârteam buşonul de la clanţă ca să intru pe uşă, mi-am supt burta instinctiv şi mi-am îndreptat spatele, mi-am scos de la naftalină un zâmbet plin de bunăvoinţă şi o pereche de ochi lucitori şi apoi am intrat.

Era tocmai în colţul celălalt al camerei, lângă chiuvetă, şi era îmbrăcat într-un halat alb, dar chiar înainte să se întoarcă am simţit cum mi se scufundă corăbiile.

— Doamna Cameron? zise un om cu faţa oţelită, cu un accent scoţian puternic şi cu părul pieptănat de pe tâmple în stil intelectual, care mă privea pe sub ochelarii în formă de semilună.

— A! Mă aşteptam să-l văd pe domnul Flaherty... E cumva?

— Din păcate, e în operaţie. Eu sunt domnul McAlpine, partenerul dânsului. Credeţi că pot să vă ajut şi eu? întrebă el răutăcios şi un pic nedumerit.

M-am roşit toată.

— Sigur că da.

— Acum, zise el străbătând camera, Samantha mi-a zis că aveţi aici un iepure foarte bolnav, atât de bolnav încât trebuie să mai amân o operaţie pe un border collie cu o tumoare malignă, nu-i aşa?

Inima îmi sări în gât.

— Da, păi, e...

El luă repede iepurele de la mine din mână.

— Rilă Bocănilă Pupăciosul de douăzeci şi două de luni.

Se uită la mine.

— Şi ce are?

Am încercat să ies pe uşă cu cutia şi să-l trag după mine pe Rufus de mânecă.

— Da, păi, eu... eu cred că... zâmbeam prosteşte, da, cam şchiopătează puţin. Dar, de fapt, cât eram în camera de aşteptare am văzut că nu mai şchiopătează aşa tare. Şi dumneavoastră sunteţi aşa de ocupat, o să venim în altă zi...

— Prostii, dacă tot aţi venit şi eu mi-am întrerupt preoperatorul ca să-l examinez. Hai, daţi-l încoa'.

Îmi luă cutia din mână şi o aşeză pe masa din mijlocul camerei.

— Băiete, zise el întorcându-se către Rufus, n-ai vrea, te rog, să scoţi iepurele din cutie şi să mi-l dai?

Rufus se uită la mine complet îngrozit. Dădu din cap a negare pe muteşte. M-am uitat la Tanya, care scuturâ şi ea din cap că nu şi se dădu cu un pas mai în spate.

Mi-am trecut limba peste dinţi.

— Ă, problema e că nu prea am umblat cu el şi poate că, am încercat să râd ca o proastă, eu sunt cam tută când e vorba de animale şi dumneavoastră sunteţi cel mai în măsură să...

Momentul meu de blondă zăpăcită nu prea a ţinut, pentru că el mă privea batjocoritor.

— Aha. Deci cine îi curăţă cuşca?

— Hm... cine îl curăţă, vai, da, desigur, eu. Dar nu foarte des.

El ridică din sprâncene întrebător.

— Adică, e foarte curăţel. Nu prea am căcăţei de scos de-aici!

— Aha. Deci e şi constipat, după ce că şchiopătează. Atunci ia să aruncăm o privire.

Desfăcu zăvorul, scoase capacul și se uită înăuntru, iar iepurele, fix în momentul ăla, parcă era un boxer într-un film cu luptători Kung Fu, îi dădu un șut în față veterinarului cu cele două picioare din spate. Îl nimeri pe domnul McAlpine drept în ochi, de-i săriră ochelarii cât colo pe jos. Apoi sări în sus înspre el și îl mușcă de deget.

— Doamne! zise veterinarul strigând de durere și scuturându-și repede mâna, cu iepurele prins de deget, care apoi profită de ocazie și o luă la goană.

Sări pe podea și se refugie într-un colț, cu urechile date pe spate de frică.

Veterinarul mă privea complet năucit, cu sângele gâlgâind din deget.

— Ăla nu e un iepure dresat, doamnă Cameron, urlă el. E un iepure de câmp!

— Vai, am exclamat eu. Chiar așa?

— Mi se părea mie că e cam mare, zise Tanya complet uimită.

— De ce naiba l-ați adus aici? Ar putea să fie bolnav, de turbare de exemplu!

Urlă de durere și fața i se schimonosi de furie.

— Vai, îmi... îmi pare rău, bâiguiam eu, credeam... adică... noi toți credeam că șchiopătează un pic și ni s-a făcut milă de el și...

— Șchiopăta? urlă el, când iepurele disperat să scape de-acolo a sărit pe una dintre mesele de lângă chiuvetă, de parcă era o rusoaică gimnastă, și tot dărâma eprubete care căzeau jos și se spărgeau și făcea o harababură de nedescris. Nici pomeneală de șchiopătat la iepurele ăsta, sau să-mi ziceți mie Olga Korbut[1]! Are niște

1. Gimnastă laureată cu multiple medalii de aur la Olimpiada din 1972, poreclită „Rândunica de la Minsk".

suspensii în picioarele alea din spate care pot fi puse fără probleme la un pod!

Şi iepurele chiar că avea nişte suspensii de invidiat: era extrem de agil şi se învârtea prin cameră răsturnând tot felul de borcane cu mostre şi cu nişte lichide tare scârboase în ele, care se prelingeau pe podea. Noi priveam îngroziţi.

— Scoate-l de-aici, strigă el la mine.

— Aha, imediat, am zis gutural.

Şi cu copiii care se fereau în spatele meu m-am tot învârtit prin cameră complet inutil, gesticulând şi legănând geanta, îngăimând chestii de genul: „Iepu-iepu-raşule, vino la mama", încercând disperată să-l prind într-un colţ, dar ştiind de fapt în adâncul sufletului că era absolut inutil. Şi dacă îl prindeam la colţ, ce i-aş fi făcut? Eu nici nu puteam să-l ating, darămite să-l iau de jos.

— O, pentru numele lui Dumnezeu!

Domnul McAlpine era în culmea exasperării şi se luă după iepure, care era cuibărit într-un colţ, speriat de bombe, şi făcea o anumită treabă foarte mirositoare. Eu speram îngrozită că n-o să ajung în aceeaşi situaţie, că şi pe mine mă cuprinsese frica. Veterinarul îl prinse de picioare, dar iepurele se zbătu şi reuşi să scape şi, când veterinarul încercă curajos să-l ţină locului, alunecă într-o amestecătură de fecale, urină şi sticle sparte şi ateriză cu faţa distinsă drept pe podea, scoţând un sunet de genul:

— Umf!

Copiii şi cu mine am strigat de frică, dar domnul McAlpine se ridică în picioare cu faţa sa plină de caca şi, ca un brav soldat, avansă din nou în direcţia iepurelui, care, simţind că urma să fie atacat din nou, sări la el şi îl muşcă de nas,

iar veterinarului începu să-i curgă sânge din mușcătură.

— Vai! strigă Tanya cu o groază în care se citea și o notă de entuziasm.

Veterinarul înjură foarte urât și se întinse încă o dată după iepure. Într-un moment de suspans maxim se părea că o să-l prindă, dar animalul se feri de el sprinten nevoie mare și îl făcu pe domnul McAlpine să se dea cu capul drept în ușa de la dulap, exact când evadatul văzu un geam deschis deasupra chiuvetei și sări cât ai zice pește afară.

— O, nuuuu! ziseră copiii speriați.

— E cel mai bun loc pentru el, zise veterinarul gâfâind.

Se duse înspre geam clătinându-se și îl închise.

— Înapoi pe câmp, unde-i e locul. Slavă Domnului!

Duse mâna la nasu-i însângerat.

— Dar n-o să știe unde e! zise Rufus fugind înspre geam. N-o să știe zona!

— Așa c-o să-și facă noi prieteni, zise veterinarul tăios, o să se dea bine pe lângă niște localnici, ceva foarte înțelept când ești nou în zonă!

Se uită urât la mine și apoi la fiul meu.

— Și, oricum, băiete, ar fi trebuit să te gândești la una ca asta înainte să-l prinzi într-o capcană pe bietul animăluț, nu-i așa?

Rufus plecă rușinat capul și ochii începură să i se umple de lacrimi. Sângele începu să-mi clocotească în vene.

— Nu e nevoie să vă răzbunați așa pe un copil mic! i-am zis eu pe un ton răutăcios. Dacă vreți să urlați la cineva, urlați la mine. Eu sunt cea care a sugerat să-l aducem aici!

— Da, atunci ar trebui să vă gândiți mult mai bine data viitoare când călcați pe-aici, nu? Acum, scuzați-mă, vă rog, dar am un cabinet de curățat!

Și înșfăcă un șervețel pe care și-l ținu la nas, privind în jurul cabinetului său distrus. Îl urmăream și eu complet exasperată.

— Of, Doamne, îmi pare așa de rău, am bâiguit eu, foarte spășită dintr-odată. Vai, lăsați-mă să vă ajut, am zis așezându-mă pe vine și încercând să culeg niște cioburi de sticlă de la o eprubetă de pe jos, dar geanta mi-a căzut de pe umăr și s-a amestecat cu tot pipiul și cioburile.

— Of, plecați odată, ne alungă el exasperat, deschizându-ne larg ușa de la cabinet. Mai bine fac eu asta. Hai, plecați!

Nu trebui să ne gonească de două ori și îngăimam tot felul de scuze când am luat cutia și am dat în marșarier, plecându-mă la pământ cam ca Uriah Heep[1], îndemnând copiii să meargă în fața mea și ieșind din cabinet. Am trecut ca fantomele pe coridor și eram aproape de ieșire și de libertate, când o voce care venea din spate mă țintui locului.

— Nu plătiți acum, doamnă Cameron?

M-am oprit brusc. M-am întors spre ea.

— Da, pentru că la vizitele de urgență cerem plata pe loc, mă informă recepționera, bătând cu creionul în carnețelul ei, cu *glossul* și ochii strălucind răutăcios. Din cauză că ne luați prin suprindere cu vizita, credem că așa e corect, nu?

1. Personaj din *David Copperfield* de Charles Dickens, care a devenit simbolul servilității și al ipocriziei.

— Ă, da, sigur, aşa e, am mai îngăimat eu, venind spăsită înspre biroul ei.

Se aplecă peste birou şi privi în cutia goală.

— Vai. Nu-l mai aveţi pe Rilă Bocănilă Pupăciosul?

— Nu, mi-am dres eu vocea. El, ă...

— O să mai stea aici un pic, îi zise Tanya sigură pe ea. Cu veterinarul.

M-am uitat la ea plină de admiraţie. Foarte bună poveste. Şi chiar adevărată, oarecum.

— Chiar aşa, zise recepţionera sec, dându-mi o notă de plată în valoare de 30 de lire. Ăsta e onorariul nostru obişnuit, doamnă Cameron, dar poate vreţi să plătiţi şi din urmă, dacă tot sunteţi aici.

Din urmă. La naiba. Am privit-o drept în ochii aceia albaştri plini de batjocură şi-mi doream din suflet să-mi fi încasat cecul de la vânzarea tablourilor; să mai fi pus nişte bani în bancă.

— Păi, nu, doar cele 30 de lire, până una-alta, am bâiguit eu, scoţându-mi carnetul de cecuri din geantă.

— Deci... zise ea încet cu un ton mieros şi batjocoritor, sprijinindu-şi coatele pe birou şi împreunându-şi palmele încet cât eu scriam cecul, îi daţi flori directorului, flirtaţi cu poştaşul, îi aduceţi iepuri sălbatici veterinarului. Oare ce-o să mai scoateţi din pălărie data viitoare, doamnă Cameron?

Eu m-am uitat la ea complet îngrozită. Ea zâmbi batjocoritor la mine.

— Ce mai urmează? Ceva pentru potcovar, poate?

Îi făcu cu ochiul bărbatului cu faţa roşcovană din spatele meu. El râse batjocoritor.

— Pe mine nu m-ar deranja, scumpo. Dar să nu afle nevastă-mea, da? îmi făcu şi el cu ochiul. Să nu zici nici pâs.

Am pălit brusc. Rufus mă privea speriat.

— Bârfa umblă repede într-un sat aşa de mic, să ştiţi, zise recepţionista încet, când îmi luă cecul apucându-l cu unghiile ei roşii şi lungi.

Avea nişte ochi aspri şi cunoscători.

— Ar trebui să aveţi mai multă grijă, doamnă Cameron. Mult mai multă grijă.

Capitolul 22

Un pic mai târziu eram în parcare, așezată pe scaunul șoferului, cu copiii pe bancheta din spate. Am privit în gol prin parbriz, aveam ochii holbați și foarte ficși. Recepționera încercase să-mi spună ceva. Pardon, chiar îmi spusese ceva, foarte crud, ce-i drept: îmi spusese foarte clar că mă fac de râs. Mi-au căzut ochii brusc pe biroul ei din fața geamului și am văzut-o cum venea să se așeze. O priveam cum își dădea părul ei lung și blond pe spate și se apleca în blugii ei roz să ajungă mai bine la un vraf de hârtii... stai niței... păr lung și blond și blugi roz... Dumnezeule! Remarca pe care a făcut-o Piers îmi trecu prin cap. Sigur că da. Asta era una dintre fetele pe care le văzuse ieșind din Casa de curve, una dintre gagicile lui Pat. Oare câte erau în total, mă întrebam în sinea mea. Și eu ce căutam aici, parte din cârdul de fete? M-am roșit toată. Am aruncat o privire către mâinile care mi se odihneau în poală. Strânsesem pumnii cu toată puterea.

— Ești bine, mami? mă întrebă Rufus, a cărui față era destul de îngrijorată când l-am privit în oglinda retrovizoare.

— Da. Da, sunt bine.

I-am zâmbit vesel și am băgat cheia în contact. Apoi am dat drumul la frâna de mână și am luat-o din loc.

Am ieșit din târg și am luat-o pe drumul de țară. Printre tufișuri se vedeau semne minunate de primăvară: gușa-porumbului roșii și ciuboțica-cucului galbene se împleteau și își plecau capetele strălucitoare în vânticelul de primăvară, dar eu abia dacă le-am văzut. Mintea îmi zbura în cu totul altă parte. Știam de ce mi se întâmplaseră toate astea. Nu avea nici o legătură cu faptul că mă dădeam la directori de școală sau la veterinari sau la orice alt june prim local. Fiascoul cu iepurele, scuza asta ca să-l văd pe Pat, era un simptom al unui lucru mult mai grav, mult mai îngrijorător și adânc. Era vorba de o nesiguranță mult mai adâncă în mine, avea de-a face cu frica mea, cu singurătatea mea și nevoia de a mă agăța și a mă ține cu dinții de altceva – de orice era prin preajmă – orice alternativă mi se ivea în față ca să umplu un gol. Un gol într-o căsnicie. Și n-avea nici o legătură cu faptul că eram atrasă de alți bărbați. N-avea de-a face cu Pat Flaherty. Avea legătură cu mine, care stăteam să țin socoteala de câte ori făceam dragoste cu soțul meu, cum se făcea că trăiam împreună cu cineva și nu puteam să vorbesc cu el, că aveam un gol în căsnicie. Era un fel de semnal de alarmă. Și, de fapt, Domnișoara Blugi Roz atrăsese atenția asupra problemei ăsteia, pe scurt. Mă purtam așa pentru că eram disperată, eram într-o situație absolut disperată. O situație pe care nu puteam s-o controlez – asupra căreia nu aveam nici o influență – și mi-era

prea frică să o înfrunt, de teama lucrurilor pe care aş putea să le aflu.

Respiraţia îmi deveni sacadată în vreme ce goneam pe şosea, ţinând volanul cât mai strâns. Nu voiam să înfrunt asta nici în ruptul capului, mă chinuiam din răsputeri să stau liniştită şi să ignor existenţa ei, dar acum era pusă pe tavă în faţa mea. Şi, vai, de câte ori n-am făcut eu abstracţie de ea. Chiar aşa.

Mi-am adus aminte cum odată, mai demult, când încă mai stăteam la Londra, ştiam sigur că Eleanor e în oraş şi Alex venise târziu de la muncă. Foarte târziu. Şi eu am coborât din pat şi am privit pe geam cum cobora din taxi, i-am observat pasul sprinten, mersul legănat şi încrezător: nu era genul ăla de pas obosit şi pe jumătate târşâit al unui om epuizat care se chinuise îngropat în dosare să termine treaba la birou – nu, era pasul pe care-l ai atunci când eşti în culmea fericirii. Şi când se întorsese şi o luase pe aleea din faţa casei, i-am prins şi privirea şi am ştiut imediat că era un om plin de lucruri de mărturisit, un om care voia să fie sincer o dată pentru totdeauna. Şi mă băgasem repede în pat până să vină în cameră şi mă prefăcusem că dorm şi, când a venit, l-am auzit cum respira peste mine, cum stătea în dreptul meu, ba chiar miroseam aerul curat care se simţea din costumul lui cât mă privea. Apoi mă strigase:

— Imo? Imo, dormi?

Mi-am ţinut ochii strâns închişi şi mi-am înfipt unghiile adânc în palmă, am rămas cât am putut eu de nemişcată, dar sigur că n-am uitat să repir regulat. Apoi l-am auzit cum a mai stat în dreptul meu încă o clipă. Dar după o vreme se duse la

baie. Când veni în pat lângă mine oftă adânc de tot și oftatul parcă trecu și prin mine: era un oftat încărcat de tristețe și regret; un oftat plin de obidă.

Sigur că de dimineață toată starea asta de confesiune se dusese și era treaz și rațional: nu mai avea nevoia aceea desăvârșită să comunice ca în seara precedentă, nu mai ardea de nerăbdare să-mi spună și mie că era îndrăgostit de altă femeie. Și îmi trecuse și mie: m-am forțat să-mi treacă. Am încercat atât de tare să nu mai țin cont de asta, încât am reușit, dar nu să mă prefac că nu se întâmplase niciodată, pentru că încă mai aveam urmele lăsate de unghii în palmă, ci să mă prefac că mă înșelasem. Să mă prefac că, de fapt, tot ce voia el să-mi spună stând acolo în lumina lunii, strigându-mă plin de informații pe care să mi le transmită, era ce planuri avea el pentru vara aceea. Să-mi zică de planurile noastre. Să închiriem o vilă în Spania împreună cu niște prieteni vechi, Frowbisherii – care era „prea scumpă, dar hai s-o luăm oricum, draga mea, hai să ne luăm o pauză" – și mai încolo, anul acela, chiar asta am și făcut. Da, despre aia voia să-mi zică. Dar, în sufletul meu, știam că doar evitasem clipa aceea.

Când dragostea dispare dintr-o căsnicie, nu-i simți lipsa imediat. Totuși, țesătura ei e încă acolo: aveți casa, ipoteca de plătit, copilul și canapeaua care trebuie curățată, datoriile la Hamiltoni – dar, încet-încet, și când zic încet-încet mă refer la stilul acela de picătură chinezească, treptat, îți dai seama că giuvaierul a dispărut și că ți-e dor de strălucirea lui. Toate lucrurile se mai întunecă puțintel, ca și când Dumnezeu s-ar juca

cu un întrerupător care face lumina din ce în ce mai slabă pe zi ce trece. Dar tu te descurci pe întuneric şi ai grijă să nu te împiedici de dovezile care stau chiar în faţa ta, până când într-o zi, pe neaşteptate, cazi lat din cauza unui picior care-ţi pune piedică – aproape ca un picior din acela din desene animate –, iar în cazul meu, piciorul ăsta era îmbrăcat cu blugi roz. Tocmai eu, care eram înzestrată cu o nemaipomenită sprinteneală, reuşisem să fac abstracţie de dovezi mult mai clare, tocmai eu care eram aşa de bună la ignorat Semnele.

La Londra, Semnele apăreau de-obicei în weekend. Alex stătea în salonul din casa din Putney, cu *Sunday Times* în poală şi nu citea, pur şi simplu se uita în gol. Când ni se întâlneau privirile îmi zâmbea fals şi larg înainte să se întoarcă rapid la secţiunea *Business* a revistei. Şi chiar bea foarte mult acolo, singur, până seara târziu, când se băga în pat mult după ce eu adormeam.

Apoi începea să facă zelos tot felul de treburi: se repezea până la supermarket să cumpere lapte când îmi era clar că aveam destul, apoi se ducea în garaj să verifice roţile de la maşină, mereu cu mobilul la el, şi apoi se transforma în Alex cel-mai-puţin-pasiv şi mai-puţin-pierdut în visare, care mergea cu pasul sprinten şi avea în ochi o lucire plină de entuziasm, era chitit să facă ceva. Apoi venea noaptea, când lucra până târziu la birou. Nu era niciodată o noapte întreagă la birou, nu era aşa de necugetat soţul meu – dar mereu era trecut de miezul nopţii când venea acasă şi apoi, o zi sau două după aceea, lucirea entuziasmată se mai potolea şi se transforma

într-o luminiță mulțumită. Atunci era foarte drăguț cu mine și cu Rufus și făcea treburi prin casă. Vasele erau spălate de el, strângea hainele, mai apărea cu câte un buchet de flori și mergeam și în parc, activitate care de-obicei îi era smulsă cu forța: Alex îl dădea pe Rufus din ce în ce mai sus în leagăn, era un tată amuzant, un tată mișto și apoi mergeam toți acasă împreună, Alex insista să ne ținem de mână toți trei ca o familie dintr-o fotografie. Dar, de fiecare dată, eram toți trei acolo, niciodată nu eram doar noi doi luând masa de seară la un restaurant liniștit și pur și simplu să-l fi lăsat pe Rufus cu o dădacă – nu, Rufus trebuia să vină cu noi. Și asta de la un bărbat care era foarte nerăbdător cu copiii; un bărbat care-l trata de multe ori pe propriul lui fiu ca pe vreo prietenă de-a mea enervantă care venise să stea la noi – da' de ce nu poate să se ducă odată la culcare? De ce plânge? De ce nu-și mănâncă odată mâncarea? Dar când era vorba de ocaziile aste, Rufus era indispensabil. Era scutul lui.

Și desigur că Rufus nu avea să se întrebe de ce tatăl lui se purta brusc așa de frumos și de darnic cu el. Lui îi plăcea să aibă un tată care merge cu el la fotbal și un tată care să ne ducă pe toți la Starbucks duminică dimineața, dar care, observasem eu, era mereu atent la silueta lui. Care, în vreme ce Rufus și cu mine ne înfruptam cu ciocolată caldă și brioșe, își sorbea espresso-ul fără zahar sau lapte, îmbrăcat în haine pe care un cinic i le-ar fi etichetat drept prea tinerești pentru vârsta lui. Dar nu erau niciodată tinerești cât să sară în ochi: haina lui de piele era maro, nu neagră; blugii nu erau niciodată prea lăsați

sau prea mulați, dar totuși... Și părul lui era mereu proaspăt spălat – probabil că era chiar uscat cu foehnul – și dat mereu pe spate cu mâna. Odată îi apăruse un punct negru și am văzut că și-l acoperise cu batonul meu corector. Și totuși nu i-am zis nimic despre asta.

Dar zilele astea fără griji nu țineau niciodată și iar se întorcea la starea aceea de tristețe și melancolie când se uita în gol din dosul revistei *Sunday Times*, și-i răspundea răutăcios lui Rufus dacă îi propunea să joace cărți cu el sau să meargă cu bicicleta, și iar începeau drumurile până la garaj, apoi iarăși starea de bărbat entuziast, apoi iarăși noaptea târziu la birou – și așa era ciclul vieții noastre. Era ca un dependent de droguri care mai avea nevoie de câte o doză, dar eu nu făceam parte din doza aceea.

Și, spre rușinea mea maximă, nu i-am verificat niciodată mobilul și nici nu i-am scotocit prin buzunare. Și nu sunt mândră de treaba asta. Dar nu existau bariere pentru mecanismele de apărare pe care mi le construiam ca să-mi țin familia unită, să rămân în ceață, să nu pot fi acuzată că trăiesc într-o căsnicie pe ducă. Eram necruțătoare cu negarea permanentă în care trăiam. Dar acum m-a lovit asta. O remarcă răutăcioasă care lovise drept la țintă, venită din partea unei femei care nu voia decât să-și protejeze propriile ei interese amoroase, dar cu mult mai mult tupeu decât aveam eu: o blondă războinică, hotărâtă să lupte pentru bărbatul ei. Ia gheara! îmi zisese ea cu unghiile ei roșii, fioroase la vedere, în vreme ce eu m-am retras în fața dovezilor: i-am dat satisfacție tocmai pentru că am tăcut.

Am respirat adânc, era prima oară de multă, multă vreme că respiram așa de adânc – pentru că în vremurile astea respiram cam prea sacadat – și am dat aerul afară încet de tot. Bine. Deci așa era. Asta era ultima linie de demarcație a frontierei. O graniță peste care dădusem din întâmplare, dar care era aici, fără îndoială.

Conduceam mult prea repede, dar destul de bine, mi se părea, așa că am întors mașina spre o străduță îngustă și am luat-o spre satul apropiat. După o vreme, Rufus se opri din jocul lui de *Rock Paper Scissors* cu Tanya pe bancheta din spate și se uită în jur, nerecunoscând peisajul.

— Ăsta nu-i drumul spre casa noastră, nu, mami?

— Nu, dar e drumul spre casa mea, observă Tanya întorcându-se surprinsă spre mine când am luat-o pe drumul spre parcul de rulote.

— Foarfece!

— Dar nu eram încă gata.

Conduceam încet de-a lungul lotului de rulote și furgonete puse ca pe-o hârtie cu pătrățele, aventurându-mă unde nici poliția locală nu îndrăznea, și am parcat în fața celei mai mari dintre ele, care era înconjurată de pansele plantate în ghivece făcute din roți de mașină puse una peste alta. La geamuri erau atârnate perdele din plasă și Cindy, alsacianul, moțăia în fața ușii, legată cu lanțul. În spate erau o grămadă de cărucioare vechi, cădițe și biciclete puse una peste alta ca o construcție avangardistă făcută ca să se urce copiii pe ea, ceea ce trei sau patru dintre ei chiar încercau acum. Vreo doi bărbați în vârstă stăteau pe scaune pliante vechi și fumau cu ochii la copii,

iar Sheila tot atârna șiruri peste șiruri de chiloți gri pentru școală pe o sârmă.

— Sheila, am strigat eu de la geamul mașinii, ai putea să-mi faci și mie un serviciu?

Ea se întoarse spre mine.

— Bună, dragă.

— Aș putea să-l las pe Rufus la tine cam o oră? Trebuie să fac neapărat ceva.

Ea veni înspre mine pe după rulotă și își scoase cârligele din gură, uitându-se la mine ușor întrebător. Poate că i-am zis toate astea pe un ton'un pic cam prea strident.

— Sigur, dragă.

Se aplecă și mă privi pe geam.

— Ești bine?

— Sunt foarte bine, i-am zis éu pe un ton voios în vreme ce copiii coborau din mașină veseli nevoie mare, iar Rufus o lua la goană către grămada de vechituri. Nu le-am dat încă de mâncare, am fost până la veterinar mai întâi.

— A, e ok. Tocmai îi hrăneam pe toți ăștia. Le dau și lor sendvișuri cu anșoa. Sigur ești bine? Pari un pic cam palidă.

— Chiar sunt bine, am zâmbit fals. Foarte bine. Mersi, Sheila.

Deschise gura să mai adauge ceva, dar orice chestie grijulie mi-ar fi zis s-a pierdut pe drum, pentru că am demarat în trombă cu un scrâșnet de roți așa de puternic încât băiatul de alături, care-și lustruia motocicleta Harley Davidson, se uită la mine cu multă admirație.

M-am îndreptat către Little Harrington și apoi către casa Latimerilor cu mintea ciudat de limpede și, pentru prima dată în viață, cu o hotărâre de oțel în suflet. Da. Da, fix așa am să fac. Când am

parcat în fața casei, după ce am trecut pe lângă casa de oaspeți – casa lui Pat, care se mai numea și Casa de curve, mi-am zis eu mohorâtă – inima mea încă mai era oțelită. Și tot așa a rămas când am coborât din mașină și am traversat aleea pietruită, am venit în fugă spre conacul uriaș care trona mohorât și am ajuns la ușa de la intrare, care era păzită de o pereche de grifoni de piatră. A, da, chiar pe ușa principală voiam acum să intru, nici gând să mă furișez încercând să-mi iau apărarea în fața oamenilor ăstora și să intru pe ușa din spate ca toți servitorii care fac sluj și merg cu capul plecat și cui îi păsa că toți câinii lătrau? Am bătut vârtos cu ciocănelul de bronz în ușă și toate terminațiile mele nervoase îmi intraseră în priză, eram hotărâtă să fac asta și nu simțeam nici un fel de frică. Nu, nu-mi era teamă și nici nu mă mai îndoiam că asta vreau să fac.

Lătrăturile și mârâielile diverșilor labradori și ogari ai Latimerilor au adus cu ele sunet de pași pe holul pardosit cu marmură; pași ușori, dar grăbiți. „Oare cine bate-așa la ora asta?" păreau să spună. Ușa s-a deschis cu o oarecare precauție și Vera se uită în jur încruntată. Fața i se descreți rapid când mă văzu și clipi surprinsă.

— A, bună, scumpo.

— Eleanor e cumva aici? am exclamat eu, simțindu-mă, așa mi se părea, exact ca-n seara aceea la Londra când Alex venise târziu acasă, arzând de nerăbdare să mi se confeseze ca să scape de povară, doar că povara mea era mult mai grea decât a lui, pentru că o cărasem atâta cu mine.

— Nu e, din păcate, e...

— La Londra? am întrerupt-o eu acuzator, abia recunoscându-mi tonul tăios.

Vera părea complet uluită.

— Nu, nu e la Londra, deși a fost acolo, dar nu, s-a întors în după-amiaza asta. A ieșit cu o prietenă.

— Aha, am zis eu pleoștită.

La naiba, mi-am spus în gând.

— Crezi că stă mult? Oare pot s-o aștept aici?

— Păi, a ieșit toată seara, dar o să se enerveze destul de tare când o să vadă că și-a uitat geanta.

Arătă înspre o geantă Chanel în carouri, care era pe masa din hol.

— Probabil că a ieșit în grabă doar cu cheile de la mașină în mână și Piers se culcă devreme, deci măgăreața cade pe mine s-o aștept ca să-i dau drumul în casă.

M-am uitat la geanta de pe masă.

— Știi oare cine-i prietena asta? Unde stă?

— Habar n-am, dragă, dar cică și-a închiriat ceva în sat, mi s-a spus. Nu-i aici de mult, e-o prietenă de la Londra, cred. Îi zice Milly sau Mandy sau cumva.

— Eh, nu-i așa de mare satul. Probabil că nu-i greu de găsit.

Ea râse batjocoritor.

— Așa o fi, dar dacă tu crezi că eu o să stau să mă plimb prin sat ca să-i duc gentuța Alteței Sale, te înșeli. Nici nu mi-a dat vreun număr de telefon sau ceva. Oricum, nu cred că o să întârzie așa de mult. Îi zic că ai trecut pe-aici, dragă, spuse, vrând să închidă ușa.

— I-o duc eu, am zis eu proptindu-mi piciorul ca să țin ușa deschisă, dar pentru că eram așa de aproape de geantă am întins mâna după ea și am înșfăcat-o de baretă.

— Da, păi, nu prea știu... zise ea complet năucită.

— Sincer, chiar nu e nici o problemă, Vera, am zis eu calm. Oricum mă duceam într-acolo. Și știu care e mașina lui Elenor, sigur o să fie parcată în față.

— Da, poate, dar... zise ea pe un glas temător, dar nu sunt așa de sigură că ar trebui să îi dau geanta altcuiva așa.

Am râs.

— Mi-o dai mie, Vera. Și nu te îngrijora, dacă n-o găsesc, o aduc înapoi, ok? și i-am zâmbit larg.

— Ok, zise ea încet și se uită înspre mine de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva și chiar ar mai fi adăugat dacă nu i-aș fi întors spatele și n-aș fi coborât scările în grabă, apoi am luat-o pe aleea pietruită și m-am îndepărtat de ea cât am putut, deja îmi pusesem centura în mașină și o priveam cum rămăsese în depărtare o siluetă minusculă îmbrăcată cu un capot, care stătea în pragul ușii neștiind ce să facă, dacă să coboare după mine sau nu.

Dar, fără s-o mai aștept, am pornit mașina și m-am făcut nevăzută într-un nor de praf și de pietriș care sărea cât colo pe aleea din fața casei, cu prada capturată pe scaunul de lângă mine.

O, nu, Vera, mi-am zis eu – privind-o în oglinda retrovizoare cum își dusese mâna la ochi ca să se uite la mine cum dispăream în trombă –, n-ar trebui să dai lucrurile stăpânei tale altora. Asta-i o mare prostie, o prostie cât se poate de mare.

De fapt, satul nu era așa de mic. Avea tot felul de străzi lăturalnice și fundături unde erau parcele cu case în construcție care păreau să se desfășoare la nesfârșit și știam că nu mă înhămasem

la o treabă așa de ușoară cum îi zisesem Verei. M-am plimbat ceva vreme fără să dau de Range Rover-ul verde închis al lui Eleanor. La naiba. Tocmai când mi se urcase sângele la cap și-mi luasem inima în dinți să-i zic să-și ia ghearele împuțite de hoață de pe soțul meu, să-i spun că știam foarte bine ce făcuse ea la Londra și cu cine făcuse ce făcuse, acum n-o găseam nici în gaură de șarpe.

Și apoi am văzut-o. Am cotit pe o stradă pe care o ignorasem la început și care părea prea puțin bătută, deci am presupus că era doar o potecă a fermierilor, și am văzut un șir de căsuțe la capătul ei, iar în fața uneia dintre ele am zărit mașina 4X4 a lui Eleanor.

Oare în fața căreia dintre căsuțe era de fapt? mi-am zis eu repede în timp ce mă deplasam pe drum și parcam la capătul unui șir de mașini. Asta – am fugit repede spre cea mai apropiată căsuță, la numărul nouă – sau poate o fi fost aia de alături? Sau poate pur și simplu era mult mai departe de casa în sine, pentru că n-a găsit loc de parcare mai aproape, ca mine acum? Erau ceva case pe-aici, totuși; oare acum aveam să umblu din casă-n casă și să bat la fiecare ușă ca Wee Willie Winkie[1] până să dau de ea? Și dac-o găsesc ce-o să-i fac? O s-o trag de păr și-o s-o iau la bani mărunți în pragul casei, în fața miilor de gură-cască? M-a lăsat un pic curajul ăsta teribil, apoi mi-am zis că așa am să fac. Dacă tot

1. Poezie pentru copii, de origine scoțiană, în care personajul Wee Willie Winkie se plimbă din casă-n casă prin tot orașul în cămașă de noapte, cu o lumânare în mână, ca să vadă dacă toți copiii și-au dus la culcare.

ajunsesem așa departe, aveam să pun capăt chestiei ăsteia o dată pentru totdeauna.

Cu sângele clocotind în vene m-am dus la ușa casei cu numărul nouă și am sunat. Un bărbat masiv cu un piept impunător, îmbrăcat cu un tricou mic și alb și cu tatuaje din armată pe mâini, deschise ușa și mă privi enervat; din spatele lui se auzea un meci de fotbal la televizor.

— Ce vrei?

— A, păi, îmi pare rău că v-am deranjat. O caut pe Eleanor Latimer, o prietenă de-a mea care e în vizită la cineva care stă într-una dintre căsuțele astea, dar în mod clar nu e...

— N-am auzit de ea în viața mea, se stropși el la mine și-mi trânti ușa în nas ca să se ducă înapoi la meciul lui.

Doamna care locuia la numărul zece a fost un pic mai amabilă. M-a ascultat cu mâinile sale grăsuțe strânse la piept, îmbrăcată într-un halat galben, și se mai și scărpina din când în când la unul din picioarele ei cu varice. Apoi se scărpină și pe obraz, cugetând un pic.

— Păi, poate stă la numărul 12, două case mai încolo, zise ea după o vreme. Sigur nu e la numărul 11, pentru că acolo stă doar doamna Greenaway, care oricum e în vârstă, dar... da, ați putea încerca la numărul 12.

I-am mulțumit din suflet și m-am grăbit să merg mai departe.

De fapt, numărul 12 părea ceva mai promițător decât restul. Era o căsuță mititică văruită în alb și cu trandafiri agățători deasupra ușii: măcar exista un efort mai feminin s-o înveselească. Am sunat la ușă, dar nu răspunse nimeni. Și totuși...

m-am ridicat pe vârfuri și m-am uitat prin gemuleţul mic de deasupra uşii de la intrare. Şi dacă nu greşeam cu totul, aia era canadiana lui Eleanor aruncată pe spătarul unui scaun. Am recunoscut-o pentru că era căptuşită cu pânză scoţiană. Nu venea să deschidă, nu? Şi nici prietena ei nu avea să răspundă la uşă? Am mai sunat o dată. Nu, pentru că probabil că mă văzuseră sunând la toate soneriile de pe stradă şi poate că Eleanor văzuse cât de hotărâtă eram să nu mă dau bătută şi îi spusese prietenei ei:

— Nu deschide, Milly. Cred că ştiu despre ce-i vorba.

Şi apoi amândouă s-au dus la bucătărie şi şi-au luat sticla de Sancerre cu ele şi se chinuiau din răsputeri să nu izbucnească în râs, cu mâinile peste gură. Da? Chiar aşa făceau, hm, mi-am zis eu în sinea mea aţâţată de gândul ăsta. M-am aplecat şi am deschis capacul de la cutia de scrisori. Se auzea James Blunt din difuzoare.

— Eleanor! am strigat eu. Eleanor Latimer, ştiu că eşti înăuntru! Deschide uşa acum!

Mi-am lipit urechea de cutia de scrisori. Am auzit nişte voci. Nişte voci înfundate şi apoi un râset. Ochii mi-au ieşit din orbite. Sângele a început să-mi fiarbă în vene. Mi-am lipit gura de deschizătură din nou.

— ELEANOR LATIMER! IEŞI AFARĂ ACUM, MUIERE CU DOUĂ FEŢE CARE FURĂ BĂRBAŢII ALTORA! ÎMPUŢITO, FEMEIE NERUŞINATĂ ŞI UŞURATICĂ CE EŞTI! – AAA! am urlat eu ca o apucată şi exact atunci uşa s-a dat de perete, iar eu, care mă sprijineam de ea, m-am dus învârtindu-mă.

Ca să nu dau cu nasul în covorul de la intrare, mi-am întins mâinile în față și m-am prins de o pereche de picioare. Picioare groase, goale și păroase, de care m-am apucat cu toată puterea. Când i-am atins pielea, am strigat din toți rărunchii și le-am dat repede drumul. M-am lăsat pe vine și m-am lovit de pulpana unui halat verde deschis. Am ridicat privirea și m-am trezit față în față cu... Daniel Hunter, directorul de la școala lui Rufus.

Capitolul 23

— Dumnezeule!

— Doamnă Cameron! se holba el la mine complet uluit.

— Spuneți-mi Imogen, am bâiguit eu din obișnuință, roșind toată și sprijinindu-mă cu mâinile de ușă ca să mă ridic în picioare.

În spatele lui, am văzut-o pe Eleanor sus pe scări, și ea îmbrăcată într-un halat.

— La naiba!

Se repezi înapoi în umbră când ni s-au întâlnit privirile, iar în clipa aia m-am uitat la fața lui Daniel Hunter și-am înțeles tot ce se întâmpla aici, am înțeles totul. Și am rămas cu gura căscată de uimire.

— Doamne sfinte... adică...?

Am căutat cu privirea mai în spate și am văzut-o pe Eleanor, care apăruse deja în capul scărilor trăgându-și pe ea o pereche de blugi și un pulover.

— Așteaptă aici! îmi ordonă ea.

— Păi, da. Mai bine intri, zise Daniel, care se scărpina în cap nedumerit și îmi făcea loc să intru.

— Vai, nu, nu! am clătinat eu din cap cu palmele înspre cer, eu... îmi... eu... îmi pare tare

rău, am greșit. Nu știam că... am bâiguit și m-am dat înapoi, cu mâinile întinse în față. Vai, continuați ce făceați. Adică așa cum erați...

— Imogen, stai!

Eleanor coborî repede scările pe când eu tot încercam să traversez potecuța de la intrare și-mi dădeam seama cu groază că destul de mulți vecini nu numai că ieșiseră la geam, dar acum stăteau în grădinile lor din fața casei și udau plantele cu convingere – asta era femeia cu halatul galben – sau lăsau un bilet pentru lăptar – ăsta era bărbatul cu tatuajele –, dar, de fapt, priveau cu ochii mari și așteptau ca pe ghimpi ieșirea din casă a „muierii cu două fețe care fură bărbații altora, a împuțitei de femei nerușinate și ușuratice".

Eleanor nu-i dezamăgi.

— Nu pleca, o imploră Daniel și o prinse de mână tocmai când trecea pe lângă el.

Atunci ea se întoarse să-l privească și am văzut ruga fierbinte care i se citea în ochi. Și femeia în halat galben a văzut-o și i-a căzut stropitoarea din mână. Și țigara bărbatului tatuat atârna în colțul gurii. Era ceva foarte interesant, după regulile spectacolelor stradale de ordin domestic.

— Mă întorc, i-a promis Eleanor foarte încet și am prins și tandrețea care se citea în ochii ei când îi dădu drumul la mână. Dar trebuie să-i explic, Daniel. Trebuie să vorbesc cu Imogen. Pur și simplu trebuie.

— Nu e nevoie să-mi explici! am zis eu pe un ton ușor isteric și jenată peste poate; mă târam înspre mașină, aplecată până la pământ și tot încercam să trec de poartă, dar eram și extrem

de fericită. Nu era Alex. Era Daniel Hunter. Vai, ce fericire, ce fericire! Sincer, chiar nu contează!

— Ba contează, pentru că trebuie să mă asculți, zise Eleanor fugind după mine. A fost căsătorit, ai dreptate, dar relația lor s-a sfârșit acum mulți ani și acum e divorțat – sau, mai bine zis, aproape divorțat, jur!

Ochii ei căprui erau foarte rugători – mă apucă de braț și ne îndreptarăm spre mașinile noastre.

— Hai să mergem să bem ceva și îți povestesc tot.

— Vai! m-am oprit în loc. Adică... tu vorbești de lucrurile pe care le-am strigat eu prin cutia de scrisori!

Dumnezeule, îmi ziceam eu în sinea mea, probabil că sunase ca un fel de brigada pentru protejarea castității căsătoriilor care vine să-i scoată pe adulterini din bârlog, ceva de genul: Ieșiți afară, ticăloșilor, știm că sunteți înăuntru! Îmi mai trebuia doar o portavoce și aș fi avut tot echipamentul complet.

— Vai, nu, nu-mi pasă dacă e sau nu căsătorit, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, atâta timp cât nu e însurat cu mine, totul e în regulă!

— Ce?

Mă privi de-a dreptul uluită și înlemni pe loc în mijlocul străzii. Am văzut foarte clar cum femeia cu halatul galben și bărbatul tatuat mergeau de parcă erau hipnotizați înspre portițele lor de la grădină pentru că nu voiau să rateze nici un cuvânt pe care-l ziceam, deja nu mai aveau nici o jenă. M-am grăbit să ajung la mașina mea și i-am deschis portiera pasagerului, iar eu am fugit să mă urc pe locul șoferului.

— Vino, luăm maşina mea. Nu, sunt doar fericită că nu e soţul meu, că nu e chiar Alex!

Nu puteam să-mi mai ţin zâmbetul vesel care îmi înflori pe faţă când m-am aşezat pe locul şoferului şi am băgat cheile în contact. Vai, mulţumesc. Slavă Domnului! Mi-am închis ochii o clipă şi am strâns pumnii. Da!

— Adică... urcă şi ea încet lângă mine, credeai că eu şi cu Alex...?

— Da, şi acum că am aflat că nu-i aşa... vai, Eleanor, du-te înapoi acolo şi distrează-te, pentru Dumnezeu! Îmi pare tare rău că ţi-am stricat seara şi, te rog, du-te înapoi şi faceţi ce eraţi pe cale să faceţi acolo, trageţi-vi-o ca la un Concurs Mondial de Sex, turnaţi pe voi melasă aurie şi apoi lingeţi-o, agăţaţi-vă aşa goi şi lipicioşi de candelabre, vă rog, continuaţi, aveţi binecuvântarea mea!

— Alex şi cu mine?! exclamă ea, ţinându-se de mânerul portierei în vreme ce goneam pe stradă, ca să scăpăm de ochii dornici de bârfă ai vecinilor, care probabil încă se mai gândeau la imaginea cu melasa aurie.

— Da, dar Daniel Hunter şi cu tine... e diferit, Eleanor. Sincer, nu dau nici două cepe degerate pe chestia asta şi mă simt tare prost că te-am luat de-acolo!

— Şi eu mă simt tare prost pentru Piers, zise ea hotărâtă. Şi trebuie să-ţi explic totul, evident.

— Vai, nu, nu...

— Ba da, trebuie!

Apoi am mers în linişte o clipă, mintea mea aproape c-o luase razna, dar mă simţeam aşa de uşurată!

— Hai aici, zise ea după o vreme, când ajunsesem deja la marginea satului, arătând cu degetul spre colţul unde era bistroul lui Molly.

Ea își luă geanta de pe jos de unde o țineam eu.

— Da, păi, sigur că trebuie să te gândești ce să faci cu Piers, am zis eu pe un ton cât de solemn puteam când am parcat în fața restaurantului, și cred că-i foarte-foarte greu pentru tine și chiar nu e treaba mea, Eleanor... Nu mergea deloc, am zis complet euforică și nu-mi păsa nici cât negru sub unghie cui îi punea Eleanor coarne, mai ales că era vorba de Piers.

Oricum, era un snob îngrozitor care și-o merita cu vârf și îndesat.

— Dar cred că o să treacă peste asta, am zis eu veselă și am ieșit din mașină trântind ușa.

Îmi aruncă o privire speriată când ne îndreptam spre bar.

— Nu știe. Nimeni nu știe!

Se prăbuși la o masă lângă geamul care dădea spre stradă, de parcă n-o mai țineau picioarele. M-am așezat repede vizavi de ea.

— Și ascultă, Imogen, e foarte important să nu afle, ok? se aplecă peste masă înspre mine. Măcar să nu afle de la nimeni altcineva decât de la mine. Pot să am încredere în tine?

Era palidă la față, asta se vedea chiar și în lumina aceea difuză din bar și mă privea rugător, cu pumnii strânși.

— Sigur că poți, i-am promis eu făcându-i semn chelnerului, căci Molly nu părea să fie prin zonă. Doamne, poți, sigur că poți, sunt cea mai discretă persoană din lume. Ce-ar fi să bem un ceai?

Simțeam că trebuie să sărbătorim.

— Eu vreau doar un pahar de Perrier, Imogen, dar promite-mi, te rog, că nu spui nimănui.

— Nu spun.

Am comandat de băut şi deja începea să-mi pară rău de ea văzând-o aşa, lăsată pe spătarul scaunului. Părea complet epuizată. Mă uitam la ea cum se juca nervos cu suportul pentru pahar şi abia mă mai ţineam să nu dansez cu picioarele sub masă. Eleanor şi Daniel. Cine şi-ar fi imaginat una ca asta?

— Doamne, dar eu eram convinsă că nici nu vă înghiţiţi unul pe altul, am izbucnit eu când a plecat ospătarul. Ba chiar, când l-am sunat de la Londra să aranjez venirea lui Rufus aici la şcoală, a fost chiar necioplit la adresa ta. S-a răstit că ogarii tăi sunt un pericol public!

— Ştiu, zise ea zâmbind un pic strâmb. Am... am cam plănuit chestia asta. I-am zis să se poarte de parcă nu mă înghite, n-am vrut să bănuiţi ceva înainte să veniţi. Trebuie să avem tare multă grijă.

Privi apoi în jur pe furiş, de parcă se aştepta s-o urmărească cineva, s-o spioneze vreun ins ascuns după un ziar, cu un trenci pe el.

— Şi de cât timp se întâmplă asta? am întrebat eu.

Se părea că voia să vorbească despre asta cu cineva.

Dădu din cap.

— De trei ani.

— Trei ani!

Asta mi-a închis gura. Eram complet uimită. Şi destul de impresionată, pe deasupra. Ce relaţie extraconjugală lungă a reuşit să ţină departe de ochii publicului...

— Dar vecinii de pe stradă? Sigur te văd când intri şi ieşi de-acolo!

Şi, oricum, acum sigur or să se uite, mulţumită mie, care am avut grijă să trâmbiţez în tot satul, mi-am zis eu în sinea mea.

— A, aia nu e casa lui. E a unei prietene de-ale mele de la Londra, Milly Tempest. Ea o foloseşte doar în weekenduri, dar acum e în Spania, aşa că m-a rugat să am eu grijă de casă, deşi probabil că habar n-are ce fac eu înăuntru.

Roşi toată.

— Nu, asta a fost o mare îndrăzneală din partea noastră, să fim aşa de aproape de casă. De-obicei ne întâlnim în apartamentul de la Londra, dar, evident, din moment ce are şcoala de condus, e cam greu pentru Daniel. Câteodată mergem şi la el acasă, dar cum e cam riscant, aşa de aproape de restul lumii, sunt doar clipe rare şi pe fugă. Clipe preţioase.

Ridică privirea de la suport, mă privi drept în ochi şi zise:

— Îl iubesc.

Eu am încuviinţat din cap.

— Da, am văzut.

Am tăcut o clipă pentru că a venit chelnerul cu băuturile noastre. Şi eu mă întrebam în sinea mea despre cum se desfăşurase toată chestia; oare cum începuse? Oare cum se întâlniseră ea şi cu Daniel, ei care aveau nişte vieţi sociale atât de diferite? El nu prea făcea parte din cercul ei...

— L-am cunoscut când a preluat şcoala din sat, zise ea după ce plecă chelnerul, de parcă îmi citise gândurile. Voiam să-l dau pe Theo la şcoală acolo, mă gândeam că i-ar face tare bine să meargă la o şcoală dintr-un sătuc. Şi mi-am zis şi că aşa ne-am mai integra şi noi în societatea de-aici, n-o să mai fie pe stilul Noi şi Toţi Ceilalţi.

Piers nici n-a vrut să audă de așa ceva. Voia ca Theo să meargă la școală la Shelgrove, ca ceilalți copii, dar eu m-am dus să văd ce-i pe-acolo oricum. Daniel mi-a arătat ce și cum. După ce am stat cam o oră și am tot conversat cu el și ne-am plimbat pe terenul de joacă, ne-am uitat prin acvarii și altele, m-am dus acasă și am descoperit că nu mai puteam să-mi iau gândurile de la el. Avea niște ochi așa de blânzi și de calmi.

Am încuviințat. Și da, așa era, mi-am amintit că și eu am simțit cam aceleași lucruri. Ochii ăia erau fatali de-a dreptul. Am roșit toată când mi-am adus aminte de florile pe care i le-am dus. Speram din suflet să nu-i fi spus de ele.

— Oricum, ideea e că după aceea am inventat o scuză penibilă, ceva de genul că aș vrea să mă mai uit o dată la școală și m-am dus din nou acolo și el m-a plimbat prin toată școala, dar acum, când mă gândesc în urmă, cred că amândurora ni s-a părut ciudat să mai vin încă o dată să mă plimb prin laboratorul de chimie și să mă joc iar cu spirtierele de-acolo...

Zâmbi.

— Oricum, m-a condus apoi până la mașină și, mulțumită Providenței, aveam pană la o roată. Mi-a schimbat el roata și eu îi aduceam sculele de care avea nevoie acolo, în bătaia soarelui, și am stat de vorbă, iar când a terminat de schimbat roata, era deja ora prânzului și mi-a propus să mergem să mâncăm un sendviș la pub. Cred că am acceptat cam prea repede.

Se uită pe geam un pic.

— Mă simțeam... foarte singură și izolată atunci. Mă privi în ochi. Așa se mai întâmplă în căsnicii, să știi.

Am încuviințat din cap și mi-am adus aminte că și eu mă simțisem așa. Dar acum nu mă mai simțeam așa. A, slavă Domnului, acum, nu.

— E... foarte diferit de Piers, am zis eu.

Ea zâmbi cu trist.

— Da. Și știu la ce te gândești. Cum am putut eu oare să mă îndrăgostesc de doi oameni atât de diferiți unul de altul. Cum de-am ajuns cu Piers, până la urmă?

Oftă așa de adânc, de parcă oftatul ăsta îi izvora tocmai din tălpile pantofilor ei extrem de scumpi.

— De unde să încep cu Piers? Să-ți spun de circumstanțele atenuante în care tocmai mă despărțisem de un prieten foarte serios când l-am cunoscut? Că mă simțeam groaznic și parcă nu mă iubea nimeni și aveam nevoie de o relație-tampon să-mi revin? Că m-am întâlnit cu cineva despre care credeam că ar putea fi puternic și că m-ar proteja, dar care s-a dovedit doar plicticos și arogant? Sau să-ți povestesc cum m-a dus departe de Londra cu Aston Martin-ul lui decapotabil și am luat-o pe drumul spre Stockley, unde m-am îndrăgostit de conacul lui minunat și de pământurile nesfârșite și de rolul meu viitor de stăpână a casei?

Mă privi drept în ochi.

— Cam pe jumătate adevărat. Nu cred că eroinele din cărțile lui Jane Austen sunt așa de diferite de noi. Și, sincer, cred că de fapt a fost un pic din amândouă motivele de mai sus. Și, în plus, toate prietenele mele se căsătoreau, eu aveam douăzeci și opt de ani și mă transformasem dintr-o partidă – o fată cu bărbați roind în jurul ei doar ca să fie văzuți cu ea – într-o fată la îndemâna

oricui. Dintr-odată, toți bărbații aceia se combinau cu fete mai tinere ca ei.

Luă o înghițitură de apă.

— L-am întâlnit pe Piers și m-am căsătorit cu el după trei luni de zile.

Am încuviințat privind-o cu atenție și am zis:

— Și Alex era unul dintre bărbații aceia?

Ea a oftat.

— Da, Alex îmi fusese iubit. Ba chiar m-a cerut în căsătorie la un moment dat, dar eu l-am refuzat.

Ridică din umeri.

— Dar, oricum, s-a căsătorit cu Tilly până la urmă.

Am respirat adânc. Aha. Eu nu știam asta. Că o ceruse în căsătorie, adică.

— Și... când ți-ai dat seama că ai făcut o greșeală?

— Cu Piers? Vai, păi foarte devreme, dar eram prea mândră ca să recunosc. Prea mândră să fac ceva în legătură cu asta. Se chinui să zică asta. Nu e nimic în neregulă cu Piers, Imogen. Doar că e... un pic cam plicticos, atâta tot.

Și făcu un gest oarecum disperat cu mâna.

— Am fost foarte naivă, pentru că mi-am imaginat că dacă făceam copii asta o să ne ajute – și cine oare nu-și spune asta într-o căsnicie nefericită? Deci i-am făcut patru copii. Cu cât mai mulți, cu-atât mai bine, mi-am zis.

Și zâmbi amărâtă.

— Dar, după ce s-a născut Theo, mi-am dat seama că nu mai avea rost să mai am încă un copil. Nu îl făcea pe soțul meu cu nimic mai bun.

Se uită la mine.

— Și atunci am avut o aventură cu Alex.

Am încuviințat din cap din nou, mă întrebasem în sinea mea când o să ajungă la asta.

— Cu soțul lui Tilly, adică, am zis eu hotărâtă.

— Da, oftă adânc. Și nu sunt deloc mândră de treaba asta. Nu sunt mândră nici cât negru sub unghie. Și știu că n-am să-mi răscumpăr greșeala dacă îți zic că și el era nefericit atunci și că pur și simplu am nimerit în situația asta, ca doi prieteni care aveau probleme și-și petreceau pauza de prânz împreună ca să mai schimbe o vorbă, în baruri și restaurante... apoi am trecut la hoteluri...

Apoi vocea i se pierdu o clipă...

— Pentru mine era ca un medicament, ca să-mi vărs durerea, iar pentru el era un fel de exorcizare, cred. Cred că încerca să mă scoată din mintea lui. Eu, femeia care îl refuzase. Dar când a aflat ce simțeai tu pentru el, s-a cam stins flacăra între noi. Tu erai prea mult pentru mine. Erai o competiție prea acerbă.

Mi-am ținut un pic respirația când a zis asta. Și eu, care credeam că ea e prea mult pentru mine. Mintea îmi zbură la zilele când stăteam la birou în fața biroului lui din City și Eleanor intra triumfal ca să meargă cu el la masa de prânz, cu bijuteriile ei și parfumul bun și puloverele de cașmir; era mai în vârstă ca mine, dar era foarte rafinată și eu mă simțeam ca Annie orfana pe lângă ea. Oare ea chiar își imaginase că nu putea să țină piept tinereții mele și prospețimii?

— Era așa de îndrăgostit de tine, zise ea încet, mereu vorbea numai de tine. Imogen a făcut aia, Imogen a zis ailaltă, chiar numai despre asta vorbea. Dar cred că nici nu visa să aibă vreo șansă cu tine.

— Dar era îndrăgostit de tine, am zis eu clar.

Şi nici nu credeam ce zicea, oricum. Îmi aduceam foarte bine aminte cât de trist fusese când Eleanor refuzase să-l părăsească pe Piers. Ba chiar izbucnise în plâns la el în birou. Şi eu îl calmasem.

Ea încuviinţă din nou.

— Aşa era, dar cred că i se trăgea mai mult de la faptul că nu putea să mă aibă. Că îi dădusem papucii înainte să ne căsătorim fiecare, deci cred că era mândria lui în joc. Şi când m-am decis să mai încerc să-mi repar căsătoria cu Piers, i s-au aprins călcâiele atât de tare după tine încât... Şi nici nu-l mai văzusem aşa de înnebunit după cineva în vecii vecilor. Şi l-am văzut pe Alex în relaţii cu multe fete până acum.

Mă privi un pic aspru. Da. Sigur că aşa şi era.

— Şi aia nu era o relaţie-tampon, Imo. Te adora. Şi încă te mai adoră. Ar trebui să ştii deja asta. Şi nu pot să cred că nu ştii asta prea bine!

Mă privi uluită de-a dreptul şi am văzut că în ochii ei se citea şi sinceritate, şi uimire. Ce oribil. Nu ştiusem mereu asta.

— Cred că... m-am cam îndoit de asta de multe ori..., mi-am strâns un şervetel în poală. De multe ori m-am simţit cam nesigură...

— Dar nu ar trebui! insistă ea aplecându-se peste masă. Şi numai despre tine a fost vorba în toţi anii ăştia, Imo, crede-mă pe cuvânt, pentru că ştiu prea bine, îmi zise ea pătrunsă de emoţie şi convingere.

Da, da, ar şti prea bine. Mi-am mai învârtit şervetelul prin poală şi l-am făcut mototol. Inima începu să-mi bată tare. Mă simţeam de parcă eram gata-gata să plesnesc de bucurie şi de uşurare.

— Nu... nu prea știu de ce l-am tot bănuit, i-am șoptit eu, neîndrăznind să vorbesc de fericire. El... el tot are pasele astea proaste, vezi tu, Eleanor, ba e în culmea fericirii, ba e deprimat ca naiba. O clipă e chiar bărbat de familie, și se poartă frumos cu mine și e drăguț cu Rufus, iar în următoarea... în următoarea clipă devine distant și iritat și vine târziu acasă și mi-am zis că...

— E din cauza slujbei lui, mi-a zis ea cu mâna peste a mea. Nu știi asta? Nu știi că e complet disperat să nu-și piardă slujba? Să nu se rateze?

— Dar mie nu mi s-ar părea niciodată că e ratat...

— Dar el așa s-ar simți. Și nu numai asta, s-ar simți prost față de tine. Stresul îi face pe bărbați să se poarte aiurea, Imo, să se poarte aiurea și în dormitor, și acasă, are de-a face cu dorința lor de-a fi macho, și el a fost așa un bărbat de succes în City și acum... acum au apărut tot felul de bărbați mai tineri și mai deștepți ca el și se simte amenințat de ei.

Am privit-o drept în ochi.

— Și ție îți spune toate astea? m-a trecut un junghi de gelozie.

Un junghi tare cunoscut.

— Da, pentru că e prea mândru să ți le spună ție și pentru că... încercă să-mi zică, dar nu putu și privirea i se mută în altă parte.

— Ce?

— Păi, spune că tu crezi că lucrurile astea nu contează.

— Dar chiar nu contează! am strigat eu. Nu mi-ar păsa nici un pic dacă și-ar pierde slujba și m-ar durea în cot dac-ar ajunge gunoier!

— Dar lui îi pasă, zise ea hotărâtă. Poate că ar trebui să vorbeşti cu el despre asta, mă îndemnă ea, nu doar să-i spui ceva de genul „Cui îi pasă?", ci să-i zici: „Mie îmi pasă". Poate că i-ar plăcea asta mai mult.

M-am roşit toată de ciudă când mi-am dat seama de asta. M-am lăsat pe spate în scaun. Nu prea fusesem o nevastă bună. Nu-l ascultasem, nu-i spusesem că-l compătimesc, nu-i dădusem şansa să vorbească despre toate astea. Îl obligasem să ţină toate astea în el, pentru că mi se părea că ascunde altceva de mine, mi-era teamă că avea să-mi mărturisească tot despre Eleanor. Şi tot timpul... de fapt, slujba lui era ceea ce-avea de mărturisit.

— Am fost aşa de fraieră, am şoptit eu, aşa de oarbă.

Ea se întinse peste masă şi îmi strânse mâna.

— Nu, doar că ai căutat în direcţia greşită. Se mai întâmplă. Te iubeşte foarte mult, Imo. Şi asta vine de la o prietenă veche care ştie bine lucrurile astea. Lumea lui s-ar prăbuşi dacă n-ai fi tu să i-o ţii.

Am privit peste masa de lemn şi, pentru prima oară, am putut s-o văd într-o lumină adevărată. Era o prietenă bună; o prietenă de când lumea care, din cauza faptului că-l cunoştea de atâta timp, normal că ştia mai multe lucruri despre Alex decât mine. Dar nu era stăpână peste inima lui şi asta conta cel mai mult. Mă simţeam de parcă mi se lua de pe ochi o pojghiţă, o pojghiţă şmecheră şi plină de urdori care se agăţase de ochii mei de ani întregi, dar care cădea acum asemenea pielii moarte şi eu ieşeam strălucitoare şi ca nouă. M-am întins după paharul meu de vin

și am luat o înghițitură. Am să mă revanșez, mi-am zis. Am să fiu o soție mai bună. O soție bună, nu o soție care murea de ciudă și era geloasă la fiecare pas, ci una care să îl înțeleagă și să-l ajute. Și... și poate că am să-l încurajez să se apuce de altceva, dacă munca îl făcea să se simtă așa de trist. Am privit pe geam la mașinile care treceau pe lângă mine. Poate am reuși să ne facem o crescătorie de somoni în Scoția sau ceva de genul ăsta, mi-am zis eu repede. Sau să creștem oi undeva în Țara Galilor. Dar oricare ar fi activitățile noastre viitoare, aveam să vorbim despre asta. Aveam să ne așezăm la masă cu o sticlă de vin și să discutăm pe îndelete. Lucru de care îmi era foarte frică, pentru că, cine știe, poate ieșea la iveală altceva. Da, și poate că ar fi fost cazul să se reprofileze. Cine știe, să se facă profesor, ca Daniel. Daniel.

M-am uitat înapoi peste masă. Eleanor deja căzuse pe gânduri și se uita și ea pe geam, era departe de Alex și de mine și de problemele noastre oarecum minore și se întorsese la amărăciunile ei.

— Și eu ți-am înrăutățit situația, am zis eu dintr-odată. Am strigat ca o nebună din stradă. Și într-un sat cât ăsta de mare o să se ducă buhul în câteva minute.

M-am înroșit toată de groază. Oare de ce nu mersesem până la capăt, hm? De ce nu scrisesem direct „Ștoarfă" sau „Curvă" pe ușa de la intrare, de ce nu cerusem să fie târâtă prin smoală și pene, să fie înecată în iazul satului?

— Lasă, a zis ea calmă, cu mâna pe piciorul paharului. Lasă să mi se ducă vorba. Asta și vreau acum. Și deja mă hotărâsem că asta vreau,

Imogen. Mă hotărâsem să-i zic lui Piers. Pur și simplu nu voiam să afle de la nimeni altcineva. Voiam să-i zic eu prima.

— Chiar așa? am zis eu speriată.

— Chiar așa, îmi zâmbi într-un fel trist și amuzat. Unul dintre motivele pentru care am vrut neapărat să veniți aici tu și cu Alex, Imo, să luați căsuța asta de la țară, era pentru că știam în inima mea că aș vrea să nu fiu singură când îi dau lui Piers vestea asta și să am prieteni în jur. Voiam să am susținere morală, să am unde să mă refugiez. Îmi era frică. Și da, am prieteni prin zonă, sigur că am, foarte mulți, dar toți sunt prietenii lui Piers, de fapt. Și îl știu de când era mic. Și nu sunt prietenii mei. Înțelegi?

— Da, da, sigur că înțeleg.

— Și vă consider pe tine și pe Alex printre cei mai buni prieteni ai mei.

Am lăsat capul în piept și am încuviințat rușinată; mi-am dat seama că mă purtasem groaznic cu ea. Că mereu încercase cu toată convingerea să se apropie de mine și că eu fusesem mereu suspicioasă și îi pusesem la îndoială intențiile și chiar gândeam ce e mai rău pe lume despre ea. Și... totuși fuseseră momente când scepticismul meu nu se bazase doar pe suspiciuni imposibil de dovedit; clipe când eram convinsă că...

— Și ieri, când v-am văzut pe voi doi împreună în salon, am zis eu repede, și v-ați despărțit imediat ce am intrat în cameră. Sunt sigură că te-a luat în brațe. V-am văzut în oglindă.

— Îi spuneam și lui, a încuviințat ea, despre Daniel. Și el mă luase în brațe ca să mă mai liniștească și apoi te-am văzut cum te-ai ridicat și ai venit înspre noi și m-am repezit la telefon.

Mi-am zis că poate o să rămâi cu o impresie greşită şi speram din suflet să nu ţi se pară dubios că îmi comandam flori de mătase prin telefon într-o duminică. Şi apoi, mai târziu, când m-am prefăcut că mă duc să-i arăt camera de oaspeţi de la etaj, îi povesteam şi restul, pentru că tu ne întrerupseseşi. Voiam pur şi simplu să mai spun cuiva, zise ea pe un ton disperat, ca să mai ştie cineva în afară de mine şi de Daniel. Voiam să mi se pară mai palpabil, dar îmi era tare frică să nu mă audă Piers. Şi apoi a născut Hannah şi toată lumea s-a ocupat de cu totul altceva şi...

— Şi eu credeam că înnebunisem, că îmi imaginasem că voi doi eraţi împreună acolo din cauză că sunt eu paranoică şi că imaginaţia îmi joacă feste.

— L-am rugat pe Alex să nu-ţi spună chiar imediat, ştiam că o să-ţi spună în curând – a zis că are să-ţi spună oricum – dar nu imediat. Şi asta nu pentru că n-am încredere în tine sau altceva, adăugă ea repede, dar nu mi se părea drept ca Piers să fie ultimul care află de treaba asta. Dar pur şi simplu trebuia să spun cuiva, pentru că altfel explodam.

— Dar de ce te-ai hotărât să spui acum? De ce îi spui lui Piers acum, după ce ai ţinut trei ani de zile secret?

Am văzut în privirea ei o frică îngrozitoare când ridică ochii. Şi, dintr-odată, am ştiut ce urma să zică.

— Pentru că sunt gravidă, îmi spuse ea.

Capitolul 24

— Dumnezeule!

Ea încuviință.

— Exact. Dumnezeule!

Am stat în liniște o clipă, atât cât să înțeleg toate implicațiile lucrului ăstuia. Am privit-o atentă.

— Și... fix asta îi spuneam lui Alex, zise ea, când mă luase în brațe.

— Aha, am zis eu aproape în șoaptă, și bănuiesc că... nici nu mai trebuie să te întreb dacă...

— Da. Îl păstrez, zise, uitându-se drept în ochii mei. Și nu arăt cu degetul pe stradă nici o fată tânără care a făcut vreun avort până acum, dar după ce faci patru copii, ca mine, pur și simplu ideea că ai putea să te scapi de el așa e...

— Nu, știu cum te simți, am zis eu repede, uitându-mă la mâinile mele. E de neconceput. Și nici eu n-aș fi în stare să fac asta. Acum că îl am pe Rufus. Dar pentru frații și surorile bebelușului... Doamne sfinte!

Și în ochii ei se citea o groază de nedescris când mi-am ridicat privirea la ea.

— Știu, a zis ea, pălind, toți ceilalți.

Mi-am trecut limba peste buzele uscate. Pentru ei va fi atât de groaznic. Și, oricât îl displăceam pe Piers, îl compătimeam din suflet.

— Deci îl părăseşti? Îl părăseşti pe Piers?

— Da, îl părăsesc. Sper să divorţez cât mai repede de el şi să mă mut la Daniel. Copiii oricum sunt la internat acum, în afară de Theo, şi el se duce la internat în septembrie, oricum.

Aha. Şi asta era în regulă, oare? Am înghiţit în sec. Ea ridică tristă din umeri.

— Şi cred că o să trebuiască să îi ţinem pe rând în vacanţe. O săptămână cu mama, o săptămână cu tata. Atâtea cupluri se descurcă aşa, nu? Adică uită-te şi la Alex.

Da, uită-te la Alex. Care nu-şi mai văzuse fetele de şase luni, care le invita pe la noi când erau în vacanţă, dar iubiţii şi petrecerile începuseră să aibă prioritate din ce în ce mai mare, şi chiar dacă mama lor, Tilly, venea destul de des la Londra ca să-şi viziteze familia – chiar şi acum era acolo – ele rămâneau acasă. Oare era trist şi din cauza asta? Oare era trist pentru că îl sunau din ce în ce mai rar în ultima vreme? Incredibil, dar chiar nu ştiam dacă era aşa, pentru că – Dumnezeule, pieptul mi se strângea de atâta vinovăţie – nu-l întrebasem. Nu-l iscodisem despre lucrurile astea pentru că eram atât de paranoică încât mă îngrozea gândul că dacă nu l-ar fi deranjat, poate că eram eu la rând următoarea dată, eu şi cu Rufus, nu? Deci nu aduceam vorba de asta: nu eram deloc atentă şi nu-l ajutam în nici un fel, nu-i ziceam lucruri de genul: cum te simţi în legătură cu treaba asta? Ţi-e dor de ele? Ţi-e dor de fete? Da, aveam tare multe pentru care trebuia să mă revanşez, mi-am zis eu ruşinată. Priveam spre Eleanor. Da, avea dreptate, cuplurile divorţate chiar se descurcau cu copiii cu rândul, dar trebuia să ştie şi că asta nu era deloc

ideal. Trebuia să știe că o fi Piers plicticos, dar asta era tot ce aveau copiii. Pentru Poppy, Sam, Natasha și Theo era tăticul. Și nu era cel care înșela, ca mami, care era o adulterină, și nici nu avea să aibă un copil cu altcineva. Eleanor urma să aibă tare mult de înfruntat de la copiii ei adolescenți, mai ales. Și mă întrebam în sinea mea dacă or s-o ierte oare vreodată. Și mi se părea că acum câștiga un copil, dar era în pericol de a-i pierde pe ceilalți patru.

— Știu, zise ea repede, citindu-mi gândurile, o să fie groaznic de greu și am stat trează în pat noaptea de nenumărate ori cu gândul la ăsta, știind că am o bombă cu ceas în burtă. Și totuși, dacă cineva mi-ar spune „ce-ar fi să pierzi sarcina mâine"? Știi, Imo, cred că nu mi-aș mai reveni în veci. Aș fi distrusă. Vreau copilul ăsta așa de tare, cum nu mi-am mai dorit nimic în viața mea. Am rămas gravidă cu restul copiilor ca să-mi consolidez căsnicia, dar bebelușul ăsta a fost conceput din dragoste și am să-l nasc.

Avea o sclipire atât de disperată în ochi, că eram sigură că spune adevărul.

— Și în câte luni ești gravidă?

— Trei. Deci mă rog la Dumnezeu să fi trecut de faza în care e plăpând și riscă să moară. Și dacă nu pot să-l nasc, tot am să-l părăsesc pe Piers. M-a ajutat să mă hotărăsc. Și nu mai pot să trăiesc în minciună. Nici măcar de dragul copiilor.

Asta era o hotărâre foarte serioasă pentru o mamă și foarte grea, iar ea știa asta foarte bine. Am tăcut o vreme amândouă, pierdute în gândurile proprii.

— Va trebui să le spui în curând, am zis eu rupând tăcerea. Să le spui că pleci, adică. Pentru că o să înceapă să se vadă.

Ea îmi zâmbi un pic strâmb.

— Şi tot or să calculeze când apare, nu? Aşa, deci acum şase luni de zile a zis că-l părăseşte pe tati pentru că n-o înţelege şi pentru că nu toate căsătoriile sunt făcute în rai, dar, de fapt, era gravidă în trei luni cu copilul altui bărbat şi tot ce ne-a zis erau numai minciuni sfruntate. Nu. Nu mai am unde să mă ascund, Imo. Trebuie să le spun adevărul. Şi, zise ea privindu-mă drept în ochi, ai rămâne cu gura căscată să vezi cât de deschis poţi să vorbeşti cu copiii, de fapt.

Chiar aşa? Am amuţit pe loc când am văzut cât de pragmatic putea să gândească. Mi se părea că avea toată lumea sprijinită pe umerii ei şi că părea să n-o simtă deloc. Era pe cale să distrugă atâtea vieţi, exact cum făcuse, mi-am dat seama tresărind, aşa cum făcuse şi cu Tilly şi fetele ei. Numai că de data asta era vorba de propria ei familie, de propriii ei copii, care aveau să fie complet distruşi. Mă întrebam în sinea mea dacă era drept ca ea să cauzeze atâta durere în jurul ei, doar ca să poată să se simtă împlinită. Oare aveam toţi un asemenea drept monstruos şi divin de-a fi fericiţi? Oare era mai sus în ierarhia fericirilor decât datoria faţă de cei iubiţi, compasiunea şi loialitatea? Nu eram sigură. Şi mă mai întrebam şi dacă o să fie vreodată în viaţa ei fericită cu adevărat. Dacă dragostea ei avea să mai ţină. Dacă Daniel – fără fiorul că avea o aventură – urma până la urmă să devină plicticos şi prost, cam ca Piers? Şi oare apartamentul

minuscul al directorului, care o să înlocuiască Stockley Hall, avea să se transforme din cuibușorul de nebunii așteptat într-un loc înghesuit și urât? Vom ști doar cu trecerea timpului. Și, în ochii ei, Eleanor făcuse doar o singură greșeală: se căsătorise cu bărbatul nepotrivit și acum repara greșeala. Dar o grămadă de oameni aveau să fie sacrificați pe altarul fericirii ei.

— Și o să stați tot aici? am întrebat eu revenindu-mi din visare. Adică, dacă școala lui Daniel e la o aruncătură de băț și...

— Da, va trebui să facem asta o vreme. Dar Daniel o să candideze pentru un post în altă parte. Se pare că undeva în Shropshire o să se elibereze un alt post de director de școală primară. Și o să se înscrie pentru acela.

Într-un fel mă simțeam ușurată la auzul veștii că se mută de-aici, și totuși... era prietena mea, nu-i așa? Dar era o prietenă, mi-am zis eu drept constatare incomodă, care nu mă căuta când venea la Londra, care nu venea niciodată la ceai cu mine și cu Rufus, care îl scotea doar pe soțul meu la masa de prânz în City. Și o prietenă care voise neapărat ca eu să vin aici pentru că avea nevoie de susținere morală, care voia să aibă unde să se refugieze. Mă întrebam în sinea mea dacă aș ajunge vreodată să am încredere totală în ea, în ea și în goana ei necruțătoare după fericire. Oare unde o să mai caute data viitoare?

— Și oricum, va trebui să le spun în curând despre asta celor din familie, altfel o să se ocupe mama lui Piers să afle toți, zise Eleanor amărâtă.

— Știe? am zis eu repede întorcându-mă în lumea reală.

— Bănuiește. Și sunt destul de sigură că habar n-are despre cine e vorba, dar m-a încolțit acum vreo câteva săptămâni sus, la mine în dormitor. Mi-a zis că are ea niște bănuieli cam urâte despre mine că pun ceva la cale și că n-are nici un pic de încredere în intențiile mele.

Am privit-o drept în ochi.

— Vai! Asta s-a întâmplat când am ajuns noi prima oară, am exclamat eu amintindu-mi când am venit la Stockley cu o zi mai devreme și Eleanor venise în fugă pe scări și sărise la Alex în brațe plângând de mama focului.

— Da, a fost de-o răutate incredibilă. Numai ea poate să se poarte așa de urât. Și acum s-a hotărât brusc că are nevoie de apartamentul de la Londra.

Da, chiar așa făcuse, nu? Își proteja băiatul. Lupta pentru interesele lui și sunt sigură că și eu aș fi făcut la fel pentru Rufus. Aș face orice. Oare era chiar așa de greșit că se purta așa?

Mi-am schimbat poziția pe scaun; un gest care să mă ajute să-mi revin, să mă reculeg. Nu voiam să arăt că mă simțeam incomod, dar...

— Cer eu nota, zise Eleanor repede, observând gestul pe care-l făcusem și Molly apăru imediat de după bar cu șorțul ei lung legat la brâu.

— A! am zis eu privind-o surprinsă. Credeam că nu erai aici azi după-amiază. M-am uitat după tine când am venit.

— Eram sus, aveam treabă cu apartamentul. Am zugravii acolo, deci e un haos de nedescris, dar măcar am terminat cu bucătăria. Ar trebui să vii pe la mine s-o vezi într-o zi. Poate să luăm cina.

— Mi-ar face mare plăcere să vin, am zis eu pe un ton vesel.

Á, prietena adevărată.

— Vai, scuză-mă, o ştii pe Eleanor Latimer? Ea e Molly, patroana localului.

Eleanor zâmbi.

— Te-am mai văzut prin zonă, dar nu cred că am făcut cunoştinţă.

— N-am făcut, ce-i drept, dar sunt încântată, zâmbi Molly şi luă bancnota de zece lire pe care o lăsase Eleanor pe farfurioară.

Eleanor se aplecă peste masă şi-mi zise la ureche:

— Am mai văzut-o prin zonă pentru că e una dintre musafirele lui Pat Flaherty.

— Chiar aşa? şi inima îmi făcu un salt în mod inexplicabil.

— E mereu pe la el pe la căsuţă. Am văzut-o de-o mie de ori că se furişează acolo noaptea târziu şi iese când se îngână ziua cu noaptea.

— Aha. Bine. Le urez mult noroc, atunci.

M-am întins după băutura mea şi am dat-o pe gât cam prea repede. O parte din ea nu-mi intra în gură. Mi-am şters bărbia udă şi m-am ridicat în picioare, apoi mi-am luat repede hainele de pe spătarul unui scaun.

— Hm, cred că are o viaţă cam complicată Pat ăsta, am zis eu veselă.

— Doar un pic, zise Eleanor dând ochii peste cap când a venit Molly înapoi să ne dea restul. Mersi.

Aşa deci. Pat şi Molly erau un cuplu. Bine. Şi mi-am îndesat mâinile în mânecile de la haină. Păi, de ce nu? Ea era o fată foarte frumoasă. I-am zâmbit repede când am văzut-o că se îndreaptă

spre ușă ca să ne-o țină deschisă. Era înaltă și slabă și avea părul acela tuns franțuzește care strălucea de sănătate și avea un ten frumos și uniform, îi dădea clasă de la distanță fetei cu blugi roz. Și mă întrebam dacă știau una de alta. Oare cum funcționa aranjamentul? Dintr-un motiv sau altul, eram dezamăgită. De ea, cred.

— Am mai găsit un cumpărător pentru tablourile tale, să știi, mi-a zis ea când ieșeam. O familie a luat prânzul aici mai devreme și le-a plăcut cel cu biserica. Sunt din zonă, deci cred că pot să-i mai păcălesc și cu altul!

— Bravo! am zâmbit eu larg, dar nu era un zâmbet din tot sufletul.

Era ceva din altă parte a ființei mele. De ce, mă întrebam eu neliniștită? De ce mi se părea că mi s-au scufundat corăbiile, chiar dacă mai devreme păreau să plutească pline de stindarde și flori?

Într-o stare de uluire și confuzie, am condus-o pe Eleanor până la mașina ei într-a mea. Am străbătut distanța scurtă dintre pub și casa aceea în liniște. După ce ne-am trambalat pe drumul pietruit și am parcat în față căsuțelor, ea a ieșit din mașină. Am privit-o o clipă când era pe cale să trântească ușa în urma ei.

— La revedere, Eleanor.

Dar chiar când am zis asta, simțeam că avea un aer de adio.

Ea zâmbi, dar ochii ei erau deja îndreptați în altă direcție, undeva sus, către fereastra de la dormitor, unde știa c-o așteaptă Daniel în dosul perdelelor.

— Pa, mi-a zis ea cu mintea în altă parte, înainte să închidă ușa și s-o șteargă înspre casă.

Nu, de fapt, înainte s-o apuce pe potecă ţanţoş, cu buclele castanii aurite bătute de un vânt uşor şi cu capul sus, fără să-i pese cine o vede acum.

Am condus cu mintea aiurea către casa Sheilei şi l-am luat pe Rufus, care a ieşit din rulotă cu ochii mari şi părul în ochi; probabil că fusese deja îmbuibat cu o mie de E-uri şi de coloranţi artificiali. I-am mulţumit mult Sheilei, care tocmai îşi spăla câinele alsacian cu furtunul, şi am demarat în trombă cu Rufus, care scotea chiote pe locul de lângă mine.

— Acum putem să mergem să vedem bebeluşul? Ai zis că o să putem, şi eu sunt singurul care n-a apucat să-l vadă...

— Of, Rufus, i-am trecut mâna prin păr, cred că o să facem asta în altă zi, totuşi. Sunt ruptă de oboseală

Eram complet dărâmată. Şi chiar dacă mă simţeam mai uşoară cu 12 kilograme după ce mi se ridicase bolovanul cu Alex de pe inimă pentru că aflasem că nu făcea parte din drama familiei Latimer, încă mă mai simţeam stoarsă complet din punct de vedere emoţional după toate cele aflate şi mă durea capul oribil de tare. Şi tot ce-mi doream acum era să pun capul pe o pernă albă şi curată într-o cameră cât se poate de întunecată, undeva în Alpii elveţieni, înainte să mi se dea supă de văcuţă[1] pe verandă. Voiam cu tot dinadinsul să fiu lăsată în pace.

— Haaaai, te rog, trecem exact prin faţa casei lor.

— Da, dar nu ştiu sigur dacă Hannah s-a întors deja de la spital, am minţit eu.

---

1. În original, „beef tea", concentrat de vită numit „Bovril", care se foloseşte pentru a face o supă groasă.

— S-a întors! Te-am auzit când vorbeai la mobil cu Eddie mai devreme!

Am oftat și am cotit pe drumul spre casa lor. Ce băiat deștept aveam. Prea deștept pentru mine. Dar poate că totuși era o idee bună, mi-am zis în sinea mea când l-am văzut pe Eddie care împingea un cărucior nou-nouț prin grădina din față. Poate că niște timp petrecut cu familia mea cea unită era exact ce-mi trebuia acum, după ce mai devreme am stat s-o privesc pe Eleanor cum și-o distruge pe a ei cu un ciocan.

— A, ce bine îmi pare să vă văd! ne salută Eddie, lăsând căruciorul și venind să ne întâmpine, în vreme ce noi înaintam prin iarba udă și rămășițele noroioase de narcise, bătuți de soarele cald al după-amiezii.

Îl luă pe Rufus în brațe și îl învârti în aer. Rufus chiui de veselie.

— Mă antrenez și eu, zise Eddie gâfâind un pic când îl puse jos, pentru când o crește bebelușul mai mare. Știți voi, tatăl mai în vârstă încearcă să se țină cât mai tânăr. Vaaai, spatele meu.

Se duse înspre cărucior în timp ce se freca pe șira spinării cu mâna.

— N-ar prea trebui să mai fac asta.

— Încă îi mai spuneți „bebe"? Nu i-ați găsit nume?

L-am urmat și am aruncat un ochi în cărucior.

— Tobias îi zicem, mă liniști Eddie, care se îndreptă de șale mândru nevoie mare. Înseamnă „darul Domnului". Tobias Martin Sidebottom, ca pe bunicul lui.

— Vai! Tatei o să-i placă asta la nebunie!

— Deja îi place, mă asigură Eddie. Întreabă-l și pe el, dacă vrei. E în spatele curții, își finisează capodopera. Ai văzut-o?

— Nu, dar am auzit de ea, mi-a zis Hannah la telefon.

Tata era destul de priceput la tâmplărie și acum se apucase să-i facă un pătuț copilului.

— Am putea să-l trezim? întrebă Rufus privind și el în cărucior la fețișoara portocalie adormită.

Eddie părea complet șocat la auzul unei propuneri ca asta.

— Doamne ferește, nu. De douăzeci de minute mă tot chinui să-l adorm!

— Poate se trezește mai târziu, am zis eu, când am văzut ce față dezamăgită mi-a făcut Rufus. Și dacă nu se trezește, venim și mâine în vizită, dar să știi, Rufus, că o să mai dureze ceva până să joci țintar cu el.

Se citea pe fața lui Rufus că își imaginase ceva mai interesant decât un mormoloc pe post de văr.

— Măcar e băiat, zise el după o vreme. Măcar o să vrea să facă tot ce fac și eu.

— Sigur c-așa o să fie! încuviință Eddie. Doamne, nici n-o să-ți dai seama când crește și o să fugiți amândoi împreună prin grădină cu o minge după voi!

— Chiar așa? se însenină Rufus brusc, deja mormolocul se transforma în mintea lui într-un pitic îmbrăcat într-un tricou cu Manchester United.

— Da, bine, dar poate totuși îl aștepți să iasă din scutece mai întâi, i-am zis eu sfătos. Hannah e pe-aici?

— E în casă. Ce-ar fi ca tu să împingi cărucior și să-l plimbăm până la magazinul din colț ca să ne luăm înghețată, Rufus? Dacă ne grăbim, îl mai prindem deschis.

— Mișto! Cât de repede pot să-l împing?

— Cât de repede vrei tu, atâta timp cât nu îl catapultezi afară din cărucior. Hannah e înăuntru, să ştii, zise el arătând înspre casă şi o luă după Rufus, care deja străbătuse bucăţica de iarbă, ieşise pe poartă şi ajunsese pe trotuar.

I-am privit cum mergeau unul lângă altul, cu mâna streaşină la ochi ca să-i văd mai bine în soarele de după-amiază târzie. Oricât de tare se lăudase că vrea să împingă mai repede, Rufus împingea cu foarte multă grijă – îşi lua foarte în serios noua sa sarcină şi se purta foarte atent cu vărul lui. Vărul lui. Ce drăguţ. Aveam un nou membru în familie şi Rufus nu mai era singurul copil răsfăţat de toată lumea. Şi dacă ar mai fi şi alţii. Dacă aş putea eu să mai fac câţiva. O clipă am simţit un junghi de gelozie la adresa lui Eleanor. Eu de ce nu puteam oare să fiu ca ea şi să rămân gravidă de cum îmi dădeam pantalonii jos?

Am oftat adânc şi m-am dus în casă s-o văd şi pe Hannah. Era cocoţată pe o scară şi spăla geamurile.

— Dar tu ai voie să faci asta? am întrebat eu alarmată.

Ea se uită în jos către mine.

— De ce n-aş avea voie?

— Doamne, păi, abia ai născut şi... Dumnezeule, ia uite ce-ai făcut aici! Ai făcut lună şi uau, câte flori!

Am privit în jur complet uluită. Grămezile de cărţi prăfuite şi vrafurile de ziare, maldărele de scaune cu picioarele rupte care erau puse unul peste altul ca o pagodă şi care trebuiau reparate dispăruseră ca prin minune şi acum spaţiul era larg şi deschis: era un spaţiu frumos, ocupat

doar de un covor albastru proaspăt dat cu aspiratorul și baghetele de pe pereți se vedeau pentru prima oară de ani de zile, iar în toată camera erau răspândite vaze pline de flori.

Ea coborî de pe scară și se uită la mine un pic nedumerită.

— Știu, știu, nu-i așa că sunt minunat de frumoase?

— Și de la cine sunt toate?

— Păi de la tot felul de oameni. De la oameni din sat, de la profesoare și copii de la școală.

Mângâie niște flori de câmp delicate dintr-un castron.

— Vai, ce drăguț! Ce drăguț din partea tuturor. Vezi? i-am zis eu acuzator.

— Știu, încuviință ea un pic melancolică, toată lumea a fost atât de drăguță cu mine. Și sigur că a trebuit să fac curățenie. Nu pot să țin un copil în praful și aglomerația care erau în casă și, oricum, majoritatea așa-numitelor proiecte pe care le începusem n-aveau să fie terminate în veci.

Am privit-o cu ochii mari. Aha, deci și ea știa asta?

— Da, bine, a zis ea, strângându-și mâinile la piept. Prea multă vorbărie și prea puține lucruri făcute de fapt, și mai ales prea multă agitație și dat ordine mereu. Prea multe comitete și comiții. Rămân totuși la Cercetașii Mării, dar mi-am dat demisia de la Bufnițe.

— Chiar așa? Hannah se luptase din răsputeri să ajungă în vârful acelui mic imperiu. Și cine o să fie Bufnița Maro?

— Păi, Huhurezul, evident. E extrem de ambițioasă femeia aia, și mă sapă de ani de zile. Sau,

mă rog, mai bine zis, mă ciugulește de ani de zile, spuse rânjind.

— Da, chiar așa, am clipit eu uimită că a făcut o glumă despre ierarhia de ciuguleală.

Toți ceilalți din familie făcuseră mișto despre asta ani de-a rândul, dar niciodată n-am avut curajul să spunem asta de față cu ea. Făcuserăm o serie de glume cretine despre pene ciufulite.

— Dar o să mai predai, nu?

— A, da, dar o să lucrez part-time, zise ea veselă, mototolind laveta cu care ștersese geamurile și aruncând-o drept în găleată. Cei de la școală sunt de-acord să lucrez patru dimineți pe săptămână și am să pot să-mi iau și concediu de maternitate, din moment ce nu mi-am luat deloc cât am fost gravidă! rânji la mine, iar eu mă gândeam cât de bine arăta acum: avea părul strălucitor și bujori în obraji și arăta mult mai slabă. Și sigur că era mai slabă, din moment ce Tobias fusese expulzat, dar totuși era într-o formă mult mai bună decât până atunci. Ea mă văzu cum o măsuram din cap până în picioare.

— E de la alăptat, zise ea, Tobias suge de parcă e la un concurs și după fiecare alăptat cred că mai pierd câteva kilograme. Și jur că e cea mai bună cură de slăbire.

— Dar mănânci, nu? am zis eu îngrijorată. Trebuie să mănânci cum trebuie ca să poți să alăptezi.

Ea izbucni în râs.

— Parcă ești Eddie. Da, mănânc, dar în loc să mănânc un platou de sendvișuri și un tort întreg de ciocolată, mănânc doar un sendviș și o bucată de tort. Și nici nu mai am nevoie de atâta mâncare.

— Pentru că eşti fericită.

Ochii i se umplură de lacrimi de fericire.

— Da, ai dreptate, pentru că sunt într-adevăr fericită. Înainte mâncam de supărare. Mă prefăceam că totul era bine, dar mă simţeam goală pe dinăuntru. Şi ştiu că nu prea e la modă să recunosc una ca asta, dar, Imo, să ştii că tot ce mi-am dorit vreodată în viaţa mea a fost să mă căsătoresc şi să fac copii. Şi n-am vrut în veci să fiu o femeie de succes.

— Cine zice că asta nu e o chestie de succes? am zis eu încet. Şi acum eşti fix asta. Ţi-ai împlinit visele.

— Da, acum mi le-am împlinit! repetă ea ca un ecou şi un zâmbet uriaş i se lăţi pe faţă, apoi deschise braţele ca să mă cuprindă.

M-am dus s-o îmbrăţişez, absolut uluită. Hannah şi cu mine nu ne îmbrăţişam niciodată, niciodată. Ochii mi se umplură de lacrimi. Lacrimi de fericire pentru ea, pentru fericirea ei care fusese aşa de greu de atins şi venise pe nepusă masă, dar cred că erau şi pentru mine însămi. Pentru că mă liniştisem şi eu, pentru că familia mea era, în fine, una liniştită şi sigură şi scăpasem de sub papucul tiraniei eleanoriene. Niciodată nu avea să-mi mai sară inima din loc când suna la noi şi cerea cu Alex; niciodată nu mai trebuia să tresar din toţi rărunchii de câte ori îmi spunea că luase prânzul cu ea. Şi îmi doream din suflet să pot să-i împărtăşesc şi Hannei lucrul ăsta, dar îi promisesem lui Eleanor să nu zic nimănui nimic până nu-i spunea ea lui Piers şi aşa aveam să fac.

— Şi tu arăţi bine, a observat ea luându-mă de mână – m-a luat de mână! – şi conducându-mă înspre uşa din spate şi grădina lor.

— Sunt foarte bine, am zis eu încercând să nu mă gândesc care din noi o să dea drumul mai întâi.

Dar mâna îmi zbură la gură imediat ce am trecut de pragul din spate:

— Dumnezeule! Ia uite!

— Da, știu, încuviință Hannah care se sprijini de ușorul ușii cu mâinile strânse la piept. Nu știai că tatăl tău e mare meșter tâmplar, nu? Toată noaptea a lucrat la asta.

Tata, care părea obosit, dar nu se dădea bătut, se ridică din mijlocul peluzei și se dădu mai în spate ca să-și admire opera. Eu am clipit.

Am coborât treptele dinspre grădină și am străbătut distanța dintre ușă pe peluză. Un pătuț din lemn, perfect, care avea și acoperiș din lemn curbat, și picioare pentru a putea fi legănat, trona în iarbă.

— Tată, nu pot să cred că tu ai făcut așa ceva. E minunat!

— Da, păi, fundul e un pic șmecherit – e făcut dintr-un dulap vechi – dar de acoperiș sunt chiar mândru.

— Nu mă surprinde!

—Nu-i așa că-i minunat? strigă Hannah înainte să se întoarcă la spălat geamurile.

Tata zâmbi larg.

— Tot ce-i mai bun pe lume pentru Cardinalul Marmeladă.

— Cine?

— Tobias. N-ai văzut ce culoare are părul lui? zise el vesel. Are o tentă de portocaliu și profilul lui e nobil, dar pios. I se potrivește ca o mănușă meseria de popă.

Am chicotit veselă.

— Dacă zici tu.

— Şi să sperăm că o să ţină mai mult, zise mângâind acoperişul. Să ţinem în el oricâţi nepoţi om mai avea, zise el şi-mi făcu cu ochiul şi, chiar dacă mi se strânse stomacul de groază, i-am zâmbit vesel.

— Eh, nu ştii niciodată ce urmează.

Am observat apoi că tata nu părea în apele lui azi. În loc de cămăşile colorate viu şi de pantalonii strânşi pe fund, purta o pereche de pantaloni vechi bej şi un pulover albastru. Chiar şi pantofii Gucci fuseseră înlocuiţi cu o pereche de mocasini vechi, comozi şi pătaţi cu ghips şi lipici, iar părul lui era un pic ciufulit şi nu mai era dat pe spate ca de-obicei. Arăta ca un bunic normal care tocmai finisa pătuţul nepotului lui. Ceva era putred.

— Dawn a plecat deja la Newcastle? am întrebat eu veselă.

— Da, draga mea. A plecat de luni.

— Credeam că ne-ai zis că aştepta în maşină în faţa spitalului...

El rânji.

— Era doar o licenţă poetică. Nu voiam să credeţi toţi că am fost părăsit, nu?

El se aplecă mai jos ca să nu trebuiască să mă privească drept în ochi şi îşi puse uneltele în trusa de scule.

— Şi o să stea acolo. Ne-am hotărât s-o lăsăm baltă, după cum ai auzit, probabil.

— De fapt, nu prea ştiam, nu ştiam sigur... dar... ok. Oricum, nouă ni se cam părea că n-o să vrei să ţii o relaţie la distanţă, aşa că...

El se uită în sus.

— Nu e doar distanța de vină, draga mea. E prea tânără pentru mine. Are nevoie de cineva care să fie de vârsta ei.

Am făcut ochii cât cepele. Prea tânără? Pentru tatăl meu? Se îndreptă de șale, își scoase puloverul și îl aruncă pe iarbă. Apoi își scoase pantalonii. Și eu nici n-am tresărit, pentru că tata își tot dădea hainele jos în public de când îl știam și mereu pretindea că, fiind actor, era obișnuit ca oamenii să intre și să iasă din cabina lui de probă și să-l vadă gol pușcă – deși eu credeam că asta avea de-a face cu faptul că voia să se dea mare cu fizicul său mărunt, dar foarte puternic. Dar mă întrebam de ce oare face asta aici și acum, pe peluza Hannei. Se întinse către un rucsac care era aruncat pe iarbă și scoase din el o cămașă în dungi orizontale proaspăt spălată, pe care și-o puse pe el și și-o încheie; apoi scoase de-acolo o pereche de pantaloni reiați de culoarea mușchiului și o pereche de pantofi de piele maro, de arăta ca un gentleman de la country club.

— Unde naiba te duci, tată? am întrebat eu uluită.

El se uită la mine cu niște ochi rotunzi și perfect inocenți și dădu din umeri cât își punea și o jachetă de tweed pe deasupra și-și prindea manșetele cu butoni de aur.

— Iau prânzul cu Helena Parker, de ce întrebi?

— Helena Parker? Helena Parker! De ce?

Helena Parker era una dintre cele mai vechi prietene ale mamei și ale tatei; era o doamnă drăguță și extrem de elegantă, care rămăsese văduvă în mod tragic de foarte tânără și care avea aproape de șaizeci de ani.

— M-am întâlnit cu ea la petrecerea aceea de la Tessa Stanley din Hurlingham, acum ceva vreme. Tessa se dădea la mine în ultimul hal, a încercat chiar să mă sărute în tufişurile de trandafiri, rânji el larg, ştii tu genul, femeia divorţată la pândă, dar Helena e genul meu de femeie, mai degrabă. E o femeie foarte drăguţă.

Da. Chiar era.

— Dar mama ştie? am întrebat eu un pic temătoare, urmându-l cum trecea pe potecă, apoi intra în casă şi îşi căuta în gentuţa lui *trendy* de piele cheile de la maşină.

Ridică din umeri. Şi se încruntă la mine.

— Habar n-am. De ce întrebi?

— Eu... păi, pur şi simplu, mă întrebam aşa.

— Nu văd ce-ar avea de-a face treaba asta cu mama ta, zise el străbătând holul. Şi, oricum, de Helena îi place. N-o suportă pe Tessa, dar asta-i altă poveste.

— Da. Nu, să ştii că aşa e, am zis muşcându-mi unghia de la degetul mare.

— Mă gândeam s-o duc la restaurantul ăla nou din oraş, ăla de-i zice Marco Polo, din Chelsea. Se pare că are şi grădină. Şi recenziile din ziare erau grozave. Vai, zise el uitându-se la ceas, ar cam trebui s-o iau din loc.

— Marco Pierre îi zice. Da. Da, chiar aşa.

Şi mai costa şi cât ochii din cap, pe deasupra. Am înghiţit în sec.

— Dar Helena Parker nu e genul tău, nu, tată? Nu e... un pic cam... în vârstă pentru tine?

— Vai, dar n-ai văzut-o de curând? se întoarse spre mine pe hol cu ochii mari. Arată de parcă are 35 de ani! Are un corp extrem de ferm şi picioare lungi şi frumoase foc, de culoarea mierii,

și oase minunate. Sincer, le cam dă clasă multora dintre fetele tinere din ziua de azi. Și, oricum, acum cincizeci de ani e noua vârstă *trendy*, nu știai? îmi zâmbi mândru.

— Dar ce se întâmplă atunci cu mersul pe la discoteci și cluburi și toate chestiile alea? am continuat eu plouată. N-o să-ți fie dor de ele? Și ție îți place la nebunie să faci lucruri din astea!

— Ah, păi și Helenei îi plac. Am zis că poate mergem la Raffles[1] după cină, pentru că ea e membră a clubului. Cum arăt? întrebă și se întoarse către ușa de la intrare și se așeză pe loc repaus, zâmbitor.

— Minunat, am zis eu înghițind în sec.

— Nu-mi urezi noroc?

Părea un pic cam nerăbdător și emoționat față de cum îl știam eu. Ca un bărbat timid la prima întâlnire. Am zâmbit larg.

— Și noroc!

— La revedere, draga mea! îi strigă el Hannei, care stătea cu spatele la noi în camera din față.

— Pa, tata, și mersi mult!

Și exact când trecea pe aleea din fața casei, se întorceau și Rufus și Eddie cu copilul.

— Pa, Cardinal! zise el făcându-le cu mâna și îndreptându-se, cu umerii drepți, către BMW-ul lui parcat la marginea bordurii.

Rufus și Eddie chicotiră.

— Te duci la întâlnire, bunicule, îi strigă Rufus.

— Chiar așa, băiete. Înainte și spre culmi! Înainte și spre culmi!

---

1. Club de noapte londonez cu acces privat, foarte cunoscut, pentru publicul extrem de rafinat.

Eu m-am întors şi m-am dus înăuntru, încă mai mestecând la unghie. M-am oprit lângă scara pe care era cățărată Hannah.

— Chiar Helena Parker!

— Știu, nu-i așa că-i drăguț? se opri ea din ștersul geamurilor şi se uită în jos la mine. Şi mereu s-au înțeles așa de bine. Îți mai aduci aminte cum ieşeau în oraş toți patru, când încă mai trăia Geoffrey? Şi cred că ar fi frumos să facă iar din astea. E tare nerăbdător, să știi. Zice că are cele mai mișto picioare din toată Londra, ceea ce probabil că e adevărat. Şi e așa de inteligentă. Ia uite, tata chiar se poartă ca un bărbat de vârsta lui şi o să aibă şi el o prietenă pe măsură. Nu c-ar fi grozav?

— Grozav, am încuviințat eu scurt.

Şi cât îşi continua ea frecatul geamurilor, eu priveam pe geam la Rufus şi la Eddie, care veneau cu căruciorul înapoi sub un copac, şi urmăream maşina decapotabilă albastru strălucitor a tatei cum dispărea în lumina apusului în drum spre Londra.

Capitolul 25

Mai târziu în seara aceea, după ce Rufus se dusese la culcare, l-am sunat pe Alex. Avea telefonul închis, deci am încercat la birou.

— Aici North American Desk.

— Alex?

— A, bună, draga mea, îmi spuse, părând cam obosit. Cum îţi merge?

— Alex, e nouă jumate, doar nu eşti încă la birou, nu?

— Din păcate, chiar sunt, zise el căscând. Dar aproape am terminat. Dumnezeule, chiar e nouă jumătate? Nici nu mi-am dat seama cum trece timpul.

— Dragul meu, fă-ţi bagajul şi du-te acasă. O să fii stors de oboseală.

— Da, păi asta şi făceam. Finisam şi eu strategia de vânzări pentru contul ăla de Cable and Wireless cu care m-a înnebunit de cap Baxter. Nu e chiar aşa de rău, vrei să auzi paragraful meu de încheiere?

— Hai, dă-i bătaie.

Îşi drese vocea şi vorbi pe un ton pompos:

— Şi de aceea, doamnelor şi domnilor, echipa de investiţii de la Weinberg and Parsons este

plasată atât de bine pe piață, cu Charles Baxter la cârmă, pentru a conduce destinul firmei Cable and Wireless către secolul al XXI-lea. Către infinit și dincolo de acesta.

Chicoti puțin.

— Baxter o să fie mort după asta. O să-i gâdile orgoliul și o să-i dea apă la hybris. Ce labagiu!

Am râs și am simțit cum mă cuprinde un val de iubire pentru el, care stătea acolo și lucra până noaptea târziu pentru familia lui, pentru mine și pentru Rufus, dar, pe de altă parte, simțeam și un val de indignare. De ce tocmai el trebuia să-l pupe în fund pe Charles Baxter, care era cu zece ani mai tânăr ca el și avea de o mie de ori mai puțină experiență? Alex negocia înțelegeri din astea când Baxter încă mai îmbrățișa capace de toaletă la petreceri de liceu și își zgândărea coșurile. Auzindu-l cum își închidea calculatorul și cum își trăgea scaunul, m-am hotărât încă o dată să-l conving să lase totul baltă; să-i zică lui Baxter și fițelor lui să se ducă-n mă-sa. Aveam să vindem casa de la Londra și să folosim banii ăia ca să ne deschidem propria afacere, o asociație familială – poate nu chiar o crescătorie de somoni; aia fusese cam exagerată –, dar poate o fermă normală, mi-am zis eu în gând privind pe fereastră la vaci. Doamne, păi, nici nu era așa de greu, nu? Știam asta acum. Câțiva baloți de fân și niște porumb pentru pui – da, chiar era o nimica toată. Și aș face orice doar să-l scot pe Alex din tristețea asta care-i mânca sufletul. Am simțit cum mă inundă un val ocrotitor față de Alex, ceva ce nu mai simțisem niciodată, eu, care crezusem mereu că el e puternic și de neclintit, și mi-am dat seama tresărind că asta și voia să

simt pentru el. Nu voia să-i văd partea asta moale şi vulnerabilă, dar totuşi, îmi era şi mai drag pentru asta.

— Cum e apartamentul? am întrebat eu.

— Păi, somptuos, evident. Kate nu se zgârceşte la decoraţiuni, nici măcar pentru camerele dădacei. Cred că toate mobilele au venit direct la un *showroom*-ul vreunui designer de interior din Chelsea. Tu nu l-ai mai văzut?

— Nu, pentru că Sandra era mereu acolo. Poate că am să trec într-una din zile.

— Să vii! Să-l laşi pe Rufus să stea cu Hannah şi să stai toată noaptea. Poate mergem la teatru şi apoi mâncăm în oraş.

M-am îmbujorat de plăcere.

— Aşa am să fac. Şi poate îi luăm cu noi pe Kate şi pe Sebastian.

— Poate, dar eu pe tine vreau să te văd. Nu te văd toată săptămâna, nu prea vreau să te împart cu alţii. Oricum, după cum bine ştii, harababura de viaţă mondenă a lui Kate şi a lui Sebastian e ceva de nedescris, deci trebuie să te programezi la ei cu trei săptămâni înainte. Am încercat să-i invit la cină în oraş săptămâna asta ca să le mulţumesc pentru apartament şi Kate mi-a răspuns:

„Săptămâna asta? Nu se poate, Alex, suntem ocupaţi până la sfârşitul lunii!"

Am izbucnit în râs.

— Lasă că vorbesc eu cu ea. Am să-i zic că se transformă într-un membru permanent al societăţii de *glitterati*. Şi ce faci la cină în seara asta?

— A, nu ştiu, cred că-mi iau un curry de pe Putney High Street şi îl mănânc în faţa televizorului, la un meci de fotbal.

Am zâmbit.

— Eh, viața de burlac are unele avantaje.

— Nu-s așa multe, zise el amărât. Vise plăcute, draga mea.

— Și ție.

Am pus telefonul în furcă, simțindu-mă cu totul și cu totul ușurată și fericită. Cu mâinile încrucișate pe piept, m-am dus la fereastră, am dat capul un pic mai pe spate și am privit spre cerul senin și plin de stele. Vai, ce ușurare. Vai, ce ușurare, să pot vorbi cu el cu inima ușoară, fără să atârne o umbră deasupra noastră. Fără s-o mai avem pe ea între noi. Doamne, cât timp irosisem! Doamne, cât timp pierdut în care nu mă simțisem așa de ușurată și fără griji ca acum!

Am tras perdelele și mi-am strâns în jurul meu halatul când m-am dus înspre pat. Ar fi tare drăguț dacă m-ar mai întreba și de Rufus, mi-am zis eu ușor melancolică în timp ce urcam pe scări; ar fi drăguț dacă m-ar fi întrebat ce-a mai făcut azi, dar voiam cam prea multe dintr-odată, mi-am zis repede în sinea mea. Era atât de ocupat acum, și toate astea aveau să vină cu trecerea timpului, când planurile mele pentru viața noastră nouă împreună aveau să intre în acțiune. Atunci o să petreacă mai mult timp cu Rufus și o să-i fie tată mai mult decât până acum. Am băgat capul în crăpătura ușii de la camera fiului meu, care dormea dus. Și totuși, lui Rufus nu-i prea era dor de tatăl lui. Nu întreba când se întoarce, cât stă la Londra, dar și asta o să vină, mi-am zis eu traversând holul de la etaj către camera mea, or să vină toate când familia Cameron avea să-și înceapă noua viață împreună. Când se va

întâmpla şi revoluţia asta. M-am urcat în pat zâmbind şi am stins lumina.

Dar la trei şi douăzeci m-a trezit Rufus, care mă clătina foarte tare.

— Mama, mama! Scoală-te!

— Hmmm? Ce-i? l-am privit cu ochii lipiţi de somn.

— Mama, au ieşit vacile! Vacile au ieşit pe câmp!

M-am încruntat niţel.

— N-am nici o vacă, am bâiguit eu şi m-am întors pe partea cealaltă.

— Mamă! mă scutură de umeri violent. Hai, vino! Scoală-te!

Dădu cuvertura la o parte, şi, în secunda aia, goală puşcă şi strânsă în poziţie de fetus, mi-am venit în fire. Ochii mi se deschiseră într-o clipită şi m-am ridicat în capul oaselor.

La naiba! Vacile ieşiseră din ţarc!

Am fugit la geam. Jos, Marge molfăia liniştită nişte trandafiri sălbatici din grădina din faţă, în vreme ce Prinţesa Consuela făcea paşi de step drept pe peluză.

— Doamne! Dar cum au ieşit?

— Cred că am lăsat poarta deschisă din greşeală, zise Rufus plângăreţ. Le-am dat nişte mănunchiuri de iarbă, că a zis Tanya că le plac, şi cred că am uitat să leg poarta cum trebuie!

— La naiba! Hai cu mine, trebuie să le ducem înapoi!

Mi-am luat halatul şi m-am năpustit pe scări în jos, trăgându-l pe mine din mers.

— Hai, pune-ţi cizmele de cauciuc, am zis eu gâfâind şi uitându-mă după ale mele care erau în faţa uşii.

— Cum adică? Să ies în pijama?

— Da, ai să ieşi şi în costumul lui Adam dacă trebuie. Acum hai odată!

Am ieşit afară în grabă, iar eu gesticulam şi strigam de parcă eram un strigoi, iar Marge şi Consuela, alarmate de femeia nebună îmbrăcată într-un halat de mătase chinezească cu un dragon pictat pe el, au fugit din grădină şi au ieşit pe poarta deschisă drept în drum.

— Mama, le-ai speriat, mi-a strigat Rufus. Trebuie să fii calmă şi să te controlezi foarte bine pe lângă ele. Aşa mi-a zis Tanya.

— Treci în spatele lor! am ţipat eu. Fugi prin spate şi o să le mânăm înapoi cu o schemă de cleşte!

— Dar n-ar fi mai bine să închidem poarta? Altfel or să iasă şi celelalte!

— Şi-atunci cum o să le băgăm înăuntru pe astea două? am urlat eu.

— Aş putea să stau aici şi să deschid poarta fix înainte să le bagi înăuntru! Când le-ai pregătit una după alta ca să intre!

Ce plan bun, foarte bun. Aş fi vrut să mă gândesc la el mai înainte, deşi aş fi vrut la fel de tare să fi fost eu cea care deschide poarta, mi-am zis în timp ce fugeam cât mă ţineau picioarele să ajung în spatele lor. Nu prea aveam chef să fiu cea care mână vacile. Mă împăcam destul de bine cu vacile până una-alta, dar numai de la capătul cel frumos. Cât despre dosul lor şi mersul prin dosul lor, nu eram aşa de pregătită să mă ocup de ele. Ţinându-mi halatul cu o mână, pentru că îi pierdusem cordonul, l-am strâns cât am putut în jurul sânilor. Marge şi Consuela mă

priveau foarte interesate, iar Rufus o rupsese deja la fugă să închidă poarta – exact la timp, pentru că Bart şi Homer tocmai îşi plănuiau evadarea. El îi goni înăuntru şi aceştia se îndreptară spre întunericul ţarcului. Bun băiat mai aveam, bun băiat. Moştenise mintea lui taică-su.

— Bine. Eşti pregătită? îmi strigă el, proptindu-se lângă poartă.

— Sunt gata!

— Atunci mână-le înspre mine!

Uşor de zis, greu de făcut. Exact când m-am amplasat drept în spatele fundului mare şi maro al lui Marge şi ea începuse să meargă la pas înspre ţarc, cealaltă o luase în direcţia opusă. Şi când am fugit s-o mân şi pe aia pe calea cea bună, prima o luă iarăşi aiurea. Şi la cât de mari erau, bestiile astea păreau argint viu.

În sfârşit, cu multe înjurături şi cuvinte urâte, le-am aliniat cât să strig:

— Gata, deschide-o, Rufus! Deschide-o acum!

El făcu asta şi Marge intră. Rufus strigă fericit şi se duse să închidă poarta, dar eu, încântată de primul meu succes, i-am strigat:

— Nu, ţine-o deschisă! Pot s-o aduc şi pe cealaltă înăuntru!

— Nu, mama, aşteaptă să o aşezi ca lumea.

— Ţine-o deschisă! am urlat eu. Pot s-o prind!

Din păcate, nu o aşezasem cum trebuie, iar când Rufus a deschis poarta, a luat-o în altă direcţie. Şi, din instinct, amândoi am pornit după ea; în acelaşi timp, Marge şi Bart au trecut pe lângă Rufus şi au luat-o la goană fericiţi după Consuela, care deja se îndepărta pe deal în jos, ba chiar mai sălta şi din picioare când avea chef,

de fericire că era liberă pe câmpie; luna îi lumina spinarea, iar discipolii ei o urmau îndeaproape.

Rufus şi cu mine le priveam disperaţi.

— Hai după ei! am urlat eu luând-o la goană pe drumul din faţa casei.

— Nu! Ia maşina!

Am venit în goana mare şi m-am repezit până în casă după cheile de la maşină, apoi m-am întors la fel de repede la maşină. Rufus era deja pe scaunul din faţă.

— Dacă le prindem din faţă le putem ghida cu farurile în direcţia bună, îmi explică el. Am văzut asta în filme.

Am încuviinţat, topită de admiraţie, dar şi de frică. Vai, ce teamă îngrozitoare mă cuprinsese pentru că... oare ce-o să zică Piers? Turma lui preţioasă, vacile lui exotice, care aveau să fugă până în ţinutul vecin, aveau să se rănească, poate că aveau să se zgârie cu sârma ghimpată, aveau să cadă în şanţuri adânci, aveau – cine ştie – poate chiar aveau să moară – oare ce-o să zică de una ca asta? O să zică „afară cu voi", fix asta o să zică.

— Ce-ar fi să-l sunăm pe Piers? a zis Rufus care se agita pe scaunul lui în vreme ce mergeam pe drum în jos. Să-l rugăm să ne ajute?

— Nu! am strigat eu. Nu, ne descurcăm numai noi doi, Rufus, doar tu şi cu mine! Ia uite-le! Cele trei vaci cu fundul lat şi cozile în vânt mergeau la trap liniştite în lumina farurilor. Bine, eu am să conduc pe-aici pe margine, am să întor... vai, la naiba! LA NAIBA!

— Cred că facem concurs cu ele, urlă Rufus.

Şi chiar asta şi credeau. Când am ajuns la acelaşi nivel cu ele, au băgat capul în piept şi au

luat-o la galop, Consuela chiar dădu ochii peste cap și îmi aruncă o privire care parcă-mi zicea „hai, prinde-mă din urmă, dacă poți!", de parcă flirta cu mine, și apoi o luă și ea la sănătoasa.

— Încetinește, mami, încetinește. Se îndreaptă spre drum!

Eu am apăsat pe frâne și vacile au continuat să fugă. În mod clar se deciseseră că a venit vremea să iasă-n oraș și ele și tocmai se îndreptau spre luminile orbitoare – mă rog, cât de orbitoare erau ele în satul ăsta, oricum – către luminile îmbietoare ale șoselei A41. Dumnezeule, mi-am zis eu complet îngrozită, și acum cineva chiar avea să moară și nu doar o vacă să moară, ci poate, chiar un om care conducea pe autostradă, cineva care venea de la muncă din tura de noapte, cineva tare drăguț și inocent, oricum, nu vreun bețiv care venea de la o noapte pe baricade – și BUF! dintr-odată o să intre drept în vaci, o să iasă de pe carosabil și o să cadă într-un șanț, mort în câteva clipe.

— Nu merge așa! am urlat eu. Mașina le sperie. Hai s-o lăsăm aici și să coborâm!

Când ne-am oprit, vacile, ca niște animale placide și curioase ce sunt, s-au oprit și ele și s-au întors să se uite la noi, cu piepturile mișcându-se în sus și-n jos. Apoi și-au lăsat boturile în jos și au început să pască lacome din pășunea prea bogată pentru ele. Ne-am apropiat de ele, Rufus și cu mine adică, de parcă eram piei-roșii și apoi am început să le gonim pe câmpii și să dăm din mâini și să le urmărim, dar eram copleșiți.

— Nu se poate, mami, trebuie să mai găsim pe cineva. De câte ori o prind pe Consuela, Bart fuge din nou!

Şi, în lumina lunii, am observat că Rufus era de-a dreptul vânăt pe sub pistrui şi era cât pe-aci să izbucnească în lacrimi.

— Casa lui Pat e chiar acolo, zise el arătând spre căsuţa de cărămidă care era foarte aproape de noi, iar eu ştiam asta prea bine. Să mă duc să-l chem?

Cu mâinile în şold şi gâfâind, am ezitat un pic. Ultima persoană din lume la care aş fi apelat, în afară de Piers, desigur, era acest bărbat. Dar, de fapt, lucrurile ne cam scăpaseră din mână şi, dacă nu aveam grijă, cine ştie, poate că urma să am şi un accident de maşină pe conştiinţă. Mi-am călcat pe mândrie, care oricum era cam cât un cartof copt, şi am încuviinţat.

— Aşteaptă, am mormăit, mă duc eu.

Am traversat câmpurile, am mers pe drumul care şerpuia pe lângă zidul de piatră mic şi mi-am strâns halatul cât mai în jurul meu când am deschis poarta. O să ne mutăm, evident, după incidentul ăsta. Da, o să ne mutăm undeva cât mai departe, hăt departe, unde nu ne ştia nimeni. Poate undeva în Yorkshire, erau ferme şi în Yorkshire. Nu, nu mai voiam să locuim la o fermă. Fără vaci. Poate la Liverpool. La Liverpool nu era nici urmă de vacă. Am sunat la uşă. Nu răspunse. Sigur că nu a răspuns; doar era aproape ora trei noaptea. Mi-am închis ochii strâns ca să-mi iau inima-n dinţi şi am sunat din nou la uşă; mai lung însă de data asta. Undeva în Scoţia, mi-am zis eu hotărâtă, în Highlands. Deci, înapoi la strategia cu crescătoria de somoni.

După o vreme, se auziră paşi pe hol: se aprinse o lumină care se vedea prin vitraliul decorativ

de deasupra ușii și apoi aceasta se deschise. Molly, și ea în halat mă privi, complet uluită.

— Vai, îmi pare atât de rău, am zis într-un suflet. Sunt eu, Imogen.

— Imogen, bâigui ea frecându-se la ochi.

— Hm, Molly, vacile noastre au scăpat și mă întrebam dacă Pat e acasă. Pentru că sunt complet depășită și nu-l am decât pe Rufus să m-ajute, am îngăimat eu cât am putut de repede. Și chestia e că aproape au ajuns la șosea și mi-e frică să nu provoace un accident!

Vocea îmi suna de-a dreptul pierdută și răgușită ca a lui Rufus.

— Doamne sfinte, zise ea adormită. Se întoarse. Pat... a!

O pereche de picioare bronzate bine apărură în peisaj. Ele se iteau dintr-o pereche de boxeri, și mai sus se completau cu un piept bronzat. Din instinct, m-am uitat în altă parte.

— Îmi pare atât de rău, am exclamat eu ținându-mi ochii fixați pe pragul de sus al ușii, dar vacile noastre au scăpat și mă întrebam dacă... pentru că suntem aici numai Rufus și cu mine și...

— Stai puțin.

M-am uitat înapoi la ușă, iar el se întoarse și o rupse la fugă pe hol. Reapăru peste câteva clipe, trăgând pe el o pereche de blugi și un tricou.

— M-aș oferi și eu să ajut, murmură Molly pe un ton adormit, dar, din păcate, sunt speriată de moarte de vaci.

— Ești așa de orășeancă, îi zise Pat cu afecțiune în glas, ciufulind-o puțin. Câte sunt? mă întrebă pe un ton care nu era chiar plin de afecțiune.

— Păi, sunt trei.

— Bine. Ne descurcăm împreună cu Rufus. Culcă-te la loc, Moll.

Fără să mai fie nevoie să i se spună de două ori, Molly se întoarse, ne făcu semn cu mâna și intră.

Pat apucă niște bastoane care stăteau într-un suport de umbrele de pe hol și luă și o lanternă de pe masă și merserăm pe potecă. N-am putut să mă abțin să nu mă întorc și să mă uit înspre casă. Am văzut-o, în lumina care strălucea la fereastra de la dormitor, cum își scotea halatul și se băga goală pușcă înapoi în pat, apoi stinse veioza. Am înghițit în sec și m-am uitat pe furiș la el. Doamne, era bun la toate băiatul ăsta, nu? Se culca cu femei frumoase în lanț? Și ia uite la mine cum îl luam de la toate treburile lui.

— Îmi pare tare rău, am mormăit eu, roșie la față și privind în pământ în timp ce fugeam așa pe întuneric. Nu știam ce altceva să mai fac și Piers ar spumega de furie.

— Chiar așa, încuviință el posomorât. Unde sunt?

— Sunt în jos pe drum, lângă pășunea cu apă. Din fericire, râul le stă piedică între drum și poiană și păștea destul de liniștit când am plecat eu, chiar pe mal. Și i-am zis lui Rufus să stea cu ele și să nu încerce să le miște, dar... vai!

Când am dat colțul, m-am uitat în jur îngrozită. Drumul era gol; nici urmă de Rufus, de vaci, doar câmpurile negre pătate cu ziduri de piatră.

— RUFUS! am strigat disperată. UNDE EȘTI?

— Sunt aici! îmi răspunse o voce la fel de disperată ca a mea din noapte. N-am putut să le mai opresc, mamă!

M-am uitat în cealaltă direcție și Pat lumină cu lanterna într-acolo și l-am văzut pe Rufus cu pijamaua lui roșie în carouri care arăta cu degetul în depărtare, unde cele trei vaci Longhorn se duceau din ce în ce mai departe la trap. Trecuseră pârâul și se îndreptau către drum, către panglica aceea luminată de halogen care strălucea departe în noapte, se duceau să ia și ele parte la acțiunea care se desfășura pe A41.

— Dumnezeule, exact într-acolo nu vrem să meargă! strigă Pat, care o rupsese deja la fugă. Vino, o să trebuiască să trecem și noi pârâul și să le mânăm înapoi.

El era rapid și sigur pe picioare, mult mai sigur pe picioare decât mine și era întuneric, la naiba, să-ți scoți ochii de întuneric ce era și terenul era accidentat și el mai avea și lanternă. El sări pârâul unde era cel mai îngust și Rufus sări după el. Eu am încercat să fac asta la fel de sprintenă, dar am alunecat și am căzut.

— Ești bine? strigă el peste umăr, încă în goană, am observat eu.

Nu eram bine deloc – mă durea glezna de muream – dar m-am luptat și m-am ridicat, udă până la genunchi, apoi m-am urcat pe mal în patru labe. Când am reușit să mă ridic în picioare, aproape că m-am enervat că nu aveam piciorul rupt.

— Da! am strigat eu, udă până la piele, cu apă în amândouă cizmele, acoperită de noroi și îmbrăcată-n lintiță.

— Bine, zise el făcând o mică pauză ca să ne dea instrucțiuni. Acum trebuie să alegem fiecare câte o vacă și să ajungem în spatele ei, ați înțeles?

Ochii lui întunecați străluceau în lumina lunii pe când Rufus și cu mine stăteam cu fața la el și gâfâiam de parcă eram infanteria lui.

— Și apoi, cu brațele întinse, cam așa – ne arătă o poziție ca de răstignit – și cu câte un băț în fiecare mână – așa – ne arătă, apoi ne dădu câte două bețe fiecăruia – le mânăm înainte. Calm, bine? Dar dacă se împotrivesc, nu vă fie frică să le ardeți una pe spinare. Rufus, tu te ocupi de cea maro cu alb, Imogen, tu de aia. Eu mă ocup de demoazela asta rebelă.

O clipă, confuză, am crezut că se referă la mine, apoi mi-am dat seama că vorbea de fapt de Consuela. Ținând cele două bețe ca un luptător de Kung Fu, el începu s-o întoarcă și s-o conducă către pârâu, înspre casă. Rufus prinse ideea și se ocupă de Bart, care-o urmă pe Consuela. Dar Marge, ca o fată dornică de distracție ce era, o luă în direcția cealaltă.

— Fugi în jurul ei! strigă Pat, care încă mai păstorea vaca lui, și depărtează-ți mâinile așa!

Știam exact ce voia să-mi arate, dar m-am prefăcut că n-am auzit, pentru că evident că nu puteam să fac asta. Trebuia să-mi țin halatul cu mâna pentru că nu mai aveam cordonul și eram goală pușcă pe dedesubt. Am gesticulat un pic cu bățul dintr-o mână și am fugit după Marge. Dar, de fiecare dată când ajungeam în spatele ei și încercam s-o mân în față, ea se ferea de mine și se întorcea în partea cealaltă.

— CU BEȚE ÎN FIECARE MÂNĂ! urlă Pat. MÂINILE ÎNTINSE!

— DA, ȘTIU! am urlat eu drept răspuns, încă ținând de halatul de mătase chinezească de parcă viața mea ar fi depins de asta.

Marge se feri din nou de mine, aproape rânjind, sau așa mi se părea mie, cu limba atârnând și galopând veselă înspre drum. Am văzut cum se apropiau niște faruri.

— IMOGEN! urlă Pat disperat.

Futu-i. Of, futu-i, futu-i!

Cu bețele în mâinile depărtate acum, m-am repezit după ea și am ajuns în spatele ei, am întors-o cu multă îndemânare, și cu halatul fluturându-mi în urmă, am venit în fugă înspre Pat și Rufus cu mâinile sus. Arătam foarte „bine", sau așa mă simțeam: eram dezbrăcată, aveam doar cizme de cauciuc în picioare și niște bețe în mână.

— Așa voiai? am strigat eu, când vaca începuse să meargă înspre ei, ascultătoare.

Ochii lui Pat erau cât cepele de mari.

— Chiar așa, mi s-a părut că-l aud zicând, dar cred că m-am înșelat.

Când Marge a ajuns și ea la rând cu restul, vacile au trecut pârâul toate deodată și noi le-am urmat. Mergeau repede și ne cam chinuiam să ținem pasul cu ele, dar măcar acum se îndreptau în direcția cea bună. Eu reușisem să-mi recapăt demnitatea și gradul de decență, spre ușurarea fiului meu.

— Mami, ești dezbrăcată! îmi șuieră el la ureche când ajunse lângă mine.

— Ce simț de observație minunat ai tu, dragule! am gâfâit eu.

Spre ușurarea mea, de data asta vacile fugeau pe drumul spre căsuță, și dacă Pat fugea în sus pe deal, eu mă chinuiam să-l urc, eram aproape în patru labe, obosită moartă, cu mâinile în șolduri, privindu-l pe Pat cum trăgea tare să le întreacă

şi să le deschidă poarta. Rufus fugi repede după el, îmbrăcat în pijamalele lui roşii, dar avea să se lupte destul de mult ca să le bage pe toate înăuntru cum trebuie, aşa că... am strâns din dinţi şi, cu o ultimă sforţare şi un strigăt ca de război, am pornit:

— HAAAAAAAI! am făcut luând-o la goană în urma lui şi i-am dat una lui Marge cu băţul pe spinare.

Ea o rupse la fugă ca din puşcă şi celelalte vaci îi urmară exemplul; poarta se închise, cu un clinchet final, drept după fundul lui Bart. Toţi trei ne-am sprijinit de stâlpul cel mai de sus şi ne-am pus pe gâfâit ca să ne mai tragem sufletul. Mie mi se părea că o să leşin de oboseală. Ori o să leşin, ori o să vomit.

— Sunteţi bine? zise Pat gâfâind după o vreme; şi el era cam obosit, iar eu mă bucuram în sinea mea pentru că nu eram singura stoarsă.

— Da! am zis eu. Rufus?

Rufus se prăbuşise pe spate în iarbă, cu picioarele depărtate.

— Sunt mort de oboseală!

— Rufus!

Am mai stat o clipă, acolo, la lumina lunii, gâfâind şi respirând greu şi tuşind ca să ne revenim.

Apoi Pat se aplecă şi-l ridică pe Rufus în picioare.

— Hai! Hai la culcare, cowboy!

— Da, la culcare, Rufus, am încuviinţat eu şi l-am luat pe după umeri, împingându-l cu greu înspre căsuţă.

Ne-am târât pe potecă amândoi şi am intrat pe uşa din faţă; Rufus era obosit mort şi intrase

pe pilot automat, iar acum o luase în sus pe scări. Târându-mă şi eu după el, mă întrebam în sinea mea dacă să-l pun să se spele pe mâini, care erau negre de noroi, înainte să meargă la culcare sau să spăl dimineaţă cearşafurile. Am să spăl cearşafurile, m-am hotărât eu în vreme ce el se strecura sub pătură, stors de oboseală.

— Îmi pare rău, mamă, l-am auzit eu cum mormăia când mă îndreptam spre uşa de la camera lui. Adică, îmi pare rău că le-am lăsat să iasă.

M-am întors şi i-am zâmbit din prag:

— Lucrurile astea se mai întâmplă, dragul meu. Aşa e la ţară.

Când am coborât din nou, Pat stătea în sufragerie prăbuşit pe un fotoliu, cu picioarele întinse în faţă.

— Vai, pardon, îngăimă el, ridicându-se cu greu în picioare. M-am prăbuşit doar să-mi trag sufletul o clipă. Plec imediat.

— Nu, nu, nu pleca. E numai vina mea că te-am trezit aşa în miez de noapte. Nu vrei un ceai sau ceva? Sau poate ceva tărie?

— Acum vorbeşti pe limba mea, zise el rânjind şi aruncându-se din nou pe fotoliu, aş putea să-mi torn un brandy? şi arătă spre dulăpiorul cu băuturi unde erau aliniate sticlele.

— Te rog, eu mă duc până sus să-mi scot... hm, să mă schimb.

M-am roşit toată, am dispărut pe scări şi m-am repezit în cameră. Doamne, probabil că arătam ca naiba şi, dacă beam ceva, trebuia să mă schimb. M-am uitat o clipă în oglindă şi am primit confirmarea fricilor mele: aveam noroi şi mâl pe faţă, halatul era rupt la umăr şi picioarele îmi erau murdare şi zgâriate. Am scos haina îngrozitoare

de pe mine, tremurând toată, şi am aruncat-o drept în coşul de hârtii – oricum nu-mi plăcea –, apoi m-am spălat repede pe faţă şi mi-am tras pe mine o pereche de blugi şi o bluză. Eram pe hol când mi-am dat seama că ar trebui să-mi trec şi un pieptene prin păr. Da, arăt ca naiba, mi-am zis eu. Şi când am trecut pe lângă uşa de la camera lui Rufus am aruncat o privire înăuntru. Dormea tun din nou, ce bine.

Pat stătea cuibărit pe covorul din faţa şemineului şi am văzut că aprinsese focul.

— O!

— Era aşa de frig, că mi-am zis că trebuie să-l aprind, zise el ridicându-se şi întinzându-se spre mine să-mi ofere un pahar cu brandy. Şi m-am gândit că poate că ar trebui să te mai încălzeşti puţin după baia din râu.

— Mersi.

Am observat că tremuram, chiar dacă mă schimbasem. Am îngenuncheat în faţa focului care nu ardea încă prea tare şi încercam să mă mai încălzesc la el.

— De-obicei eu nu beau din ăsta, am zis eu, strâmbând din nas la pahar şi luând o înghiţitură mică. Dar, dacă mă gândesc mai bine, chiar e bun.

El se ghemui lângă mine.

— A, păi, brandy-ul are gusturi diferite, depinde de ocazia cu care îl bei. E cameleonic. Eu nu pot să beau după masa de seară, dar, după un şoc, e mereu bine-venit.

Am auzit şi accentul din vocea lui când zicea asta. Şi focul îi lumină faţa.

— Chiar a fost un şoc, am recunoscut eu, nu prea mă trezesc cu noaptea-n cap şi nu fac curse

la trei dimineaţa. Nu cred că sunt destul de în formă pentru asta.

El rânji, cu flăcările jucându-i pe faţă.

— Mie mi s-a părut că erai destul de în formă.

M-am înroşit toată pentru că ştiam că se referă de fapt la goana mea goală puşcă pe pajiştea cu râul şi îi eram destul de recunoscătoare că nu mă privea drept în ochi când mi-a zis asta.

— Da, mulţumită ţie harababura asta nu s-a terminat catastrofal, am zis, luând o înghiţitură de brandy. Nici nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Atunci nu-mi mulţumi. Oricum, eu sunt obişnuit să mă trezesc în miez de noapte. E unul dintre riscurile meseriei. De fapt, credeam că e Jack Hawkins care venea pentru taurul lui.

Merse niţel în patru labe ca să se aşeze din nou pe covoraş.

— Da, cred că nopţile nedormite nu sunt chiar o noutate pentru tine. Dar nu cred că-s la fel de amuzante pentru Molly, am zis eu dinadins, ca să văd ce spune.

El rânji.

— O să supravieţuiască.

Bine. Deci nu prea avea multe de zis.

— Totuşi, am continuat eu, ai fi putut să mă trimiţi la dracu' şi să te culci înapoi.

— Aş fi putut, încuviinţă el.

— Adică, am continuat eu hotărâtă să nu mă las bătută, dar uimită că insistam aşa. N-am prea fost clientul model, nu-i aşa? Te-am chemat după pui morţi şi n-am reuşit nici să-mi hrănesc propriile vaci.

El îmi zâmbi.

— Nu cred că te-am considerat vreodată clienta mea, Imogen.

Se lăsă tăcerea o clipă, în timp ce ne gândeam amândoi la asta.

— Şi, oricum, continuă el, toţi trebuie să începem la un moment dat de undeva. Tu abia ai venit la ţară. Eu cred că n-aş fi bun de nimic dacă ar trebui să fac naveta până în City, probabil că aş ajunge undeva în Croydon sau Dumnezeu ştie pe unde.

I-am zâmbit. Nu prea puteam să-l văd îmbrăcat în costum călcat cu dungă şi cu ziarul *Telegraph* în poală, mergând pe linia îngrozitoare de tren înspre Liverpool Street. L-am privit cum stătea aşa sprijinit pe coate, cu picioarele întinse spre foc şi încrucişate în dreptul gleznelor şi silueta lui cu umerii laţi şi picioarele lungi doar cu o pereche de blugi pe el şi un tricou vechi, bleumarin; era perfect relaxat şi fericit în pielea lui, în stilul acela irlandez caracteristic.

— Şi tu ai trăit mereu la ţară?

— Nu, am stat în Dublin când eram la facultate şi apoi am locuit câţiva ani la Belfast, cât am fost la colegiul de medicină veterinară. Nu sunt chiar flăcău de la ţară. Dar familia mea e din West Cork, şi acolo îmi stă inima.

Propria mea inimă se strânse în mod ciudat când zise asta.

— Şi acolo ai să te întorci? Cândva?

— Cine ştie? Cine ştie când o să fie acel cândva?

Se uită la flăcări. Voiam să zic, de fapt, acolo sunt soţia şi copilul tău? Dar n-am îndrăznit.

— Acum sunt fericit să fiu altundeva, îmi zise el încet.

Altundeva. Părea că fuge de ceva. De legături, poate. De responsabilități.

Mi-am trecut limba peste buze.

— Mama mea zice mereu că „Lupu-și schimbă părul, dar năravul, ba", i-am trântit eu sfidător.

El îmi zâmbi.

— Pare o femeie înțeleaptă.

— Chiar e, am încuviințat eu. Și, oricum, omul sfințește locul, am mai adăugat eu.

— Ai mare dreptate. Și cred că locul ăsta a devenit... mai mult decât Altundeva.

A, mi-am zis eu. Molly.

— În fine, zise el sprijinindu-se pe un singur cot și se întoarse ca să mă privească în față, acum cu spatele la foc. Am vorbit destul despre mine. Acum zi tu. Ce vânt te-aduce pe-aici pe baricade, la țară, departe de luminile Londrei?

Eu am zâmbit un pic melancolic.

— Nu ne mai puteam permite să locuim acolo. Nu ne mai puteam permite luminile de-acolo. A trebuit să ne mai coborâm ștacheta, să ne schimbăm stilul de viață. Deci, cred că e vina banilor. Sămânța răului din lume.

— Nu întotdeauna. Natura umană se face și ea vinovată de multe, să știi.

Mă întrebam oare la ce se referea, dar ceva din felul cum își ținea dinții încleștați și privirea de gheață din ochii lui m-au convins să nu mă bag unde nu-mi fierbe oala. El mai luă o înghițitură din băutura sa și mă privi în ochi.

— Și acolo îți stă ție inima? La Londra?

— Păi, până acum, cred că așa a fost. Sunt născută și crescută la oraș și nu m-am gândit niciodată că mi-ar plăcea viața la țară, dar cred că m-ar cam întrista dacă ar trebui să plec de-aici.

Şi când am zis asta, mi-am dat seama că aşa şi era. Să mă întorc la Londra? Înapoi pe Hastoe Avenue? Înapoi la casa pe care o iubeam din suflet, vizavi de Kate? Aş fi cea mai fericită din lume, nu? Dar... nu ne întorceam la Londra, nu-i aşa? Ne duceam în Scoţia să creştem somoni sau... sau undeva în Yorkshire. Sau chiar la Liverpool. Da, chiar aşa. Şi oricum, eram gata să pornim la drum. Am înghiţit în sec. Deci, n-am să-mi mai pun şevaletul în câmpia cu untişor şi n-am să mă mai plimb cu Rufus până la pârâu şi să ne uităm la raţe după şcoală... dar probabil că raţe erau peste tot...

— La ce te gândeai? mă întrebă el privindu-mă.

Eu i-am zâmbit melancolic:

— Că m-am ataşat de locul ăsta. Şi mi-am promis solemn că n-am să mă ataşez de el.

— Da, păi, locurile de genul ăsta cam asta fac. Te încolţesc şi ţi se bagă în suflet tocmai când nu te aştepţi. Şi oamenii la fel. Exact când spui că nu vrei asta.

El privea către foc în vreme ce vorbea, dar mi se părea că se uită adânc în sufletul meu. Abia am îndrăznit să mai respir. Priveam flăcările cum înconjurau buştenii şi ştiam că neapărat trebuie să mă uit ţintă într-acolo, să nu mă uit în altă parte nici în ruptul capului decât la jarul acela. Şi, dintr-odată, am ştiut că voiam să păstrez momentul ăsta în sufletul meu pentru totdeauna, voiam să-i fac o poză, un stop cadru cu noi doi: Pat care stătea întins şi relaxat, graţios, chiar pe covor, cu mine lângă el, cu picioarele strânse sub mine, cu paharele de brandy lângă noi şi strălucirea focului luminându-ne feţele. Când toate aspectele gândului ăstuia îmi trecură prin cap,

imediat m-am îngrozit. Am încercat să mă ridic, dar exact când făceam asta, el puse o mână pe brațul meu.

— Unde te duci?

— Păi, eu doar...

— Vino aici.

Și zicând aceste cuvinte se întinse spre mine și mă luă în brațe. Greutatea lui nu mă apăsa, era doar moale și solidă, nu mă țintuia locului și nici nu mă împiedica să mă mișc: iar buzele lui, când m-au atins, nu erau deloc apăsătoare sau forțate; erau duioase și tandre. Și eu aș fi putut să mă trag înapoi foarte ușor. Dar nu m-am tras. Și m-am lăsat pradă îmbrățișării lui, iar degetele lui îmi mângâiau părul și îmi legăna capul în mâini, eu mi-am arcuit spatele spre el și am simțit cum mă învăluie un potop de pasiune pură și apoi mi-am pierdut conștiința de sine și m-am lăsat pradă momentului de plăcere.

Capitolul 26

Câteva clipe mai târziu, sărisem în picioare cu mâinile peste gură. Mă uitam îngrozită la el.

— Nu pot să cred că am făcut asta! am exclamat eu.

El se sprijini într-un cot și mă privi drept în ochi.

— Cred că a fost de comun acord.

— Doamne, ce părere ai tu despre mine?

— Vrei să-ți spun?

— Nu!

Am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp, complet uimită, și am început să mi le frâng, să mă plimb prin cameră agitată și nervoasă.

— Trebuie să pleci, i-am zis eu repede; m-am oprit în fața geamului, apoi m-am întors să-l privesc în ochi. Hai, mai repede!

Mi se părea că aveam nevoie de o cârpă de praf ca să-l alung, să-l gonesc ca pe o muscă murdară.

— Plec, plec, zise el și se ridică sprinten în picioare, rânjind și arătând extrem de bine.

— Probabil că mă crezi o femeie îngrozitoare!

— Parcă nu voiai să știi ce cred despre tine.

— Nu, nu, așa e, ai dreptate. Chiar ai dreptate.

L-am privit drept în ochii lui amuzați.

— Eu... eu, nu fac lucruri din astea, am zis eu roşie toată, gonindu-l pe hol mai repede.

— Da, sigur că nu faci.

— Dumnezeule, ce mă făceam dacă ar fi coborât Rufus...

— Dar n-a coborât.

— Nu, dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi coborât!?

Se întoarse spre mine şi eu l-am privit drept în ochii săi strălucitori, care erau doar la câţiva centimetri distanţă de ai mei pe holul cel îngust.

— La ce ne gândeam, Doamne, când am făcut aşa ceva?

— Eu, unul, ştiu foarte bine.

— Da, dar eu sunt căsătorită!

— Eşti. Dar eşti şi foarte singură.

Mă privi drept în ochi calm şi mai puţin amuzat. Eu mă holbam la el.

— Nu vorbi prostii, i-am zis eu.

— Nu vorbesc prostii. Se mai întâmplă. Noapte bună, Imogen.

El se întinse spre mine şi îmi trecu uşor un deget pe obraz.

— Ai grijă de tine.

Şi apoi plecă, ieşi pe uşa din faţă şi merse săltând pe poteca din grădină şi se pierdu în noapte sau, mai bine zis, se topi în zori: o siluetă înaltă şi lată în spate îmbrăcată într-un tricou de pescuit bleumarin, cu mâinile în buzunare, mergând relaxată şi cu graţie în mişcări pe drumul în zigzag din faţa casei mele, o siluetă care era luminată de geana zorilor rece şi palidă care răzbătea din dosul dealurilor din depărtare. Când a ajuns în capul potecii, s-a întors ca să mă

mai privească o dată. La naiba! acum probabil că i se părea că mă uit după el!

Am trântit uşa şi m-am întors cu spatele la ea, întrebându-mă într-un moment de ameţeală dacă se mai întorcea oare înapoi. Dacă se mai întorcea pentru mai multă acţiune? Mi-am ţinut respiraţia. Dar când deveni limpede ca bună ziua că nu se mai întorcea, m-am furişat pe hol şi am traversat camera până la geamul de la sufragerie. Da. Da, plecase. Mi-am strâns gulerul de la bluză şi m-am strecurat spre focul din şemineu ca o criminală. Oare ce mă apucase? Ce Dumnezeu mă apucase de m-am purtat aşa, ca o adolescentă, acolo jos, pe covor? Îl priveam complet uimită. Părea să vină înspre mine de o mie de ori mai mare, ca un cadru dintr-un film de groază. De la un brandy? Nu, sigur că nu. Sigur că nu puteam să dau vina pe asta.

Dintr-odată m-am repezit până la baia de jos, am aprins lumina şi m-am privit în oglindă. Ochii îmi străluceau tare şi părul îmi era ciufulit bine şi aveam – Dumnezeule! – aveam o iritaţie de la sărut în jurul gurii! Exact ca o adolescentă. Am atins-o un pic. Dar... mă făcea să par şi mai tânără decât eram, mi-am zis pe când mă apropiam nitel mai tare de oglindă, de parcă imaginea mea aveam să-mi mai dea vreun indiciu despre felul meu cel nou de-a fi, despre imoralitatea care ieşea la iveală. Dar, în clipa când era cât pe-aci să-mi zică ceva despre mine, am stins lumina. M-am întors pe călcâie şi am ieşit din cameră cât ai zice peşte. Dacă mă gândeam mai bine, nu voiam să ştiu.

M-am dus sus la etaj cu mâinile încolăcite în jurul meu. Nici nu mai avea rost să mă duc la

culcare acum, mi-am zis, dar poate că am să mă bag oricum sub pătură, așa îmbrăcată cum eram, măcar o oră. Sigur n-am să adorm, mi-am zis eu, nu după atâta agitație, dar puteam să zac pur și simplu. Da, de la asta mi se trăgea. Prea multă agitație, asta ar fi zis mama când eram mai tânără. Fuga asta după vaci în miez de noapte avea să mă bage în bucluc, nu? Și avea să se termine cu lacrimi vărsate.

Când m-am trezit, soarele bătea tare prin perdelele de muselină. Rufus mă clătina ca să mă trezesc.

— Mami, mami, trezește-te!

— Hm? l-am privit cu ochi mari și pe jumătate deschiși doar. Ce-i?

— Am dormit prea mult. E deja zece!

— La naiba!

M-am ridicat repede și am înșfăcat ceasul de pe noptieră. Avea dreptate, chiar atât era.

— Dumnezeule, o să întârziem așa de tare, Rufus! am zis și am aruncat cât colo cuvertura; din fericire, eram gata îmbrăcată.

— Mult prea tare, zise el hotărât. Nu mai are rost să mergem acum, mamă. N-aș putea să stau acasă azi?

M-am oprit în mijlocul acțiunii mele de căutare a adidașilor sub pat, cât pe-aci să-mi bag picioarele încă împuțite în ei, și m-am uitat drept în ochii lui inocenți și căprui. Apoi m-am așezat înapoi pe pat.

— Ce idee bună. De ce nu? Doamne, oricum am fost treji toată noaptea, alergând după vaci. Cred că meritățm o pauză.

Un zâmbet uriaș se întipări pe fața lui Rufus și mi-am dat seama că asta nu era o idee care-i

venise pe loc. Visase la asta intens, cu cerealele în față, în ultimele zece minute.

— Dar asta n-o să devină un obicei, Rufus, l-am avertizat eu, ridicându-mă din nou. N-o să lipsești de la școală de-acum încolo de câte ori se întâmplă să scape vacile, bine?

— Ok, a fost el de-acord așezându-se sprinten lângă mine, pe pat. Dar a fost distractiv, nu? Acum mi se pare-așa ciudat că am fugit pe câmpii în pijamale. De parcă am visat.

Aș vrea eu să fi fost doar un vis, mi-am zis posomorâtă nevoie mare, culegând un prosop de pe jos și îndreptându-mă spre duș; mai ales ultima parte a serii, aceea mai „aburită"; dar, totuși, Rufus avea dreptate, în lumina dimineții întregul episod părea cam ireal. Poate că și Pat o să-l vadă la fel, mi-am zis eu fără astâmpăr în timp ce mă plimbam prin baie după șampon și balsam. Poate că și el o să-și închipuie că nu s-a întâmplat în veci?

Era o dimineață frumoasă și senină, cu norișori care se fugăreau unul pe altul pe cerul albastru și cât Rufus se ducea sprinten afară să hrănească găinile, bucuros nevoie mare de ziua aceasta neașteptată de vacanță, eu m-am hotărât să stau în casă. Da, cred că azi am să fac o curățenie strașnică, m-am hotărât eu și am scos aspiratorul cu care am tot aspirat bucuroasă de sunetul infernal pe care-l scotea, pentru că mă împiedica să mă gândesc la ale mele.

Am înșfăcat și un puf de șters praful și m-am urcat pe scaune să curăț ramele de la tablouri. Da, ca să fac totul să strălucească, să mă adâncesc în treabă.

O oră și ceva mai târziu mi-am scos capul din cuptor și m-am așezat în patru labe afară, cu

buretele de sârmă atârnându-mi în mână. Chestia asta nu mergea. Nu mergea deloc. Nu eram deloc adâncită în treabă. Nu mergea nici cât negru sub unghie. Am oftat. Nu avea nici un efect, oricât de multă soluție pentru lustruit sau curățat sau dezinfectat foloseam, amintirea a știți-voi-ce tot nu dispărea. Mi-am mușcat buza. Da, sigur că n-avea cum să dispară. Treaba în casă pe mine nu mă ajuta deloc, nu rezolvam nimic curățând peste tot. Dar dacă pictam, asta era cu totul altă mâncare de pește, mi-am zis eu nerăbdătoare, aruncând cât colo sticla de Mr. Muscolo. Dar de ce nu pictam acum? Păi, pentru că era Rufus prin zonă, de-aia, pentru că nu credeam că am să mă pot concentra total numai pe pictat dacă el venea să mă bată la cap că vrea un biscuit sau nu mai știu ce o dată la zece minute, dar, totuși, dacă mă gândesc mai bine, reușeam să fac asta la Londra când serile erau de nesuportat, de ce nu puteam și aici?

Când serile erau de nesuportat. Hm, gândul ăsta m-a făcut să mă opresc din drumul către șevalet. Da, pictatul îmi fusese alinare, leac al tristeții acolo, dar aici fusesem mult mai fericită. Fuseserăm amândoi mai fericiți, Alex și cu mine, adică. Mi se puse un nod în gât. Oare de ce încercam atunci să stric fericirea noastră de-aici cu abaterile mele de la calea cea castă cu junele prim din zonă? Cu bărbatul ăsta care avea o cohortă de femei, pe care le trata, evident, ca pe căluții de curse și mă considera o provocare, o femeiușcă măritată pe care s-o adauge la cohorta lui de... rușine să-mi fie obrazului!

Cu fața roșie ca para focului și cu mâinile fluturându-mi, m-am năpustit către vopselele

mele în ulei din dulapul de sub scară şi le-am tras după mine. M-am repezit afară, în poienița cu untișor. Aici. Ba nu, mai bine dincolo. Mai bine acolo, de fapt, pe panta aceea lină a dealului, la soare. Era prea cald acolo, mai bine mă mutam înapoi la umbră. La adăpostul copacilor ăstora. Şi Rufus era fericit în hambar. Îl vedeam cu coada ochiului cum reteza surcele cu cuțitul acela care părea foarte ascuțit. Așa. Câmpul acela de ovăz din direcția aia cu căruța aceea veche în depărtare şi norii răspândiți deasupra. Așa, perfect.

Şi totuşi, nu reuşeam să mă apuc de treabă. Nu puteam să prind momentul ca lumea. Liniile pe care le trasam cu pensula erau încordate şi agitate şi nimic nu curgea cum ar trebui. Şi toate astea... păreau greşite. Nelegate. După vreo câteva ore, am privit dezamăgită rezultatul. Tot ce făceam eu aici era să-mi irosesc o pânză, mi-am zis eu posomorâtă şi am deşurubat-o de pe şevalet. Aruncam bani buni pe apa sâmbetei, asta făceam.

M-am dus înăuntru ca să-mi iau şi eu ceva de mâncare. Da, luasem. Aveam nevoie de mâncare. Nici nu luasem micul dejun. Rufus se pare că-şi făcuse singur un sendviş, se vedea după brânza şi murăturile pe care le lăsase pe margine şi felia inegală pe care şi-o tăiase din pâine. Doamne, o să-l ia Asistența Socială în curând. Un băiețel de nouă ani care chiulește de la școală, îşi face singur de mâncare şi se joacă cu cuțitele. Asistența Socială m-ar lua la trei păzește. Am luat franzela şi cuțitul în mână, dar nu-mi era deloc foame, mi-am dat eu seama complet îngrozită şi le-am pus jos. Bine, nu era ceva nemaivăzut. Mai

încetasem o dată să mănânc cum trebuie, după ce l-am cunoscut pe Alex; dar aia era pentru că eram îndră.... Dumnezeule!

Cu mâini tremurânde m-am întins după borcanul de cafea. Cofeină! Da, cofeina o să mă ajute și de fapt, ce-ar fi să sun pe cineva. Pe Kate. Mi-a săltat inima din loc. Da, cu ea voiam să vorbesc, să-i spun totul despre Pat Flaherty. O să fie îngrozită, desigur, absolut îngrozită, dar totuși, pentru că era de partea mea, la urma urmei o să-mi zică să trec peste asta. O să-mi spună că se mai întâmplă, mai ales la miezul nopții, după un pahar de rachiu pe stomacul gol, și că n-ar trebui să fac din țânțar armăsar și să nu mă mai chinuiesc degeaba cu asta ș.a.m.d.

Am luat telefonul în sufragerie și am sunat-o, dar mi-a răspuns robotul. La naiba. Și, cunoscând-o bine pe Kate, am știut că e inutil s-o sun pe mobilul care zăcea în mașină ca să fie folosit doar în caz că rămâne în pană. M-am uitat în agendă. Joi. Oare pe unde o fi colindând ea într-o ... Dumnezeule! Am pălit brusc. Piesa! Era chiar aici, trecută la mine în agendă, joi, 25 – *Cum vă place* – și mai era și subliniată cu roșu. Mi s-a urcat sângele în obraz și am transpirat. Am trecut de la rece la cald în câteva secunde. Doamne sfinte! Uitasem complet. Ce fel de prietenă mai eram și eu? Dar totuși, data aceea fusese trecută la mine în agendă cu luni în urmă: oare nu s-ar aștepta să vin de la țară la Londra ca să văd piesa ei, nu? M-am ridicat și m-am dus înspre geam. Și mai trebuia să mă gândesc și la Rufus...

L-am sunat pe Alex. Cred că vocea mea era cam stridentă când a răspuns la telefon. Nu plănuisem să vorbesc cu el așa de repede după... am

înghițit în sec și privirea mi s-a fixat pe covorul din fața șemineului.

— Dragule, n-ai putea cumva să te duci la piesa lui Kate din seara asta? Am uitat complet de ea, e o piesă de caritate la teatrul Little Britain din Kensington, lângă Albert Hall.

El oftă și l-am auzit cum își dă scaunul pe spate.

— Imo, chiar m-aș duce, dar trebuie să-i scot la masă în seara asta pe blestemații de frați Cronin care au venit din State tocmai azi. Și cred că am să mă îndop din nou cu budincă Yorkshire la Simpsons. Dacă mai mănâncă mult, băieții ăștia or să explodeze.

— Vai, bietul de tine. Bine, lasă că o sun eu pe Kate și-i las un mesaj pe robot. O să înțeleagă. Ești foarte, foarte ocupat, dragul meu?

— Din păcate, sunt, și tocmai am aflat că trebuie să mă duc înapoi la New York luna viitoare ca să finalizez afacerea aia blestemată cu Cable and Wireless. Tocmai a venit aici Charles Baxter ca să discutăm despre buget.

Și vocea lui deveni un pic mai formală.

— Ah, bine.

Am înțeles că trebuia să închid, așa că am pus telefonul la loc în furcă.

Am luat-o încet spre geam, cu mâinile strânse la piept, și m-am uitat la priveliște. Bine... ok, ține-te tare. M-am uitat înspre oile care erau răspândite ca niște decorații pe dealuri. Oare de ce nu puteam să mă duc, până la urmă? Puteam să-l las pe Rufus la Hannah. Adică, da, sigur că tocmai născuse un copil, dar Rufus nu i-ar fi făcut probleme, ar putea chiar s-o ajute să aducă și să ducă scutece și alte lucruri... Da, de ce să

nu mă duc chiar eu la piesa lui Kate? Poate că am putea ieși să luăm cina împreună după piesă – sau să bem ceva, dacă trebuia să mănânce cu restul oamenilor din distribuție – și apoi să mă întorc înapoi acasă. Am simțit cum mă mai relaxez și cum umerii mi se mai înmoaie. Dintr-odată mă simțeam mult mai bine. Aveam un plan. Și întotdeauna mă simțeam mai bine dacă vorbeam cu Kate despre lucrurile astea și ea îmi zicea lucruri de genul:

— Nu te mai chinui atâta, lucrurile astea se mai întâmplă, Doamne, Imo, fiecare dintre noi a mai făcut câte o boroboață din când în când...

Deși nu prea puteam să mi-o închipui pe Kate făcând sau zicând una ca asta, dar nu conta. M-am întors simțind că erau doar prostioare peste care trebuia să trec și să le uit imediat.

Am sunat-o pe Hannah, care mi-a zis că bucuroasă îl primea pe Rufus s-o ajute cu baia. M-am schimbat repede, l-am scos pe Rufus din hambar și l-am mânat în mașină – l-am convins pe drum să lase cuțitul acasă – și apoi l-am lăsat la Hannah. Îl priveam cum fugea pe potecă, nici măcar nu se uita în urmă la mine, așa de bucuros era că putea să stea cu noul lui verișor și să ajute și el, să fie indispensabil.

Am luat-o pe șosea și am mers foarte repede. Da, ăsta era un plan foarte bun, mi-am zis și m-am îndreptat de șale, am zâmbit și am cotit pe bucata de șosea care ducea înspre M40. Am urcat în trombă ca să ajung la ea și mi-am verificat rujul în oglinda retrovizoare. O seară la Londra era fix ce aveam nevoie, mi-am zis eu, ca să-mi amintesc că mai exista și altă lume în afară de

paradisul meu bucolic și idila mea rurală, în afară de pupatul cu veterinarul satului. Pupasem un veterinar! Am strâns tare de volan, pentru că era cât pe-aci să nimeresc sub roțile unui tir care venea spre mine. Dumnezeule, am zis eu mușcându-mă de buză și cu buzele cam prea lipicioase. Era clar, trebuia să ies mai des din casă.

Traficul era foarte puțin aglomerat până la Londra, deci am ajuns acolo în timp record. Ar trebui să fac asta mult mai des, mi-am zis eu când intram în sensul giratoriu Hammersmith și mă îndreptam spre Kensington. Până la urmă, Alex făcea asta mereu, la fel și Eleanor și chiar și mama trecea pe la noi una-două. Din pură lene nu făceam și eu la fel.

Era șase, încă prea devreme, piesa începea abia peste o oră așa că, dintr-odată, am parcat la o parcare cu plată pe Kensington High Street și, apoi, strecurându-mă prin mulțime, am intrat la Jigsaw. Mă îmbrăcasem destul de repede acasă și mă simțeam cam demodată cu jacheta mea bleumarin plictisitoare și, dacă tot eram aici, am luat poziția de cumpărător serios – cu capul printre stativele cu umerașe, cu nasul atent și ochii deschiși bine – și m-am apucat de căutat, iar peste patruzeci de minute am ieșit mândră îmbrăcată cu un cardigan roz cu sclipici, un colier drăguț din scoici și o eșarfă lungă de catifea, cu hainele mele vechi îndesate în punga de la Jigsaw pe care o purtam pe braț. Ia uite. Minunat. Mergeam țanțoș înspre Kensington Gardens. Acum mai aveam nevoie doar să văd piesa aceea extrem de amuzantă ca să uit cu totul de incidentul de pe covor. Și, serios, aproape uitasem de tot de el.

Am luat-o înspre parc și am cotit pe strada care era păzită de fațada impunătoare de la Albert Hall și m-am așezat la coada pentru bilete din fața teatrului. Se strânsese ceva lume aranjată aici. Am privit în jur. Toate femeile arătau bine, erau tinere și cocoțate pe tocuri înalte, pentru că piesa asta era montată de oameni care aparțineau păturii superioare a clasei de mijloc. Nu era un teatru pentru amatori cu un buget minuscul la care repetițiile se făceau într-o cameră friguroasă la primărie. Nu, era o companie cu susținere financiară mare și montată profesionist. Interpreții erau bancheri sau avocați care ziua lucrau în City – sau soții sociabile cum era Kate –, oameni care n-aveau probleme cu banii, dar care visau să bată scenele, și, o dată pe an, mulțumită faptului că îl știau pe unul și pe altul – pe câte-un regizor, pe câte-un producător pe care-l cunoscuseră la vreo petrecere – își împlineau visele și ajungeau să joace pe o scenă adevărată, în fața unui public adevărat, care, evident, era în majoritate format din prieteni și familie. Am și recunoscut pe câțiva oameni de la coadă: pe Amanda Quentin-Smith, care era mare petrecăreață, pe Tamara Hogg și pe câteva dintre prietenele lui Kate mai colorate. Până la urmă, mă bucuram că nu mai purtam jacheta aceea bleumarin.

Am intrat toți în sală chicotind și discutând și ne-am așezat, dar, pentru că îmi cumpărasem bilet abia în seara respectivă, am prins un loc prost: eram în spate de tot, în dreptul unui stâlp. La naiba. Aveam nevoie de ochelari ca să văd. Mi-am scotocit prin geantă, dar știam sigur că nu-i adusesem cu mine. De două ori, la naiba.

Deşi ceea ce se auzea din culise, mi-am zis eu închizându-mi geanta, era destul de amuzant. Voci sigure pe ele sau înnebunite răsunau din toate părţile:

— Albinuţo, albinuţo, sunt aici!

— Dumnezeule, stăm pe rândul greşit! Vai, Ludo, ce snob eşti!

În stânga şi-n dreapta clincăneau bijuterii şi foşneau şaluri şi eu stăteam pe scaunul meu ca şoarecele de la ţară şi le sorbeam pe toate astea. Minunat.

Când cortina s-a ridicat în aplauze, mi-am dat seama că fusesem aşa de atentă la conversaţiile oamenilor şi la ei înşişi încât uitasem să-mi cumpăr programul. Ce prostie. Şi nu-mi mai aduceam aminte nici să mă omori pe cine interpreta Kate. Oare era Rosalind sau sora ei cea îmbrăcată în rochie verde? Şi nici nu vedeam bine de unde stăteam, dar, de fapt, nu-mi luă aşa de mult să-mi dau seama că nu era nici una dintre ele. Bine, atunci poate era unul dintre personajele secundare din spate, vreun om din acela cu sulița. Problema era că toţi aveau peruci şi costume bătute de vântul de la ventilatoare şi să mor dacă puteam să-mi dau seama care dintre ei era Kate. M-am aplecat înspre un domn în costum călcat la dungă care stătea lângă mine.

— Mă scuzaţi, n-aţi putea cumva să-mi împrumutaţi o secundă programul dumneavoastră?

O privire complet pierdută se citea în cei doi ochi de culoare albastru spălăcit, caracteristică celor bine-crescuţi şi de-a dreptul proşti. L-am privit până să-i pice fisa după ceva vreme; ochii i se mai luminară şi îmi dădu programul zâmbindu-mi larg. Zâmbind în chip de mulţumesc,

m-am uitat la lista de distribuție pe întuneric. Apoi m-am mai uitat odată. Nu era nici pomeneală de Kate Barrington. Sau măcar Katherine Barrington. Am privit către scenă. Nu mai juca în piesă. M-am încruntat. Poate că înțelesesem eu greșit? Poate că ajuta în culise.

Am încercat să nu pierd firul totuși și să râd când trebuia să râd, dar mie nu prea îmi plăcea Shakespeare și mai ales presupusele lui comedii mă lăsau rece, cu glumele lor complet sterpe despre travestiți și plesnitul peste coapse și exclamațiile de genul „Doamne păzește, stăpâne!", deși publicul părea să fie în delir și toată lumea în jurul meu râdea de se strica și se hăhăia din toate baierele. Omul cu ochii albaștri de lângă mine părea să explodeze de atâta râs. Am respirat ușurată când a venit pauza și, pentru că eram foarte în spate, am ajuns destul de repede la bar, unde mi-am comandat un gin tonic.

— Bună, Imogen.

M-am întors surprinsă către cel care vorbise. Un bărbat tânăr și arătos, cu părul lung și castaniu ca de poet care îi înconjura gulerul jachetei de catifea albastră. Ochii lui întunecați la culoare erau foarte timizi și îl știam, știam sigur că-l știam, dar nu prea știam de unde să-l iau. Apoi, când s-a roșit tot sub ochii mei... mi-a picat fisa.

— A, bineînțeles, Casper!

M-am roșit și eu până în vârful nasului, iar el se făcu și mai stacojiu decât era când ne-am adus amândoi aminte de prima noastră întâlnire, pe post de proprietar de galerie și posibil artist care voiau să discute despre o viitoare expoziție, dar, de fapt – dacă și-ar fi dus planul la îndeplinire – am fi jucat într-o piesă pe post de femeie

mai în vârstă și tânăr promițător pe cale să se întreacă într-un maraton de plăceri de după-amiază pe un pat dublu de la hotelul Markham.

— Tu ce faci aici? am întrebat eu prostește pentru că de ce Dumnezeu n-ar trebui să fie și el aici?

— Păi, sunt la piesă, ca și tine, chicoti el jenat.

— Da, desigur!

— Pot să-ți ofer...

— Nu, nu, tocmai am comandat. Dar permite-mi...

— Nu, nici nu mă gândesc.

Îi atrase atenția barmanului și își comandă o bere, apoi plăti și pentru ginul meu, ceea ce-mi permise și mie să mă mai adun.

— Casper. Dumnezeule.

— Te-am văzut când ai intrat, de fapt, recunoscu el, oferindu-mi băutura, dar n-am reușit să-mi iau inima în dinți să vorbesc cu tine.

— Dar de ce nu?

— Păi, știi... se strâmbă un pic. Dar chiar am vrut să fac asta, continuă el repede, ca să-mi cer scuze pentru comportamentul absolut înfiorător din ziua aia, și te rog din suflet să mă ierți. Îmi aduc aminte că am încercat să te violez și apoi te-am udat cu lacrimi. N-au fost momente prea bune.

— Se mai întâmplă, am zis eu cu gura pe pahar.

Doamne, chiar uitasem ce tânăr era și ce drăguț arăta cu părul lui lung și ondulat.

— Dar voiam să-ți și mulțumesc, continuă el foarte hotărât și evident că murea de nerăbdare să spună toată povestea asta.

Mă privi foarte sincer din dosul genelor sale lungi și dese.

— Sfaturile pe care mi le-ai dat în ziua aia au fost la fix. M-am liniștit și am așteptat o vreme, am stat la pândă și apoi, până la urmă, totul s-a terminat între Charlotte și Jesus.

Charlotte și... o clipă nici nu puteam să-mi închipui ce naiba căuta o fată pe nume Charlotte cu Domnul Dumnezeu, dar apoi... a, da. Soția lui și antrenorul.

— S-a plictisit de el până la urmă și a văzut ce bucată de carne superficială era și s-a întors la mine.

— Vai, ce mă bucur pentru tine, Casper.

Și chiar mă bucuram. I-am zâmbit drăguț.

— Și aveai dreptate când m-ai convins să nu mă mai țin după femei mai în vârstă prin camere de hotel, continuă el cât îmi sorbeam eu ginul – hm, femei mai în vârstă – și să nu-i ciopârțesc toate hainele lui Charlotte, ceea ce eram pe cale să fac. Le scosesem pe toate din dulap și le pusesem pe pat, cât pe-aci. Acum nici nu-mi vine să cred că am făcut asta.

Se uită înspre bere.

Eu i-am zâmbit.

— Dragostea sau lipsa ei ne împing la tot felul de lucruri necugetate, Casper. Ne transformă în creaturi pe care nu le recunoaștem și de care nu ne place. Și cu cât suntem mai lipsiți de ea, cu-atât ne purtăm mai urât. Și nu putem să ne oprim.

— Da, știu. Dar eu m-am oprit, slavă Domnului. Și mulțumită ție, desigur. M-ai sfătuit de parcă ai fi știut ceva în plus, de parcă erai chiar acolo.

Am zâmbit.

— Am crezut că era așa, dar, de fapt, n-aveam dreptate. Făcusem o greșeală prostească. Din fericire.

Mi-am sprijinit un cot pe bar. El părea să vrea să mă întrebe la ce mă referisem, așa că am continuat.

— Și acum sunteți din nou împreună, tu cu Charlotte și copiii?

— Da, suntem toți laolaltă din nou. De fapt, am venit s-o văd în seara asta pe ea. Joacă în piesă.

— Chiar așa? Ce lucru curajos. De-aia sunt și eu aici, credeam că o să fie și Kate în piesă, dar n-o văd nicăieri.

— Vai, nu, Kate s-a retras din spectacol acum ceva vreme. Era prea mult deja, avea și copiii de crescut și Sebastian are un program așa de încărcat. Lui i se părea că ea face prea multe lucruri deodată, așa că s-a lăsat.

— Chiar așa? Doamne, eu nu știam, mă simțeam îngrozitor. Doamne, nici n-o întrebasem de piesă.

— Jonglează cu atâtea lucruri deodată, vezi, dar mereu are timp pentru prieteni. Charlotte și cu mine am fost la ei la masă chiar ieri-seară.

El se roși un pic și eu i-am zâmbit, uitându-mă în paharul de gin. Asta chiar era o victorie de societate pentru el. Eu o tot tachinam pe Kate că a devenit o femeie de societate care făcea colecție de admiratori; uitasem că și Casper făcea parte din casta asta.

— Da, mereu are timp și pentru prieteni, am încuviințat eu, chiar ea ne-a făcut cunoștință, nu-i așa?

— Ba chiar așa. De fapt, ea mi-a sugerat să iau mai mult decât prânzul cu tine.

Am clipit.

— Pardon? Ce-ai zis?

— A, nu, zise el repede, nu în sensul ăla. Am înțeles eu greșit. Nu voia să sar pe tine drept acolo la restaurant sau ceva – aia a fost doar ideea mea cretină –, doar că, el ezită un pic, de fapt, mi-a zis că i se pare că te simți cam singură.

L-am privit o clipă.

— Dar sunt căsătorită, Casper.

— Știu, zise el repede, dar, ridică din umeri, și eu eram căsătorit. Și am exagerat, evident. Ar fi trebuit doar să mă împrietenesc cu tine.

— Sau poate să te fi uitat la tablourile mele, am zis eu repede.

Conversația asta începea să mă calce pe nervi și devenise un pic cam prea intimă.

— Îmi aduc aminte motivul pentru care ne-am întâlnit prima oară.

El se înroși.

— Da, chiar așa. Și cum îți merge cu pictura? Te ții de treabă?

— Da, da, chiar mă țin, am zis eu încet, dar deja eram cu mintea departe de tot.

Singură.

Doi oameni, unul era un om a cărui părere o respectam din cine știe ce motive obscure și cealaltă era prietena mea cea mai bună, mă acuzaseră în ultimele 24 de ore că eram așa. Am început să transpir. Să simt că mă înțeapă ceva. În teatru era foarte cald și vocile acestea care păreau să se creadă atât de importante și se auzeau atât de tare nu mă mai distrau. Mă oprimau. Aveam nevoie să iau o gură de aer.

Casper încă mai vorbea și îmi povestea entuziast cum îi plăcuseră tablourile mele și le admirase cu adevărat, dar eu nu-l mai ascultam. Și aveam nevoie să plec, să ies de-acolo și, când se

auzi gongul, asta am şi făcut. I-am zis lui Casper la revedere, ne-am despărţit în termeni amicali şi m-am prefăcut că mă duc înapoi la locul meu, dar, în loc de asta, am luat-o pe un coridor lateral, am coborât cu zgomot nişte scări şi am ieşit pe o uşă laterală în stradă. Era deja noapte acum şi aerul era răcoros şi aspru pe obrajii mei fierbinţi; era foarte bine-venit. Am respirat adânc. Oricum nu mă interesa piesa şi dacă nu juca Kate în ea, păi, doar n-aveam să stau acolo de pomană. Şi aveam dintr-odată nevoie neapărată să-l văd pe Alex, aproape ca o sete de nestins. Am mers repede spre strada principală. Eram supărată. Eram supărată pe toată lumea care presupunea diverse lucruri despre viaţa mea şi încerca pe tăcute să îmbunătăţească lucrurile pentru mine. Poate un scurt futai în faţa focului, nu? – sau un bărbat tânăr care tocmai se despărţea de soţia lui, cu care să mă împrietenesc într-un restaurant – da, da, aşa aveam să rezolvăm totul; o să facă totul să fie bine. Vai, biata Imogen, cu soţul ăsta al ei neatent şi care stătea doar cu fiul ei cel mic şi cu picturile ei cât era ziulica de lungă, săraca, biata Imogen. Sângele începu să mi se urce la cap cât mergeam repede înspre maşină. Oare oamenilor ăstora chiar le era milă de mine? Li se părea că am o viaţă tristă şi singuratică? O să mai vedem.

M-am uitat la ceas. Era deja ora nouă jumătate şi Alex probabil că încă mai era cu fraţii Cronin la Simpson's, dar ştiam că-i place să scape repede, să iasă şi să-i bage în taxi, să-i facă pachet şi să-i trimită la hotel şi probabil că era deja la desert acum, poate chiar ajunsese la cafea. Ce-ar fi să ne vedem, mi-am zis eu şi m-am urcat în

mașină, mi-am pus și centura. Am scos mașina de pe bordură. Ce-ar fi să mergem la piano barul ăla de pe Burlington Street despre care citise în *Evening Standard* și-mi spusese că trebuie să mergem și noi, acela unde serveau cocteiluri până la miezul nopții? Da, ok, poate că era un pic cam târziu ca să bem cocteiluri, dar poate am putea să bem niște brandy, nu? Mașina se smuci foarte violent. Nu, fără brandy, atunci poate niște Cointreau, mi-am zis eu. Da, pentru că eram în oraș, încă mai voiam foarte mult să ies, dar voiam să ies în oraș cu soțul meu, nu oricum.

L-am sunat pe mobil, dar îl avea închis. Enervată, i-am lăsat un mesaj, apoi, dintr-odată, am întors mașina înspre Strand. Înspre Simpson's. Da, de ce nu? Aș putea să-i las un mesaj la recepție. Sau chiar să-l rog pe un chelner să i-l ducă la masă pe o tavă de argint, un bilet de dragoste; vai, cât de demodat are să fie. Mi-am zâmbit liniștită, aveam să-i scriu așa:

„Dragule, sunt în oraș – poveste complicată. Ne vedem în jumătate de oră la Romano's, bine?".

Da, așa se numea barul ăla, mi-am zis eu repede.

Am parcat în față la Simpson's, cam prea în drum, pe o linie galbenă continuă. M-am uitat în stânga și-n dreapta după poliție, am lăsat avariile aprinse și am urcat repede pe scările late de piatră, apoi am intrat pe ușă. Am aruncat o privire înspre sala de mese, care era plină de oameni de afaceri obosiți, toți la fel, care dădeau de băut și de mâncare clienților lor, apoi am lăsat repede capul în jos – Doamne, doar nu voiam să fiu văzută, asta chiar că ar fi jenant – și apoi m-am așezat la coadă la *maître d'hôtel*,

care se purta foarte superior față de ceilalți și stătea la recepție ca un paznic.

— Mă scuzați, n-ați putea, vă rog, să-i dați asta domnului Alex Cameron? am zis eu și i-am dat biletul scris pe fugă. Mănâncă la dumneavoastră în seara aceasta.

El mă privi o clipă, apoi zise:

— Cu plăcere, doamnă.

Apoi mă salută politicos, îl puse o tavă și se duse înăuntru să i-l dea.

L-am privit cum s-a dus. Bine. Nu mă întrebase nimic altceva – nu-mi zisese ceva de genul – domnul Alex și mai cum? A, nu, era foarte cunoscut aici. Doamne, păi ar fi bine să-l cunoască la cât puhoiul de bani ai companiei cheltuise el în restaurantul ăsta.

M-am dus drept la mașină și am luat-o pe Regent Street, apoi pe Conduit Street și am ajuns pe Burlington Street. Alex auzise despre locul ăsta și-mi tot spunea că ar trebui să mergem să vedem cum e – aha, aici era, Romano's.

M-am apropiat încet de el, nu aveam nici o mașină în spate și m-am oprit o clipă, am parcat pe două locuri, aiurea, dar n-am oprit motorul, doar ca să mă uit înăuntru. Am privit pe geam. Printr-o vitrină luminată viu, se vedea că barul chiar avea clientelă selectă; un bărbat în frac cânta la un pian de concert în spatele camerei și niște oameni foarte frumoși se odihneau pe niște canapele albe sau stăteau pe scaune înalte de bar, conversau și beau șampanie. Minunat, am zis eu tresărind. Am să-mi cumpăr un ziar de seară, mi-am zis în sinea mea, entuziasmată la culme, și să-mi găsesc un colț liniștit unde să-mi beau cocteilul și să-l aștept; să mă întind pe una

dintre canapelele alea albe, poate. Cine știe, te pomenești că mă și agață cineva. Doamne, ce amuzant ar fi să văd ce față face când intră în restaurant. Ce privire pe jumătate amuzată și pe jumătate întrebătoare mi-ar arunca, văzându-mă cum stau acolo și-mi tot dau ochii peste cap în fața vreunui client obișnuit al barului. Am rânjit și am băgat mașina în viteza întâi, pregătindu-mă să merg niţel mai departe să-mi găsesc loc de parcare, când, dintr-odată, se deschise ușa și din bar ieși pe stradă soțul meu, Alex. Râdea și dădea capul pe spate, apoi se întorcea să-i zâmbească vesel unei fete frumoase într-o rochie roz mulată pe corp și cu părul lung și blond. Dintr-odată o luă în brațe acolo, pe trotuar, o trase înspre el și o sărută apăsat pe buze. Fata aceea era chiar Kate.

Capitolul 27

Sunt unele clipe, de multe ori brutale şi mereu tragice, când cineva devine conştient că viaţa, aşa cum o ştie, n-are să mai fie niciodată la fel. Într-un film, un moment de genul ăsta ar fi acompaniat de un crescendo de muzică răscolitoare, de viori care se tânguie, dar în viaţă tot ce s-a auzit a fost o inimă care s-a oprit în loc. Asta era clipa mea. O imagine de o secundă, dar care era menită să schimbe ani întregi din viaţa mea. Catalizatorul care poate dezvălui mii de ani ce-au trecut şi mii de ani ce-au să vie. Şi eu nu puteam să-mi iau ochii de la el. Stăteam acolo şi pur şi simplu nu puteam să-mi iau ochii de la ei, eram încremenită, prinsă în amestecul de păr blond şi flanelă gri care venea pe stradă, eram înţepenită acolo ca un animal speriat de farurile unei maşini, prinsă în lucrurile teribile care mi se dezvăluiau.

Au trecut strada, la câţiva metri de maşina mea, şi au ajuns pe cealaltă parte, ţinându-se de mână şi râzând copios. Când se apropiau, am simţit un junghi de panică în interior, de parcă eu eram cea care nu trebuia să fie văzută de ei, de parcă eu eram cea care înşela. Am pus piciorul

pe accelerație și îmi aduc aminte că nu eram în stare să respir cum trebuie, gâfâiam sacadat, de parcă trăgeam aer în piept printr-un pai, de parcă plămânii mei se dezumflau cu totul, ca un balon care s-a spart. Cumva am reușit să-mi manevrez mașina prin trafic, printre lumini și claxoane care sunau cacofonic și care păreau să mă urmărească inexorabil prin toată Londra. Nu eram în stare să leg nici măcar un gând, doar sclipiri nebunești – Alex și Kate, Alex și Kate – învârtindu-se în cercuri de coșmar, pe ritmul unui tren pe șine, ca o poezie pe care o învățasem când eram mai mică, mai iute ca zânele, mai iute ca hoaștele, Alex și Kate, Alex și Kate. Singurul lucru de care eram sigură era că trebuia să scap de-acolo.

Am condus pe străzi fără scop, în cerc, exact ca vorbele din capul meu, dar, până la urmă, am ajuns în Hyde Park Corner, apoi pe Knightsbridge, apoi, cât ai bate din palme, sau așa mi s-a părut mie, conduceam repede prin Chelsea și mă îndreptam spre Putney, spre casă. Conduceam de parcă eram hipnotizată, mecanic, am trecut podul, de parcă mă trăgea o forță într-acolo, o forță căreia nu mă puteam împotrivi, care mă purta pe străzi bine-cunoscute, s-o iau pe scurtături bătute. După o vreme, am cotit și am ajuns pe Hastoe Avenue. M-am oprit în fața casei lui Kate și vizavi de a mea: am oprit motorul și am rămas acolo în întuneric, privind drept în față, cum ar face cineva care știe că a ajuns la capătul unui drum din multe puncte de vedere, iar inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul.

Am privit în jos. Mâinile îmi erau transpirate, aveam pumnii strânși în poală. Alex și Kate.

Alex și Kate. La un moment dat, o mașină trecu pe lângă mine și lumină interiorul mașinii mele și când m-am privit în oglinda retrovizoare, mi-am văzut fața palidă și albă ca varul, arătam ca o fantomă și aveam ochii mari. Mi-am dat seama că aveam sânge în gură din cauză că probabil îmi mușcasem obrazul. Am înghițit tot sângele și am privit către casa lui Kate. Jos erau câteva lumini aprinse, dar, în rest, era cufundată în întuneric. Copiii probabil că erau de mult la culcare și poate că și Sebastian făcuse la fel, dacă era acasă. Oare știa, mă întrebam? Sau măcar bănuia că Alex și cu Kate – vai, Alex și Kate. Am simțit cum mi se urcă în gât fiere și am deschis portiera la timp ca să mă aplec și să vomit în rigolă. Priveam cu ochii holbați cum voma curgea în jos pe stradă. Apoi am găsit un șervețel, m-am șters la gură și am închis ușa. În bord aveam o sticlă veche de apă Evian. Am luat o gură și am înghițit-o lacom.

Apa, deși nu prea rece și proaspătă, îmi limpezea gândurile. Oare de cât timp? m-am întrebat eu repede. Și unde? Și cât de des? Mintea mea, care stătuse ca o pânză goală și neatinsă, a fost dintr-odată cotropită de întrebări care se împingeau una pe alta și se înjurau ca niște oameni la un miting, care dădeau din mâini înnebuniți. De multe ori oare? O singură dată? Trebuie să știm! I-am ignorat pe toți oamenii de la miting și mi-am închis ochii cât am putut eu de strâns, de parcă le-aș fi închis ușa în nas cu o ultimă sforțare de autoconservare.

Am deschis ochii dintr-odată când am auzit motorul unui taxi care venea pe stradă. A oprit în mijlocul străzii și Kate a coborât din el cu

picioarele ei lungi și bronzate înainte și părul ei blond care i se lipea de ruj, pentru că vântul de seară i-l zbura drept în față. Ea îl dezlipi de buze și se întoarse ca să-i plătească șoferului. I-am văzut fața luminoasă și zâmbitoare la lumina lunii. Stomacul meu scoase un zgomot înfiorător. Kate. Draga de Kate. Am privit-o cum îi spunea veselă noapte bună șoferului, cum se întorcea și trecea repede pe trotuar, aproape atingând capota mașinii mele, iar eu m-am lăsat repede jos, de parcă eu eram acuzata de data asta, silueta din umbră cu trenciul murdar care stă la pândă. Ea o luă pe aleea din fața casei și se feri de ramurile de la magnolia ei, mergea sprintenă și veselă și am auzit-o cum striga:

— Bună, Maria!

După ce și-a băgat cheia în broască, a întors-o și a intrat. Stăteam acolo tremurând și privind cum se aprindeau mai multe lumini în casă. Apoi Maria ieși pe ușa din față: am recunoscut-o pe doamna spanioloaică în vârstă care stătea pe aceeași stradă cu noi și mai avea grijă de copii din când în când; avea gulerul de la haina din păr de cămilă ridicat bine ca să se ferească de aerul rece al nopții și capul în pământ cât a mers pe stradă înspre casa ei. Aha, deci Sebastian nu era în oraș.

Câteva clipe mai târziu, cum știam că avea să se întâmple, alt taxi opri în față. Alex coborî din el. La fel ca și Kate, părea că plutește de fericire și era chiar entuziast. Glumi cu șoferul când îi dădu banii. Inima începu să-mi bată tare. Dintr-odată mi-am adus aminte toate celelalte seri de demult când eu stăteam în casa de vizavi, eram ori în pat, ori pictam, și se întâmpla același lucru ca acum. Un taxi trăgea pe stradă aducând-o

acasă pe Kate – și presupusesem că și pe Sebastian –, apoi încă unul, peste vreo câteva minute, cu Alex în el. Obișnuiam să zâmbesc în sinea mea și să mă gândesc cum mâna sorții îi aducea pe toți acasă înainte de miezul nopții, înainte de ora vrăjitoarelor, pentru că toți știau că-i așteaptă o săptămână de muncă. Nu făcusem niciodată legătura. De ce aș fi făcut-o? Alex urca pe scări și se băga în pat, prea obosit după ce fusese îndopat de frații Cronin ca să mai facă dragoste cu mine, și eu mă culcam la loc. Dar, de mai multe ori, chiar știam că Sebastian era în străinătate, deci Kate era singură în taxi și că venea de la repetiții... în fiecare miercuri seara, când Alex de-obicei îi scotea la masă pe clienții lui.

Respiră adânc, respiră adânc, mi-am zis eu, cu toată convingerea, dându-mi seama că eram căzută într-o rână peste volan și aveam pumnii strânși. M-am ridicat și l-am privit pe Alex cum se ducea – desigur – nu în casa principală, cum mă așteptam eu, ci jos, către apartamentul de la subsol. Îl priveam fix. O clipă chiar m-am gândit că poate că mi se năzărise mie toată povestea din Burlington Street, că avusesem halucinații, cum crezusem atunci la Eleanor acasă când îl prinsesem cum o îmbrățișa în oglindă, dar apoi – nu. Ce șmecheri erau. Foarte șmecheri. Mereu veneau cu taxiuri separate și de fiecare dată, chiar și când Sebastian era plecat, intrau pe uși diferite: ca să nu bănuiască nimic vecinii. Mereu aveau o grijă teribilă cu gesturile pe care le făceau și de aceea nici nu fuseseră prinși asupra faptului până acum.

Când s-a aprins o lumină la subsol, am ieșit din mașină și am luat-o pe alee înspre ușa din

față. Am sunat la sonerie, gândindu-mă de câte ori m-aș fi aplecat pur și simplu și aș fi strigat prin deschizătura de la cutia de scrisori:

— Eu sunt!

Pașii ușori și rapizi ai lui Kate se auziră pe hol. Făcu o pauză cât să se uite prin vizor și când deschise ușa am văzut că încă mai era îmbrăcată în rochia ei roz, dar era în picioarele goale. Părea uluită când m-a văzut.

— Imogen!

— Salut, i-am zis eu zâmbind.

— Doamne sfinte. Ce faci tu aici?

Se roși toată. Și eu am râs. Era un râs strident și foarte artificial, care se auzi în noaptea liniștită.

— Vai, e o poveste lungă. Pot să intru?

În mod normal aș fi intrat deja, dar ea încă mai stătea în ușă uluită de-a dreptul, de parcă-i dăduse cineva în cap cu un ciocan.

— A! Sigur că poți, zise ea revenindu-și și sărutându-mă pe obraz, cam cu același tip de sărut cu care l-a vândut Iuda pe Isus, și se dădu la o parte ca să mă lase să trec.

Am mers mai departe pe hol și am ajuns în bucătăria ei albă.

Știam camera aia foarte bine: fiecare farfurie cu model de salcie de pe rafturile dulapului de stejar, fiecare cană, fiecare oală care atârna deasupra mesei de lemn de lângă aragaz și calendarul de la National Trust prin care scotocea Kate de fiecare dată când suna telefonul – știam fiecare colțișor. Eram cât pe-aci să izbucnesc în lacrimi. Nu gândi, Imo, nu, nu mai gândi. Kate era în spatele meu.

— De fapt, m-am întors eu spre ea, am venit să văd piesa ta.

— Piesa mea?

I-am zâmbit și m-am așezat pe un scaun de la barul ei de mic dejun din granit.

— Da, știi doar. *Cum vă place.*

— Vai! făcu ochii mari, speriată. A, piesa! Păi, am renunțat la ea acum o mie de ani. N-am mai făcut asta de ceva vreme.

Se agita prin bucătărie: ba împăturea un prosop de vase peste robinetele de la chiuvetă, ba punea câte un pahar la uscat, se părea că mâinile ei nu mai puteau să stea locului de agitată ce era.

— Așa deci?

— Da, era deja prea mult. Repetițiile, știi, în fiecare săptămână. Și Orlando părea mereu să aibă tone de teme miercurea și... da, doar știi cum merg lucrurile.

— Da, știu, am zis eu calmă.

Mi se strângeau lacrimi în gât când o urmăream pe Kate cum se agita prin bucătăria ei. Kate. O urmăream cum deschidea frigiderul ei uriaș și bleu de fabricație americană, pentru care o invidiasem așa de tare și pe care îl deschisesem și îl închisesem de atâtea ori, ba ca să scot laptele, ba ca să scot ceva să le facem copiilor sendvișuri după școală cât se jucau, iar ea pregătea câte un ceai. Cu șuncă, Kate? Sau cu brânză? strigam eu ca să mă audă peste hărmălaia pe care o făceau băieții în terasa închisă. Știam exact sunetul lin și scump pe care-l făcea ușa de la frigider când se închidea, ca acum. Kate avea o sticlă de vin alb în mână.

— Bem ceva? zise Kate încercând din răsputeri să zâmbească.

— Nu, mersi, conduc.

Părea uimită când își turnă un pahar de vin.

— Deci... deci nu te-ai mai dus? am privit-o eu ca o pisică pândind un șoarece.

— Ce? A. Da. Mă simt groaznic pentru că i-am dezamăgit, dar chiar nu mă mai descurcam.

Am încuviințat.

— Da, așa a zis și Casper. Da, păi, am fost la piesă. Și el era acolo. Îți mai aduci aminte de Casper, Kate, nu? Casper, curatorul. Cel cu care am luat prânzul și care s-a dat la mine.

— A, da, eu... ochii îi erau cât cepele de frică.

— Și am băut ceva la pauză. Era acolo pentru că soția lui juca în piesă. Charlotte. S-au împăcat, ceea ce-i grozav, dar ne-am amintit de prânzul nostru dezastruos, de care te-ai ocupat tu, desigur, dar nu ca să încerci să-mi vinzi picturile. Cred că ți se părea că mă simt singură! Că poate aș vrea și eu un tovarăș. Și oricine ar zice că parcă nici n-am un soț sau ceva!

Nu-mi mai recunoșteam vocea, nu știam cum să continui. Kate era acum tare încurcată.

— Da, păi, mi s-a... mi s-a părut că ai nevoie de-un prieten, știi... vocea ei era aproape o șoaptă, era cenușie la față și se uita în jos pe masa de lângă chiuvetă.

— Dar eu am miliarde de prieteni! Mai întâi te am pe tine. Știi ce, cred că am să beau totuși o cafea cu tine înainte să plec acasă. Un ness ar fi perfect.

Se întoarse agitată, dar se duse imediat la chiuvetă ca să umple ceainicul. O văzusem de atâtea ori cum umplea ceainicul, veselă și plină de încredere în sine sau enervată, înjurând robinetul care o stropea, și îl punea pe aragazul ei Aga de culoare albastru deschis, care se potrivea

cu frigiderul și pentru care se luptase cu Sebastian ca s-o lase să-și facă bucătăria ei de țară și în jurul căruia stăteam în după-amiezile reci de iarnă când Rufus și Orlando se jucau și lăsam ușile întredeschise ca să ne încălzim, iar Kate se strica de râs că mama ei, o femeie de la țară, ar fi îngrozită de-a binelea de câtă căldură se pierdea cu un cuptor ca ăsta. Și apoi ar zice ceva de genul:

— Dar totuși n-am un iepure la cuptor pe care să-l marinez la foc mic. Toată fierăraria îmi folosește ca să-i fac un singur cartof copt lui Sebastian când vine și el acasă!

Și apoi le bârfeam pe mamele de la Carrington House și cum Ursulei Moncrief i se aprinseseră călcâiele după domnul Pritchard sau dacă domnișoara Tulliver, secretara școlii, era lesbiană, sau ne întrebam dacă neamțul ăla ciudat care stătea la două case de noi e de fapt un criminal în serie care ascunde cadavre sub dușumele și – vai, tot felul de prostioare mai vorbeam noi, mușcând din batoane de ciocolată, așa de bine ne petreceam timpul până venea vremea ca băieții noștri să facă baie și să vină soții noștri acasă. Mi-am ținut respirația. Doamne, te rog, spune-mi că toată chestia asta a început de săptămâna trecută. Nu de-atunci. Nu de demult. Dar, în sufletul meu, știam.

— Uitasem de Casper, a zis Kate în vreme ce măsura cu mâinile tremurându-i linguriţele de Nescafe în cana mea.

Avea o față de-a dreptul amărâtă. Și arăta cu zece ani mai în vârstă.

— Și eu la fel, până azi. Doamne sfinte, e cineva la ușa din spate, Kate.

Alex tocmai venise de pe scările dinspre subsol și, proaspăt ieșit de la duș, după cum arăta părul lui ud, deschisese pe jumătate ușa cu glasvand și pusese un picior înăuntru, asta înainte să mă vadă pe mine. Fața îi trecu de la entuziasm nemărginit la dezamăgire crasă într-o clipită.

— Imogen!

— Bună, dragule.

— Ce... ce Dumnezeu...?

— Am venit să văd piesa lui Kate. N-aveai zahăr sau ceva?

Ochii îi fugiră către Kate. Li se întâlniră privirile pentru o clipă, apoi ea își ascunse fața în chiuvetă.

— Da, de fapt, cafea. Aveam chef de-o cafea. Și nu aveam deloc. Și mă întrebam dacă Kate...

— Da, sigur.

Abia i-am auzit vocea când i-a dat borcanul de Nescafe și nici nu l-a privit în ochi.

— A, bine, ce frumos, suntem toți împreună acum! am zâmbit. E foarte drăguț!

M-am întins spre locul unde ținea Kate cănile și am apucat una, i-am luat borcanul din mână și am pus niște ness într-o cană. Chiar dacă i se mișcau rotițele în cap foarte repede și asta se vedea, el veni calm în bucătărie și se așeză pe un scaun la bar, vizavi de mine, în vreme ce Kate încerca să ne toarne apă fiartă din ceainic. Tot nu nimerea cănile de pe bar.

— Lasă-mă pe mine.

I-am luat ceainicul din mână, eram așa de tentată să-mi pară rău de ea, de draga de Kate, cum stătea acolo cu fața schimonosită de șoc și de durere, și atât de aproape de a-i turna apă fierbinte în poală soțului meu. Aproape c-am și

făcut-o. Dar am reușit să-mi mut mâna cu cinci centimetri mai încolo, unde era cana lui. Oare ar cădea, mă întrebam în sinea mea? Penisul lui? Dacă turnam destulă apă? Eram destul de sigură că n-ar mai putea să și-l folosească în veci. Nu, probabil că ar trebui să-l amputeze.

— Lapte?

— Nu, mersi, mormăi el.

Nu, sigur că nu voia, dar uitasem. Nu mai băusem cu el cafea noaptea de o mie de ani.

— Deci ai venit la piesă și apoi direct aici? zise el pe un ton cât se poate de relaxat, gata să converseze, se purta mult mai bine decât Kate, care amuțise și stătea posomorâtă cu spatele la noi, dar el totuși mai trecuse prin asta o dată, era mai bine antrenat, nu? Cu Eleanor, atunci, când era căsătorit cu Tilly.

— Nu, am văzut doar prima jumătate, apoi mi-am dat seama că nu era și Kate în ea, așa că am plecat. Apoi am fost până la Simpson's să văd dacă voiai să bei ceva cu mine după ce terminai cu frații Cronin. Ți-am lăsat un bilet la maître d'hôtel.

El se încruntă.

— Ce ciudat. N-am primit nici un bilet.

Asta pentru că nu erai acolo, în pizda mă-tii!

— Apoi am mers unde credeam că am putea să ne vedem, barul ăla nou de care citiseși tu în *Evening Standard*. Știi, ăla de pe Burlington Street? Romano's?

Se lăsă o tăcere încărcată. Alex se uită la Kate, care, pentru prima oară în seara aia, își ridică cei doi ochi albaștri minunat de frumoși de la masa de lângă chiuvetă. Amândoi se uitară apoi la mine. Știau.

— Imo... începu Alex să spună.

— Și oare ce mi-a fost dat să văd, am continuat eu cu vocea tremurând de emoție, cum stăteam acolo în mașină și mă gândeam ce loc drăguț și monden e barul ăsta, locul ăsta de noapte – doi oameni drăguți și mondeni tocmai ieșeau pe ușă unul în brațele celuilalt, foarte veseli și de-abia așteptând ceea ce avea să urmeze, sărutându-se deja pe stradă. Erau chiar soțul meu și prietena mea cea mai bună.

Kate se așeză pe un scaun cu umerii căzuți și brațele moi, adâncită în amărăciunea ei. Icni și lacrimile începură să-i curgă pe obraji, nemaiputând să le oprească, în vreme ce Alex se chinuia să dreagă busuiocul.

— Imo, să știi că asta e numai vina mea, începu el să zică pe un ton calm, dar privirea mea tot pe Kate stăruia.

— Sigur că e vina ta. Ești un fustangiu, Alex. Nu poți să-i fii fidel nici unei femei. Nu ai putut să-i fii fidel lui Tilly și nu ai putut să-mi fii fidel nici mie. Nu ai pic de simț moral, nu știi ce-i aia onoare sau datorie și ești exact ca un băiețel care a nimerit într-un magazin de dulciuri. Dacă vezi ceva care strălucește și e frumos, trebuie să pui mâna pe lucrul ăla cu tot dinadinsul. Știam că ai o aventură și în sufletul meu am știut asta de multă vreme, dar Kate...

Mi-am pierdut vocea o clipă. Era ciudat. Mă simțeam mult mai rănită de faptul că ea mă trădase. Mult mai rănită. Kate plângea.

— Îmi pare atât de rău, zise ea cu fața ascunsă în mâini. Imo, nici nu știi...

— Sigur că nu știu. Și nici nu știam că atunci când ai fost de acord ca Alex să locuiască la tine la subsol asta o să fie perfect pentru voi doi, ce

bucuroşi o să primiţi această propunere a mea, ce frumos căzusem eu în plasă.

— Nu, strigă ea, ridicând smucit faţa la mine. Nu a fost aşa! Am încercat aşa de mult! Eu am fost cea care s-a chinuit să oprească toată povestea, care tot încerca să-i spună lui Alex că trebuie să încetăm. Şi chiar voiam să ne mutăm de la Londra ca să fiu departe de el, şi când Sebastian n-a vrut, eu l-am convins pe Alex să se mute el. Mi-am zis că dacă ne îndepărtăm unul de altul, atunci o să ne oprim.

— Tu ai dirijat plecarea mea la ţară? am zis eu, uimită la rezultatele trebii ăsteia. O căsuţă minusculă. Băiatul meu care trebuia să-şi schimbe şcoala...

— Da, şi tot eu i-am zis că s-a terminat totul când aţi plecat, că s-a terminat, dar eram atât de amărâtă fără el, atât de tristă şi când m-ai sunat şi m-ai întrebat despre apartamentul de la subsol, la început, sigur că am zis că nu se poate, dar, cu cât mă mai gândeam la ideea asta, cu-atât îmi era mai dor de el şi ştiam că n-am să pot să rezist altfel.

Alex stătea lângă uşa cu glasvand şi se uita afară, cu spatele la noi şi mâinile în buzunare, privind departe în noapte. Stătea acolo ca o anexă la ce discutam noi, de parcă nici nu vorbeam despre el, de parcă el era acolo doar din întâmplare.

— Şi simţeam cum se îndepărta de mine, vezi tu, şi îmi doream să fie aşa, desigur; simţeam cum se întorcea la tine, deci planul nostru chiar dădea roade, distanţa dădea roade, dar era groaznic. Eu... nu eram destul de puternică. Şi eram atât de nefericită. Atât de nefericită, zise ea hotărâtă. Şi am intrat în panică. Am zis da.

Mi-am amintit atunci ce isterică și răutăcioasă fusese la telefon când am sunat-o după ce ne-am mutat. Și îmi imaginam că e geloasă pe mine pentru că sunt la țară. Dar mi-am adus aminte și de o perioadă scurtă și fericită pentru mine și pentru Alex, când făcusem dragoste mai des. Mi-am adus aminte că numărasem veselă de câte ori făceam dragoste. Apoi toată oboseala lui Alex se întorsese.

Alex deschisese ușa cu glasvand și ieșise în grădină acum, cu capul plecat și privind în jos către iarba umedă. Pur și simplu pleca, la fel ca un copilaș care știe că părinții au ceva de discutat.

— Dar n-am mai suportat! zise ea cu durere în ochi. Mi-era atât de dor de el, nici nu știi cât de mult îl iubesc, Imo, se tânguia ea hotărâtă și asta mă ului de-a dreptul, vorbea de parcă avea dreptul să-l iubească. Nici nu-ți poți închipui, zise ea cu pumnii strânși. Mă mistuie treaba asta cât e ziua de lungă. Numai de el îmi pasă, numai la el mă gândesc.

Și dacă el o auzea din grădină, nu-i păsa nici de asta, evident.

— Și aș face orice ca să-l păstrez, dragostea asta e mistuitoare de-a dreptul.

Durerea ei era sinceră, tangibilă. Și mă făcu să mă opresc o clipă. O, da, chiar îl iubea. Era într-o încurcătură cât casa. Era băgată până în gât în exact aceeași chestie în care fusesem și eu când lucram pentru el, când era căsătorit cu Tilly și stăteam în fața biroului lui și visam la el, și mi-am irosit doi ani de zile din viață, doi ani de zile din cariera mea de pictoriță ca să fiu secretară; cum îi mângâiam agenda și scaunul pe care stătea și lampa lui Anglepoise... ea era fix în starea aia

și mi-am dat seama, complet ușurată, că eu nu mai eram așa. Că nu mai aveam obsesia aia îngrozitoare de-atunci, că nu mai simțeam cum tot felul meu de-a fi se topește, se evaporă și că uit de toți și de toate, iar toată existența mea se îndreaptă spre el. Nu mai simțeam că voi dispărea fără el. Într-un fel, chiar îmi era milă de ea, de prietena mea cea mai bună și de fața ei schimonosită de teamă și de umerii ei căzuți și pumnii încleștați.

— Dar Sebastian știe? Sau bănuiește?

— Nu. E plecat atât de mult, că abia mai observă orice.

— Și ai să-i spui?

Ea mă privi înfricoșată.

— De ce să-i spun?

Eu am ridicat din umeri.

— Păi, eu nu-l mai vreau. Pe Alex, adică. Poți să-l iei tu, Kate. Să-i spui lui Sebastian și să trăiești cu el și să-ți iei și copiii cu tine. Tilly și cu mine te-am sfătui să nu faci asta, dar, te rog, servește-te. E doar al tău.

Ea mă privi uimită, șocată. Încerca să-și dea seama dacă îmi băteam joc de ea sau vorbeam serios. Eu am descoperit uimită că era cea de-a doua opțiune.

— Hai, fă-o. Eu am suferit ani întregi de pe urma lui, întotdeauna întrebându-mă oare ce face, oare pe unde umblă, dar încearcă și tu. Poate ție îți iese mai bine, poate tu ai să-l ții mai bine în frâu.

Da, bine, acum chiar îmi băteam joc de ea. Dar nu ziceam astea cu amărăciune. Nici măcar nu erau cuvinte spuse la supărare. Ci doar cu milă. Milă pentru toate lucrurile prin care avea

să treacă. Milă pentru felul în care avea să-și distrugă toată viața, viața ei frumoasă și de invidiat: casa asta minunată, pe bărbatul ei chirurg, pe copiii ei foarte bine integrați în societate, pe prietenii ăștia ai lor, dar mai știam și că forța centripetă a lui Alex era mult mai puternică decât toate astea și ea fix așa o să facă. O s-o ia pe calea asta. Și am văzut luminița de speranță din ochii ei pe care încerca s-o mascheze, dar nu reușea. L-am privit pe Alex în grădină. Un singur om. Un singur om care putea să facă toate astea, mi-am zis eu surprinsă. Nu un bărbat ca Sebastian, deștept și serios și talentat, care făcea lucruri minunate, care vindeca oameni. Nu, un bărbat care nu era deștept, doar perspicace. Ce cuvânt urât. Un bărbat care trecuse deja de pragul de patruzeci ani e o vârstă atractivă, care avea o slujbă mediocră, foarte puține calități și era cam slab și ai cărui dinți, dacă tot sunt răutăcioasă și acum chiar sunt, nu erau nici ei prea bine în ultima vreme. Îl vedeam cu alți ochi azi.

Kate se uită în aceeași direcție ca și mine. Și ea îl privea, și am văzut în ochii ei ce văzuseră mama, sora și colegii mei de apartament într-ai mei cu nouă ani în urmă și fuseseră îngroziți. Ardeau de dorință, aproape că erau plini de o lumină mesianică, de un zel și de ceva ce n-avea să lase pe nimeni să-i stea în cale. Nici măcar un soț, trei copii și cu-atât mai puțin o prietenă foarte bună. Am înghițit în sec. Eram cumva uimită. M-am ridicat de pe scaun.

— Ia-l tu, am zis eu încet. Pe bune, e numai al tău acum. Căsătorește-te cu el, Kate, dacă

vrei. Eu am să divorțez repede. Să te faci tu doamna Alex Cameron. Poftim.

Mi-am scos verigheta și am aruncat-o înspre ea. Se rostogoli pe masa de la bar. Ea mă privi complet uluită.

— Dar nu uita, Kate, că, din punctul lui de vedere, dacă se căsătorește cu amanta, doar începe un nou capitol.

Ea mă privi, neînțelegând.

— Creează un gol, am zis eu încet.

Și privirile noastre s-au întâlnit pentru ultima oară în liniște. Mi-am luat cheile de la mașină și am aruncat o ultimă privire către silueta bărbatului meu din grădină, m-am întors și am plecat.

Capitolul 28

Am condus către casa de la țară de parcă eram în transă. Da, eram clar în transă, pentru că lacrimile nu-mi șiroiau pe obraji și nu respiram greu, nu țineam strâns de volan și nu mă mai chinuiam să rămân cu mașina pe carosabil. Eram calmă și mă controlam bine. E de la șoc, mi-am zis eu în timp ce ascultam zgomotul pe care-l făceau ștergătoarele pe parbriz ștergând picăturile unei ploi scurte, apoi sunetul înfundat când s-au lăsat în jos; asta era sigur de vină: șocul pe care-l trăisem. Sau poate că refuzam să accept asta. Dar lacrimile or să vină mai încolo. Doar trebuiau să vină, nu-i așa? Și îmi pierdusem soțul, mi-l furase prietena mea cea mai bună, doi într-unul. Mi-am tras sufletul o clipă și am așteptat să se dea drumul la baraj. Dar nu s-a întâmplat nimic. Ei, o să se întâmple. Și după lacrimi o să vină depresia, viața mea cea goală o să se deschidă în fața mea ca o prăpastie uriașă; și aveam să mă ascund de toate și de toți ca o pustnică; am să trag podul rabatabil în sus, să nu mai las pe nimeni să intre; o siluetă sfrijită nemaiputând de durere, cu o eșarfă pe cap și ochelari închiși la culoare care ieșea din căsuță

doar ca să-l ducă și să-l ia pe fiul ei de la școală și toată lumea din jur avea să vorbească despre ea, să se îngrijoreze pentru ea – vai, ce slabă e, ce palidă, sărăcuța – păi, e mâhnită, biata de ea, mâhnită. Dar cumva... priveam pe geam dincolo de ștergătoare la ochii de pisică de pe marginea drumului, care se vedeau așa de bine pe drumul ud, ascultam zgomotul de fâș și apoi bum, fâș, bum al ștergătoarelor... și totuși, nu credeam că asta are să se întâmple.

Mi-am analizat sentimentele. De ce? De ce nu credeam că are să se întâmple așa? Simțeam mâhnire și durere, dar era pentru Kate, nu pentru Alex, mi-am dat eu seama tresărind. Trădarea ei mă durea mult mai tare. Totuși bărbații își înșelau mereu nevestele, toate știam asta – că aveau creierul în pantaloni și că nu se puteau abține, bieții de ei – și eu tot mă așteptasem ca Alex să facă asta de ani de zile și îmi imaginasem cum o să fie clipa aia ani de-a rândul, dar să mă înșele Kate... Asta era împotriva naturii, era peste poate. Dintr-odată am simțit senzația aia de aer rarefiat de parcă mi se strângeau plămânii. Da, prietena mea cea mai bună, care nu numai că-mi furase soțul, dar îmi transformase viața într-o farsă teribilă – aia era ce mă făcuse să mă simt așa. Faptul că o mare parte din viața mea fusese cu totul altfel decât crezusem eu. Era ca un film care fusese filmat cu două cadre simultane pe două role de peliculă diferite, din două unghiuri diferite. Eu trăiam una dintre variante și de fiecare dată altă variantă rula la alt cinema. Puteai să te uiți la amândouă dintr-odată și să ți se pară asemănătoare: cu aceleași personaje, aceleași case, de pe aceeași stradă din Putney,

aceiaşi copii care se jucau în grădină, dar găseşte deosebirile. Ia uite-o pe Kate la ea în bucătărie cum îi face o cană de ceai prietenei ei, dar – nu, ia uite, pe celălalt ecran, face un ceai pentru soţia amantului ei. Îi dă o bucăţică de ciocolată soţiei amantului ei cât stau amândouă la Aga. Înşelăciunea era mistuitoare. Mă făcea aşa de tristă că aproape am oprit maşina. Prietena mea cea mai bună. Dar... oare şi eu eram prietena ei cea mai bună? Kate avea foarte multe prietene, ştiam asta – Lucinda, Betsy, Amanda – şi eu eram prietena ei de vizavi. Mereu zicea:

— Ea e Imo, prietena mea de vizavi.

Eram aproape doar din punct de vedere geografic, dar... am înghiţit în sec. Oricum, toate astea erau de domeniul academic. Erau în plus. Pentru că, desigur, totdeauna fusese prietena lui Alex şi nu a mea.

Asta chiar mă făcu să respir greu, şuierând printre dinţi, îmi făcu nările să se umfle şi mă întrebam cum naiba au reuşit să menţină o asemenea farsă atâta timp. Evident că repetiţiile lui Kate şi serile când lucra până târziu ale lui Alex le fuseseră paravan, dar cum făceau? Se întâlneau ca să ia masa de seară? În oraş? Nu, nu, sigur că nu, probabil că se duceau direct la un hotel. Nu ar putea fi atât de nerușinaţi încât să stea într-un bar ca Romano's până nu eram eu la ţară. Oare la ce hotel, mă întrebam eu.

Mi-o imaginam pe Kate pregătindu-se să iasă vizavi de mine cât îi făceam baie lui Rufus, iar Sandra îe făcea baie copiilor ei, entuziasmată toată când se machia şi îşi lega o eşarfă în jurul gâtului – oare pe cea roz? Nu, pe cea turcoaz, care îi punea în evidenţă ochii ei albaştri – şi îşi

strecura picioarele în sandăluțele ei cu briliante. Odată, mi-am amintit eu, eram la geam când fugea ea până vizavi să ia taxiul – mereu cu taxiul, și totuși nimeni nu bea la repetiții, nu? Oricum, scosesem capul pe geam și i-am strigat:

— Baftă[1]!

Și îmi răspunsese:

— Îi rup eu piciorul lui Ferdinand dacă nici de data asta nu și-a învățat replicile!

Acum eram complet uimită de răspunsul ăsta. Trebuia să ai ceva pricepere să faci asta, nu? Să minți așa de bine, nu doar să râzi, să pari jenat. Și apoi cum încercase ea să-mi facă lipeala cu Casper, să mi-o trag cu Casper și ea să aibă calea liberă cu Alex. Oare el știa despre asta? Da, sigur că știa. Aranjaseră asta împreună...

— Ia hai să vedem dacă mușcă din momeală de data asta.

Răutatea unui lucru de genul ăsta păru că mă copleșește o clipă și m-am aplecat peste volan cu capul în piept pentru că... da, acum starea mea sufletească se transformase în furie. Și o simțeam cum fierbe în mine, cum curge peste rănile adânci din inima mea, cum mă copleșește până la gât.

Și da, tot nu mă gândeam încă la Alex. Nici nu luasem în considerare rolul lui în toată povestea asta. Pur și simplu îl ignorasem, mi-am dat seama dintr-odată. Îl ignorasem pe soțul meu. Ceea ce făcuse era atât de necinstit și de dezgustător încât mă spălasem pe mâini de el. Nu se prostise cu vechea lui gagică, Eleanor, își zisese:

1. În engleză, „baftă" se traduce prin „break a leg", ceea ce literal înseamnă „să-ți rupi un picior".

să fim sinceri, mi-am mai tras-o cu ea, deci poate că soția n-o să zică nimic – nu, nu, o alesese pe Kate. Se culcase cu Kate, o mângâiase pe Kate – nu, nu te gândi mai departe, Imo. Am dat încet aerul afară. Decizia asta trebuia luată, nu... oare ar trebui să-l iert? Să țin familia unită? Era foarte clar nu-ul ăsta, era fără de echivoc. Relația noastră oricum atârna de un firicel de multă vreme și acum firicelul ăla se rupsese, acum că mă scăldam în apele acelea întunecate de care îmi era atât de groază, am descoperit că pluteam destul de ușor. Și că aveam capul la suprafață.

Dar mi se strângea inima când mă gândeam la Rufus. Când îmi aduceam aminte că o să crească fără tătic și că o să mă aibă doar pe mine, de-acum încolo. Și pe Alex – probabil că atunci când o să-și găsească niște timp pentru el. Când scapă de toate celelalte responsabilități. De toți ceilalți copii ai lui. Vai, dar o să fie foarte mulțumit să-l vadă pe Rufus când o să mai crească, să-l ducă la el la club și să zică:

— Îl știți pe fiul meu?

Să-i pună o mână pe umeri când îi face cunoștință cu toată lumea, de parcă ar fi jucat vreun rol în creșterea sau educația lui. Am luat-o pe altă bandă ca să las un Porsche să mă întreacă. Și totuși nu prea le vedea pe Lucy și pe Miranda așa de des, nu? Și asta nu-l deranja prea tare. Iar el și Rufus nu au fost niciodată prea apropiați unul de altul... am tras repede aer în piept. *Nu erau prea apropiați*? Un bărbat care nu avea o relație apropiată cu propriii lui copii? Cu unul ca ăsta mă căsătorisem eu? Cum am putut? De ce nu judecasem și eu un pic? De ce făcusem asta, în ciuda tuturor dovezilor existente?

Dar știam de ce. Pentru că, într-un ungher secret și jenant al sufletului meu, eram convinsă că e vina ei. A lui Tilly. Credeam că greșise ea pe undeva. Se purtase aiurea. Dar cu mine lucrurile au să stea altfel. Mai bine. Am să fiu o soție mai bună. Pe mine mă iubea cu totul altfel decât pe ea. Mă iubea mai mult, oricum. Sau așa spusese el. Mi-am umplut plămânii cu aer, tremurând, și i-am golit respirând încet. Vai, Imogen. Ți se deschideau și ție ochii și cu ce zgomot asurzitor, aproape că erai în pericol să nu mai auzi nimic niciodată când s-au lovit de bord. Oare ce văzusem eu la el? La acest om rău, la omul ăsta fără suflet? Nu, acum mă luptam să accept adevărul, nu era un om rău, ci un om slab de înger; care era ușor de influențat și care se dădea în stânga sau în dreapta după cum bătea vântul, de parcă era unul dintre fularele femeilor frumoase, cam ca acela de la gâtul lui Kate. Mi-am dat seama că nici măcar din punct de vedere formal nu o rupsesem cu el definitiv – și nici nu mă implorase să nu-l părăsesc – eu pe Kate o părăsisem, nu pe Alex; ei îi aruncasem verigheta în față, nu lui; ei i-am zis că totul s-a sfârșit. Nu era nevoie, oricum. În adâncul oaselor mele știam că se sfârșise cu mult timp în urmă. Știam că inima lui nu-mi mai aparține și că e altcuiva. Doar că nimerisem fata greșită. Eh, detalii.

Când am ajuns înapoi la căsuță, m-am dus la dulăpiorul cu băuturi și am luat două guri de whisky direct din sticlă, dându-mi capul pe spate. Nu mai făcusem asta în viața mea și n-am mai făcut-o niciodată. Când m-am șters la gură cu mâneca de la bluză, am văzut că robotul clipea. Era un mesaj de la Hannah.

— Bănuiesc că vrei să-l ținem pe Rufus toată noaptea. Ai plecat așa, ca din pușcă, și nu ne-ai spus asta clar. Oricum, a adormit acum și îl duce Eddie mâine la școală. Sper că ți-a plăcut piesa. Multă dragoste.

Am urcat treptele, singură cuc în casa asta liniștită. M-am oprit la jumătatea scărilor. Și el n-o să mai vină aici niciodată. Alex, adică, n-o să mai locuiască în veci în casa asta sau în orice altă casă cu mine, eu cu soțul meu, niciodată. N-o să mai aud cheia lui în ușă sau pașii lui pe hol. Așteptam să mă lovească durerea, să mi se rupă inima, să încep să bocesc. Dar... de fapt, era o senzație care mă ușura în mod ciudat. Am urcat până la etaj. Asta însemna că Rufus și cu mine o să putem să stăm oriunde ne plăcea. Am putea chiar să mergem înapoi la Londra, dacă vrem, deși:

— Nu, mami, să rămânem aici, știam că asta o să zică Rufus, hotărât.

Îi plăcea la nebunie aici, amândorura ne plăcea aici, mi-am zis eu complet surprinsă. Transformaserăm căsuța asta în căminul nostru. Deci, dacă nu putem sta în căsuța asta, atunci o să ne mutăm undeva prin zonă.

M-am dezbrăcat și m-am băgat în pat, zicându-mi că acum, acum am să izbucnesc în plâns. Acum o să mă lovească starea aceea și o să vărs lacrimi și o să ud perna, dar pur și simplu zăceam acolo, ascultând liniștea de-afară și bufnițele care se strigau una pe alta. Speram că or să se strige una pe alta așa toată noaptea, pentru că sigur n-aveam să adorm. Aveam nevoie de cineva care să-mi țină de urât în noaptea asta întunecată și întortocheată a sufletului meu. Dar Morfeu și whisky-ul pe care îl băusem aveau cu totul alte

planuri pentru mine şi n-a trecut mult până am fost călăuzită pe coridoarele întortocheate şi întunecate ale somnului către uitare.

Următoarele câteva zile sunt uşor estompate în mintea mea. Mă tot aşteptam să fiu lovită de durere. Mă simţeam de parcă îmi ţineam respiraţia şi în orice clipă puteam să scap din mână lopăţica cu grăunţe sau pensula cât colo şi să cer socoteală divinităţii pentru nenorocirile mele, şi să mă tângui în genunchi, cu capul plecat, ca femeile din Orientul Mijlociu. E adevărat că nu mergeam aşa de ţanţoş şi că mai degrabă mă târam decât mergeam cu capul sus pe proprietatea noastră şi e şi mai adevărat că, după o vreme, chiar am plâns. Dar încet. Lacrimile începeau să curgă în tăcere în timp ce spălam vasele sau citeam ziarul. Dar nu era nici o manifestare violentă. Nu ceream socoteală divinităţii. Şi îmi cam era frig, aprindeam un foc seara şi mă aşezam lângă el, priveam în flăcări, nu mă uitam la televizor şi stăteam acolo înfofolită cu cardigane lungi. Ziua pictam, dar picturile mele erau mai întunecate, mai sumbre, mai puţin colorate. Dar erau şi destul de bune. Da, pictam şi aveam grijă de copilul meu, chiar şi mâncam, deşi mâncam sporadic. Lumea, am descoperit eu, tot se învârtea şi nu ţinea cont de soarta altora şi eu mă învârteam odată cu ea.

Trecu un weekend. Şi luni, când Rufus s-a dus la şcoală ca de-obicei şi eu m-am dus să-l iau ca de-obicei şi am schimbat câte-o vorbă cu mamele de la poarta şcolii, tot ca de-obicei – nu aveam eşarfa pe cap, deşi purtam o pereche de ochelari de soare la ochi. Când conduceam înspre casă în după-amiaza aia, mi-am dat seama că nu adusese

vorba de tatăl lui, că nu întrebase unde fusese weekendul ăsta și eu pur și simplu nu puteam să-mi iau inima în dinți să îi spun. Puteam pur și simplu să continui să trăiesc ca de-obicei și într-o bună zi, când o să întrebe:

— Unde-i tati?

Eu puteam să-i zic:

— Tati? A, tati. Păi ne-am hotărât ca el să stea la Londra o vreme. Din cauza slujbei. Să vedem dacă merge așa.

Da, puteam s-o las să se regleze de la sine. Dar asta ar fi teribil de laș din partea mea. Și aveam deja destui lași în familie.

După-amiaza aceea, i-am făcut un sendviș cu Nutella ca de-obicei și m-am așezat lângă el la masa din bucătărie. Am început cu discuția obișnuită cum că nu toate mămicile și toți tăticii puteau să se înțeleagă așa de bine pentru totdeauna și că s-ar putea chiar să nu se mai iubească unul pe altul după o vreme și bla bla bla și tocmai când am ajuns la partea cu „ar fi poate mai bine ca mămicile și tăticii să se despartă din când în când, ba chiar să divorțeze", el zise:

— E din cauza lui Kate?

Mi s-a uscat gura.

— Ce-ai zis?

— De-aia vă despărțiți? Din cauza lui tati și a lui Kate?

Eu îl priveam cu ochii cât cepele.

— Tu ce știi despre asta?

— I-am văzut cum se pupau în grădină la Orlando.

— Chiar așa? am tras aer în piept. Când?

— La ziua lui Orlando. Știi tu, cea din terasa acoperită, cu clovnul ăla. Malcolm cel Magic.

Eu m-am gândit în urmă foarte repede. Da, atunci când am venit eu de vizavi cu Alex ca să le ajutăm pe Kate și pe dădacă să se ocupe de douăzeci de copii agitați, să turnăm suc de portocale în pahare și să servim sendvișuri, dar aia nu fusese ultima zi de naștere a lui Orlando, pentru că anul trecut se dusese la Planetariu. Și atunci ziua aceea de naștere a fost cu doi ani în urmă.

— Mă trecea pipi, zise Rufus, și era cineva la baia de jos, așa că am fugit până afară să fac în tufiș. Și se pupau acolo, lângă cotețele de iepuri din livadă, dar nu m-au văzut.

În vreme ce Malcom cel Magic îi distra pe copii. Și mă distra și pe mine. Îmi aduc aminte că mă stricasem de râs împreună cu Sandra undeva mai în spate, cât el tot scotea batiste din buzunarul de la pantaloni și făcea tot felul de scamatorii. Între timp, Alex și cu Kate făceau și ei scamatoriile lor...

— De ce nu mi-ai zis?

— Pentru că am crezut c-ai să te superi, a zis el simplu, privindu-mă cu ochii lui căprui și mari.

Am înghițit în sec.

— Da, am șoptit eu. Da, m-aș fi supărat.

— Și apoi mi-am zis că nu era nimic, de fapt. Dar tot vedeam gesturi mici care se întâmplau după asta. Ca de exemplu cum se uitau unul la altul și felul în care tati îi cuprindea talia lui Kate când o pupa de bun-venit.

M-am ridicat repede în picoare. Fiul meu știuse. Fiul meu de nouă ani. Care avea șapte ani pe vremea aia.

— Și nu i-ai zis nimic lui tati?

— Ce să-i zic?

Da, ce să-i spună? Vezi că te spun lui mami? Dar se răcise foarte mult față de el, față de propriul lui tată, nu? Și eu văzusem asta. Alex, eram foarte sigură, chiar observase, și în momentele alea eu fusesem foarte supărată pe Rufus.

— Tati s-ar bucura așa de mult să-ți placă și ție rugby-ul și să vă uitați la televizor împreună.

El ridica din umeri și zicea:

— Și ce dacă? Mie nu-mi place.

Sau:

— Tati vine să vadă piesa voastră de Crăciun!

— Nu trebuie să vină, sunt doar un păstor.

Și fusesem tare supărată de dragul lui Alex. Dar, în tot timpul ăsta, bietul meu băiat suferea și eu nu știam. M-am aplecat și l-am îmbrățișat. El nu izbucni în lacrimi, dar își lăsă capul pe umărul meu.

— Mă bucur că știi acum, zise el încet. Cel mai rău era că nu știai și tu. Și credeai că încă ne mai iubește.

M-am tras înapoi. Și l-am ținut de umeri.

— Dar pe tine te iubește, Rufus. Pe *mine* nu mă mai iubește.

El ridică din umeri.

— Cum zici tu.

Inima începu să-mi bată să-mi spargă pieptul. Și nu de dragul lui Alex, ci de-al lui Rufus. Trebuia să fac punți noi, să îi arăt lui Rufus că încă mai avea un tată. L-am ținut strâns de umeri și l-am privit drept în ochi.

— Rufus, tati te iubește foarte mult. Și pe mine mă părăsește. Nu pe tine.

El ridică un băț cu care se juca de la o vreme încoace și își luă sendvișul cu Nutella, alunecă de pe scaun și se pregăti să meargă afară la

joacă. Se întoarse în pragul uşii şi mă privi cu o mină de înţelept:

— De fapt, mamă, prefer să cred că noi îl părăsim pe el.

Şi apoi se îndreptă spre hambar.

După amiaza care urmă, când Rufus era la şcoală, m-am dus la Piers şi la Eleanor. Voiam cu tot dinadinsul să stau în căsuţă şi ştiam că şi Rufus voia, dar ei trebuiau să ştie care era situaţia. Totuşi, Alex era prietenul lor şi Alex fusese invitat să stea pe moşia lor. Şi mai ştiam şi că trebuia să plătesc chiria în curând şi că, din moment ce n-aveam nici un sfanţ şi cheltuisem toţi banii de pe tablourile mele ca să-mi lichidez datoriile, nu eram prea sigură cum am să mă descurc să plătesc. Oare Alex avea să mai plătească chiria chiar dacă nu mai locuia aici? Mă cam îndoiam de asta şi eram foarte agitată şi jenată. Dacă aş fi avut o pălărie, acum era momentul să ies la cerşit cu ea în mână.

Eleanor nu era acolo şi Vera mă duse drept la Piers, care mă primi la el în birou. Acum chiar că mă simţeam ca un chiriaş venit cu sărut-mâna, mi-am zis eu când intram pe uşă şi l-am văzut cum stătea pe scaun la birou, cu sacoul lui de tweed şi ochelarii în formă de semilună pe nas. Şi totuşi se ridică şi mă sărută de bun-venit înainte să mă invite să stau jos pe un scaun de pe cealaltă parte a biroului său învelit în piele. I-am explicat situaţia fără înfloriturí şi l-am întrebat dacă s-ar mai putea ca Rufus şi cu mine să locuim în continuare în căsuţă.

Piers îşi scoase ochelarii. Îşi dădu scaunul mai în spate, se ridică de la birou şi se duse să

se uite pe geamul georgian lunguieţ. Avea mâinile în buzunare şi statea în profil faţă de mine. Părea obosit. Ba chiar bătrân.

— Tu şi cu Alex vă despărţiţi, deci?

— Da.

— El te părăseşte pe tine?

Eu am zâmbit.

— Asta... n-am discutat încă, dacă îţi vine să crezi.

Şi chiar nu discutaserăm nimic de genul ăsta. Eu plecasem pur şi simplu în noaptea aceea de la Kate şi până acum nu luasem legătura cu el în nici un fel. El nu mă sunase, nu-mi scrisese şi nici nu încercase să discute despre Rufus cu mine. Oare mă uimise chestia asta? Nu prea. Cred că aştepta ca eu să fac primul pas.

— Dar, în ceea ce mă priveşte, el n-o să se mai întoarcă niciodată la mine. Am să schimb chiar şi încuietorile dacă e nevoie.

Da. Da, aşa aş face. Şi chiar dacă Kate rămânea cu Sebastian în continuare, eu tot nu-l mai voiam în viaţa mea. Poate că Rufus avea dreptate, poate că eu îl părăseam până la urmă.

— Şi ştiu că Eleanor şi cu tine ţineţi foarte mult la el, am continuat eu, şi că de-aia l-aţi şi invitat să locuiască aici cu chiria asta de nimic, deci aş vrea să ştii – pentru că trebuie să ştii – că situaţia asta s-a schimbat.

El încuviinţă.

— Dar cred că ştii că şi situaţia mea s-a schimbat între timp.

Eu am respirat adânc.

— Da. Chiar mă întrebam despre asta.

— Eleanor a plecat. A plecat vinerea trecută. Acum locuieşte cu Daniel Hunter.

Un mușchi îi tremură pe față, care-i trădă starea de spirit.

— Îmi pare rău, Piers.

El nu-mi răspunse o vreme. Stătea acolo și se uita pe geam către grădina lui de trandafiri și își mișca un pic maxilarul, își mângâia bărbia ca să-și recapete fața calmă. Apoi zise:

— Mereu am știut că o să mă lase, de fapt, zise el pe un ton jos. Știam în adâncul sufletului meu că n-am să pot s-o păstrez.

M-am albit toată când mi-am dat seama că și eu simțeam la fel.

— Așa... așa simțeam și eu pentru Alex. Dar n-am recunoscut asta nici în ruptul capului.

— Și nu, nu recunoști asta. Nu-ți vine să crezi ce noroc a dat peste tine când cineva ca Eleanor se căsătorește cu tine. Le mulțumești stelelor de pe cer pentru asta și speri că o s-o țină tot așa. Dar Eleanor a fost mereu nemulțumită de mine.

— Chiar așa? Dar de ce?

Știam că eram foarte nesinceră când ziceam asta, dar ar fi fost nepoliticos să nu întreb.

Se întoarse de la geam și mă privi drept în față. Îmi zâmbi trist.

— Sunt un tip cam plicticos, Imogen. Sunt tipicar și sunt legat de casa asta cu tot sufletul.

— Da, dar Eleanor adora casa asta, nu-i așa? am zis eu concentrându-mă pe partea a doua din remarca lui.

— Chiar așa. Ba chiar prea mult, la început. Și-mi mai iubea și contul din bancă. Dar asta nu-i niciodată îndeajuns, nu? După cum zice și mama mea: dacă te căsătorești cu banii, ai să plătești pentru asta. Și ea ar trebui să știe asta

prea bine. Dar, din fericire pentru ea, tatăl meu a murit destul de tânăr.

Bine. Deci ăsta chiar era un lucru bun. Dumnezeule. Ieşeau la iveala scheletele din dulapurile familiei, nu-i aşa?

— Oamenii cred că-i mare lucru o casă ca asta, să fii stăpânul ei şi toate chestiile astea, dar e ca un pahar cu otravă, zise el posomorât. Femeile nu mă văd deloc pe mine, ci doar facilităţile.

— Cam ca la Alex, am zis eu dintr-odată.

El se încruntă:

— Cum adică?

— Pentru că e prea arătos. Femeile îi cad în plasă prea repede. Dar, de fapt, nu prea are şi calităţi morale care să echilibreze balanţa cum ar trebui. Nu mă refer la tine când zic asta, am zis eu repede.

Şi chiar nu mă refeream la el. Începea chiar să-mi placă de Piers. Nu mi se mai părea aşa de arogant şi de distant azi.

— Mie mereu mi-a fost frică de tine, Imogen.

— De mine? am exclamat eu.

— Da. De tine şi de Alex, care eraţi aşa un cuplu fermecător de la Londra, iar tu eşti aşa de deşteaptă şi de talentată. Credeam că ne priveşti de sus pe noi, oamenii de la ţară.

— Dar eu credeam că tu mă priveşti pe mine de sus pentru că sunt o femeie de rând!

— De rând?

— Păi, ştii, familia mea şi toate cele, am zis eu roşindu-mă toată.

— A, ba nu. Cred că familia ta e foarte drăguţă. Tatăl tău mă dă pe spate de râs de fiecare dată şi mama ta e teribil de amuzantă. Tatăl

meu era crescător de curcani, să știi. Era un om care s-a ajuns prin propriile puteri.

— Nu, nu știam.

Doamne, chiar nu se mai închidea bine ușa aia de la dulap, nu?

— Credeam că era Sir-Nu-Știu-Cum.

— Păi, era. A fost înnobilat pentru servicii aduse domeniului alimentar. A început moda cu păsările de crescătorie recondiționate genetic. Probabil că acum i-ar tăia capul dacă l-ar prinde. Știi de scandalul cu Turkey Twizzlers[1] și toată harababura de pe urma lor.

— Bine.

Îl priveam cu alți ochi acuma. Deci agonisese toate astea doar prin comerț în decurs de două generații. Trei, dacă puneam la socoteală și copiii. Copiii lui. Aproape că n-am îndrăznit să-l întreb.

— Și copiii or să...? Adică Eleanor o să...?

— Copiii vor să rămână aici, zise el, privindu-mă drept în ochi. Eleanor e de-acord cu asta. Evident că or să stea cu ea în vacanțe, dar ea și cu profesorașul se mută în Shropshire. El a făcut rost de o slujbă acolo, știi, cred.

— Da, am auzit.

— Și copiii nu vor să plece. Nu pot să zic că nu-i înțeleg. Noi le-am lăsat și alegerea asta. Am fost extrem de civilizați unul cu altul.

— Și te-au ales pe tine.

---

1. Este vorba de un produs alimentar declarat dăunător pentru sănătatea copiilor din cauza numărului de conservanți și ingrediente cu foarte mică valoare nutritivă. În 2005 a avut loc o campanie împotriva produsului, condusă de Jamie Oliver.

— Da, clipi el surprins. M-au ales pe mine. De fapt, zise el ca să contrazică afirmaţia asta, şi-au ales căminul.

— Da, dar cu tine aici. Şi ăsta e un mare plus de partea ta, Piers. Chiar şi Theo?

— Da, chiar şi Theo.

Am respirat greu. Dumnezeule. Era ceva când un copil de unşpe ani alegea să nu mai stea cu mama lui. Deci plecase fără să-l ia cu ea pe nici unul dintre ei. Şi spusese că nu voia să-i piardă, dar tocmai asta se întâmplase. Mă întrebam oare cum s-o fi simţit când a auzit asta. Nici nu-mi puteam imagina. Şi totuşi a plecat. Mă întrebam dacă li se spusese despre copil. Mă întrebam dacă Piers ştie oare.

— Ştiam că era gravidă cu mult înainte să-mi zică, zise el încet citind întrebarea de pe faţa mea. Doar nu stai cu cineva cinşpe ani, nu faci patru copii cu femeia respectivă şi să nu ştii lucruri din astea. Nu ai cum să nu observi că s-a lăsat de băut cafea şi că nu prea mai bea vin şi că nu-i mai vine ciclul. Drept cine mă ia ea pe mine?

— Şi totuşi, nu i-ai spus niciodată nimic.

— Nu, nu i-am zis niciodată nimic.

— De ce?

El zâmbi.

— Pentru că aveam o speranţă prostească şi izvorâtă din propria vanitate că ar fi al meu. La urma urmei, sunt căsătorit cu ea, nu? îmi aduse el aminte, trist.

— Da, desigur.

Ne-am privit şi mi se părea că aflaserăm mai multe lucruri unul despre altul în ultimele cinci minute, decât ştiam în toţi anii de când ne cunoşteam. Şi mie-mi plăcea ce vedeam la el.

— Și, în ceea ce privește căsuța, continuă el, sigur că poți să stai. Ba chiar mi-ar plăcea să stai tot acolo. Și lui Theo i-ar plăcea. Și le-ar prinde bine, cred, celor doi băieți, având în vedere că trec prin aceleași faze.

— Da, ai dreptate, cred c-așa ar fi. Mulțumesc, Piers. Dar nu prea știu când o să pot să-ți și plătesc. Alex și cu mine n-am discutat încă despre bani – n-am discutat încă despre nimic –, deci nu prea știu...

— A, nu-ți face griji, zise el dând din mână a lehamite. Îmi plătești oricând poți. Ai nevoie de un acoperiș deasupra capului și, dacă ție-ți convine, și mie îmi convine. Și ne descurcăm noi cu nuanțele mai fine când o veni și vremea lor.

M-am ridicat repede și am străbătut camera. M-am dus întins înspre el și l-am pupat dintr-odată pe obraz .

— Mulțumesc. Mulțumesc tare mult, ai fost atât de generos cu noi.

El păru uluit o clipă, dar nu era nemulțumit de rezultat. Și când ne îndreptam spre ușă amândoi, pentru că se părea că întâlnirea luase sfârșit foarte normal, mi-am zis, da. Da, asta și e: un om blând și generos. Un om bun. Și ce conta că era un pic cam plicticos, dacă avea calitățile astea?

Și când ne îndreptam spre ușa din față, labradorul lui bătrân se ridică de pe covorul persan din mijlocul holului ca să-mi ureze la revedere. Eu am mângâiat-o.

— E uriașă.

— Chiar e. E pe cale să fete. Casa asta e plină de femele gravide.

— Vai! m-am uitat la el, dar nu i se citea nimic pe față.

— Şi e şi mult prea bătrână ca să mai nască – la fel ca altă femelă pe care-o cunosc – dar s-a furişat în sat când era în călduri. Şi-a găsit cine ştie de tovarăş de călărie pe-acolo.

Şi toate astea le spunea pe un ton sec, perfect calm.

— Nu vrei şi tu un pui?

— Nu, mersi. Am deja destule animale.

— Da, şi eu. O să păstrez totuşi unul, ca să-i fac lui Theo hatârul. Dar Pat o să se ocupe de restul.

— Vai, adică...?

— E mai bine decât să-i bagi într-un sac şi să-i laşi pe marginea autostrăzii M25.

Văzu expresia de pe faţa mea.

— E mai blând aşa, Imogen, şi continuă pe un ton mai delicat, e o injecţie care nu-i doare deloc. Şi nici n-o să ştie de asta. I-am sugerat aceeaşi chestie şi lui Eleanor, dar nici nu vrea să audă de-aşa ceva.

Avea un fel de-a spune replicile astea pline de umor negru, de mă făcea să tot tresar.

— Pardon, zise el încet. Aşa mă confrunt eu cu situaţia asta. Trebuie să trec cumva peste ea.

L-am îmbrăţişat şi, spre surprinderea mea, mă ţinu şi el strâns pe mine. Avea şi lacrimi în ochi acum. Eu l-am bătut pe umărul lui îmbrăcat în tweed.

— O să trecem peste asta, Piers, tu şi cu mine. Am putea chiar să ne facem un club de bărbaţi şi neveste părăsite, am zis eu râniind.

El chicoti.

— Păi, ar trebui să mai găsim repede şi alţi membri, că după aia o să ajungem bârfa satului. Or să creadă că ne consolăm unul pe altul.

Eu am râs, doar un pic cam jenată. Și m-am tras înapoi.

— Mersi pentru căsuță, Piers.

— A, da. Ne-am întors la relația stăpân și chiriaș. Cu plăcere, domniță. Două guinee și un pic de deflorare în fiecare lună, da?

Eu am chicotit, m-am întors pe călcâie și am ieșit. Am pășit pe scări veselă, am traversat aleea pietruită și am ajuns la mașină. Doamne. Chiar ieșise din carapace, nu-i așa? Minunat.

Da, era ciudat, îmi ziceam eu în sinea mea când conduceam înspre școala lui Rufus. Odată ce barierele dintre oameni se ridicau – sau erau ridicate cu forța din voia sorții – îi vedeai cum erau cu-adevărat. Erau la fel ca tine. Erau nesiguri pe ei, făceau greșeli, dar, dacă te uitai cu atenție, tot aveau umor.

Pe drumul spre sat, am trecut de intersecția unde era semnalizat Winslow, unde locuia tata. Era cam la vreo opt mile depărtare, dar... și m-am uitat la ceas. Încă mai aveam o oră până să-l iau pe Rufus de la școală. Am ezitat un pic, apoi, dintr-odată, m-am oprit brusc și am dat în marșarier cu viteză pe banda pe care mă aflam, apoi am făcut la stânga și am luat-o înspre centură. Peste douăzeci de minute eram pe străduțele din mijlocul târgușorului în care locuia tata și m-am oprit în fața casei lui albastru deschis acoperită cu flori de *Wisteria* și cu terasă. Mi-am oprit motorul și m-am uitat la casă. Mi-era o frică de moarte să le zic alor mei, dar acum că îi spusesem cuiva, am văzut că nu era așa de groaznic, de fapt. Și dacă îi spuneam mai întâi tatei, care era cel mai puțin susceptibil la căderi

nervoase, poate îi spunea el mamei și apoi Hannei ca să nu mai trebuiască să le zic eu...

Veni pe hol și ajunse la ușa de sticlă din față cu un zâmbet larg pe față și un halat de prosop pe el. Din boxe se auzea Tom Jones și tata cânta: „Why-why-why Delilah" cu vocea lui de galez pur-sânge. Ceva din pasul lui săltat și din felul cum își trase mâna seducător de pe ușorul ușii îmi vesti că avea pe cineva în vizită.

— A. Am nimerit prost, nu?

— Nu foarte bine, zise el rânjind.

— Vin mai târziu.

— Ai putea, draga mea? Minunat.

Eu i-am zâmbit.

— Helena Parker.

El se uita la vopseaua de pe tocul ușii și încerca să pară absent și ingenuu, dar, de fapt, arăta ca un motan care smântânise laptele. Dacă avea mustăți, le-ar fi mângâiat mândru.

— Păăăi... zise el cu pieptul umflat sub halat, știi cum se întâmplă.

Și chiar știam. Respecte tatălui meu, nu? Abia îl văzusem cum o luase spre Londra ca s-o scoată la masă și tot tacâmul și acum era chiar aici, în patul lui.

— Ești bine, draga mea? și mă privi întrebător când m-am întors să plec.

— Da, bine.

— Sigur?

Am tras aer în piept, am respirat adânc. De fapt, ăsta e chiar momentul perfect, tata mai avea doar câteva clipe până să se întoarcă la țopăitul prin dormitor, să-și scoată halatul cât mai teatral și să se joace cu șnurul de la chiloți,

bălăbănindu-se pe *Delilah* înainte să sară pe Helena. Da, de ce nu?

M-am întors către el:

— De fapt, nu prea bine. Alex şi cu mine ne-am despărţit.

— A, încuviinţă el.

Am clipit.

— A? Doar atâta ai de zis? A?

— Păi, cam ştiam că o să se întâmple. Nu pot să spun că m-a luat prin suprindere. Mi-a zis Rufus.

— Rufus! Dar când l-ai văzut pe Rufus?

— A, nu de curând. Dar mi-a zis când s-a întâmplat treaba. Cu Alex şi cu Kate.

Eu am început să respir greu.

— Chiar aşa?

— Da. Acum vreo doi ani.

— Doi ani!? A trebuit să mă agăţ de ceva, aşa că m-am prins de burlan.

Tata încercase să-l mascheze cu *pyracantha*, deci era extrem de înţepător.

— Au! mi-am supt degetul pentru că sângera şi l-am privit complet uluită. Eu habar n-aveam! De ce ţi-a zis ţie?

— Păi, bănuiesc că era ceva cam prea greu de digerat pentru un băieţel. Trebuia să spună cuiva. Şi nu putea să-ţi spună ţie, deci cred că şi-o fi zis că eu am mai multă experienţă în chestii de genul ăsta.

— Şi... ce i-ai spus? l-am întrebat eu îngrozită.

— I-am zis că probabil era doar o chestie care se întâmplă o singură dată. Şi că adulţii beţi fac tâmpenii la petreceri şi că nu însemna nimic, de fapt. Şi asta speram şi eu.

— Nu era genul ăla de petrecere. Era ziua de naştere a unui copil de şapte ani.

— Știu, draga mea, zise el blând. Oricum, i-am zis să nu se mai gândească la asta, dar când i-a văzut că și-au luat limba în gură într-o noapte, a zis că nu poate să nu se mai gândească la asta.

— Și-au luat ce?

— Rufus a zis că Kate a adus înapoi niște ouă pe care le luase de la tine. Că tu nu erai acolo și el era la el în cameră, dar i-a văzut printre barele de la balustradă. Alex a închis ușa din față o clipă și a sărutat-o cu limba.

Dintr-odată mi-a venit în cap o imagine cu Alex care o împingea pe Kate cu îndrăzneală în spatele ușii și se arunca peste ea, o săruta de mai multe ori și își trecea mâinile peste corpul ei; Kate avea ouăle în mână, era excitată și îi zicea să se oprească, dar, de fapt, îi plăcea la nebunie.

— Bine, am bălmăjit eu. Ok. Și tu știi, evident, deci nu am vești prea importante pentru tine. Se pare că soția e mereu ultima care află lucrurile astea.

— Nu puteam să-ți spun, draga mea. Mi se părea că nu vrei să ți se spună. Că nu vrei să afli adevărul.

Am cugetat o clipă la asta.

— N-ai dreptate, tata. Nu voiam să aflu despre Eleanor, despre care credeam că e vorba, dar despre Kate... o, da. Aveam nevoie să aflu despre Kate. Toți avem momentele noastre când clacăm. Când paharul se umple prea tare. Și ăla ar fi fost al meu. A fost al meu. S-a dus, tata. Pentru totdeauna, din punctul meu de vedere.

El încuviință.

— Și eu îți susțin decizia și o admir. Există pe lume tot felul de berbanți și de crai, dar Alex...

îmi pare rău că tre' să spun asta despre unul de teapa mea, dar a fost cam...

— Ieftin.

— Așa e, făcu el cam stânjenit.

Eu m-am îndreptat de șale și m-am recules.

— Oricum, te las să te duci la treaba ta. Trebuie să-l iau pe Rufus de la școală.

— Să-i spui că-l pup.

— O să-i zic.

— El e bine?

— E foarte bine. El... ce caută ăia acolo?

— Ce?

El se întoarse și eu i-am arătat cu degetul către masa de pe hol, din spatele lui.

— Sunt ochelarii de citit ai mamei. Recunosc tocul. I l-am cumpărat la Bath când... Dumnezeule!

Îi văzusem expresia. Tatăl meu, care nu roșea niciodată, care avea atâta tupeu încât putea să se ia la întrecere și cu un emu, avea fața de culoarea mușcatelor pe care le ținea într-un ghiveci de pe scara din față.

— Tata! Nu-mi vine să cred una ca asta! O ai pe mama acolo, înăuntru?

Capitolul 29

Mândria tatei se întoarse brusc şi el începu să fluiere încet şi tocmai se prefăcea că rupe florile uscate ale unui trandafir din jurul uşii.

— Mama? l-am împins din uşă şi mi-am băgat capul pe uşă ostentativ. Mama, eşti aici?

Tata îşi drese vocea.

— Celia, dragă, se pare că am fost descoperiţi. Sper că eşti îmbrăcată decent.

— Foarte decent, mulţumesc de întrebare, tocmai aruncam suporturile astea oribile pentru pahare – a, bună, draga mea.

Acum deja trecusem de tata şi am apucat-o pe coridor până în camera de zi, unde mama, care arăta foarte elegant – îmbrăcată într-un halat de mătase de culoarea laptelui, cu părul prins în coc, dar căzându-i seducător pe lângă faţă, în stilul amantei lui Napoleon – arunca dispreţuitor nişte suporturi de pahare pe care scria „Carlsberg" la coşul de gunoi. Eu mi-am depărtat picioarele, mai mult ca să-mi ţin echilibrul, nu ca să adopt o postură cine ştie ce.

— Mamă! Ce naiba cauţi aici?

Ea încercă să nu-şi trădeze emoţiile, dar i se înroşi gâtul.

— Păi, în afară că îl scap pe taică-tu de toate suvenirele astea hidoase pe care le-a strâns în ultimii zece ani, ce crezi că facem?

Eu m-am aşezat pe scaun, năucă de-a dreptul. Nu mai puteam să mă ţin pe picioare.

— Dar credeam... m-am întors către tata, care, în vreme ce se chinuia să rearanjeze nişte fotografii în rame de argint de pe o masă, încerca... dar nu încerca din răsputeri... să-şi ţină în frâu un zâmbet. Credeam că ai întâlnire cu Helena Parker! Că totul merge ca pe roate!

— Dar chiar aşa a şi fost. A mers perfect.

— A mers... cum adică?

— Păi, nu mă duceam la întâlnire cu Helena Parker, de fapt, Imo, dar când m-am întâlnit cu ea la petrecere la Tessa Stanley, mi-am dat seama că era exact genul de femeie care s-o scoată din minţi pe mama ta. Ceea ce, evident, celelalte n-au prea reuşit.

— Celelalte n-au reuşit? Adică...

— Imogen, mama ta şi cu mine ne-am despărţit acum zece ani, când, din cauza unei crize de-ale mele de bărbat la vârsta a treia, am avut o aventură cu o altă femeie. A fost o greşeală prostească şi tâmpită din partea mea, dar lucrurile astea se mai întâmplă, sau cel puţin aşa am crezut eu la vremea aia. Din păcate, mama ta a văzut toată chestia cu alţi ochi şi m-a aruncat în stradă – pe bună dreptate – şi apoi a pecetluit mişcarea când s-a mutat cu căţel şi purcel în sudul Franţei. Aşa că ăla a fost sfârşitul căsătoriei noastre. Gata. *Finito.*

— Şi tu nici nu te-ai întrebat de ce fac asta, zise ea aşezându-se pe scaunul de la pian, punând picior peste picior şi aranjându-şi halatul în jurul coapselor.

— Pentru că nu mi-ai dat nici o șansă! Mi-ai zis de la început că n-ai să mă ierți niciodată și că începeai o nouă viață fără mine.

O privea atentă. Era adevărat, chiar așa făcuse. Nu lăsase ușa deschisă nici o clipă; era mult prea mândră. Și apoi, nimeni nu mai credea că tata ar vrea să se întoarcă la mama.

— Și tu erai bine înfipt cu Marjorie, sau așa am crezut eu, i-a zis mama.

— Marjorie era un ghimpe în intestine, după cum bine știi, a zis el enervat. Nu stătea degeaba nici o clipă și mă toca la cap de dimineață până seara.

— Păi, și eu puteam să-ți spun asta. Aproape că l-a băgat în mormânt pe Derek cu-atâta bătut la cap.

— Și oricum, ea s-a întors la el – după ce i-am dat eu un șut destul de tare în fund – și eu am venit să te vizitez în Franța.

— Da, dar ai venit și cu asistenta aia de magician! Mandy-cum-naiba!

— Numai ca să te fac geloasă. Mi-am zis că dacă îmi alegeam pe una mai tânără și mai drăguță, o să meargă!

Mi-am lăsat capul în mâini și m-am legănat dintr-o parte într-alta, mugind.

— Nu pot să cred, am șoptit eu către covor.

— Mai tânără și mai drăguță? Mama îl privea nevenindu-i să-și creadă urechilor. Dar ai stat cu ea doi ani!

— Păi, ce era să fac? Eram singur, părăsit, abandonat!

— Și apoi te-ai încurcat cu Audrey, apoi cu Marissa...

— Și de fiecare dată, mi-am tras eu capul din mâini și m-am întors la ea, ție ți se părea că e

din ce în ce mai amuzant, cu fiecare variantă nouă.

— Păi, așa și era! Să-l vezi mereu pe tatăl tău cum se face de râs e foarte amuzant, nu încape îndoială.

— Și cât se prostea așa, tu puteai să te împaci cu asta. Dar când ți-a pus-o în față pe Helena Parker...

— A fost o inspirație divină, bălmăji tata, legându-și din nou cordonul de la halat. A fost o alegere foarte inspirată. Elegantă, sofisticată...

— Eu n-aș fi așa de mulțumită de mine cum ești tu, i-am strigat eu. Ți-a luat zece ani până să-ți vină ideea asta. Nu pot să cred că ați irosit atâta timp!

Părinții mei se uitau în jos la picioare de parcă erau doi copii care făcuseră năzbâtii și erau pe cale să fie pedepsiți. M-am întrebat mereu de ce mândria e unul dintre păcatele capitale; eh, acum știm toți!

Au continuat să se uite la covor.

— Și apoi, ce s-a întâmplat? Te-ai despărțit de Dawn, m-am întors arătând cu degetul acuzator către tata și, în vreme ce mama aștepta cu sufletul la gură pe următoarea Trixie sau Jordan și își freca mâinile cu bucurie, ți-a trecut prin cap ideea – și oare de ce ai zăbovit atâta – că erai pe calea greșită și te-ai prefăcut că te vezi cu Helena. Și îmi aduc aminte că ți-ai ales și hainele cum trebuie și restaurantul era chiar plauzibil.

— Și apoi mama ta a sunat-o, a strigat tata cu ochii mari și vocea plină de uimire. Și i-a zis vreo două despre prietenii vechi pe care nu le respectă și responsabilități și părtinire și cum ar

trebui să-şi ţină mâinile pe-acasă, până când Helena a reuşit şi ea să zică un cuvinţel şi i-a spus să-şi ia naibii brigada de tancuri de pe gazonul ei, că în afară că a stat vizavi de mine la o petrecere cu câteva zile în urmă, nu mă mai văzuse de patru ani!

— Da, a fost cam jenantă scena, recunoscu mama uitându-se la unghiile ei, un pic amărâtă. A trebuit să cam dau înapoi şi să-mi cer tot felul de scuze, dar Helena a fost foarte drăguţă. Întotdeauna mi-a fost o prietenă foarte bună şi, de fapt, ea mi-a făcut mie morală. Varianta mai pe larg a ceea ce mi-ai zis tu acum.

— A, despre lăsatul uşii deschise?

— Exact. Şi că dacă tatăl tău a făcut atâtea eforturi şi s-a gândit la o şmecherie aşa tâmpită, înseamnă că îi pasă foarte mult de mine şi că ar fi timpul să nu ne mai purtăm ca nişte copii de ţâţă şi să vorbim despre asta. Şi asta am şi făcut.

— Un pic mai mult decât vorbit, zise tata rânjind, fără să se mai poată abţine.

— Mulţumesc, tata, am zis eu închizând ochii. Te rog, e de-ajuns de şocant să vin acasă să-i găsesc pe amândoi părinţii mei pipăindu-se pe-aici în halate de casă, fără să mi se mai dea şi toate detaliile despre asta.

— Dar eşti mulţumită? zise mama temătoare. Adică nu eşti prea şocată de chestia asta?

— A, sunt încântată de treaba asta. Doamne sfinte, nu v-am zis asta? am spus, apoi am sărit şi am îmbrăţişat-o.

L-am îmbrăţişat şi pe tata, care, atunci când i-am dat drumul, a sărit cu picioarele în sus, chestie pe care o făcea la petreceri.

— Sunt bucuroasă peste poate pentru voi amândoi, doar că sunt foarte supărată că aţi irosit atâta timp! Şi i-am privit complet disperată. Hannah ştie?

— Nu! au exclamat amândoi îngroziţi, cu frica citindu-li-se în ochi.

— Păi, trebuie să-i spuneţi.

— A, nu, nu putem să-i spunem toată povestea. O să fie furioasă pe noi, zise mama.

— Trebuie să inventăm ceva, încuviinţă tata. Să-i zicem că din întâmplare şi cam dubios, aşa, am început să ne placem unul pe altul din nou.

— Da, sigur o să creadă asta, am zis eu pe un ton sec.

— Da, s-ar putea să i se pară un pic cam ciudat, încuviinţă mama. După zece ani în care ne-am tot urât.

— Dar nu v-aţi urât unul pe altul niciodată, m-am întors către ea, complet exasperată. Asta şi era aşa de ciudat. Majoritatea cuplurilor care sunt divorţate se urăsc şi se calcă pe nervi de câte ori au ocazia, dar voi aţi rămas mereu prieteni buni, v-aţi înţeles mereu unul cu altul. Mă simt ca fraiera satului că nu m-am gândit eu mai întâi la asta şi că n-am stat de vorbă cu voi separat, să vă zic – uite, mama, încă-l mai placi pe tata şi hai, mă, tata, nu poţi să-ţi petreci tot restul vieţii cu diverse paraşute.

Tata se făcu alb ca varul când i-am zis asta, dar eu am continuat.

— Dar eu eram prea adâncită în viaţa mea proprie, cred, ca să mai observ şi asta.

— Şi aveai ceva treabă cu ea oricum, zise mama cu un braţ pe braţul meu.

M-am uitat la ea repede.

— Ţi-a spus tata? am întrebat eu alarmată.

— Despre ce-a văzut Rufus? Da. Şi cred că ar fi trebuit să-ţi spună mai devreme. Eu ţi-aş fi spus, chiar atunci şi acolo, dar cred că a presupus că Alex ar putea să nu fie aşa de prins de ea.

— Da, păi eu n-am fost aşa niciodată, nici cu Marjorie sau cu Mandy sau cu Dawn, şi mi-am zis că poate nici el nu era. Şi eu am iubit-o mereu doar pe mama ta, zise tata întristat.

Şi când a zis asta s-a uitat înspre ea şi ochii îi înotau în lacrimi. Asta nu m-a surprins, pentru că tata era o persoană emotivă, dar am fost uluită de faptul că atunci când mama l-a privit şi ea, şi ochii ei înotau în lacrimi. Mama nu era genul de persoană aspră, dar nici genul care să izbucnească în lacrimi. Cam ascundea lucrurile.

M-am ridicat. Trebuia să plec.

— Eu sunt încântată şi Hannah o să fie la fel. Şi acum puteţi să mergeţi amândoi să-i daţi vestea asta.

— O, nu! ziseră ei din nou în cor, cu figurile alea îngrozite.

— O, ba da, am insistat eu. Puteţi foarte bine s-o faceţi. Dar asiguraţi-vă că e şi Eddie prin preajmă, am adăugat eu după aia, când mă conduceau pe hol.

Aproape că auzeam strigătele Hannei:

— Cum aţi putut să fiţi aşa de fraieri!? Zece ani. Zece ani!

Enervarea ei însă avea să dureze tare puţin, pentru că ar fi şi extrem de bucuroasă că ei sunt din nou împreună şi că pot să fie bunici iubitori pentru micuţul Tobias şi pentru Rufus, mi-am zis şi inima îmi făcu salturi de bucurie în piept. Da, asta avea să ajute tare mult să-l vindece de

pierderea tatălui. Tare, tare mult. Şi m-am întors înspre ei când mi-am dat seama.

— Rufus o să salte de bucurie.

Amândoi au tras un zâmbet până la urechi, de mi se părea că o să le plesnească faţa de la atâta zâmbit.

— Aşa ne-am zis şi noi, zise mama.

— Şi ne-am mai gândit, continuă tata entuziast, că o să ţinem casa mamei tale din sudul Franţei şi-o s-o folosim pe post de casă de vacanţă. Să mergem toţi la vară – Hannah, Eddie, Rufus şi Tobias – şi să punem şi-o piscină.

— Minunat, am încuviinţat eu cu-o voce mai slabă.

Şi aşa avea să fie. Şi nu zisesem asta pe o voce mai slabă din nici un alt motiv, decât că mă întrebam cu cine o să fiu eu. Acolo, pe marginea piscinei, la soare, cu greierii care ţârâie în iarba deasă şi Eddie care ne făcea tuturor nişte cocteiluri sub o umbrelă... m-am îndreptat de şale. Da, păi, am să fiu cu fiul meu. Şi cu sora mea şi cumnatul meu şi cu nepotul meu şi cu cei doi părinţi ai mei. Şi i-am privit cum stăteau împreună în pragul uşii : mama părea mai tânără şi mai puţin aspră, cu părul ciufulit şi obrajii strălucind ; tata, un pic mai bătrân poate, un pic mai înţelept. Dar el chiar avea nevoie să se poarte mai ca la vârsta lui, nu ?

— Sunt aşa de încântată, le-am şoptit eu. Aşa de încântată pentru voi !

Apoi m-am întors, am luat-o pe potecă înspre maşină şi i-am lăsat singuri.

Când l-am luat pe Rufus de la şcoală, abia mă puteam abţine să nu zâmbesc tâmp. Şi Rufus a observat imediat expresia de pe faţa mea.

— De ce zâmbești așa de mult? mă întrebă el când îi puneam crosa de crichet în portbagaj.

— Pentru că am niște vești foarte bune, am zis eu și am închis portbagajul cu un zgomot satisfăcător.

— Vai? se uită Rufus la mine, plin de speranță, și o clipă, cu toată falsa sa mândrie că îi era mai bine pe cont propriu, mă întrebam dacă spera că se întoarce tatăl lui acasă.

— E despre bunica și bunicul, am zis eu repede când ne urcam în mașină, întrebându-mă dacă asta avea să fie un anticlimax pentru el. S-au împăcat.

Rufus mă privi uimit. Apoi i se însenină fața.

— Uau!

— Da, știu, am zis eu ușurată. Uau, după atâția ani, și-au adus dintr-odată aminte de ce se iubeau unul pe altul și de ce s-au și căsătorit.

— Or să se căsătorească din nou?

— A, am râs eu și am tras frâna de mână. Nu știu dac-or să mai facă asta. S-ar putea, cred eu. Doamne, lui tata i-ar plăcea la nebunie asta, parcă-l vedeam în cămașă cu volănașe și frac, undeva la Las Vegas, cum își reînnoia jurămintele, dar cred că mama ar prefera să fie pe o plajă în picioarele goale și cu flori în păr.

— Bunicul cred că e atât de încântat, zise Rufus când am pornit. Era un pic cam singur, nu?

— Era? i-am aruncat o privire surprinsă. Dar bunicul era mereu cel care avea atâtea prietene.

— Da, dar bunica se pricepe să se descurce pe cont propriu. Bunicul era cel care n-avea sufletul-pereche.

Eu am zâmbit.

— Tu de unde știi de suflete-pereche?

— Asta mi-a zis el când i-am spus despre tata și despre Kate. Mi-a zis, fraier mai e și tatăl tău. Eu aș da orice să nu fi făcut greșeala aia. Să nu-mi fi îndepărtat sufletul-pereche. Am căutat în dicționar „îndepărtat" și am găsit. Dar n-am găsit și „suflet-pereche". Ce-i aia, mamă?

— E... e cineva pentru care simți foarte multă dragoste. Cineva despre care simți că ți-e menit pentru totdeauna. Aproape o parte din tine. Ca o piesă lipsă dintr-un puzzle.

— Și tu ai simțit asta pentru tata?

M-am gândit o clipă.

— Am crezut că e așa, dar, dacă mă gândesc mai bine, mă întreb dacă n-a fost un pic cam prea îngustă senzația. Dacă nu eram un pic cam... cam obsedată de el, când l-am cunoscut, ca să văd lucrurile cum ar fi trebuit.

— Ce-i aia obsedat?

Am făcut o pauză.

— Înseamnă să placi pe cineva foarte tare.

— Aha. Și tu ai cunoscut vreodată pe cineva despre care să crezi că îți e suflet-pereche?

Nu i-am răspuns.

— Rufus, uite, e un magazin de înghețată acolo, vrei una?

— A, fain. Da, te rog, mamă.

Am oprit la marginea satului. Conversația asta era cam prea de adulți pentru Rufus.

— A, acolo sunt tablourile tale, nu? zise Rufus arătând spre barul lui Molly, care foarte aproape.

— Da, chiar acolo.

Mi-am dat seama că evitasem în ultimele câteva zile barul lui Molly, din motive care-mi erau cunoscute numai mie. O evitasem pe Molly.

Dar asta era o prostie, mi-am dat eu seama. Nu puteam să fac asta la nesfârşit. Doar ea îmi vindea tablourile, nu?

— Rufus, tu du-te şi alege-ţi ce îngheţată vrei şi am să trec mai întâi să văd dacă s-a mai vândut ceva.

— Ok. Am să vin să te iau.

I-am dat nişte bani şi el a zbughit-o fericit de fărâma de independenţă pe care o avea, care-l făcea să simtă mult mai mare: avea voie să-şi cumpere dulciuri el singur, la nouă ani.

Barul era închis şi cufundat în întuneric. Când am sunat la uşă, Molly veni repede printre mese şi îmi deschise uşa.

— Salut, străino! Nu te-am mai văzut prin partea locului de ceva vreme.

— Da, ştiu. Am fost... ocupată.

Uitasem cât de frumoasă era. Faţa ei în formă de inimă zâmbea toată şi ochii verzi îi dansau. Părul ei închis la culoare şi moale strălucea ca mahonul şlefuit în soarele puternic. Nici nu mă miram că o iubea aşa.

— Intră, intră. Nu vrei să bei o cafea repede?

— Nu, mulţumesc, am zis eu intrând înăuntru. Rufus o să vină imediat. S-a dus să-şi ia o îngheţată. Mă întrebam doar ce-mi mai fac tablourile.

— Păi, uite! se întinse ea către întrerupător şi aprinse lumina în caverna întunecată.

Îşi îndreptă braţele spre pereţii goi.

Eu am exclamat năucă:

— Le-ai vândut pe toate?

— Păi, nu chiar pe toate – mai am câteva aici, jos.

Şi arătă spre camera din dosul arcadei.

— Dar am vândut opt din unşpe. Nu-i rău, nu?

— Nu-i rău? Dumnezeule, e minunat!

Tot felul de emoții amețitoare se luptau în mine – entuziasm, mândrie –, dar cel mai mult simțul practic: puteam să-mi plătesc chiria cum trebuie, fără să mă mai duc să cerșesc la Piers o amânare; puteam să-mi mai plătesc din cheltuieli și să fiu mai independentă, poate să nu mai depind de Alex deloc, ceea ce, mi-am dat seama dintr-odată, voiam atât de tare.

— Cât ai luat? n-am putut să mă mai abțin.

— Păi, n-am făcut încă totalul, dar am scris pe undeva... se duse înspre carnețelul ei din dosul barului. Trebuie doar să-mi scad comisionul meu din asta și...

— A, nu, nu, e ok, Molly, am zis eu roșind toată și am prins-o de braț. Îmi fac eu socotelile acasă. Doar... că, nu prea sunt obișnuită să am bani. Numai ai mei.

Ea zâmbi.

— Și eu, care credeam că ești doar o femeie plictisită ce face asta ca să se găsească pe sine. Nu mi-am dat seama că ești o artistă în mizerie care are nevoie de niște bănuți.

— Păi, acum cam sunt. Am văzut privirea ei curioasă, dar n-am vrut să-i povestesc tot.

— Dar cine le-a cumpărat pe toate? am continuat eu repede. Ai o listă cu ei?

— Am, și majoritatea sunt localnici. Chiar și Piers Latimer a cumpărat unul!

— Piers!

— Da. Am avut o petrecere de deschidere oarecum oficială pentru bar. A fost săptămâna trecută, am făcut-o pe nepregătite și am încercat să dau de tine, dar cineva mi-a zis că ești la Londra. Oricum, el a venit și a cumpărat unul și

părinții mei au venit și le-au plăcut extrem de mult și au cumpărat și ei unul și toți trei frații mei au venit și unul dintre ei a cumpărat chiar trei!

— Doamne sfinte.

Eram complet uimită. Adică oamenii chiar voiau să dea bani pe tablourile mele? Să le agațe la ei pe pereți, deasupra șemineelor, să le zică prietenilor că:

— Da, e făcut de o pictoriță de prin zonă. Nouă ni se pare destul de talentată.

Am înghițit în sec, uimită. Și majoritatea tablourilor mari fuseseră vândute, nu tablourile mici pentru pus la budă. Doar trei, cele pe care le pictasem la Londra, mai rămăseseră.

— Păi, nici nu știu ce să mai spun. Sunt complet uimită. Mulțumesc tare mult, Molly.

— Nu-mi mulțumi. Tu le-ai pictat! zâmbi apoi și Rufus intră în magazin cu înghețata lui. Eu doar ți-am dat un loc să le atârni. Bună.

— Bună, zise Rufus zâmbind politicos, apoi îmi zise, nu așa de politicos:

— Mami, putem să mergem acum? Vreau să văd dacă Biscuit a născut cățelușii.

— Cățeaua Latimerilor? întrebă Molly.

— Da.

— Păi, tocmai e pe cale să nască. Pat a fost pe-aici acum o clipă să bea o cană de ceai și a primit un telefon din partea lui Piers. Are niște complicații, se pare.

— Vai, mamă, putem să mergem? se uită Rufus în sus la mine, nerăbdător.

— Putem, dragul meu, dar nu sunt așa de sigură că Piers o să vrea să fii acolo. Ne-am îndreptat spre ușă. Mersi, Molly. Ne vedem în curând.

— Vai, o să vrea, se tot ruga de mine fiul meu, a zis că pot să vin. Şi a zis că pot să iau şi un căţeluş, şi Theo o să aibă unul.

— Din păcate, i-am zis deja că nu, Rufus. Avem prea multe animale.

— Ştiam eu c-ai să zici asta, mormăi el în timp ce se grăbea spre maşină. Oricum, hai mai repede, vreau să văd cum îi fată. Şi dacă nu ne grăbim, Pat o să îi ajute să iasă deja.

— Te las acolo, am zis eu hotărâtă.

Am condus până la casa Latimerilor şi l-am lăsat pe Rufus la uşa din spate. Mă aşteptam să văd deja Land Rover-ul lui Pat acolo, dar nu era nimeni în curte. Oricum, în caz că o lăsase la uşa din faţă, am lăsat motorul pornit în timp ce Rufus se năpustea înăuntru ca un băiat de-al casei, care ştia exact pe unde s-o ia. Am oftat şi am mers acasă, ştiam că Rufus o să mă sune când voia să vin să-l iau.

Înapoi la căsuţă, m-am dus direct în dormitor, unde eram obligată să-mi ţin picturile în dulap. Poate că am să câştig destui bani cât să-mi construiesc un atelier, mi-am zis repede scoţându-le afară, unul mic de tot, ca o bucătărie de vară. Şi poate aş putea să pictez pe pânză adevărată şi poate... poate aş putea să vorbesc cu tipul care se ocupa de galeria de artă din târg. Să am şi eu o expoziţie ca lumea. Dacă oamenilor din zonă le plăceau, poate că se va auzi despre succesul meu de la barul lui Molly. M-am aplecat şi le-am triat nerăbdătoare, întrebându-mă pe care să le aleg ca să umple golurile din bar. Nu aveam s-o părăsesc pe Molly. A, nu, câtă vreme ea era cea care le vindea, eu am să le pun pe pereţii cafenelei ei. Doamne, aveam destule, deci – ce-ar fi să pun

peisajul ăla de la mare deasupra barului? L-am pus pe pat și l-am privit cu ochi critic. Sau poate – scena asta de pe o stradă pariziană pe care am făcut-o la Londra era mai bună? Avea un aer de cafenea, ce-i drept – era perfectă pentru ambianță. Dar nici una dintre ele nu era înrămată. Și înrămatul era așa de scump, aproape șaizeci de lire bucata. Dar acum aveam bani, mi-am zis eu hotărâtă și dacă voiam să am succes în continuare, trebuia să reinvestesc.

Fierbând de entuziasm, am dus jos peisajul marin și scena citadină. O să le duc mâine la înrămat. La meșterul din târg. Auzisem oricum că e priceput – de fapt, am să duc șase sau șapte tablouri. Inima bătea să-mi spargă pieptul. Nu dusesem niciodată atâtea tablouri la înrămat dintr-odată; nu avusesem niciodată atâta încredere în mine. Dar îmi făcusem socoteala în cap și îmi dădusem seama că strânsesem peste două mii de lire. Două mii de lire?! Eram extrem de entuziasmată.

După ce mi-am proptit picturile aproape de ușa din față, gata să le pun în mașină – le-am sprijinit întoarse cu spatele, ca să nu zgârii vopseaua – și m-am pregătit să o iau pe scări în sus ca să mai aduc și altele, am văzut că aveam corespondență pe covorașul de la intrare. Am ridicat plicurile și dintr-odată am simțit că mi se face rău. Erau două plicuri, unul crem și unul albastru cu scrisuri de mână pe care le cunoșteam prea bine, unul de la Alex și unul de la Kate. Le-am lăsat să-mi cadă din mână și a trebuit să mă așez pe scări, pentru că simțeam că nu mă mai pot ține pe picioare. Le-am privit cum stăteau acolo, pe covorașul de la intrare, vreme îndelungată. Nu puteam să le ating, pur și simplu le lăsam să

zacă acolo, privindu-le. Şi simţeam cum entuziasmul tocmai curgea din mine şi uda covorul, ca foarte multe picături de ploaie.

După o vreme, m-am ridicat. Am luat scrisorile şi un pix de pe masa de pe hol. Apoi m-am aşezat din nou pe trepte. M-am uitat pe gemuleţul mic de pe hol către vacile mele, care zăceau pe păşune tolănite pe o parte, moţăind la soare. Tata îmi zisese mai demult că lucrul pe care urma să-l fac eu acum era cea mai mare insultă pe care puteai să i-o adresezi cuiva, dar şi ultimul strop de demnitate. Am tăiat adresa mea de pe plic şi apoi le-am scris adresa de expediere fiecăruia încă o dată. Nu. Nu, mulţumesc, Alex şi Kate. Nu am nevoie de scuzele voastre stăruitoare; nu vreau să mă gândesc la nici unul dintre voi acum, nu vreau să-mi stricaţi starea de spirit. Da, ştiam că o să trebuiască să discut cu Alex despre Rufus în curând, ca să stabilim vizite şi alte lucruri, dar eu o să fiu aia care o să vorbească cu el. Eu am să fiu cea care îi scrie când vreau eu şi cum vreau eu, când am să fiu pregătită să fac asta. Şi când Rufus o să fie şi el pregătit. Dar cu Kate? Am privit pe geam. Nu. Niciodată.

M-am gândit la orele de durere, de scrierea şi rescrierea acestor scrisori, la colaborarea celor doi, poate. La scrisoarea lui Kate plină de replici de genul: „Vai, nu ştii de câte ori am încercat să mă opresc, să pun capăt, nu ştii cât de tare mă urăsc pentru asta, cât de groaznic mă simt!".

Scrisoare care încerca din răsputeri, ca şi când nu-mi luase şi altceva din suflet, să-mi ia şi mângâierea de a mă simţi ca naiba. Şi scrisoarea lui Alex, ticsită cu aceleaşi chestii, dar poate cu

câte un: „Vai, vei putea să mă ierți pentru asta vreodată?".

Sau poate că nici urmă de așa ceva, dar oricum nu conta, mă hotărâsem deja. Nu, nu puteam. Și nici nu voiam să-l iert.

Când am pus scrisorile pe masa de pe hol ca să le trimit a doua zi dimineață, m-am gândit la expresiile care or să se întipărească pe fețele lor când or să le primească înapoi. M-am dus sus ca să iau următoarele două tablouri și mă simțeam un pic mai puțin rău, simțeam cum mă mai înveselesc, cum echilibrul meu sufletesc se întorcea la normal. Bun, mi-am zis eu când am reușit să trec peste ultimele două trepte, cum ar zice tata, *nil desperandum* – cu alte cuvinte, nu-i lăsa pe nemernici să te atingă în vreun fel. Și eu n-aveam să fac asta.

Am mai făcut încă două drumuri în sus și în jos pe scări, mestecând la unghia mea de la degetul mare și întrebându-mă dacă să înrămez sau nu opt – poate chiar natura aceea moartă cu fructele și florile, dar totuși cu șaizeci de lire fiecare asta avea să mă coste cam un sfert din cât câștigasem – când sună telefonul.

Am sărit cât colo de frică și, dintr-un motiv ciudat, am crezut că poate e Alex, care primise printr-o minune scrisoarea pe care i-o trimisesem înapoi și acum suna indignat, dar sigur că nu era așa. Am ridicat receptorul și mă pregăteam să spun bună ziua, când vocea lui Rufus, fără să mai aștepte să zic și eu ceva, se auzi pe fir. Tremura de furie.

— Nu pot să cred că ai știut că o să-i omoare! Nu pot să cred! Știai că Pat o să-i eutanasieze. Nu mai vorbesc cu tine în viața mea! Niciodată!

Capitolul 30

— Rufus! Rufus!

Dar mi-a închis. Trântise receptorul în furcă plin de furie. Am format repede numărul lui Piers, dar suna ocupat. Am încercat din nou. Tot ocupat. Probabil că Rufus îl pusese în furcă, dar nu nimerise şi apoi fugise în curte. La naiba! M-am gândit o clipă, apoi mi-am luat cheile de la maşină şi am fugit afară. Rufus nu se enerva aşa de tare, nu se purta aşa. Era un băiat aşa de calm şi de stăpânit. Nu-l mai auzisem aşa de supărat de foarte mult timp.

Am sărit repede pe scaun şi am băgat cheile în contact, schimbând viteza în fugă. Şi cum de era numai vina mea, mi-am zis în timp ce ieşeam din curte, dându-mi părul din ochi? Cum adică eu eram omul negru? Adică, sigur, căţeluşii nu trebuiau omorâţi, dar eu ce puteam să fac? Să iau şapte sau opt fiare acasă şi să-i ţin aici ca într-o scenă din *101 dalmaţieni*? Şi dacă nu făceam asta mă transformam brusc în Cruela Afurista de Vil, cu haine de blană în vânt şi buze roşii – Isuse!

Am condus cât mai repede pe deal şi mă mişcam de-a lungul drumului în zigzag cât puteam eu de

iute, apoi înapoi pe drumul care cobora înspre Stockley. Am luat-o iar prin curtea din spate, pentru că știam că toți câinii dormeau în camera cu cizmele de cauciuc, aproape că mă așteptam să-i găsesc pe Piers și pe Pat luând cățelușii de ceafă, cu Pat înecându-i într-o găleată cu apă și doi băieței mici agățați de brațul lui, implorându-l să nu facă asta, în vreme ce Biscuit lătra și se agita în jurul lor, dar camera cu cizmele de cauciuc era goală. Erau aici numai cizmele de cauciuc aliniate, hainele impermeabile, undițele și scăunelele pentru pescuit.

Am fugit în jos pe coridor și am deschis ușa de la bucătărie. Ogarii lui Piers care zăceau sub masă și-au ridicat capetele și mi-au lătrat un bun-venit lovind podeaua cu cozile din care dădeau veseli, dar Biscuit nu era aici. Și nici Piers nu stătea la masă și nu se scobea între dinți și nici Vera nu spăla vasele și în mod clar nu era nici urmă de Rufus.

Am fugit în continuare:

— Rufus! Rufus! am zis eu deschizând ușa de la spălătorie și ușa de la camera de joacă, dar nu era nici urmă de cineva pe-aici.

Poate că erau toți sus, la etaj? Un pic stânjenită că fug prin casa altora, dar nu într-atât de jenată pentru că mi-am adus aminte vocea isterică a lui Rufus, m-am năpustit sus pe scări urcând câte două deodată și am fugit pe coridor până la camera lui Theo. Ușa era deschisă larg și pe jos tronau bucăți de Lego și piese din castelele de Playmobil, dar nici picior de băieți. Și cât îmi trăgeam sufletul l-am văzut pe Piers pe terasa de dedesubt, admirând trandafirii. Am fugit către geam și l-am deschis.

— Stai acolo, i-am ordonat eu şi Piers privi în sus uluit, iar eu m-am năpustit pe scări, apoi am ieşit prin uşa cu glasvand şi l-am găsit printre straturile de flori, cu foarfeca de grădinărit în mână.

— Piers! am exclamat eu.

— A, bună, Imogen. Am tot încercat să dau de tine, dar suna şi tot suna şi nu răspundea nimeni la tine.

— Îl caut pe Rufus, am zis eu gâfâind şi aplecându-mă ca să-mi mai trag sufletul.

— Da, de-aia te şi sunam. Cred că l-am cam supărat. Am uitat ce sensibili sunt băieţeii la chestii dintr-astea şi i-am zis...

— Ştiu, ştiu, dar unde e?

— Păi, i-am zis că Pat a luat-o pe Biscuit cu el pentru că avea nevoie să i se facă cezariană şi când, ştii, i-am zis ce s-ar putea să li se întâmple căţeluşilor... a luat-o la goană călare pe bicicleta lui Theo după Pat.

— Pe o bicicletă!

— Da, ştiu. Îmi pare tare rău, Imogen, şi părea chiar disperat. Am încercat să-l opresc, m-am gândit că nu vrei totuşi să meargă pe bicicletă până în târg, dar chiar atunci m-au sunat pe linia de urgenţe, era omul care se ocupă de cirezile mele, care mi-a zis că aveam o problemă cu nişte ţigani undeva într-o poiană mai jos şi n-am fost o clipă atent la Rufus, iar când m-am întors, plecase.

— Ok, am încuviinţat eu din cap repede, nu te îngrijora, Piers, îl găsesc eu.

Piers încă mai striga scuze după mine, dar eu i-am făcut semn că nu contează şi am fugit la maşină. Se ducea în târg singur, pe bicicletă! La nouă ani! Rufus habar n-avea cu ce se mănâncă

traficul şi străzile şi mai ales străzile de ţară cu multe curbe şi o multitudine de camioane cu fân şi tractoare. Se bucurase el de ceva mai multă libertate de când locuiam aici, dar nici chiar aşa.

Am băgat viteză până la clinica veterinară, dar n-am mers foarte repede, mi-am zis în sinea mea că nu vreau să fiu eu cea care îl loveşte cu maşina cât mă uitam în stânga şi-n dreapta după el – pentru că putea să circule pe partea care nu trebuie –, dar n-am găsit nici urmă de el. Când am ajuns la veterinar, am parcat foarte prost, cu roţile din faţă pe trotuar, am urcat scările din faţă şi am ajuns la uşa deschisă. Femeia cu blugii roz era la biroul ei de la recepţie, plictisită, blondă şi nemişcată. Se întunecă la faţă când mă văzu.

— Unde-i Pat? am gâfâit eu ţinându-mă de biroul ei, fără pic de mândrie de data asta.

Ea ridică din sprâncene.

— Acuma gâfâi pentru el, nu, dragă?

— Spune-mi unde e, dragă!

— E într-o vizită, zise ea scurt. Căţeaua cuiva are probleme. Nu erai tu aia, nu?

— Nu, am zis eu încleştându-mi dinţii, era căţeaua Latimerilor, dar nu e acolo acum. Credeam că e aici. Fiul meu s-a dus după el.

Ochii ei albaştri se făcură mari de uimire.

— A, deci ţi-ai pus toată familia să-l urmărească, nu? Ai să pui şi capcane de-acum?

Îmi venea s-o plesnesc.

— Ştii sau nu unde e?

— Habar n-am, zise ea veselă, dar dacă are vreun pic de minte în cap ar face bine să se fi baricadat în casă, departe de femei disperate ca tine.

— Dar are un câine bolnav cu el, nu l-ar aduce aici în mod normal?

Ea se uită sub un vraf de hârtii. Apoi sub birou.

— Nu-l văd pe-aici, dar tu?

— Nu poţi să-l suni pe mobil?

— Îl are închis. Şi îl înţeleg prea bine, tu nu?

M-am uitat urât la ea şi m-am îndreptat către uşă.

— Cu plăcere, îmi zise ea.

Şi când uşa se închidea în urma mea, am deschis-o din nou, am băgat capul înăuntru şi i-am zis:

— A, apropo, tu-ţi schimbi vreodată pantalonii ăia? Apoi i-am zâmbit frumos şi am ieşit.

Deci unde naiba era, mi-am zis eu cât fugeam pe scările din faţă şi înapoi spre maşină. O luase pe Biscuit de la Latimeri şi Piers credea că a adus-o aici pentru o cezariană – oare există şi altă clinică veterinară? Undeva mai aproape? Ar fi trebuit să întreb, dar totuşi n-aveam să scot un răspuns civilizat de la drăcoaica aia, nu?

Am pornit repede pe şosea şi mă întrebam în sinea mea dacă Rufus n-o luase de fapt cu bicicleta înspre casă şi eu îl ratasem. Deci am intrat pe drumul de la casa Latimerilor şi apoi pe poteca în zigzag, către o cărare goală. M-am rotit disperată prin curte şi m-am uitat în depărtare. Bine. Nu intra în panică. Pur şi simplu nu intra în panică. Nu... intra în panică. Am sărit înapoi în maşină şi am trântit uşa – într-un fel sau altul îmi exersam trântitul uşilor cu aplomb azi, nu? –, pentru că mai era un singur loc evident unde puteau să fie şi ăla era casa lui Pat. Poate că se hotărâseră că o naştere acasă era cea mai bună. Într-un

bazinaș și cu muzică pentru pântece. Doamne sfinte. Am respirat adânc, mi-am luat inima în dinți și m-am îndreptat spre casa de oaspeți.

Mi-am dat seama în vreme ce goneam pe strada îngustă cu mărită-mă mamă pe margine că în gândul meu tot speram că n-o să mai fie nevoie să fac asta, dar acum fix asta făceam, intram pe poarta principală de la Stockley și mă apropiam de Crumpet Cottage și acolo, limpede ca bună ziua, era o bicicletă roșie Raleigh lăsată pe o parte. Am respirat ușurată. Slavă Domnului. Și după cum arăta – nu era îndoită sau cu roata strâmbă, n-avea nici măcar urme de noroi – Rufus era bine mersi.

Am ezitat pe treapta din față. Poate ar trebui să mă urc înapoi în mașină și să-l claxonez, pur și simplu? Să țin motorul pornit și să-i strig: „Hai odată, Rufus!". Pe geamul deschis. Poate că totuși nu trebuia să intru deloc? Era prea târziu. Ușa se dădu în spate și Pat stătea în prag.

— A. Salut, zise un pic surprins.

— Salut! am zis eu înghițind în sec și mișcându-mă de pe un picior pe altul.

Arăta minunat. Era înalt și bătut de soare și era îmbrăcat cu o cămașă ponosită în carouri cu un tricou alb pe dedesubt și mânecile le avea suflecate, scoțând la iveală brațe late și bronzate. Dintr-odată mi-am dat seama ce priveliște atractivă trebuie să fi fost eu: îmi era cald și eram transpirată, aveam bretonul lipit de frunte, iar restul părului îmi stătea în toate părțile, evident, nu eram machiată și purtam niște blugi vechi și lălâi.

Mă privi întrebător și întinse o mână lenevă pe ușorul ușii, cu un zâmbet drăguț pe față.

— Îl cauți pe fiul tău?

— Chiar așa, am zis eu.

— Te rog, poftește înăuntru. E în sufragerie cu Biscuit și se pare că și cu HobNob, KitKat și Jammy Dodger.

— Sau Garibaldi, zise Rufus amenințător când am intrat eu.

Stătea turcește pe covorul din fața șemineului și ținea în brațe un cățeluș minuscul.

— Vai! am traversat camera și m-am așezat în genunchi lângă el. I-a născut deja!

— Acum vreo douăzeci de minute, spuse Pat venind lângă noi și aplecându-se deasupra noastră. Am luat-o de la Piers și am crezut că s-ar putea să fie nevoie să-i fac o cezariană, dacă tot se simțea așa de rău, dar a intrat în travaliu în spatele mașinii. Am tras-o repede până aici și mi-am zis, la naiba, n-am nici un fel de instrumente, dar până să mă dezmeticesc eu mai bine, ea a și fătat patru cățeluși pe covorul din fața șemineului.

— Patru.

— Unul a murit.

— Din cauze naturale, a adăugat Rufus repede, s-a născut mort.

— Rufus, îmi pare atât de rău că nu m-am gândit mai bine. Când Piers a spus că o să-i eutanasieze, m-am gândit că asta fac oamenii la țară. Și mi-am zis că dacă mă opun deciziei lui ar fi ca și când aș urla de câte ori văd cum e împușcat un fazan și apoi m-aș năpusti să înfulec din el la masa de prânz de duminică.

— Și unii oameni de la țară chiar se poartă așa, se arătă Pat de acord cu mine, iar Piers e unul dintre ei. Și foarte mulți fermieri pur și simplu înecă pisoii după naștere ca să nu aibă pisici

necastrate prin tot locul, dar eu n-aș fi făcut una ca asta. De-obicei găsim oameni care vor să adopte căței, mai ales dacă punem poze drăguțe pe avizierul de la clinică.

— Și, oricum, toți ăștia au unde să stea, zise Rufus. Theo o să ia unul, Pat o să-l ia pe altul, iar eu am să-l iau pe ăsta, pe Jammy Dodger. Dodger, pe scurt.

Și mă privi sfidător.

Eu am înghițit în sec și-am zis:

— Bine.

Nu prea aveam ce să spun la una ca asta. În situația mea de-acum se părea că mă încolțise și nu mai aveam unde să mă retrag. Și nici nu voiam să am o ieșire isterică în fața lui Pat. M-am uitat la el.

— Și tu iei unul?

El se așeză pe vine lângă noi, cu o mână pe podea ca să poată să-și țină echilibrul.

— Fiul tău știe să găsească argumente foarte bune. Se pare că am nevoie de un câine. Și că nu sunt un veterinar adevărat dacă n-am unul. Nu știu unde mi-a stat capul în toți anii ăștia. Nici cum mi-am luat certificatul de rezidență.

Eu am râs și am zis:

— Da, știe destul de bine cum să facă lucrurile să meargă exact cum vrea el.

— Și totuși cred că am să trec peste numele de KitKat. Oamenii or să creadă că sunt sărit de pe fix dacă mă apuc să-l strig așa când îl plimb prin parc, că nu știu să fac diferența între o pisicuță și un câine. S-ar putea să mă taie de pe listele lor.

Am început să chicotesc. Era foarte aproape de mine acum. Genunchiul lui, cum stătea pe

vine, îmi atingea brațul, mă simțeam de parcă eram pe cale să iau foc. Și eram tare bucuroasă că Rufus era întreg și nevătămat, dar acum îmi doream să fie la o mie de mile depărtare. Oare nu putea și el să fugă în grădină să se joace cu cățelușii? Să le arunce o minge sau ceva? Nu, clar nu putea. Unul dintre ei nici nu își deschisese încă ochii. Nu putea să meargă, darămite să fugă după o minge. Biscuit îi mângâia mândră cu botul, în vreme ce ei sugeau de la ea.

— S-a comportat excelent pentru o bătrânică de șapte ani, zise Pat. Asta înseamnă patruzeci și nouă de ani pentru un om.

— Bravo, Biscuit, am zis și i-am mângâiat urechea mătăsoasă.

Arăta complet epuizată.

— Și cred că sunt corciți cu Collie. Bătrânul Geoff Harper are un ciobănesc veșnic în călduri, care e mereu în căutare. Oricum, e o combinație bună. Arată frumos și sunt și inteligenți.

Îmi doream ca eu să arăt drăguț sau să mă simt cât de cât inteligentă. Nu știam nici ce să zic. Îmi dădeam seama că era foarte aproape de mine și că respirația mea era cam sacadată. Auzeam cum îmi șuierau plămânii în ureche, cum se umpleau și apoi aerul exploda afară. Oricine m-ar fi auzit și-ar imaginat că eram în travaliu.

— Și sigur că există niște corciturи de labrador cu alte rase pe care nu prea le-ai vrea. Cu un pudel, de exemplu, sau cu un șoricar.

— Dar n-ar fi cam greu să ai din astea?

— Te referi la copulare?

M-am roșit toată. Bravo, Imogen. Ai reușit să aduci vorba de sex la căței și de problemele care

apar la penetrarea canină într-un moment așa de încordat. Bravo!

— A, ai rămâne mască, zise el râzând, dacă voință – sau libido – există, există și-o cale.

El m-a privit, cam... nu știu cum... arzând de dorință. Atent. Ochii lui erau ca doi cărbuni strălucitori. Știam că sunt deja roșie toată, și simțeam că mă îmbujorez și mai tare. Oare aveam să intru în combustie spontană în curând dacă mă mai privea așa? Să ard în flăcări? Nu știam unde să mă mai uit, așa că am început să mă holbez la pereți.

— Vai! și am rămas gură-cască. Picturile mele!

M-am ridicat complet uimită, aproape că l-am strivit pe KitKat cu piciorul, dar a fost salvat, din fericire, de către Rufus. Priveam uluită. Deasupra șemineului era lanul de iarbă înaltă pe care-l pictasem acum vreo două săptămâni și vizavi, deasupra canapelei, era același câmp, dar mai devreme, când mai era încă un tăpșan cu iarbă mărunță și cu vacile care se vedeau în prim plan. Erau tablouri mari și scumpe.

Se ridică și el.

— Păi, da, le-am cumpărat de la barul lui Molly. A trebuit să le iau pe amândouă, pentru că mi s-a părut că merg împreună.

— P-păi chiar merg, m-am bâlbâit eu. Sunt două studii ale aceleiași privelişti, dar...

— Și mai e una și în dormitor, mi-a zis Rufus, am văzut-o când m-am dus la baie. Pe-aici.

Mă luă de mână. Eu aveam ochii mari și gura larg deschisă și mă lăsam trasă de Rufus prin hol și apoi pe altă ușă și de-acolo în dormitor, unde am văzut primul peisaj pe care-l făcusem aici, în prima zi când am pictat, cu sălciile

plângătoare care se înclinau în râu. În ziua aia... de fapt, atunci venise și văzuse că îmi înfometam puii. Probabil că-mi văzuse pictura când o luase pe potecă. Și acum era atârnată aici, limpede ca bună ziua, la fel de limpede ca și strălucirea de bronz a patului lui.

— Ai cumpărat trei! am zis eu mirată.

El își trecu mâna prin păr, un pic stânjenit.

— Patru, de fapt, mai am unul în altă cameră. Dar, da, am cumpărat trei deodată, am băut cam prea mult la Molly ultima oară.

Mi-am întors capul de la tablou și l-am privit drept în ochi. Fărâme de înțelegere începuseră să mi se învârtă în cap ca particulele de praf stelar din spațiu care încercau să se unească, să se prindă una de alta și să-și găsească o casă. Trei tablouri. Petrecerea lui Molly.

— Tu ești fratele lui Molly! am zis eu sacadat.

El păru surprins.

— Da, sigur că sunt fratele lui Molly. Nu știai?

— Păi... nu... eu... eu... mi-am trecut limba peste buze și am înghițit în sec. Știam doar că stă aici.

— Asta pentru că-și renovează apartamentul de deasupra barului și trebuie să recunosc că a fost grozav s-o am în vizită. Ne-am distrat de minune, dar e teribil de dezordonată. A cam venit vremea să se mute la ea, zise el mormăind și zâmbi. Și asta o să și facă. Săptămâna viitoare.

— Dar... eu... eu nu știam... încă îl mai priveam uimită, cu gura larg căscată. Adică, ea nici măcar nu e irlandeză!

El își dădu capul pe spate și miorlăi înspre tavan:

— Ba e, la naiba, e! Dar s-a dus la internat în Anglia când avea 12 ani, recunoscu el, și-a mai

pierdut din accent. Şi fraţii mei la fel. Eu, totuşi, am fost exmatriculat de la Ampleforth pentru că am furat maşina directorului şi am condus-o pe tot terenul de crichet.

— Vai!

— Şi m-am dus la All Saints în Dublin, până la urmă, aşa m-am căpătuit cu accentul. Ne stricam toţi de râs săptămâna trecută, cu mama şi tata, la barul lui Molly. Au venit tocmai din Cork ca să fie la petrecere, şi râdeau de faptul că Molly parcă e ducesa de Devonshire când vorbeşte şi Tom şi Michael sunt curat prinţul Phillip, dar eu încă mai vorbesc ca Paddy O'Reilly.

— Nu-i adevărat.

— Nu te îngrijora, sunt destul de mândru de asta.

— Da. Şi mie îmi place. Accentul ăsta legănat.

— Mulţumesc, zise el făcând o plecăciune în joacă.

Apoi se uită la mine cu ochii ăia ai lui strălucitori şi închişi la culoare:

— Şi îmi mai place şi de tine.

L-am privit în ochi o clipă, apoi m-am speriat şi m-am dus mai departe, frângându-mi mâinile.

— Mi-ai... mi-ai cumpărat toate tablourile mai noi, văd, am zis eu disperată să găsesc un subiect de discuţie. Nu ai cumpărat nici unul de la Londra. Interesant.

— Păi, nu sunt aşa de bune.

Eu am clipit şi m-am întors.

— Nu sunt. Arată de parcă au fost pictate după fotografii.

— Chiar aşa au şi fost, am zis eu.

— Şi n-au pic de pasiune în ele. Astea arată de parcă ceva sau cineva ţi-a luat minţile.

Am rămas mută. Părea să știe mai multe despre mine decât eu însămi.

— Mai ales ăsta, zise el deschizând ușa spre o baie cu cadă și acolo, pe un perete care dădea înspre piciorul căzii, era primul tablou pe care-l vândusem la bar, acela cu colțul cu maci răspândiți peste tot.

— A! Ăla e primul tablou pe care l-am vândut! Molly a zis că nu știa cine l-a cumpărat, că Pierre l-a vândut într-o duminică, dar... ar fi știut că erai tu, mai mult ca sigur, nu?

— A, da, dar l-am mituit cu o sticlă de Merlot. I-am cumpărat tăcerea, rânji.

— Dar de ce? am întrebat eu, neputând să mă mai abțin.

— Nu voiam să crezi că sunt prea obsedat de tine, cred.

Se lăsă tăcere. Camera părea foarte liniștită. Parcă stăteam pe o muchie de cuțit.

— Dar... toate prietenele alea, m-am bâlbâit eu.

El se încruntă.

— Care prietene?

— Păi, Piers a zis, am bâiguit eu, simțindu-mă ca naiba pentru că evident, una dintre ele fusese doar sora lui, știi tu, fata cu blugii roz.

— Cine?

— Recepționera de la clinică.

— A, Samantha, încuviință din cap. Da, ai dreptate, am avut o combinație cu ea la început, când am venit aici. Ea s-a aruncat în brațele mele și eu mă simțeam trist și foarte supărat, așa că m-am aruncat și eu în brațele ei. Dar de ce ar trebui să fiu celibatar? Te așteptai la un virgin?

— N-nu! Sigur că nu.

Simţeam că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala tot întrebând de prietenele lui, dar ceea ce voiam să aflu, de fapt, era partea aia cu trist şi supărat.

— Şi erai... te simţeai aşa din cauză că... pentru că o părăsiseşi pe soţia ta? am continuat eu cât se poate de mucalită.

Expresia de pe chip i se schimbă. Parcă faţa îi fusese învăluită într-o umbră deasă şi ochii i se întunecară. Se întoarse, se duse înapoi în dormitor, se îndreptă spre rafturile cu cărţi şi luă de-acolo o jucărie micuţă de porţelan.

— Mi-am părăsit soţia? Asta spun oamenii?

— Păi, cred că Eleanor sau poate Piers mi-a zis, i-am spus eu venind după el.

Rămase tăcut o clipă, cu spatele la mine.

— Da, cred că totuşi am părăsit-o. Aş fi putut să rămân cu ea.

Se uită la micuţul obiect de porţelan de la el din mână. Era un iepuraş mic şi roz, care părea că n-are ce să caute într-un dormitor aşa de masculin şi de serios.

— Şi... ai şi un copil? O fetiţă?

El se întoarse şi îmi zâmbi. Dar era un zâmbet cam ciudat.

— Nu e a mea.

— Nu e a ta? Dar am crezut că...

— Da, şi eu la fel. Şi cine n-ar fi făcut asta în locul meu? râse încet. Când te căsătoreşti cu fata pe care o iubeşti şi ea naşte un copil, tu crezi că-i al tău. Dar nu era.

— Vai! am spus şi m-am aşezat pe pat.

Se părea că nu mă mai ţineau picioarele.

— Ea, Marina, avea o aventură. Cu cavalerul de onoare.

— Cavalerul tău de onoare? Prietenul tău cel mai bun!

— Nu e ceva neobișnuit.

— Nu. Da, știu.

El se așează lângă mine.

— A început exact după nuntă, se pare. Nu-l cunoscuse până atunci. El e australian. L-am cunoscut cât am stat la Melbourne după ce am terminat facultatea, în anul de pauză petrecut la o fermă. Am ajuns să facem o călătorie prin Noua Zeelandă împreună. Era foarte amuzant. Și un prieten bun. Mai era și înalt, blond și foarte arătos. Oricum, când m-am căsătorit, a venit din Australia ca să-mi fie cavaler de onoare. I-a plăcut în Anglia, și-a găsit o slujbă la un bar și a găsit-o și pe nevastă-mea, se pare.

— Dumnezeule! Reacția asta a mea părea oarecum nepotrivită. Și cum ai aflat de copil?

— De Isobel? Mi-a zis Marina. Când copilul avea doar trei luni. N-a mai putut să țină secretul. Și voia să fie cu el, cu Pete, tatăl copilului. Așa că mi-a zis într-o noapte întunecată de noiembrie, după ce a pus-o pe Isobel la culcare și s-a apucat să spele biberonul gol și să-l sterilizeze, cu mâinile tremurând.

Eu am înghițit în sec.

— Și ai crezut-o?

— Da, chiar am crezut-o. Cred că te poți preface că nu știi că cealaltă jumătate a ta are o aventură, dar, în sufletul tău, știi asta prea bine.

Am încuviințat din cap. Mi-am lăsat ochii în jos, spre covor.

— Da. Chiar știi.

— Și totuși, am cerut un test de paternitate. Voiam să fiu complet sigur de asta. Dar ea era fata lui, a lui Pete.

— Așa că... ai plecat?

— Da, am plecat.

Se întoarse spre mine. În ochi i se citea o durere profundă.

— Pur și simplu n-am putut s-o fac, Imo. N-am putut să cresc copilul altui bărbat. Poate că un om mai bun ar fi reușit s-o facă. Dar era foarte greu, pentru că o iubeam pe Isobel. O iubeam foarte mult, râse spart. O iubeam de parcă era a mea, adăugă oftând. Dar nici nu puteam s-o mai privesc în față pe Marina. Așa că am plecat din Irlanda. Și am venit aici.

— Și mai sunt încă împreună?

— Nu, s-au despărțit. Marina l-a dat afară. Nu știu de ce, dar știu că Pete e cam fustangiu de felul lui. Poate că asta a fost și problema. Oricum, el s-a dus înapoi la Melbourne.

— Bine.

M-am gândit că omul ăsta înalt și care făcea mereu glume trecuse prin atâtea. Atâta durere. Așa de multe chinuri. Oare cum ar fi să pierzi un copil în felul ăsta?

— Și de-aia n-am putut să stau în salon când a născut Hannah, pentru că ultima oară când am fost acolo eram un pic în altă situație. Soția mea mult iubită tocmai o născuse pe fiica mea mult iubită. A fost cea mai fericită zi din viața mea, sau măcar asta credeam eu atunci.

Am făcut o pauză.

— Și încă o mai consideri soția ta mult iubită?

El păru surprins.

— A, am folosit termenul ăla la modul ironic și extrem de istoric. Am terminat-o cu Marina acum multă vreme. S-o termin cu Isobel, aia a fost cel mai greu.

— Și... o s-o mai vezi vreodată?

El puse iepurașul de porțelan pe pat, lângă el, și privi către perete.

— Nu știu. Aștept să văd ce se mai întâmplă cu viața ei. Marina are un prieten, așa mi-au zis frații mei. Cică e un băiat drăguț, un medic generalist. N-aș vrea să complic treburile dacă se hotărăște să devină tatăl adoptiv al lui Isobel. N-ar fi drept.

Nu, n-ar fi. Și, la urma urmei, trebuie să facem ce-i bine. Mi se strânse inima pentru Rufus. Aveam să mă asigur că poate să-l vadă pe tatăl lui de câte ori vrea. Și mi-am dat seama acum că nici n-aș simți că trebuie să mă aranjez când vine să-l ia pe Rufus duminicile, nu era nevoie să scot rujul și să mă dau cu parfum pe după urechi. Nu, puteam foarte bine să dau de mâncare vacilor cu o pereche de blugi plini de noroi pe mine când parca el mașina. Poate că zgomotul de la motor nu-mi va face inima să-mi sară din loc și nici n-o să mă chinuie deloc. Poate că m-aș simți doar un pic supărată și enervată.

— Am auzit de tristețea ta, Imo. Îmi pare rău.

— Știi? l-am privit uimită. Cine ți-a zis?

— Rufus.

— Vai.

— Păi aveam grijă de cățeluși și eu l-am întrebat pe un ton ușor, dar de fapt plin de interes și tot felul de strategii, dacă tati venea acasă weekendul ăsta. El a zis că nu, tati nu mai vine niciodată înapoi. A avut o aventură cu prietena cea mai bună a mamei. Și cred c-o să divorțeze de el.

Mie mi s-a pus un nod în gât. Doamne. Zi-le verde în față.

— Se pare că e foarte răspândită practica asta, am mormăit eu.

— Ce? Povestea cu prietenul cel mai bun? Păi, cred că e o temă bine-cunoscută. Şi nici nu mi se pare atât de surprinzătoare, nu-i aşa? Dacă ne place foarte mult de cineva, probabil că şi soţiei sau soţului nostru o să le placă de persoana respectivă. Adică, na, avem gusturi asemănătoare.

— Cred că da. Şi... m-am chinuit să zic ce-a urmat. Reacţia lui Rufus. Aşa calmă şi distantă. Îl face să pară un băiat puternic şi care a trecut prin multe, dar nu-i aşa. E doar pentru că ştie de ceva vreme de asta. De doi ani de zile, chiar.

— A, deci inima lui s-a împietrit cu vremea.

— Da.

— Şi tu? Tu ştiai?

L-am privit.

— Cum ai zis şi tu. Mereu ştii în adâncul sufletului. Depinde doar dacă vrei să ascunzi asta, s-o ignori. Da, ştiam.

Stăteam unul lângă altul pe pat. Coatele ni se atingeau. Şi picioarele, un pic.

— Nu-i... nu-i face bine vopselei, să ştii, am zis eu privind pe uşa deschisă înspre baie, condensul.

El îmi urmă ochii.

— Nu, ştiu că nu. Are nevoie de o ramă cu sticlă. Dar îmi place să stau în cadă şi să mă uit la ea. Când fac baie.

Eu mi-am ţinut respiraţia încercând să nu mă gândesc la imaginea asta: genunchii lui bronzaţi care ieşeau din spumă. O găleată întreagă de adrenalină îmi curgea prin vene.

— Dar şi sticla s-ar putea să se aburească.

— Nu se abureşte ea mai tare ca mine.

Ne-am întors și ne-am privit în ochi. El ridică mâna și îmi dădu puțin părul după ureche. Eu aproape că nu mai respiram. Aproape c-am leșinat. Și-l auzeam și pe Rufus din camera cealaltă.

— Vai, KitKat, nu sta peste Dodger!

Pat se aplecă spre mine și mă sărută, foarte tandru, de două ori pe buze. Eu mi-am închis ochii și am simțit cum îmi crește pulsul.

— Rufus, am șoptit eu.

— Știu, a zis el și m-a sărutat din nou.

— A, bună!

Ne-am despărțit. Am sărit de pe pat de parcă eram doi magneți de același pol. Molly trecea cu bicicleta de ghidon prin fața geamului nostru.

— A! a spus când s-a prins care era treaba.

Și fața ei se lăți într-un zâmbet larg.

— Ce bine. Minunat. Ăsta era fix planul meu.

— Mulțumesc, Molly, zise Pat calm, pentru încrederea pe care o ai tu în mine și, din moment ce ai plănuit toată treaba asta, poate că vrei să ai puțină grijă de un copil de nouă ani și de niște cățelușii. Imo și cu mine vrem să mergem la o plimbare.

— Cu mare plăcere! zise ea, își sprijini bicicleta de perete, zâmbind larg, și intră înăuntru pe ușa din față.

Pat și cu mine am ieșit pe cea din spate ținându-ne de mână.

Am intrat în grădina micuță pe poarta de lemn și apoi am luat-o înspre pășunea cu apă prin iarba mare, plină de albăstrele și de untișor, care se lăsau în jos când se atingeau de genunchii noștri.

— Credeam că ai să sari pe mine acolo pe pat, cu fiul meu de față.

— Şi m-ai fi lăsat?

— Sigur că nu!

El rânji. Şi mă strânse de mână. Eram plină de dorinţă.

— Oricum, ce mai conta? Am mai văzut asta şi înainte.

M-am oprit.

— Ce-ai zis?

— Păi, sigur că da. Prima oară când te-am văzut, ţi-au ieşit sânii dintr-o rochie la o recepţie, apoi ţi-ai scos chiloţii de faţă cu mine şi i-ai aruncat printre flori şi ai fugit după o cireadă de vaci goală puşcă. Mi te arăţi în toată splendoarea de când te ştiu.

Eu l-am plesnit uşor peste umăr. El râse, îmi prinse mâna şi o pupă apăsat, cu ochii strălucitori fixaţi într-ai mei. Şi când a făcut asta, mi-am adus aminte cum era când cineva te privea şi tu-l priveai înapoi cu aceeaşi dragoste. Cineva care mă plăcea şi el. Un lucru aproape de pogorârea raiului pe pământ mi se întâmpla. Un loc întunecat şi gol, ascuns în adâncul fiinţei mele, care era trist şi adormit în mine de multă, multă vreme, deschidea uşile şi lăsa sentimentul prins acolo să iasă, iar acest bărbat amuzant, bun la suflet şi tandru avea cheia şi uşa nu se deschidea scârţâind din balamale, ci se dădea de perete. Simţeam ceva, ceva foarte clar, un sentiment pe care îmi era aproape prea frică să-l numesc, dar eram la fel de sigură că aveam dreptate. Ne-am întors şi am mers mai departe înspre păşunea cu apă, bătuţi de soarele care cobora şi se pogora într-o lumină rozalie, departe de linia orizontului.

— Pat, cred că ne pierdem în asfinţit.

— Relaxează-te. Mii de oameni au mai făcut asta înaintea noastră, şi mii de oameni au s-o mai facă de-aici încolo. Zâmbeşte doar şi nu te uita înspre cameră. Şi, cum ţi-am mai zis, nimic din astea nu e nou. Nimic nemaivăzut. Dragostea asta e o temă bine-cunoscută.

Dragostea. A, da, asta era.

Şi el mă cuprinse cu braţul pe după umeri, eu i-am zâmbit şi apoi am alunecat împreună ca un singur corp înspre lumina rozalie.

ÎN COLECȚIA „CHIC"

au apărut :

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Ca$ual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*

în pregătire:

Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi*
Jane Green – *Eu şi soacră-mea*

www.polirom.ro

Redactor: Delia Ungureanu
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminiţa Păun

Bun de tipar: iulie 2008. Apărut: 2008
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax (0232) 21.41.00 ; (0232) 21.41.11 ;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO s.r.l.
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

Valoarea timbrului literar este de 2% din preţul de vânzare şi se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA

Colecția

CHIC

„Un roman spumos, inteligent și extrem de amuzant!"

Daily Telegraph

„Cărțile lui Catherine Alliott provoacă dependență: veți devora într-o veselie pagină după pagină!"

Today

„Catherine Alliott le are pe toate: deșteptăciunea, simțul umorului și gustul pentru poveștile de dragoste trăsnite..."

Time Out

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1011-2

9 789734 610112

www.polirom.ro

Pe coperta: ilustrație de Nicoleta Ionescu